

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author

KERRIGAN
BYRNE

All
Scot
and
Bothered

"All-consuming passion."
—*Entertainment Weekly*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

tJ;ÎCOT AV D ZÅOT H E R E D

KE RRI GAN BYRN E

St. Martin's Paperbacks

[Okumaya Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Yapamayacakları söylenen ama yine de yapan
tüm kızlara.

ÖNSÖZ

Dreyton Manastırı, Shropshire, İngiltere, 1876

Cecelia Teague'hesaplamalarına göre, tutsaklığının ikinci gününün sonuna yaklaşıyordu.

Babasının onu en son ne zaman mahzenin yeşil odasına bu kadar uzun süre kilitlediğini hatırlamıyordu.

Belki de sonunda delirmişti.

O kapıyı bir daha açabilecek miydi?

Dünya onun varlığını unutacak mıydı?

Sorular, yeni ölmüş bir cesede üşüşen leş kuşları gibi karanlıkta onu gagalıyordu.

Kötü ya da ahlaksız bir şey yapmamıştı. Ne okul arkadaşlarının şiddetli zalimliğini ne de babasının dindar öfkesini hak edecek bir şey.

Sadece on üç yaşında köy okulundaki herkesi matematikte geçen ilk kız olmuştu. Son sınıf öğrencilerini bile. Öğretmen Bay Rolland onu yaşı ve cinsiyeti nedeniyle kopya çekmekle suçladığında, onlara Maria Gaetana Agnesi'nin diferansiyel ve integral hesap üzerine günümüzün modern ders kitabını yazdığını hatırlatmıştı.

Bay Rolland daha sonra onu, ayakları ağrıyana ve aşağılanmaktan cildi yanana kadar ayakta durması için bir köşeye sürgün etti.

Kasabın oğlu Thomas Wingate, öğle yemeğinde onu yakalamış, ince, kırmızı yüzünü onunkinin içine sokmuş ve gözlüklerini yüzünden söküp çamura batırırken ona dokuz çeşit kötü isim takmıştı. Onu yüzüstü devrilmiş bir ağacın üzerine itmeden önce üzerine tükürmüş ve donunu neşeyle uluyan çevresindeki delikanlılara göstermişti.

Cecelia, Bay Rolland onu doğrudan babası Papaz Josiah Teague'e gitmekle tehdit edene kadar tek bir damla gözyaşı dökmemişti.

Tehdit çocuklara yönelikti.

Ancak Cecelia'nın da tahmin ettiği gibi, günahlarının bedelini ödeyen kişi o oldu.

Çünkü babasının gözünde günah *onundu*. İlk günah.

Kız olarak doğmuştu.

Peder Teague onu yeşil odaya götürürken, her zamanki kınamalarını tısladı ve kızın şiddetli itirazlarını görmezden geldi.

"Tıpkı annen gibi, herhangi bir budalanın eteklerini kaldırmasına izin veriyorsun. Bir fahişe olmadan önce seni mezarda göreceğim." Onu kiler kapısından kabaca iterek merdivenlerden aşağı yuvarlanmasına ve ağır bir yığın halinde toprak zemine düşmesine neden oldu. Dudakları çay lekeli dişlerinden ayrılmış, yüzünü buruşturarak tiksintiyle bakmıştı. "Bir erkeğin dikkatini çekemeyecek kadar şişman olduğunu sanıyordum."

"Ben hiçbir şey *yapmadım*," diye bağırdı, ellerini dua eder gibi birleştirmek için ayağa kalkarken dizlerinin altındaki toprağın kumunu görmezden geldi. "Lütfen bana inanın. Ben asla-"

"Sen artık bir *kadınsın*." Ağzından çıkan kelimeyi elinin tersiyle sildi. "Ve masum kadın diye bir yaratık yoktur. O çocukları günaha teşvik ettin ve bunun için kefaret ödemelisin."

Adam ağır kapıyı çarpıp onu gölgeye hapsettiğinde, kızın itirazları kayboldu.

Cecelia bir köşeye yerleşmiş, giderek sıklaşan cezalara alışmaya başlamıştı. En azından, babası okul bahçesine girmeden önce korsesinin içine soktuğu astarıyla oyalanıyordu.

Panik, bir gün, bir gece ve ertesi gün geçip gidene kadar yaklaşmamıştı.

Su kovası kurduğunda, histriyonik bir nöbete yenik düşmüştü.

Cecelia yumruklarının eti zonklayana kadar kapıya vurdu. Ağırlığını kapıya vererek omuzlarını zedeledi.

Hayatının son gecesinde hüküm giymiş bir adamın yapacağı gibi anahtar deliğinde yalvardı. İyi biri olacağına yemin etti. Uslu durmaya. Babasının ya da Tanrı'nın kalbini yumuşatmak için aklına gelen her şeyi yapacağına söz verdi. Hatta işlemediği günahları bile itiraf etti, samimiyetinin ve tövbesinin özgürlüğünü satın alacağını umuyordu.

"Lütfen baba, *lütfen* çıkar beni," diye hıçkırdı ayaklarının gölgesinde, kapının altındaki ince ışık şeridine karşı iki kınama sütunu. "Beni karanlıkta yalnız bırakma."

"Sen karanlığa gebe kaldın çocuğum ve muhtemelen sonsuz karanlığa geri döneceksin." Sesi küçük kilise evlerinde de kürsüden olduğu kadar yüksek ve sertti. "Dua et ve bunun üzerine düşün."

Ayaklarının gölgesi kayboldu ve Cecelia dizlerinin üzerine çöktü, parmak uçları fenerin son ışığına uzanırken fener söndü.

Sahibinin dönmesini bekleyen bir köpek gibi kapının yanına kıvrıldı, titreyen yanağını nemli zemine bastırarak ışığın geri dönmesini bekledi.

Karanlıkta doğmuş. Bu ne anlama geliyordu? Ve bu nasıl onun hatasıydı?

Cecelia hapishanesine yeşil oda adını vermişti çünkü nemli taşa yapışan yosun, mütevazı kulübenin mahzeninde bulunabilecek tek renkti. Uzun zaman önce, iki odalı evin kaldıramayacağı kadar büyük bir aileye sahip olan bir papaz, yeraltındaki boşluğun bir bölümünü fazladan bir yatak odası olarak ayırmıştı. Yani köşeye bir karyola ve bir sandık yerleştirilmişti.

Yazın pencereyi açar ve güneşin ya da ay ışığının kansız şaftlarına kıvrılır, içebildiği kadarını içerdi. Bir gün Peder Teague'in çizimleri pencerenin önünde belirmiş ve içeriye toprak atarak onu toprak yağmuruna tutmuştu.

Pencereyi dışarıdan kilitlememesi için ona yalvarmıştı. Bildiği tek ışığı almaması için.

"Kaçmayacağım," diye yemin etti.

"Kaçacağından korkmuyorum," diye geveledi nadir ve renksiz bir kahkaha atarak. "Bu kadar küçük bir pencereden sığacak değilsiniz ya."

Cecelia ilk kez vücudundan nefret ediyordu. Boyutundan ve şeklinden. Keşke hayalet gibi narin olsaydı, belki de pencereden içeri süzülüp gecenin karanlığına karışabilirdi.

Yapacağından değil... karanlıktan çok korkuyordu. Ve gidecek hiçbir yeri yoktu.

Yıllar geçtikçe yeşil odayla daha cesurca yüzleşti. Hayali korkularının yarattığı şeytanlar ve canavarlar ona bir kez bile saldırmamıştı. Örümcekler ve karanlığın diğer gerçek sakinleri itişip kakışıyor ve ağlarını örüyorlardı ama henüz ona zarar vermemişlerdi.

Fare ve benzeri sesler sonunda korkunç sessizliğe tercih edilen bir serenat haline geldi.

Nelere uyum sağlayabildiği onu şaşırtıyordu. Susuzluk ve açlığın kemiriciliği. Bakımsız bir lazımlığın ve iyi havalandırılmayan bir odadaki yıkanmamış bedeninin çürümüş kokusu.

Bir gün babası tebliğ için dışarıdayken kendi yatağından bir battaniyeyi gizlice dolaba koymuş. Bunu geceleri etrafına sarıyor, içinde bulduğu zayıf sıcaklık başka bir şeye -birine- aitmiş gibi davranıyordu.

Duvara yaslanır, battaniyeyi kendine sarar ve ortasına yapışan kollarının bir başkasının kolları olduğunu, onu hiç kimsenin yapmadığı gibi tuttuğunu hayal ederdi. Sırtındaki soğuk taşların düzlemleri ve kıvrımları gerçekten de bir erkeğin oyulmuş gücüydü. Bir koruyucunun. Onu geceleri yalnız bırakmayan birinin.

Karanlıkla tek yüzleşmek.

Çünkü hayali çocukluk işkenceleri her yıl ilerledikçe azalsa bile, biri asla azalmadı.

Yerin altındaki mutlak karanlıkta, yeşil odada bir hayaletten daha sinsi bir şey gizleniyordu. Açlıktan daha amansız. Pislikten daha çürümüş. Herhangi bir örümcekten daha zehirli.

Yalnızlık.

Her şeyi kapsayan bir kelime, yetersiz olduğu kadar doğru da.

Sıkıntı ve yalnızlık olarak başlayan şey yavaş yavaş içinde bir sessizlik boşluğuna, hiçbir yemeğin veya etkileşimin doyuramadığı esneyen bir boşluk uçurumuna dönüştü.

Çünkü özgür olduğunda bile, oda hep oradaydı, bir sonraki algılanan hafifliğini, bir sonraki kazara günahını bekliyordu.

Cehenneme atılma beklentisi, neredeyse hapishanesinde geçirdiği sonsuz saatler kadar eziyet vericiydi.

Cecelia babasının emrettiği gibi dua ediyordu ama ezberlemek zorunda kaldığı duaları değil. Her gece dizlerinin üzerine çöküyor, soğuk ve kınayıcı bir Tanrı'nın önünde secdeye kapanıyor ve bir hacı hararetiyle tek bir şey için yalvarıyordu.

Onu içinde yaşadığı bu gri ve yeşil cehennemden kurtaracak biri.

Bu kez, kuru dili damağına yapışana ve gözyaşları artık akmayana kadar dua etti. Çalkalanamayacak kadar boş olan midesi dehşetin asit tadıyla doldu. İki gün sonra, oturacak gücü bile bulamayınca, battaniyesine sarınarak taş duvara yaslandı.

Bu sefer beni bırakmak istediğini sanmıyorum.

Bu farkındalık onun içindeki boşluğu açtı. Eskiden ışığın olduğu, Tanrı'nın yaşadığı yer.

Papaz pencereyi çekip açtığında kiler penceresinin menteşeleri itiraz etti ve babası bir kova suyu alışılmadık bir aceleyle yere indirdiğinde kova şırıldadı.

Cecelia titreyen kollarının üzerinde oturmak için kendini zorladı.

"Sen iç ve yıkan, ne olur ne olmaz," diye bağırdı babası. "Ama onlar buradayken ses çıkarırsan, bu odanın dışını bir daha asla göremezsin, anladın mı kızım?"

Onun cevabını beklemedi. Pencere çarparak kapandı ve kilitleme zahmetine girmeden uzaklaştı.

Cecelia kovaya doğru koşmadan önce birkaç nefes boyunca donmuş bir şaşkınlık içinde oturdu. Ellerini kabın içine sokup açgözlülükle içindekileri höpürdetirken ellerinin pisliğine aldırış etmedi. Susuzluğunu bu şekilde gideremeyince kovanın tamamını dudaklarına götürdü ve açgözlü boğazını ıslatmak için geri devirirken kendini boğdu.

Ayak sesleri tepesinde yürüyordu, babasının ağır tabanlı botlarından çok farklı, kısa, kesik kesik bir ses.

Üst kattaydılar. Kimdi onlar, babasını bu kadar telaşlandırabilecek?

Kovayı sessizce yere bıraktı, merdivenleri tırmandı ve kapıya doğru süründü, çatlağın altını dinlemek için çömeldi.

"Onu nerede tutuyorsunuz Vaiz?" diye sordu yabancı bir kadın sesi, Cecelia'nın zihni aklıktan bulanıklaşmamış olsaydı bile aklına gelmeyecek bir aksanla.

Elini kapının serin tahtasına bastırdı. Onu mu arıyorlardı? Bunca gözyaşı dolu yıldan sonra duaları kabul edilmiş miydi?

"Kızımın nerede olduğu bir fahişeyi ilgilendirmez."

Bu, kadının kimliği hakkında büyük bir ipucu değildi. Josiah Teague'e göre, Havva'nın her kızı muhtemelen aynı zamanda gizli bir fahişeydi.

"Fahişe değil, sadece bir iş kadını," diye düzeltme cüretini gösterdi kadın babasına yaklaşırken. "Senin sofı bir şarlatan olduğun konusunda uyarılmıştım. Bize tepeden bakıyor, bizim için dua ediyor ve bize acıyorsunuz. Bizi kınıyor ve aşağılıyorsun, bu arada bizim oturup bacaklarının arasında sallanan o topal, işe yaramaz küçük uzantıya gülmekten başka bir şey yapmadığımızın farkında bile değilsin."

"Ne cüretle-" Sözcüklerin geri kalanı, sanki karnına inen bir darbeye ondan çalınmış gibi bir anda kesildi.

"Oh, Hortense bize iktidarsızlığınızdan bahsetti," diye devam etti kadın. "O çocuğun babası *olmadığınızın* hepimiz farkındayız."

Hortense. Annesi.

Bu açıklama üzerine Cecelia bayılmış olmalıydı, çünkü bir sonraki bildiği şey yerden kaldırıldığı ve bir yabancının dolgun, yastık gibi göğüslerine sarıldığıydı. "Seni zavallı sevgilim," dedi şurup gibi bir ses. "Tatlı, küçük kalbini kutsa. O yaşlı vaiz seni ne zamandır buraya kapattı?"

"I..." Cecelia korkmuş ve kararsız bir şekilde merdivenlerden yukarı bakınca, yasakçı babasının kendisinden çok daha kısa ama kapının tamamını dolduracak kadar geniş bir adam tarafından tutulduğunu gördü.

Soruları, pederin gözleri onunkilerle buluştuğu anda yanıt buldu. Siyah gözler, saçlarıyla aynı renk.

Ruhu gibi.

Hayır... babası değildi. Zayıf, uzun boylu ve sivriydi, burnu uzun ve çenesi sertti.

Cecelia aynada yumuşak, yuvarlak yüz hatlarını incelerken ona dair en ufak bir ipucu fark etmemişti ve şimdi bunun nedenini biliyordu.

Kız ona ait değildi.

Tanrı'ya şükür.

Cecelia'nın o güne kadar gördüğü en güzel insan olan kurtarıcısına bakarken gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Altının koyu bir tonu olan elbisesi, yeraltının kasvetli karanlığında inanılmaz derecede canlı bir şekilde parlıyordu. Teni ve saçları parlak külçe altın gibi parlıyordu ama gözleri tuhaf bir şekilde koyuydu. Dolgun dudaklarını serada yetişen calla zambaklarıyla aynı renge boyamıştı.

Kadın kendisi gibi yuvarlak ve yumuşaktı ve sanki tüm varlığı ışıkla doluymuş gibi ondan şaşırtıcı bir parlaklık yayılıyordu.

"Cecelia, hayatım, benim adım Genevieve Leveaux, ama arkadaşlarım bana Genny der. Arkadaşım olmaya özel bir itirazın var mı?"

Bir damla gözyaşı daha düştü. Daha önce hiç arkadaşı olmamıştı.

Cecelia büyülenmiş bir halde parmaklarını kadının yüzünü okşamak için kaldırdı. Kendini tam zamanında tuttu, ellerindeki kirden rahatsız oldu. *Mona Lisa'yı* parmaklarıyla boyamaktansa kurtarıcısını pisliğiyle kirletmeyi tercih ederdi.

"Beni burada bırakmayın." Günlerdir söylediği ilk sözler boğazında paslanan bir metal gibi hissediyordu ama yalvarması gerekiyordu.

"Ah şekerim, bu iğrenç çatının altında bir dakika daha geçirmeyeceksin. Ayağa kalkabilir misin?"

Cecelia başıyla onayladı ve meleğin onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Sallandı ve kendini bir kez daha kadınla göğüs göğüse buldu.

"Haydi, şimdi." Kolunu sıkıca Cecelia'ya dolayan Genny, şişman ve olağanüstü iyi giyimli arkadaşı rahibi kapı çerçevesinden çıkarıp koridora taşıırken ona merdivenleri çıkmasında yardım etti.

"Vay canına!" Genny hiç de hoş olmayan bir şekilde haykırdı. "Alınma tatlım ama Louisiana'daki büyükannemin dediği gibi, senin pis kokun bir sansarın burun kıllarını bile yakabilir."

Sersemlemiş ve başı dönmüş bir halde Cecelia cevap vermeden onu izledi, çünkü genel hatlarıyla anlatılanlardan tek kelime bile anlamamıştı. Neredeyse üç gündür yıkanmamıştı ve utançtan dili tutulmuştu.

Kendini aşağılanmışlığından uzaklaştırmak için geride bıraktığı hayatı katalogladı. Sessiz ve yetersiz yemeklerini yedikleri sallantılı masayı, onun her porsiyonunun ölçülmesini ve her lokmasının azarlanmasını. Ebediyen misafirsiz kalan harap salon. Yağmurlu bir ekim ayına girmiş olmalarına rağmen, gözleri şaşı olana kadar ateş ışığında İncil ve diğer kanonik metinlerden başka bir şey okumadığı, sürekli soğuk ocağın bulunduğu oturma odası.

"Onu annesinin günahlarından kurtarmak benim görevim!" Josiah Teague sonunda sesini buldu ama Cecelia odanın öbür ucundan yüz hatlarını seçemiyordu. "Çoğu erkek günah içinde doğmuş bir kızı kendi evliliğine karşı yetiştirmezdi. Bunu unutma Cecelia, bu düşmüş, *terk edilmiş* kadınlar tarafından ahlaksız davranışlarda bulunmaya teşvik edildiğinde! Ben senin ruhunu kurtarabilirdim. Seni hala kurtarabilirim!"

"Oh, melemeyi bırak, seni gevşek keçi." Gardiyan Josiah'ı masadaki bir sandalyeye zorla oturturken Genny Cecelia'yı arkasına kaydırды. "*Benim* evimde seninkinden daha çok Tanrı'ya şükür şarkısı söyleniyor ve halelujahlar haykırılıyor, inan bana." Genny arsızca göz kırparak Cecelia'ya döndü ve yüzlerini aynı hizaya getirmek için eğildi. Parmağının ucuyla Cecelia'nın kalkık burnuna dokunarak, "Ne kadar da porselen bir bebek gibisin," diye mırıldandı. "Güzel bir çocuk olacağını biliyordum ama sen hepsinden daha güzelsin."

"Teşekkür ederim, Bayan Leveaux." Cecelia'nın yanakları o kadar sıcaktı ki, ateşinin çıkmasından korktu.

"Bayan Leveaux! Duydun mu Wexler?" Genny neşesinin en neşeli kahkahayı atmasına fırsat vermek için doğruldu.

Wexler gülmedi. Hareket etmedi. Olduğu yerde kaldı ve tehditkâr bir tavırla Josiah Teague'in üzerine yürüdü.

Genny gözünün kenarındaki görünmez bir sevinç gözyaşını silerek Cecelia'ya doğru eğildi. "Bana Genny diyebilirsin. Artık arkadaşız, unuttun mu?"

Cecelia başını salladı, babası olan adama bir bakış fırlattı, gözlükleri hala okul bahçesinde bir yerlerde ezilmiş olduğu için onunla ilgili son anısının bulanık yüzü olacağını düşündü.

Her şey yolundaydı. Onun nasıl bir ifade takındığını biliyordu.

"Bundan başka elbisen var mı bebeğim? Bir yıl öncesine kadar bunu - gerekirse buna elbise diyelim- giymemiş olmalısın."

"Kibir günahına yenik düşmesine gerek yok," diye tısladı peder, yüz hatları öfke ve korkuyla benek benek olmuş, teni kızıldan menekşeye dönmüştü. "O zayıf iradeli, obur bir kız. Ona bir bakın! Onun için elimden geleni yaptım ama gecenin bir yarısı gizlice yemek yiyor ve hiçbir disiplin, düzeltme ya da tecrit onu bu alışkanlığından vazgeçiremez. Makul ölçülerdeki bir giysiden dışarı fırladığında ona yeni giysiler almak benim sorumluluğum değil."

"Bana bir dakika izin ver, tatlım." Genny kendini tam boyuna çekti, Wexler'ın yanından geçip Josiah Teague'in yüzüne vurdu. Sertçe. Onu sandalyesinde geriye sallayacak kadar sert.

Dengesini kazanan peder ayağa fırladı, ancak sessiz ve esrarengiz Wexler olan kas yığını tarafından tekrar yere yatırıldı.

Genny irkilmedi bile. Cecelia'yı yakaladı ve onu kürklü bir pelerinin içine sokarak görkemli bir arabaya götürdü.

Wexler bir süre daha içeride kaldı ve her şeye rağmen Cecelia perdeyi açarak endişeyle kapıyı izledi.

"O güzel kırmızı kafanı merak etme." Genny onun karşısına yerleşti ve Cecelia'nın elini okşamadan önce eteklerini açtı. "Sadece bazı evrakları imzalıyor."

"Hangi kağıtlar?"

Genny nazik bir gülümsemeyle, "Bana kendinden bahset, hayatım," diye teşvik etti. "Meşgul olmak için ne yaparsın? Dua etmekten başka ne öğrendin?"

Cecelia utangaç bir tavırla defterini sakladığı yerden çekerek kadına uzattı.

Genny hamile bir an için kitaba baktı, sanki sayfalar arasında bir canavarın düzleşmesini bekliyormuş gibi iki dikkatli parmağıyla açtı.

Cecelia, kadın sayfaları giderek artan bir hızla çevirmeye başladığında nefesini tuttu, ta ki parlayan gözleriyle onun bakışlarıyla buluşana kadar.

"Kimse bana senin bir sanatçı olduğunu söylemedi, küçük bebek." Cecelia şaşkınlıkla alnını kırıştırdı.

O bir sanatçı değildi. Ne şair ne de başka bir şey. Yalnız kaldığında bu tür uğraşları özenli bir çabayla denemişti ama sonuç felaket olmuştu.

Kendisine uzatılan defteri kaptı ve orada ne bulduğuna baktı. Sadece üsler ve teoremler, limitler ve türevler, formüller, fonksiyonlar ve bunlara karşılık gelen grafikler.

Başını kaldırıp baktığında Genny'nin parlak beyaz dişlerini ortaya çıkaran memnun bir gülümseme gördü. "Gittiğimiz yere alışacaksın tatlım, bundan hiç şüphem yok."

Cecelia sormaya korkarak başını salladı. Pelerininin içine gömüldü ve içinde fırtına gibi dönen duyguların arasından bir duygu seçmeye çalıştı. Rahatlamış mıydı? Endişeli miydi? Üzgün mü? Sevinçli mi?

Wexler'in cemaat evinden ayrılışını izlerken, tüm bu şeylerin kafa karıştırıcı bir karışımı olduğuna karar verdi.

En çok da acıkmıştı.

"Açlıktan ölüyorum." Genny bir kez daha onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Gece için Crossland Inn'de duralım ve seni doyurup yıkayalım. Duyduğuma göre üzerlerine serpiştirilmiş muhteşem küçük kekleri varmış-"

"Kek yemeye iznim yok," dedi Cecelia biraz da sıkıntıyla. "Şımarmak günah işlemektir."

Genny öne uzanıp onun ellerini kavradı ve her ikisini de sert, güçlü kavrayışına hapsetti. Sıkı sarı buklelerini yanaklarından uzaklaştırırken gözleri öfkesinin ocağında ısıtılmış bronz gibi parlıyordu.

"Beni dinle. Tüm günah ve perhiz kavramlarını kafandan at, duydu mu? Hayatın sana ait. Şu andan itibaren, kek mi istiyorsun? Pasta yiyeceksin. Kendini renklere bürüyorsun ve canın ne zaman isterse onu yiyor, giyiyor ve tadını çıkarıyorsun. Bugünden itibaren kendini hiçbir şeyden mahrum bırakmayacaksın. Hiç utanç duymuyorsunuz. Sen olduğun kişinin ve olduğun şey çok güzel."

Bu nezaket Cecelia'nın gözlerini yaşarttı. "Ben güzel değilim. Şişmanım."

Genny bunu bir süre düşündü, dudakları düşünceli bir şekilde büküldü ve sonra, "Tatlım, bazı insanlar sana bunu söyleyecek, ama söylediklerinde

Sözlerimi hatırlıyor ve onları işaretliyorsunuz çünkü bu benim uzmanlık alanım. Büyüdüğünde erkekleri *mahvedeceksin*. O gözlerin ve dudaklarınla, o saçların ve teninle, o eski püskü elbisenin altında göstermeye başladıklarınla..." Genny geriye doğru sallandı ve sanki vagonun sıcaklığı aniden yükselmiş gibi kendini yelpazeledi.

"Hesaba katılması gereken bir güç olacaksınız ve hiç şüpheniz olmasın. Elbette, küçük belleri olan küçük waif'leri tercih edenler olacaktır. Ve çoğu erkeğin, beyni sizinkinin yapabildiklerini yapabilen bir kadına tahammül edemeyecek kadar hassas olduğunu göreceksiniz. Bu onların gözünü korkutacak. Ama tatlım, henüz anlamadığın bir güce sahip olacaksın. İstedığın sayıda erkeği yakalayacak, kontrol edecek ve *yok edeceksin*."

Cecelia yanağının içini ısırdı, aniden kendini çok bunalmış ve sersemlemiş hissetti. "Kimseyi yok etmek istemiyorum." Ve maruz kaldığı şeyden sonra bir tutsağı tutmayı asla hayal edemezdi.

Genny'nin yüzü yumuşadı ve Cecelia'nın yanağındaki hain bir bukleyi geri çekti. "Bana annen gibi tatlı olacağın söylenmişti."

"Annemi tanıyor muydun?" Cecelia bunu iki eliyle birden kavradı, içi sorularla doluydu.

"Onunla bir kez tanışmıştım, ziyarete geldiğinde," dedi belli belirsiz. "Ne zaman ziyaret etti-"

"Hadi gidip şu keklere bakalım!" Genny arabanın tavanına vurdu ve atlar dizginleri şaklatarak ileri atıldı. "Büyük bir akşam yemeği, sıcak bir banyo ve iyi bir gece uykusundan sonra, size istediğiniz renkte uygun elbiseler dikeceğiz. Bir daha asla para konusunda endişelenmene gerek kalmayacak ve bu bir lütuf değil mi? Londra sosyetesinin en önemli, en nüfuzlu insanlarından birinin varisi olduğunuz için artık emrinize amade bir servetiniz var."

Cecelia'nın nefesini toparlayıp "O... o benim gerçek babam mı?" diye sorabilmesi için birkaç deneme yapması gerekti.

Genny'nin dudakları birbirine yapıştı. "Üzgünüm şekerim ama bir şey söyleyemem. Sadece sana çok değer veren biri olduğunu bil. Anneni seven biri."

Cecelia, pahalı oteller, gemiler ve villalardan oluşan bir kozanın içinde çırpınırken bu cevabın birkaç hafta boyunca onu rahatlatmasına izin verdi. Terziler, aşçılar, tuhafiyeciler ve leydi hizmetçileri. Gidecekleri yere giderken Paris'i ziyaret etmiş, bu göz alıcı şehir ve da göz kamaştırıcı sakinleri karşısında hayrete düşmüştü.

Ecole de Chardonne kız enstitüsü aklına gelebilecek en romantik Gotik şato olabilirdi. Pırıl pırıl Cenevre Gölü'ne bakan pencereleri olan büyüleyici kuleye götürülürken, oradaki personel onu ağırlamak için can atıyordu. Burası onun yeni evi olacaktı.

Alçakgönüllüydü. Minnettar. Yeterince şaşırmıştı.

Yine de günün sonunda kuledeki yatağına oturduğunda, aynı boşluk ona eziyet ediyordu. Çünkü pencereleri küçük ve pis olmak yerine büyük ve görkemli olsa da, aklına gelebilecek her türlü yiyeceğe, sıcaklığa ve ilgiye sahip olsa da ...

Karanlıkta hâlâ yalnızdı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Redmayne Kalesi, Devonshire, 1891

Yedi yıl, bir İskoç için bir kadınla birlikte olmadan geçirilemeyecek kadar uzun bir süreydi. Yoksa sekiz yıla mı yakındı?

Yüksek Mahkeme'nin Lord Başyargıcı Cassius Gerard Ramsay, ergenlik çağından beri yaşamadığı fiziksel bir hastalığa yakalanmasının nedeninin uzun süreli perhiz olması gerektiğine kendini ikna etti.

İstenmeyen, *acı veren* bir ereksiyon.

Çok geçmeden kırk yaşına basacaktı. Elbette bu yaşta bu tür rahatsızlıklara karşı bağışıklığı vardı. Aslında, bu tür zayıflıkları yıllar önce kendi içinde eğitmişti.

Hayat ona bir erkeğin iştahlarını demir yumrukla ve sarsılmaz bir öz hakimiyetle dizginlemesi gerektiğini öğretmişti, yoksa onlar tarafından kontrol edilebilir ya da onarılamaz bir şekilde zarar görebilirdi.

Ve işte buradaydı, sikinin esiri olmuş, vücudunun dolgun ve gizemli Bayan Cecelia Teague'in eldivensiz parmaklarından trüflü çikolatayı yalayışına verdiği anlık, hatta şiddetli tepkiyi gizlemeye çalışıyordu.

Hem de Redmayne Kalesi'ndeki bir davetin ortasında.

İçinden gelen, dikkatini başka yerde tutması yönündeki sert uyarılara rağmen, bakışları görünmez bir ip tarafından tekrar tekrar ona çekilerek kalp şeklindeki yüz hatlarında oyalandı.

Nedenini merak ederek zaman kaybetmesine gerek yoktu. O tam da kendisini her zaman çekici bulduğu türden bir kadındı. Düz çizgilerden çok kıvrımları olan bir kadın. Yemyeşil. Lüks, hatta. Teni zengin krem renginde, dudakları en sevdiği likörün tonundaydı.

Hepsi de avizelerin ışıltısında parlayan olağanüstü bakır lüleleriyle tezat oluşturan ipeksi bir menekşe şekerlemesine sarılmıştı.

Masmavi bakışları bir paradokstu. Geniş ve samimi... ama değişken. Bunu en ilgi çekici kombinasyon olarak bulmadıysa lanet olsun.

Cecelia Teague yaşayan bir günahtı. Hem masumiyetin hem de hoşgörünün kötü bir karışımı. Bir yer mantarının dışı eşdeğeri.

Parmağının ucu, tenindeki son lezzet parçasını emerken ağzının içinde kayboldu.

Ramsay acı dolu bir iniltiyi yuttu, bacak bacak üstüne atarken yanağının içini kan tadı alacak kadar sert ısırdı. Onları açtım. Yer değiştirdi

ve onları ters yönde geçmiştir.

Yedi. Lanet olası. Yıllar.

Yoksa daha mı uzun? Otuzlu yaşlarının tamamı, çıplak kadın formu olan muhteşem görsel ziyafetten yoksun, uzun ve sonsuz bir emek ve yalnızlık dönemi gibi görünüyordu.

Ve tüm danteller, fırırlar ve gülünç mekanizmalar soyulduktan sonra, geriye sadece dürüst kıvrımlar, ilgi çekici gamzeler, ince saçlar ve esnek, yastık yumuşaklığında bir cilt kaldığında, Bayan Teague ne kadar lezzetli bir lokma olurdu.

Bir kadının kalçalarının sıcak ağırlığının, onu ürpertici bir sona ulaştırırken omuzlarının gücünü sınamasından nasıl bu kadar uzun süre yoksun kalmıştı?

Bir kadının seks hissini neredeyse unutacak kadar uzun. Gizli nem, teslimiyet, mahrem et, kutsal olmayan zevk.

Cecelia Teague kristal tabaktan başka bir trüf mantarı seçmek için eğildi ve ona cömert dekoltesinden daha fazlasını görme fırsatı verdi. Yaptığı her kötü şey, hayalini kurduğu ya da aklından geçirdiği her eylem, kalbini çarptıran bir şehvet fırtınası içinde zihninden geçti.

Yüce Tanrım, o göğüsler bir azizi bile baştan çıkarır. Taze krema gibi ellerinin üzerine dökülürdü.

Ensesinden yakasına doğru bir ter damlası süzülürken, keskin bir nefes aldı ve aralarındaki koyaktaki tüylü tenin sıcak, davetkâr kokusunu hayal etti. Dilinin altındaki tuzu, dayanılmaz yumuşaklığı-

"Size bir tadımlık ikram edebilir miyim, Lordum Ramsay?"

Bayan Teague'in sıradan önerisini algılaması sonsuza kadar sürdü. Sonunda gözlerini kırptırdı ve anlamlı bir şekilde "Pardon?" diye sordu.

"Sanki onları arzuluyormuş gibi bakıyordun." Gözlükleri, utangaç bir şekilde yanağına inen merak uyandıran koyu kirpiklerini büyütüyordu. "Tadının hayal ettiğin kadar güzel olduğunu kabul ediyorum. Kremalı ve zengin, biraz da tuzlu. Daha iyisini yememiştir, hayatım üzerine bahse girerim."

Ramsay'in ağzındaki tüm nem kayboldu. Bakışları kızın göğüslerine kaydı ve yutkunarak onları tekrar kızın ciddi ifadesine doğru sürükledi.

Elbette etinin tadına bakmayı teklif etmiyordu. *Burada* değil. Sosyete kızlarının ve matmazellerin tekliflerine yabancı değildi ama hiç bu kadar açık olmamıştı.

Kabarmış uyarılmışlığı seğıirdi ve gerildi, asi libidosunun onun teklifiyle ne yapacağını umduğu konusunda hiçbir hata yapmadı.

Etrafına çaresizce baktı, suarenin diğer konukları leylak fidanı üzerindeki aşırı parlak sinek kuşları gibi bir yerde çok uzun süre kalamıyorlardı.

Onun şok edici teklifini başka biri de işaretlemiş miydi?

"Alexandra ve benim çökmekte olan çikolataya karşı bir zaafımız var, görüyorsunuz." Bir kuyumcunun elmas seçkisini göstermesi gibi bir ihtiyatla tabaktan bir tane seçti. "Bunlar Belçika'dan ithal ediliyor. Dokusu tarif edilemeyecek kadar mükemmel ve çekirdeğinde ne olduğunu öğrenene kadar bekleyin."

Ramsay şaşkınlıkla çikolataya baktı ve dokuz çeşit aptallık yaptığı için kendine lanet etti.

Ona yer mantarı ikram ediyordu. Tabii ki teklif etmişti. Ona etinin tadına bakmayı teklif ettiğini düşündüren neydi? Belki de kızın boğuk sesinden o kadar etkilenmişti ki, en iyi konyağın üzerinde dönen duman gibi, kelimeleri doğru düzgün algılayamamıştı.

Boğazını temizledi ve karısı Alexandra'nın hareketli hikâyesine kendini kaptırmış olan üvey kardeşi Redmayne Dükü Piers Gedrick Atherton'a hançer gibi baktı.

Ramsay, yeterince sert bir şekilde ters ters bakarsa, huysuz dükün gelip onu kurtaracağını umuyordu.

Şansları yaver gitmedi; Redmayne ve düşes, Mont Claire'in savurgan Kontesi Leydi Francesca Cavendish'i seçkin sosyeteye sokmak için ellerinden geleni yaparak akranlarıyla meşgul oldular.

Tanrım, Bayan Teague bu lanet olası şatoya sadece Leydi Francesca ve Leydi Alexandra ile uzun süredir okul arkadaşı olduğu için davet edilmişti. Anladığı kadarıyla bu üç kadın onlarca yıldır birbirlerinden ayrılmamışlardı ve kardeşi, Francesca ve Cecelia'nın da bu pazarlığın bir parçası olduğunu bilerek Alexandra'yla evlenmişti.

Öyleyse neden baştan çıkarıcı Bayan Teague *ona* eziyet etmek yerine *onların* arasına karışmıyordu?

Söz konusu hanımefendi biraz hayıflanarak gülümsedi ve dişlerini trüf mantarına geçirerek, bir mahkûmun son yemeğinin tadını çıkarması gibi tadını çıkardı. Çikolata dolu ağzının görünmesini engellemek için dudaklarının önünde tuttuğu elinin arkasından, "Görkemli akşam yemeğimiz beni hâlâ doyuruyor," dedi. "Ama tatlıya olan iştahımı bir türlü bastıramıyorum."

Ramsay neredeyse dilini yutacaktı. *Bastırılmaz*. Tıpkı açgözlü, sinsî arzusu gibi. Teni hassas ve sıcaktı, vücudunu incecik sarıyordu. Her şey daha görkemli geliyordu. Çökmüş. Altındaki kanepenin kadifesi. Havadaki koku.

Bu tehlikeliydi. Bu an. Bu şehvet. Bu kadın.

Bir adam böyle anlarda yanlış bir seçim yaparak her şeyini kaybederdi. Onu dansa kaldırması ya da gül ağaçlarının arasında mahvedebilmek için bahçede onunla yürümesini istemesi gibi.

O öyle bir adam değildi. Asla o adam olmayacaktı.

Ramsay dişlerini gıcırdatarak, yeterince suskun davranırsa kızın uzaklaşıp gideceğini umdu.

Onun şehvetli düşüncelerinden habersiz olan kadın, ona bir yer mantarı seçmek için tekrar eğildi. "Bir tane almalısın. Eğer bu yüzden tereddüt ediyorsan Alex aldırılmaz. O sonsuz cömerttir."

Ramsay irkildi. Bayan Teague, belki de imparatorluktaki en uzun süreli unvana sahip olan Redmayne Düşesi'ne kayıtsızca, "Alex," diye hitap ediyordu. Sanki çocukluklarından beri hiçbir şey değişmemiş gibi. Sanki eski aristokrasiyle dolu bir odada son derece güvendeymiş, insanların Cecelia'yı önemsemedikleri için onunla konuşmamaya özen gösterdikleri gerçeğinden *etkilenmemiş* gibi. Kimsenin bildiği ya da umursadığı kadarıyla ne unvanı vardı ne de zengin. Onu bu toplulukta farklı kılan bir şey varsa o da sarı saçları ve sıra dışı boyuydu.

Gerçekten de görüldüğü kadar umursamaz mıydı? Acımasız fikirlerle dolu bir odada üç yer mantarı yemek için öyle olmalı.

"Hadi, bir dene," diyerek çikolatayı ona doğru uzattı. "Teşekkür , ama hayır," diye kestirip attı, sesindeki boğuk törpüyü engelleyemedi Cevap ver. "."

"Çikolatalı mı?" Geri çekildi, yer mantarına sanki onun adına gücenmiş gibi baktı.

"Herhangi bir şeyde."

Sanki ihanet etmiş ya da küfretmiş gibi ona baktı. "Yapmayın lordum, bir tadımdan zarar gelmez. Ayrıca, zaten tabaktan aldım ve geri koymam kabalık olur." Başparmağı ile işaret parmağı arasındaki tatlı şeyi zarif bir baştan çıkarma dansıyla oynatırken muzip bir gülümseme yanağındaki gamzeyi derinleştirdi.

"Neden bu kadar hevesle katılmamı istediğinizi anlayamıyorum."

"Çok aç olduğun belli," diye cevap verdi. "Bakmaktan kendini alamıyorsun."

Nazlanıyor olması mümkün müydü? "Benim adıma tadını çıkarman için sana izin veriyorum. Ayartılmayacağım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Sanki kaşlarını çatıp çatmamaya karar veriyormuş gibi ağzı iki büklüm oldu. Sonunda omuz silkti ve lezzeti dudaklarının arasından geçirerek memnun bir inilti çıkardı.

Tanrım, o lanet bir yalancıydı. Baştan çıkmıştı. Birkaç ay önce Redmayne'in nişan partisinde Cecelia Teague'i ilk gördüğünden beri *baştan* çıkmıştı. Sonra da düğünde.

Resmi olarak tanıştırılmışlardı ve adam kızın uzattığı elin önünde eğilmişti. Bu zararsız hareketin bile uyandırdığı şehvet dalgası yüzünden elini öpmek nedense yanlış gelmişti.

O zamandan beri ne pahasına olursa olsun ondan uzak duruyordu, zor olduğundan değil. Üvey kardeşi Piers ve onun arkadaşı Alexandra'ya olan bağlılıkları dışında, kesinlikle sosyal ya da profesyonel bir paylaşımları yoktu.

Ancak düğün ve düğün aceleyle evlendiklerinden beri birbirlerine doğal olmayan bir şekilde bağlı görünüyorlardı, bu yüzden baştan çıkarıcı Bayan Teague'den kaçmak imkansız.

Ramsay sabırsız bir nefes verdi ve başka birine -herhangi birine- odaklanmaya çalıştı.

Gizemli kökenlere sahip bir İtalyan işadamı ve gemicilik patronu olan Kont Armediando gibi ziyaretçi diplomatlarla el sıkışıyor *olmalıydı*. Ya da Lordlar Kamarası'nda yarın yapacağı konuşmayı Lord Şansölye Sir Hubert ile veya veraset vergisini Başbakan ile tartışıyor olabilir.

Evet, çalışmalı, çeşitli siyasi ve hukuki hedeflerine ulaşmak için ihtiyaç duyduğu kişiler üzerinde iradesini kullanmalıdır.

Ve yine de... asi sikini kontrol altına alana kadar dayanamadı, Bayan Teague'in şehvetli çevresinde olmasaydı bunu yapmak daha kolay olurdu.

"Ne kadar üzücü." Kadının sesindeki gerçek acıma, adamın bakışlarını onun canlı güzelliğine çevirdi.

"Özür dilerim?" Kadının en derin düşüncelerine hitap etme eğilimi karşısında cesareti kırılan adam bir kez daha yer değiştirdi ve fiziksel sıkıntısını dindirip dindirmeyeceğini görmek için tarımsal mülkiyet hukukunun esaslarını düşündü.

"Biz de senin hoşgörü eksikliğini tartışıyorduk." Ona muzip bir yarım gülümseme gönderdi ve bu gülümseme kızın yüzündeki en dikkat çekici gamzeyi ortaya çıkardı.

Yanak. "Sayın Başyargıç, eğer davalara bakarken dikkatiniz bu kadar dağınıksa, size kanıt sunanlar için endişeleniyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, öfkelenmek yerine eğlenmeye başladı. Ona sataşmaya cüret eden nadir insanlardan biriydi.

Nadiren de olsa bundan zevk alırdı.

"Beni bağışlayın Bayan Teague, zor bir gün geçirdim. Toplumumuzun iğrenç süprüntüleriyle olan etkileşimlerim yüzünden terbiyem bozuldu ve düşüncelerim gereksiz yere ağırlaştı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Ellerini eteklerinin üzerinde gezdirirken meraklı bir endişeyi aşırı parlak ama sempatik bir gülümsemeyle bastırıyor gibiydi. "Bunu tartışmak ister misiniz? Çoğu zaman, içimi döktüğümde kendimi çok daha hafiflemiş hissediyorum."

"*Yapmazdım.*" Kelimelerin bu kadar kısa ve öz bir şekilde çıkmasını istememişti ama şu anki endişelerinin konusu kadınlara uygun değildi. Gerçekten de genç hanımların ortadan kaybolmasıyla ilgiliydi. Daha doğrusu genç kızların. Bu, Londra gibi bir metropolde nadir görülen bir şey değildi, ancak davayı soruşturanlar kaçakçılar, tacirler ve vurgunculardan oluşan sinsi bir çeteye dair kanıtlar bulmuşlardı. Et pazarında ticaret yapıyor, yoksulları ve göçmenleri köle haline getiriyor ve onları etin kilosu başına fiyatlandırıyor olabilirler.

Yakalanan suçlulardan birkaçı, tedarikçileri ve müşterileriyle ilgili olarak sorgulandıklarında parmaklarıyla şaşırtıcı yönleri işaret etti. Aristokrasi, hükümet, ordu ve hatta kilise.

Etrafı yozlaşmış ve aşağılanmış adamlarla çevriliydi ve bu kaçakçılar korkudan sık sık tek bir kelimededen bahsederlerdi: *rubricata*. "Kırmızı" anlamına gelen birçok Latince kelimedenden biri.

Bu devlet işlerine kendini kaptırmış olan Ramsay'nin suareye sunabileceği pek bir şey yoktu ama seçime bu kadar az bir zaman kala böylesine ünlü konuklara başsağlığı dileyemezdi. Bu yüzden, yemekte konuklara zorunlu iltifatlarını sunduktan sonra, Redmayne Dükü'nün muhteşem şöenlerinden birini görmek ve görülmek isteyenler tarafından işgal edilmemiş, şöinenin yanında sessiz bir köşe bulmuştu. Bir süre düşündü, Bayan Teague bir tabak çikolatayı karıştırmak için etek yığınının üzerine çöküp onu kızdırmadan önce, mükemmel derecede görkemli bir kuluçkaya doğru ilerliyordu.

Oturduğu yerde öne doğru kaykıldı ve ayağa kalkacakmış gibi yaptı. "Eğer konuşmak istemiyorsanız, sizi düşüncelerinizle baş başa bırakayım lordum," dedi,

Sadece gücenmemiş değil, etkilenmemiş de görünüyordu. "Hayır," diye düşünmeden tersledi.

Kadının içgüdüsel itirazı karşısında gözleri irileşti ama bu, kendisinden fazla kimseyi şaşırtmadı. Şaşkınlık içindeki Ramsay onu dikkatle izledi. Bu kadında böylesine güçlü bir tepki uyandıran şey neydi? Hiç kimse onu bu kadar hazırlıksız yakalamamıştı.

Her ne kadar ondan kurtulmak istese de, görünüşe göre onu yakınında istiyordu ve bu arzusunun gücü onu rahatsız ediyordu.

Bu da onu derhal çevresinden uzaklaşmaya teşvik etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Benim çikolatalarını bırakma," derken buldu kendini, dişlerini daha da sıkı, yoksa ondan kucağına oturmasını istemek gibi savunulamayacak kadar saçma bir şey yapacaktı. Az önce onun gitmesini ummuyor muydu?

Gözleri zevkle parladı ve sonra anlayışla yumuşadı. "Günün sıkıntılarını hafifletmek için size bir içki getirebilir miyim?"

Başını iki yana salladı, onun yanında aklını başında tutmanın ne kadar önemli olduğunun farkındaydı. "Genelde içkiden uzak dururum. Akşam yemeğinde kendime izin verdiğim bir kadeh şarabı içtim."

"Çikolata ve şarabın olmadığı bir hayat." Başını eğdi, acıma duygusu gözlerindeki ışıltıyı bir kez daha kararttı. "Ne kadar kasvetli. Zevk için ne yaparsınız lordum?"

Zevk. En son ne zaman kendine izin ? "Çalışıyorum."

Ramsay'in eli, altındaki pahalı patlıcanlı sandalyenin üzerinden kaymasın diye iki yana kıvrıldı. Bunu bazen hâlâ yapar, bir dokuyu gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi test ederdi.

Bunca yıl sonra bile.

Çocukken bu kadar yumuşak bir şeyin var olduğunu hayal bile edemezdi. Uyuduğu yatak sertti. Evi soğuktu ve akla gelebilecek her yönden boştu, karnıyla ve sonunda kalbiyle birlikte.

Tüm bunların nedeni ailesinin bencil zevklere düşkün olmasıydı ve bu onlara utanç, sefalet ve yıkımdan başka bir şey getirmemişti.

Annesi, erkekleri mahvedene kadar onların zayıf ve temel doğalarını avlamıştı. Babası da bir zamanlar bu şekilde mahvolmuş, her türlü zevkin kölesi haline gelmiş ve sonunda bu onu öldürmüştü.

Redmayne'in babası, annelerinin ikinci kocası, onu düşes yapmıştı. O da sevgisinin ve bağlılığının karşılığını onu boynuzlayarak ödemişti.

sık sık, sonunda sarhoş bir umutsuzluk nöbetinde kendini asmıştı.

Redmayne bile maceraya saplantı derecesinde düşkündü, ta ki bir jaguarın pençeleri onun yakışıklı yüz hatlarına ve neredeyse hayatına mal olana kadar.

Şimdi bir de ona bakın, eskiden yoksul olan ve birden fazla kez neredeyse ölümüne neden olan mavi çoraplı karısının esareti altında. Redmayne'in serveti ve nüfuzuyla tika basa doymuş olsalar bile, tonlarca insanın onlar hakkında fısıldadığı gerçeğinden etkilenmemiş görünüyorlardı. Ama bu ne kadar sürecekti?

Hayır. Hayır, hoşgörü bir lanet, zevk ise bir tehlikeydi. Bir adamı, kendisi olmaktan çıkana kadar kontrol eden bir şey. Gücü, saygınlığı ya da her ikisini de teslim edene kadar.

Gençlik günlerinde günaha teslim olmuştu, aşka çok benzeyen bir günaha.

Ve bu neredeyse onun felaketi olacaktı.

Gözleri bir kez daha Bayan Teague'e takıldı, eldivenlerini geri çekerken solgun teninin kayboluşu dikkatini çekti. *Dinlenmişti*. Bunu yapmayalı ne olmuştu? Sadece sessizce oturmuş ve güzel manzaranın tadını çıkarmıştı. Tanrım, ama ona bakmak çok hoştu ve dinlemek de bir o kadar harikaydı. Daha önce hiç tanık olmadığı bir yumuşaklığı vardı ve onun tarafından aynı anda hem tahrik edilip hem de rahatlatılabilmesi insanın aklını başından alıyordu.

Daha fazla tenini örterek onu nasıl bu kadar tahrik edebilirdi? Bu hareketin özünde baştan çıkarıcı hiçbir şey yoktu ama yine de bunu bir düzine dansçı kızın korselerini çıkarmasından daha tahrik edici buluyordu.

"Merakımı bağışlayın," dedi, bir önceki sorusunu unutarak ya da ondan vazgeçerek. "Ama sizin... uzak durmanızın nedenlerini merak ediyorum."

Onu inceledi, kelimedede çift anlam aradı. Şehvet dolu bir alt ton için. Onun kadınsız olduğunu biliyor muydu? Şimdi onu bu kadar arzuladığını?

Kızın açık ifadesinde sadece gerçek bir ilgi buldu ve bu yüzden ona gerçek bir cevap verdi.

"Bu her şeyden çok bir taktik."

"Çikolata ve şaraba karşı taktiksel bir savaş mı?" Yine o yarım gülümseme, *Mona Lisa*'yı utandıran gülümseme. Hem utangaç hem de naz ya da kurnazlık belirtisi olmadan hınzırca.

"Benim işimde kişi her türlü ayıbın üzerinde olmalıdır. Bu nedenle, bağımlılık yaratan tarafgirliğe ya da ahlaki karakterde zayıflığa yol açabilecek her türlü aşırılıktan kaçınırım. Alkol, boş uğraşlar, zengin yiyecekler, kumar gibi-"

"Kadınlar mı?" Kont Adrian Armedianno, esmer ve fazla yakışıklı yüz hatlarına özenle yerleştirilmiş bir cazibe ve meydan okuma ifadesiyle konuşmaya dahil oldu.

"Bunu söylemeye gerek yok," diye sitem etti Ramsay. "Özellikle de birinin önünde."

"Tam tersine. Kadın bir zayıflık değil, bir güçtür." Armedianno Cecelia'ya döndü, dudakları Ramsay'in anında hoşlanmadığı bir kedi takdiriyle kıvrıldı. İtalyan, beyaz eldivenli elini hem baştan çıkarıcı hem de tehditkâr olmayan bir hareketle Cecelia'nın koltuğunun arkasına doğru kaydırıldı. "Kadınsız bir hayat yaşamaya değmez."

Cecelia'nın yanakları kontun içten ve takdirkâr bakışları altında şeftali gibi kızardı.

Ramsay kaşlarını çattı, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı.

İnsanın gözleri bir kadını takdir edemez.

Armedianno pratik bir zarafetle hareket etti, Bayan Teague'e tahammül edilemez derecede yaklaşırken bir ceket düğmesini açtı. Bir uşaktan iki kadeh şampanya aldı ve hesapçı altın bakışlarına asla ulaşmayan bir gülümseme yaydı.

Kendisine uzatılan şarabı zarif, minnettar bir sesle kabul etti, narin bir yudum alırken Ramsay'e alaycı bir bakış fırlattı.

Ramsay, kontun gözlerinin bir yırtıcı kuşa benzediğini fark etti. Keskin ve sert. Tonun içinde ulaşılmaz bir rahatlıkla süzülürken hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Kimse bu kadar yabancı ve yukarıda biri tarafından tehdit edildiğini hissetmiyordu.

Avına dalana kadar.

Zavallı Bayan Teague onun pençelerine düşmek üzere olan yumuşak bir tavşandı.

Erkeksi bir ateşle kabaran Ramsay, içinde yükselen yırtıcıyı bastırdı. Bu adamla kapışmak için hiçbir nedeni yoktu. Cecelia Teague onun için geçici bir aile tanıdığından başka bir şey değildi. Onun bir çapkının eline düşmesi neden umurunda olsun ki?

"Bir geceyi sonlandırmak için şampanyadan daha iyi bir şey düşünebiliyor musun?" diye sordu hülyalı bir şekilde.

"Sadece tek bir şey." Kont, parmak eklemlerini kadının eldivenlerinin üzerinde görünen kol derisinin üzerinde gezdirirken ne demek istediğini açıkça belli ediyordu

ve kollarının altında. Adamın dokunuşunun izini sürdüğü yerde tüyler diken diken oldu.

Ramsay, Armediano'nun parmaklarını neşeyle kırabilirdi. Teker teker.

Meme uçları sertleşirdi. Ve başka bir adam onları öyle yaptı.

Kont zerre kadar içtenlik göstermeden, "Sohbetinize karıştığım için beni bağışlayın," dedi. "Ama ister istemez konuya kulak misafiri oldum ve bu beni hem meraklandırırdı hem de üzdü. Hayatın sunduğu zevklerden kendinizi mahrum bırakarak mutsuz olmuyor musunuz, Sayın Başyargıç?"

Londra Köprüsü'nde kesik başların sergilenmesi hâlâ bir uygulama olsaydı daha az mutsuz olurdu. Armediano ne kadar uygun bir süs olurdu.

"Hiç de değil." Ramsay bacaklarını açtı, sohbetlerine yeni katılan kan, etlerindeki kanı yeniden yönlendirmeye başlamıştı. "İrade, odaklanma, emek ve disiplin sayesinde rahat ve başarılı bir hayat kurdum. Memnuniyet bulmak için günah ve skandal aramaya gerek yok."

"Hiçbir erkek günahsız değildir," diye kıkırdadı Armediano, bakışlarını Cecelia'ya doğru kaydırarak. "Ne de kadın."

Cecelia boğazının arkasından yumuşak bir ses çıkararak Ramsay'i çözemediği bir denkleme gibi inceledi. "Memnuniyetin yeterli olup olmadığını merak etmeli insan. Yalnız değil misiniz Lordum Ramsay? Ya da sıkılmadınız mı?"

Ramsay ona çoğu insanın yalnızlığı anlamadığını açıklamak istiyordu - gerçek bir tecrit yaşamadan anlayamazdı. İnsan bir oda dolusu insanın içinde de yalnız olabilir. Ya da bir sevgilinin kollarında. Yalnızlığın pek çok şekli vardı. Onun bunları hiç yaşayıp yaşamadığını merak ediyordu.

Bunun yerine çekingen davrandı. "Ben meşgul bir adamım. Can sıkıntısına ya da yalnızlığa ayıracak vaktim yok."

"Senin için ne büyük şans," diye mırıldandı. Sorunlu yüz ifadesine yerleşen kırışıklığı göz kırparak uzaklaştırdı ve "İtiraf etmeliyim ki bazen çikolata ve şampanyaya fazla düşkün oluyorum, çünkü evde kalmış bir kız çocuğunun alabileceği başka pek az zevk vardır." demeden önce derin bir içki içti.

"Bravo." Kont kadehini kaldırdı.

O ve Armediano gıcırtilı bir sesle jantlara vurdular. Ramsay soğukkanlılığını korumaya çalışırken damarlarındaki kanın sıkıştığını hissetti.

"Bana Sorbonne'da okuduğunuz söylendi, Bayan Teague." Kontun gözleri kara kaşlarının altından parlıyordu.

"İyi bilgilendirilmişsiniz," diye cevap verdi.

"Sevimli dostlarınız Mont Claire Kontesi ve Redmayne Düşesi ile birlikte mi?"

Ramsay, İtalyan'ın yüz ifadesinin böyle sıradan bir soru için fazla keskin olduğunu fark etti ve gözleri kısıldı. Suçlulara ve yalancılara alışık olmayan bir adam bunu fark etmeyebilirdi.

"Alex o zamanlar düşes değildi ama evet, Sorbonne'a ve ondan önce de Cenevre Gölü'ndeki Ecole de Chardonne kız enstitüsüne birlikte gitmiştik."

"Anladığım kadarıyla bir topluluk oluşturmuşsun Rastrello Rosso."

"Tırmıklar değil, sevgili Kont," diye düzeltti alevlerinkine rakip olan memnun bir gülümsemeyle. "Çapulcular, biz Kızıl Çapulculardık."

"İtalyanca konuşuyor!" diye hayret etti kont.

"Sadece korkunç bir şekilde," diye itiraz etti. "Peki Kızıl Serseriler'i nereden öğrendiniz efendim? Biz pek ünlü olmayan bir üçlüydük."

"Tam tersine." Kont, dizleri onun dizlerine değene kadar yaklaştı. "Üniversite eğitimi almış kadınlar Fransa'da bile hâlâ nadirdir. Ve sizin gibi *güzel* kadınlardan oluşan bir üçlü fark edilmeden gitmez, özellikle de sadece erkeklere izin verilen eğlencelere meraklı olanlar."

Bayan Teague zarif bir hareketle dizini çekti ve utangaç bir hareketle saçının bir tutamını alnından geriye attı. "Sıra dışı hayatlar yaşamaya kararlıyız lordum."

Ramsay kendini tutamadı. "Ve olağanüstü evlilikler mi yapıyorsunuz?" Düşese doğru başını salladı.

Yüz ifadesi soldu, kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. "Aslında hiç evlenmemeye yemin etmiştik ama Alexandra'nın koşulları değişti."

Kont, "Arkadaşınız Mont Claire Kontesi'nin evlenmeyi planlamadığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu. "Serveti ve unvanı için bir varise ihtiyacı yok mu?"

"Şu anda öncelikli endişesi bu değil," diye belli belirsiz cevap verdi. "Peki ya sen?"

Cecelia neredeyse rahatsızlıktan kıvranarak gözlüklerini düzeltti. "Peki ya ben?"

"Kaba yabancı tavırlarımı bağışlayın, avantajlı bir evliliğe ihtiyacınız yok mu? Bir matematikçinin servet sahibi olması pek sık rastlanan bir durum değildir."

Cecelia başını iki yana salladı, teni krem renginden hayalet rengine dönmüştü. "Ben..."

Ramsay onun cüssesinde bir adamın sesini yükseltmeye nadiren ihtiyaç duyduğunu fark etti. Azarlayacağı zaman alçak sesle ve düzgün konuşur, ama omuzlarının genişliğini vurgulamak için öne doğru eğilirdi. "Toplumumuzda mali konulardan bahsetmenin uygun olmadığını biliyorsanız, Kont, o zaman sormanızın nedeni görgü kurallarını bilmemeniz değil, ihlal etmenizdir."

Kont geri çekilmedi ama kesinlikle taktik değiştirdi. "Elbette beni affetmelisiniz. Gücenmek gibi bir niyetim yoktu."

Ne göt ama. Af dilemek için değil, af talep etmek için.

Cecelia, Ramsay'e minnettar bir bakış fırlatmış olsa da, onun koluna şefkatli bir el koyarak, "Hiçbir şey alınmadı," dedi.

Kendi kolu da saçma bir kıskançlıkla seğirdi.

"Çok centilmensiniz, Lord Ramsay." Bakışlarını Ramsay'e çevirirken kontun Kıta aksanının hoş, ipeksi tonlarının bir kötülük gizleniyordu. "Söyleyin bana Bayan Teague, madem sayılara bu kadar düşkünsünüz. Buradaki Lord Başyargıcın iddia ettiği gibi ahlaki açıdan kusursuz olma ihtimali nedir?"

Cecelia gergin bir kahkaha attı, eldivenli parmağını garip bir şekilde utangaç bir hareketle yanağına doğru kaydırırken rengi hafifçe koyulaştı. "Bu kolay bir denklem. İhtimaller sonuç sayısına bölünebilir ve bu problemde sadece iki sonuç mümkün. Bir adamın iyi olması ya da kötü olması. Dolayısıyla herhangi bir adamın bunlardan biri ya da diğeri olma olasılığı yüzde ellidir."

"Peki sizin değerlendirmeniz ne olurdu?" diye sordu kont. "İnsanlar seçimlerin toplamından başka nedir ki? Lord Ramsay'in iyi olduğunu söyleyebilir misiniz? Yoksa kötü mü?"

Ramsay öfkesiyle boğuşarak başını salladı. "Beni sadece beş dakikadır tanıyor-"

"Bağışlayın ama yanıyorsunuz, Kont Armediano." Cecelia sözlerini keserek her ikisini de şaşırttı. Aristokrasinin bir üyesini düzeltmeye cüret ederek. Bir adamın yerine konuşarak.

"Her zaman insanların bir tercihler toplamından daha fazlası olduğuna inandım. Bu yüzden onların değeri -değerlilikleri- matematiksel olarak hesaplanamaz. Bir insan deneyimlerinin, eğitiminin, çevresinin, hastalıklarının ve arzularının karmaşık bir birleşimidir. Ve beslenme, gelenekler, etnik kökenler, milliyetler gibi daha fiziksel değişkenler de göz ardı edilemez... ve evet,

eylemler. Ama bu yüzden onları o kadar kolay ölçemeyebiliriz." Ramsay'e tanımlayamadığı anlamlı bir bakış fırlattı, ilkel bir koruma içgüdüsünü harekete geçiren tekinsiz bir hüznle doluydu.

"Sizin konumunuzu bu kadar ürkütücü bulmamın nedeni de bu Lord Ramsay. Bir Yüksek Mahkeme yargıcı olarak bile başka bir insanı mahkûm edemezdim. Bir hangi cezayı ya da merhameti hak ettiğini asla tam olarak bilemeyeceğimi hissediyorum."

Kont Armediano düşünceli bir yudum aldı. "Tecrübelerinize göre insanlar öyle ya da böyle hak ettiklerini buluyorlar mı, Bayan Teague? İyi insanlar acı çekmez mi ve kötü insanlar başarıya ulaşmaz mı?"

"Ne yazık ki öyle."

Ramsay, Leydi Francesca ve Leydi Alexandra'ya yan gözle bakarken boğazının zarif bir yutkunmayla çalışmasını izledi.

Sözlerine şöyle devam etti: "Hâlâ iyiliğin eninde sonunda zafer kazanacağına inanmaya çalışıyorum. Özellikle de Lord Ramsay, dük ve düşes ve Leydi Mont Claire gibi kötülüğü uzak tutmak için bu kadar gayretle çalışanlar varken."

Kont, "Siz değil misiniz?" diye sordu.

Bu sözler onun gülmesine neden oldu. "Elbette iyi olmayı, iyi işler yapmayı arzuluyorum ama Alexandra bir arkeoloji doktoru ve bu yüzden tarihin derslerini ve bizden önce gidenlerin miraslarını koruyor. Dükün kiracıları ve çalışanları var ve pek çok kişinin geçimiyle ilgileniyor. Francesca-"

Bayan Teague sözünü sertçe kesti ve Ramsay kontun omurgasının şişlenmiş gibi dikleşmesini izledi.

"Francesca'nın hayatının misyonu var ve bu değerli bir amaç," diye belli belirsiz sözlerini tamamladı. "Ama korkarım bu dünyayı daha iyi hale getirmek için ne vereceğimi henüz bulamadım."

"Bayan Teague, siz tahmin edilemez, zarif bir yaratıksınız." Armediano onunla konuştu ama gözlerini Francesca Cavendish'in nadir bulunan bir yakut gibi parladığı, kızıl saçlarının avizelerin ışığında ıslıl ıslıl parladığı soylular topluluğuna da dikti.

"Teşekkür ederim lordum."

"Ve siz Lord Ramsay, İskoçların hedonist barbarlardan başka bir şey olmadıkları fikrinden beni kurtarın."

Ramsay'nin kanı dondu ve kasları buz tutarak gerginlik parçalarına dönüştü. Barbarlar mı?

Kontun barbarlığın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Çünkü bu şımartılmış prensin, Ramsay'nin içinde doğup büyüdüğü koşullar altında ezileceği kesindi. Bağışlayıcı bir güneşin altında yetişmiş bir adamın esmer tenine sahipti. Hiç soğuk görmüş müydü? Ya da açlığı? Terk edilmeyi? Zulüm?

Hiç yemek için ya da yaşamak için öldürmüş müydü?

Ramsay servetini buna yatırırdı. Evet, kasvetli terbiyesi ya da terbiyesizliği zarif adamı ezip geçerdi.

Ama kesici diliyle derisini yüzmek için ağzını açtığında Cecelia ondan önce davrandı.

"Bence böyle bir düşünce yüzyıllar önce John Galt, Robert Burns ve Joanna Baillie gibi birçok İskoç tarafından çürütüldü ve bu gelenek Robert Louis Stevenson ile devam ediyor" dedi. "Yani, eğer bu kavramın bir değeri varsa."

Ramsay ne söyleyeceğini bilmeyi diledi. Hayatında hiç kimse onu savunmaya gelmemişti.

Kendi savaşlarını vermişti.

"Üçüncü kez özür dilemek zorundayım, Bayan Teague." Kont elini kalbinin üzerine koydu ve pişmanlık içinde başını eğdi. "Benimle bahçede yürümeniz için sizi ikna edebilir miyim?"

Ramsay, "Onun böyle bir şey yapmasının bizim toplumumuzda uygun olmadığını farkındasınızdır, Kont Armediando," diye açıkladı. "Ona sormak kaba ve yakışıksız bir davranış."

Kontun kara gözleri parladı, ama "Farkında değildim," diye umursamazca cevap verirken tavrı hoştu.

Ne saçmalık. Ramsay'nin gözleri kısıldı. "Refakatçisi yok ve bu yüzden bir adamın özel arkadaşlığını paylaşmasına izin verilmiyor."

Özellikle de yakışıklı, evlenmemiş ve bakışları sadece yatak odası için olan bir kıta aristokratının.

Cecelia ayağa kalkarak onları da aynısını yapmaya zorladı. Gözleri, hiçbir zaman tam olarak su yüzüne çıkmamış uzak bir safir fırtınasının fısıltısıyla parladı. "Egemen bir varlık olarak istediğimi yapmaya *iznim* var," dedi sert bir sesle.

Kont Armediando ona erkeksi bir zafer bakışı gönderdi. "Bu benimle bahçede yürümek istediğiniz anlamına mı geliyor? İtibarınızı zedelemeyeceğime yemin ederim."

Ramsay'nin kanı dondu, kendisi için hiçbir şey ifade etmemesi gereken bir cevabı beklerken ciğerleri daraldı.

Görünmez bir tehlike sinyaliyle çağrılmış gibi, akşam yemeği kıyafeti giymiş şık ve yaşlı bir beyefendi Cecelia'nın dirseğinde belirdi ve kulağına hızlı Fransızca gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Yüz hatları anında keskin bir rahatlama ifadesine büründü, adamın uzattığı kolu tuttu ve vücudunun diğer tarafına uzanarak boştaki elini kolay bir sevgi jestiyle onunkinin üzerine koydu.

"Belki başka bir zaman." Yüz hatları durgunlaştı, dikkatle sakinleşti. "Bu... teşvik edici sohbet için teşekkür ederim beyler, ama size iyi akşamlar dilemeliyim."

Cecelia reverans zahmetine katlanmadı ve Ramsay, ikisinden de uzaklaşırken geniş kalçalarının baştan çıkarıcı hareketleriyle salınışını izlerken onu suçlayamadı. Fransız eliyle geniş bir hareket yapınca başı kısa boylu, tıknaz arkadaşıninkine doğru eğildi.

Ramsay alaycı bir tavırla, "Sizin için kötü şans, Kont," dedi. "Görünüşe göre güzel Bayan Teague'in sevgisi için konuşuluyor." Fransız gerçekten de varlıklı olmalıydı, çünkü neredeyse Cecelia'nın büyükbabası olacak yaştaydı ve eski bir deri çizme kadar yıpranmıştı.

"Öyle değil. Bu Jean-Yves Renault. Kızıl Haydutların maskotu gibi bir şey. Bayan Teague onu Cenevre Gölü'ndeki bitirme okulundan işe aldı ve onsuz hiçbir yere gitmemeleriyle ünlüler. O aslında Bayan Teague'in uşağı, tabii bir kadının böyle bir şeyi olabilirse." Kontun kara kaşları birbirine yaklaştı. "Bunu bilmediğinize şaşırdım."

Ramsay dönüp adamı düşündü. "Biliyor olmana şaşırdım."

Kont Galyalı bir omuz silkti. "İnsanın kiminle iş yaptığını ve kiminle yatağa girdiğini bilmesi iyi olur. Dük ve benim birçok ortak uğraşımız var."

"Gerçekten de öyle." Ramsay tuttuğunun farkında olmadığı bir nefesi dışarı verirken buldu kendini. Jean-Yves Renault'nun adını duymuştu ama onunla hiç tanışmamıştı. Kardeşi Piers'in, gençlik yıllarında Alexandra ve arkadaşlarına yaptığı hizmetlerden dolayı ona minnettar olduğunu biliyordu ama bu konuda konuşmak istemiyordu.

Bu geceye kadar merak etmekten öteye geçmemişti.

"Bu Kızıl Haydutlar, üç gül gıncası gibiler, öylesine parlak bir şekilde çiçek açmak için komplo kuruyorlar ki, bahçede onlara asla başkaları meydan okuyamayacak." Cecelia'nın Leydi Francesca ve Leydi Alexandra ile bir araya gelip başlarını öne eğmelerini izlerken Armedianno'nun sesi huşu içindeydi.

tamamen kadınsı bir işbirliği içinde bir araya geldiler. "Büyüleyici kadınlar, değil mi?"

"Korkutucular," dedi Ramsay karanlık bir sesle. "Ben olsam başınıza bir felaket gelmesin diye onlardan uzak dururdum."

O da tatsız kontun yanından uzaklaştı ama adamın yüz hatlarındaki anlayış parıltısını yakalamadan önce değil. Yakınlardaki herhangi biri için sözleri küstahça bir uyarı gibi gelebilirdi.

Ama ikisi de niyeti biliyordu.

Bir tehdit.

İKİNCİ BÖLÜM

Bayan Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu, Londra, 1891
-Üç Ay Sonra

Cecelia'nın bir kumar cehenneminin kendisine miras kaldığını anlaması çok uzun sürdü.

Kendisini savunmak gerekirse, Bayan Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu dışarıdan bakıldığında son derece zararsız görünüyordu.

Üç Numaralı Mounting Lane, Batı Londra'da, Hyde Park'ın moda kısmından birkaç sokak ötede yer alıyordu.

Dikdörtgen şeklindeki beyaz malikâne ona heybetli sütunları ve dairesel araba yoluna uzanan görkemli çardak ağaçlarıyla tamamlanmış bir Yunan panteonunu hatırlattı.

Beyaz peruklu, özenli bir uşak onu devasa ön kapıda karşıladı ve kırmızı ile altının çeşitli tonlarıyla döşenmiş gösterişli bir salona götürdü. Cecelia onun bir asır öncesinden kalma üniformasına hayret etti ve yüksek topuklu ayakkabılarına ve bileklerindeki dantellere kıkırdamamak için elinden geleni yaptı.

Kraliçe Victoria'nın saltanatı Gotik bir cazibe ve ilgi çekici yeniliklere yol açarken bile, Mounting Sokağı Üç Numara ile ilgili her şey Kral Louis XIV'ün günlerindeki Versailles'ın abartılı zenginliğine sahipti.

Ve şimdi hepsi ona aitti, babası değil aslında annesinin kız kardeşi olduğu ortaya çıkan gizemli hayırseverinden geçmişti. Henrietta Thistledown.

Vasiyetnamenin okunması kısa ve öz olmuştu, bunun üzerine Cecelia'ya Henrietta'nın adına her şey verilmişti, buna Kültürlü Genç Bayanlar Okulu, diğer bazı mülkler ve şaşırtıcı bir servet de dahildi.

Henrietta'nın avukatı randevularından sonra Cecelia'ya mühürlü bir mektup vermiş ve Henrietta'nın Mounting Lane Üç Numara'daki ofisinde güvende olana kadar mektubu okumaması konusunda kesin talimat vermişti. O da hemen bir arabaya binmişti.

Cecelia, ağırlığını taşıyamayacak kadar narin görünen kabul odası mobilyalarının üzerine oturmayı kendine yediremediği için, çizmelerinin mermer zemine vurmasıyla rahatlayarak volta atmaya başladı.

Mektubu inceledi, elinde evirip çevirdi, pahalı kâğıttaki ince çizgileri okşadı. Kalbinde bir acı çiçek açtı ve bir taş

Kaybetmeye benzer bir duyguyla savaşırken boğazında düğümlendi.

Bunca zaman, mektuplarının diğerk ucundaki sessizliğin babası olduğunu düşünmüştü.

Yıllardır, harçlığı hesaplarına yatırılmadan önce aylık bir mektup yazması bekleniyordu. Eğitimi, seyahatleri ve sağlığıyla ilgili güncellemeler. Yıllar geçtikçe şekillenmeye başlayan bu baba gölgesini itaatkâr bir şekilde kaleme almıştı. Bunun gibi bir malikanede yaşayan, yalnız ve toplumun katı kurallarına bağılı bir adam. Onu uzaktan seviyordu. Onun arkadaşlığına hasret.

Anne tarafından teyzesi olduğunun ortaya çıkması daha az hayal kırıklığı yaratırdı, diye düşündü, eğer akrabalığını ancak kadının ani ölümünden sonra öğrenmemiş olsaydı.

Bu nedenle, iki kişinin yasını tuttu.

Doğru düzgün sevme şansı bulamadığı iki insan.

Cecelia melankolik bir iç çekişle, yaz sonunun canlı çiçeklerinin sancıları içindeki kare bahçeye bakan pencereye doğru sürüklendi. Malikânenin ortasında yer alıyordu ve her tarafı manzaranın tadını çıkarabileceğı uzun pencerelere sahip uzun beyaz taş duvarlarla çevriliydi-

Cecelia iki eliyle ağzını kapattı, önündeki manzara ayaklarını yere sabitledi.

Pencereden yedi adım ötede, mükemmel kesilmiş çimlerin üzerinde, tereyağı sarısı balo elbisesi giymiş esmer tenli bir kadın, yarı çıplak bir adamın kalçalarının üzerinde zıplıyordu. Yüzükoyun yatan figür kadının kalçalarını uçmasını engellemek istercesine tutarken, adam öyle bir kuvvetle yukarı doğru itiyordu ki, sanki kadını kucağından indirmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Cecelianın yaşadığı şokun ardından genç aşıklar için saçma ve yoğun bir endişe başladı. Bir yaz günü daha öğlenin yarısıydı. Eğer Cecelia onların bahçedeki küstah ilişkilerini *gördüyse*, mutlaka bir başkası da görmüştür.

Yavaş yavaş, saçma düşüncelerine birkaç ek ayrıntı daha nüfuz etmeye başladı.

Kızın elbisesi de uşağıinki gibi yaklaşık yüz yıllık bir modaydı. Koyu renk saçları pudralıydı, bu uygulama birkaç on yıl önce sona ermişti. Dudakları neredeyse komik bir şekilde pürüzlüydü, tıpkı yanakları ve ...

Adam uzanıp kızın göğüslerini düşük korsajdan kurtarıırken Cecelia'nın elleri ağzından kalbine doğru bastırmak için hareket etti.

Meme uçları da -kıskanılacak kadar yüksek, inanılmaz derecede dik meme uçları- yara bere içindeydi.

Cecelia'nın gözlerini kaçırmaması gerekirdi ama bunun yerine nefes alış verişlerinin utanmaz çiftleşmenin ritmine uyacak şekilde arttığını fark etti.

Bu nazik bir buluşma değildi; hatta bir boğuşma da değildi. Adamın sert elleri kadını çimdikledi, parmakları kadının ağzına girene kadar göğüslerini, boğazını kavradı.

Bu sırada kadın dörtnala koşuyor, dişlerini göstererek onu şakacı bir şekilde ısırtıyor ve sevgilisini bariz bir zevk nöbetine sokmaya yetecek kadar baskı uyguluyordu.

Cecelia'nın elleri farkına varmadan kalbinden, lacivert-beyaz çizgili sakın elbisesinin üzerinden kayarak, bir sinek kuşu telaşının mesken tutmuş olabileceği karnının alt kısmına yerleşti. Elinin altında ağır bir his filizlendi. Aynı anda hem ağır hem de boş. Bir sızı ama acı değil.

Bir dürtü, ama açlık değil.

Aklıma Cenevre Gölü'nde, Radon Erkek Enstitüsü'nün çocuklarını ayna gibi pürüzsüz suda kayıklarını sürerken izlediğim o durgun sabahları getirdi. Vücutları dalgalanıyor ve çekiyordu, her kasları çalışıyordu. Bu ritim on yedi yaşında bir kızken bile ona bir şeyler yapmıştı.

"Sizi beklettiğim için beni bağışlayın, ama-"

Cecelia irkilerek döndü ve bakışları, kapının girişinde parlak pembelere bürünmüş ve Georgian korsajında aşırı sayıda fiyonkla süslenmiş olarak duran Genevieve Leveaux ile çarpıştı.

Pencereye koştu, Cecelia'nın görüşünü tam olarak engelleyemiyordu, çünkü birbirlerini görmelerinden bu yana geçen yaklaşık on beş yıl içinde Genny'den daha büyük görünüyordu.

"Kahrolsun ve lanet olsun," diye tısladı yaşlı kadın. "Bütün günler içinde bugün." Mandalı fırlattı ve pencereden o kadar uzağa eğildi Cecelia düşeceğinden endişelendi. "Lilly Belle! Seni kapı dışarı etmeden önce bu sana son uyarım! Bu tür işlere başka yerde devam etmen söylendi sana. Biz o tür bir iş yapmıyoruz!"

Cecelia, Genny'nin kıvrımlı sesinin ve tuhaf Amerikan konuşma tarzının İngiltere'de geçirdiği onca yıldan sonra bile hiç değişmediğini fark etti.

"Ama Lord Crawford masa oyunları aramaya geldi ve bugün kapalı olduğumuz için başka bir tür spor önerdi. kızışmayı tercih ediyor, değil mi sevgilim?" Lilly arkasına uzandı ve tıpkı bir atın böğrüne vurur gibi onun kalçasına vurdu.

"Seyirciyi tercih ederim," diye nefes nefese başardı.

Cecelia'nın -korku diyemezdi ama içindeki şok, gıdıklanma ve sıkıntının karışımını tarif edecek başka bir kelimesi de yoktu- şaşkınlığına rağmen Crawford ve Lilly duraksamadı. Konuşma ritimlerini bile bozmadı. Aslında, Crawford Cecelia'ya baktı ve hızını artırdı, Lilly'yi kalçalarından kavradı ve oldukça acımasızca yukarı doğru itti.

Cecelia gülse mi, ağlasa mı, kaçsa mı, yoksa... ya da izlemeye devam mı etse bilemiyordu.

Genny, "*Bugün olmaz* dedim, seni doymak bilmez sürtük," diye bağırdı, şurup kıvamındaki ses tonu yerini öfke kırıntılarına bırakmıştı. "Yeni müdiremiz burada ve onu bu şekilde karşılamayı planlamamıştık, değil mi? Şimdi Crawford'un işini bitir ve onu yoluna gönder. Ve eğer seni bir daha bu şekilde yakalarsam-"

"Düşündüm. O . Gelmiyordu. Ta ki. Bu. Sonra. Öğleden sonra." Lilly'nin diksiyonu, altında olup bitenlerin artan yoğunluğuyla kesintiye uğradı.

"Geliyorum... hemen... şimdi," diye uyardı Crawford, sesi gerginlikten kalınlaşmıştı.

Cecelia, Crawford'un gaga gibi yüz hatlarını garip ve rahatsız edici bir şekil değişimi kaplarken daha fazla izlemeye dayanamadı. Yanakları alev alev yanan ve korsesi aniden çok dar gelen Cecelia dönerek kendini kapıya doğru fırlattı.

O daha kapı koluna uzanamadan kapı açıldı ve uşak panikten yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde içeri daldı. "Kanun adamlarıyla dolu üç araba Mounting Lane'e dönüyor," diye nefes nefese bağırdı.

Cecelia Genny'ye baktı, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar şaşırmıştı. Mounting Lane. Hiç bu kadar uygun bir adres olmamıştı. Ona bir genelev mi miras kalmıştı?

Uşak Cecelia'ya dikkatli bir bakış attı. "Bana ahlaksız papazın da onlarla birlikte olduğu söylendi."

Ahlak Masası Şefi mi? Cecelia zihinsel olarak yurttaşlık bilgisi ve siyasetle ilgili okuduğu her şeyi gözden geçirdi. Kimsenin isteyerek sahiplenmediği bir lakap kullandıkları sonucuna vardı.

Pencereye döndüğünde Genny'den bir denizcinin yüzünü kızartacak bir dizi kelime döküldü. "O sürüyü hemen buradan götür, Lilly!" diye bağırdı. "Ahlaksız Papaz birkaç blok ötede ve ordusunu kapımıza getiriyor."

"Yine mi?" diye ağlamaklı bir mırıltı yükseldi Lilly'nin bahçeden, göğüslerini sıkıştırırken.

Genny pencereyi kapatıp kilitledikten sonra Cecelia'ya döndü; paniğe kapılmış kehribar rengi gözleri pişmanlıkla yumuşamış, mükemmel, pirinç sarısı saçlarını kabartmıştı. "Evet, tatlım." Aceleyle Cecelia'nın kapıda durduğu yere gitti ve ellerini tuttu. Tamamen unutulmuş olan mektup avuçlarının arasında hafifçe buruştu.

İkisi de önce kâğıt parçasına, sonra birbirlerine baktılar.

Genny on beş yıl içinde neredeyse hiç değişmemişti. Cildi pürüzsüz ve lekesizdi ama anlamlı ağzının yanındaki kırışıklıklarda hafif bir derinleşme vardı ve sağında boyalı siyah bir kalp duruyordu. Sık bukleleri şakaklarına gümüş rengi bir fısıltıyla ama tanıştıkları günkü kadar zarifti.

"Sizi hiç de böyle karşılamak istemezdim." Genny, Cecelia'nın mektubu tuttuğu elini serbest bıraktı ama uşağa dönerken diğer elini sıkıca kavradı.

"Winston, sen Crawford'un Lilly'ye parasını ödediğinden, giyindiğinden ve o arabalar kapıları aşmaya fırsat bulamadan gittiğinden emin ol. Sonra da her yeri didik didik et ve *hiçbir şey* bulamadıklarından emin ol."

"Evet, madam."

Genny kendini kapıdan içeri attı ve Cecelia'yı sürüklerken neredeyse kolunu yuvasından çıkaracaktı. "Her şeyi konuşmak için vaktimiz olacağını umuyordum ama kurtlar kapıda uluyor."

"Kurtlar mı?" Cecelia, abartılı mermer girişten büyük merdivenin sütunlarının altındaki koyu renkli ahşap panellere gizlenmiş küçük bir kapıya doğru çekilmesine izin verirken hem zihinsel hem de fiziksel olarak ayak uydurmaya çalıştı. Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti, aceleyle düşmelerinden korkuyordu.

Genny zoraki bir sabırla, "O mektup Henrietta teyzenden," diye açıkladı. "Papaz kapıyı kırmadan önce okuyabildiğin kadar oku."

"Kim bu papaz?" Cecelia hem gerçek hem de mecazi anlamda tehlikeli bir eşikte durduğunu hissederek durakladı. Diğer kadına ilk soruyu cevaplama fırsatı vermeden ikinci soruyu sordu: "Nereye gidiyoruz?"

"Özel konuta." Genny onu bir kez daha güçlü ve sabırsız bir şekilde çekiştirdi. "Beni takip edin. Oyalanacak vaktimiz yok."

"Neye?" Şaşkın, bunalmış ve şüpheli Cecelia elini Genny'nin elinden çekti. "*Dilly* kelimesini hiç *duymadım*-"

"Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ama beni dinlemeni istiyorum, bebeğim." Genny ellerini geniş kalçalarına koyarken yüzü karardı, tüm hoşgörü yerini cüret ve aciliyete bıraktı. "Kapımızı kıracak olan adam bizden her şeyimizi almaya geliyor. *Sizden* de. Burası bir kumarhane ve bir okul - az önce gördüklerinizden bağımsız olarak. Okul, kadınlara bir meslek öğretirken çalışmalarına izin . Ama bu adam, korumamız altında yaşayan her kızın sokaklarda bedenlerini canilere ve demir işçilerine sattığını görmeyi daha çok ister. Bu yüzden eğer önümüzdeki birkaç yılı, bu seferki arama emrindeki uydurma suçlamalarla hapiste geçirmek istemiyorsan, beni takip edeceksin, o mektubu okuyacaksın ve sonra o güzel kafadaki tüm zekayı onu savuşturmak için kullanacaksın, duydun mu?"

Cecelia'yı fazla nazik olmayan bir şekilde sarstı. "O artık senin düşmanın. Birçoğundan biri."

Bilgi yavaş yavaş sindirilirken Cecelia yere yapışmış, anlamsızca kadına bakıyordu.

Düşman mı? Bırakın *düşmanı*, yetişkinlik hayatında hiç rakibi, hasmı ya da düşmanı olmamıştı.

Bu sabah Chelsea'de bir kafede kahvaltı ve kahve içmişti. O sırada en büyük endişesi biraz can sıkıntısı ve yeni aldığı matematik diplomasıyla ne yapacağına dair varoluşsal bir kaygıydı.

Şimdi de *hapse* mi girecek?

Bu fikir bile başını döndürdü.

"Ya bu... bu ahlaksız papazı ikna edersek? Ya ona bu müessesenin bana bu sabahtan önce miras kalmadığını söylersem?" Cecelia sesine sızan ağlamaklı, çaresiz nota karşısında irkildi. "Elbette beni henüz bir suçla itham edemez, daha yeni geldim."

Genny kaba bir ses çıkardı. "Ahlaksız Papaz'ı ikna etmek mümkün değil. Eğlenceli sayılabilecek her şeyden nefret eder. Kumar, içki, oyunculuk, dans. En çok da fahişelerden nefret eder."

"Ama eğer burası bir genelev değilse, yasadışı hiçbir şey yapmadınız..."

Genny'nin gözleri başka tarafa kaydı. "Burada çalışan kadınların geçimlerini için ne yaptıkları bizi ilgilendirmez ve Lilly'nin geldiğim ilk kız olmadığını itiraf etmeliyim. Ama hayır, müşterilerimize seks hizmeti vermiyoruz, sadece bunu öneriyoruz."

Özel konuta girdiler ve Genny bir an duraksayıp paneli arkasından kilitledi, sonra da dalgın Cecelia'yı merdivenlerden yukarı itti.

kobalt halı kaplı merdivenler. Beyaz lambri kaplamalı ve koyu ahşap zeminli bir koridora yönlendirilirken, fildişi şam duvar kâğıdı çevresinde hızla ilerliyordu.

Genny onu yumuşak kremler, beyaz fitiller, göz kamaştırıcı safir vurgular ve kanvas tablolarla yapılmış zevkli, kadınsı bir çalışma odasına götürdü.

Alt katlarında yer alan gösterişli ve abartılı şehvet sarayıyla hiçbir benzerliği yoktu.

Cecelia rafine sanat eserlerine ve sakın mobilyalara, tavan penceresinden içeri süzülen neşeli güneş ışığına bakarken hayretler içinde kaldı.

Buna kıyasla kumar cehennemi gaz lambaları ve şamdanlarla loş bir şekilde aydınlatılmıştı, ışık gurur verici ve altın rengindeydi, öğle vakti bile büyümlü bir akşam hissi veriyordu.

Genny, Cecelia'nın bir avanak gibi dönüp durmasına ve etrafını incelemesine izin verdikten sonra yaşlı kadın onu odadaki tek erkeksi mobilyaya doğru sürükledi. Masa, yükseltilmiş bir kürsü üzerinde kapıya bakıyordu güneş ışınlarının göksel sütunlar oluşturarak içindekileri altın bir parıltıyla aydınlattığı tavandan tabana pencerelerle arkadan aydınlatılıyordu.

"Otur," diye emretti Genny, genellikle tazılar için saklanan bir sesle. "Oku."

Cecelia mektubun içindekileri almaya hiçbir zaman tam anlamıyla hazır olamayacağını bilerek oturdu ve mührü kırdı.

Sevgili Cecelia'm,

Bu mektup sana ulaştıysa, sevgili yeğenim, öldürüldüm demektir.

Nefes nefese kaldı, güneş gören ağustos odasının bile yok edemediği bir ürpertiyle sarsıldı. "Kimse cinayet hakkında bir şey söylemedi. Biliyor musun?"

"Şimdi olmaz. Okumaya devam et," diye kestirip attı Genny. "Seni şeytanla tanışmaya hazırlayacağım."

Cecelia, Genny'nin düşmanlarına taktığı bir sürü çağrışımli isim üzerinde kafa yordu. "Bir insan aynı anda nasıl hem papaz, hem şeytan, hem de kurt olabilir?" diye yüksek sesle düşündü.

"Tanrı bir keçiyi sever, kızım, hiç soru sormayı bırakır mısın? Belki de cevaplar o mektuptadır..." Genny bir sehpadan fırfırlı kırmızı bir pelerin kaptı ve omuzlarına doladı, sonra dönüp bir dolabı karıştırdı, hareketleri sarsıntılı ve çılgıncaydı.

Cecelia hem uyuşuklukla hem de panik halindeki inançsızlıkla savaşıarak yerini buldu.

Bu hayatta çok az iyilik yaptım ama kızlarımın güvende ve birlikte olduğunu bilerek başıma ne gelirse gelsin karşılayacağım.

Beni duymuş ya da duymamış olabilirsiniz ama ben Kızıl Leydi dedikleri kişiyim.

Annen Hortense benim ikizimdi, benden yedi dakika küçüktü. İkimiz de yoksulluk ve angarya dolu bir hayatın içine doğmuştuk; ben bu hayattan kaçarak cazibe ve kurnazlığın eşit olduğu bir meslek edindim. Ancak Hortense öyle yapmadı. Kendini, beni küçümseyen ve kardeş olarak ilişkimizi yasaklayan aşağılık Papaz Teague'e bağladı. Annen ve ben yıllar boyunca görüşmeye devam ettik çünkü anne karnında kurduğumuz bağ, onun ölümüyle bile koparılamazdı.

Bana yazdığı son mektup, sevgili Cecelia, sana göz kulak olmam için bir ricaydı. İkimizin de sahip olmadığı hayatı sana vermek için. Birçok işte girişimci olarak çalıştım, bunlardan biri de ilk günlerimde fahişelik yapmaktı. Bundan utanmıyorum. Ancak, size bıraktığım miras bu değil.

Gücümüz bacaklarımızın arasında değil, kulaklarımızın arasında. Artık kalpleri çalmıyorum canım, ama borçları topluyorum. Borçlar ve sırlar. Bu imparatorluğu dize getirebilecek sırlar. İkiyüzlülerin ve şarlatanların saklamam için çok para ödedikleri sırlar. Niyetim Kızıl Konsey'i ele geçirmek Cecelia, ama bu tehlikeli bir çaba. Bunu yapmaya çalışan herkes öldürüldü. Bu yüzden eğer ben gidersem, bunun nedeni bu olacak ve işimi devam ettirmen için seni seçtim.

Cecelia gözyaşlarına karşı gözlerini kapattı.

Genny bundan yararlanarak, yüzünü acımasızca pudralamadan önce gözlüklerini çıkardı.

Kızıl Konsey mi? Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. Hayatının belli bir tonla renklenmesi ne kadar garipti. Kızıl Konsey. Kızıl Haydutlar. Kızıl Leydi.

Hephaistos'un çekiç darbeleri gibi uzaklardan gelen bir ses binanın içinde yankılandı.

"Yüce Tanrım," diye yemin etti Genny. "Okulun kapısında. Buraya gelip aynısını yapmadan önce onu parçalayacak. Acele et, sevgilim."

Cecelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve dirseğinin kıvrımına beyaz bir toz hapşırdı. "Neden beni uyduruyorsun?" Burnunu çekti, hıçkırdı ve tekrar hapşırdı.

"Senin gerçekte kim olduğunu bilemez, henüz değil." Genny dudaklarına kalın, ustaca darbelerle kıpkırmızı ruj sürerek onu susturdu. "Sen Kızıl Leydi."

"Kim o?" diye sordu sonunda. "Ve neden onunla olduğum gibi tanışamıyorum?" "Bunlar olmadan okuyabilir misin?" Genny gözlüklerini işaret etti.

"Ben tercih ederim," dedi Cecelia şaşkınlıkla. "Onlar uzağı görmek için. Onlar olmadan neredeyse kör oluyorum."

Genny onları sakladı ve bu sefer ona okumaya devam etmesini söylemek zorunda kalmadı.

Cecelia, Phoebe'ye göz kulak olmalısın. O senin kandan başka her şeyden kardeşin. Eğer kanun onu burada bulursa, büyük tehlike altında demektir. Ne pahasına olursa olsun onu acımasız babasından uzak tutmalısın.

Genny'ye Phoebe'yi sormak için ağzını açmıştı ki, yan taraftaki okuldan gelen erkeksi komutlar ve kadınsı itirazlardan bir kakofoni evin duvarlarından içeri süzüldü. Ayak sesleri ve kapıların şiddetle çarpması dörtlüyle koşan kalbini hızlandırdı ve ellerinin titremesine neden oldu.

"Ne yapacağım ben?" Cecelia birden kendini çok genç hissederek sordu.

Genny sanki cevap belliymiş gibi, "Ne yapman gerekiyorsa," dedi. "Ne gerekiyorsa. O cömert göğüslerini olsa bile, duydun mu? Bu evi güvende tutmak için ne gerekiyorsa. Bu artık senin sorumluluğun."

Cecelia şaşkınlık içinde söz konusu göğüslere baktı; kırmızı bir pelerinle gizlenmişti ve bu pelerinin altında mantıklı bir günlük elbiseden daha ilginç bir şey giyebileceğini düşündürüyordu.

Başını kaldırdığında, Genny tacının üzerine, gümüş rengi olabilecek kadar sarı, solgun bir peruk yerleştirdi. Zaten etkileyici olan boyuna en az yarım ayak eklemişti ve bir Noel ağacını kışkandıracak kadar kırmızı fiyonk ve incilerle süslenmişti.

Genny omzunun üzerinden düşen gümüş saçlarını düzeltirken nihayet rahatlamış görünüyordu. "Aslında Henrietta'ya benziyorsun, aşağı yukarı yirmi beş yıl." Büfeden bir ayna aldı ve Cecelia'ya tuttu. Dönüşüm nefesini kesmişti. Elbette tüm formunu göremiyordu, yansıması gülünç peruğunun üst kısmını da içermiyordu, ama gerçekten de geçmiş bir yüzyıldan, on sekizinci yüzyıl Versailles sarayındaki göz alıcı bir genç kız olarak çıkmış gibi görünüyordu. Elmacık kemikleri daha zayıf görünüyordu, rujla şekillendirilmişti, kırmızı dudakları daha dolgun ve daha

Biraz hınzırdan da öte, yüzü hayaletimsi bir gölgeye bürünmüştü. Gözleri çizgili ve renkliydi ve kirpikleri kalınlaşmıştı.

Hiç de kendisi gibi görünmüyordu. Bu etkiyi sevdiğini mi yoksa nefret mi ettiğini söyleyemiyordu.

Aynı uğursuz kapı sesi bu kez bahçedeki kapıdan gelerek konutta yankılandı.

"Kapıyı açın. Binayı aramak için iznimiz var."

Scotland Yard'dan gelen temsilcinin İskoç aksanının yanı sıra o kadar derin bir sese sahip olması Cecelia'ya saçma bir şekilde komik geldi ki, tüm evi böğürerek yıkıp yıkamayacağını merak etti.

Hikayedeki kurt gibi.

Ve işte burada, kırmızı kapüşonlu pelerininin içinde durmuş, yutulmayı bekliyordu. Cecelia iniltisini bastırmak için parmaklarını ağzına bastırdı.

"Buraya otur." Genny onu beyaz mermer kaplı masanın arkasındaki etkileyici kadife koltuğa yönlendirdi. "Seni zorlamadıkları sürece ayağa kalkma. *Bu* senin tahtın. Senin iktidar koltuğun. Ayrıca, bir lamba direği kadar uzunsun ve sadece bu özelliğinle bile kolayca tanınırsın." Masadan siyah dantelden bir maskeli balo maskesi çıkardı ve Cecelia'nın gözleriyle burnunun üzerine bağlayarak arkadan ipek bir kurdeleyle sabitledi. "Ondan kurtulmak için sadece o beynini kullan tatlım. Tek yapman gereken bu."

Hepsi bu kadar mıydı? Cecelia stresli olduğu zamanlarda beyninin tatile çıkma eğiliminde olduğundan söz etmek için çok uygun bir an olmadığını düşündü.

"Sana bu kapıyı açman için otuz saniye veriyorum, yoksa tekmeleyip içeri atarım," diye tehdit etti mağrur brogue. "Hiçbir şey bana daha büyük bir zevk veremez."

O ses...

Cecelia'nın yüz hatları maskenin arkasında kırıştı.

Brogue'un derin soğukluğuyla ilgili bir şey tanıdıktı. Tıpkı vücudundaki ince tüylerin ürpermesi gibi. Böyle bir ses, cehennemin volkanik ocağından bile daha derin, unutulmuş bir konuta aitti.

O kadar mağara gibi, soğuk ve gölgelerle dolu bir yerde sadece tek bir varlık hüküm sürebilirdi.

Varlığının tek nedeni kötülerini cezalandırmak olan bir varlık.

Genny aceleyle açık pencereye gitti ve dışarı eğildi. "Sakın o kapıya dokunma, hemen gelip seni içeri alacağım."

"Otuz. Saniye," diye tekrarladı İskoçyalı.

Genny dönerek ellerini bedeninde gezdirdi, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. "Onun ne kadar korkunç büyüklükte olduğunu neredeyse unutuyordum," diye nefes aldı. "İddia ediyorum, tek eliyle demir kapıları menteşelerinden sökebilir."

Bu güven sarsıcı gözlemden sonra Genny kendini toparlamak için bir nefes aldı ve Cecelia'nın dudaklarından dökülen binlerce sorudan birini sormasına fırsat vermeden çalışma odasından çıktı.

Korku karnını sıkıca sarmıştı. Devasa boyutlara sahip, kalın sesli tek bir İskoç tanıyordu. Ancak o Scotland Yard'da çalışmıyordu. Lord Başyargıç olarak oturduğu kürsüden kalkıp sıradan -ya da duruma göre sıra dışı- bir kumarhanenin kapısını kırıp içeri giremezdi.

Yapar ?

Cecelia birden öyle korktu ki, gülünç kılık değiştirmiş halini yırtıp kaçmak istedi.

Kendini masaya doğru itti, sıcak ve nemli öğleden sonra peruğunun altında ter toplanırken pelerininin sıkıca bağlanmış yakasını çekti. Yere bakarak mektubun bir kısmını daha okudu, oturmaktan ve kanunlar üzerine gelirken titremekten başka bir şey yapamıyordu.

Keşke seninle tanışabilseydim, sevgilim. Mektupların bunca yıldır benim için bir teselli ve merhem oldu. Sana elimden geldiğince sırsız bir hayat verdim. Ama şimdi onlarla ne yapacağın sana kalmış. Kumar girişimimin altındaki okul benim ve ona güvenen kadınların her şeyi. Kalbinizi biliyorum. Ne kadar iyi ve yumuşak, ama sen benim kanımdansın, bu da omurganda çelikten bir yapı olduğu anlamına geliyor. Sanırım buna ihtiyacın olacak ve bunun için üzgünüm.

Birkaçı sayılara, kodlara ve formüllere olan yakınlığımız olmak üzere ortak özelliklerimiz olduğu için çok mutluyum. Koruduğum bu sırları kimseye açmadım, Genevieve'e bile. Ancak bunları, ihtiyacınız olan kanıtları nerede bulacağınızla birlikte bir kitaba yazdım. Kodeksi, oturduğunuz masanın en üst çekmecesinin altındaki bir sıçrama tahtasında bulacaksınız. Çekmeceyi açın ve alt kısmına bastırın. En sevdiğimiz şiirin adı olan kombinasyonu çözmek için Pollux şifresini kullanın.

On altı yaşındayken kalbini delip geçen.

"Aeneid," diye fısıldadı Cecelia.

Kodeksin anahtarı, Cecelia, ikimizin de çok değerli bulduğu renkte.

İyi şanslar, kalbim ve hoşça kal.

Cecelia gözlerini kırpıştırarak akıllı kadranları çevirdi ve epik Yunan şiirinin başlığındaki harfleri rakamlarla değiştirdi. Gizli bölmenin alt kısmı açılıp da eline ince ince işlenmiş bir günlük bıraktığında nefesi kesildi.

Parmaklarını zararsız cildin üzerinde gezdirdi, derinin soluk ten rengini biraz rahatsız edici buldu. Kitabı açarak sayfaları karıştırdı. Neredeyse hiç kelime olmaması onu hiç şaşırtmadı, sadece semboller, sayılar, formüller vardı. Tarihler belki de, eğer Sümer rakamlarını doğru hatırlıyorsa... yoksa bu Babil'in seksagesimal sistemi miydi? Gözlerini kısarak kitabı yan çevirdi.

Sesler fuayenin mermerinde yankılandı.

Genny'nin.

Ve şeytanın.

Midesi endişeli bir şekilde dönerken bile bir parçası kıpırdandı. Onun bir parçası. Beyninin bir bölümü şifre çözme fikriyle canlandı.

Ve tamamen farklı bir yer.

Bahçedeki çılgın çiftleşmeyi gördüğünden beri görmezden gelmeye çalıştığı bir yer. Yaklaşan adamda içgüdüsel olarak sezdiği tehlike karşısında mırıldanan ve sıkılan yumuşak, kadınsı bir derinlik.

Korktuğunu fark etti. Ve aynı anda uyarılmıştı? Ne kadar tuhaf.

Tahta benzer sandalyede kıvranırken, botu masanın altındaki yumuşak bir şeye değdi.

Daha doğrusu biri.

Altan gelen küçük bir gıcırta Cecelia'nın boğazından boğuk bir şaşkınlık sesinin çıkmasına neden oldu. Sandalyesinde geriye doğru fırladı, neredeyse devriliyordu.

Kendini dengeleyerek masanın altına bakmak için yana doğru eğildi ve bir eliyle başındaki peruğu sabitledi.

Bir çift ela göz, melek gibi bir yüzden ona bakıyordu. Bir kız.

Cecelia kimliğini çabucak tahmin etti.

"Phoebe?" diye fısıldadı. Nedense Henrietta'nın notundaki kızın yetişkin olduğundan şüphelenmişti. Bir çocuğu barındırabileceği hiç aklına gelmemişti.

Kız başını salladı, bal rengi saçları omzunun üzerinden düşerken parmağını dudaklarına götürdü.

Cecelia komplocu bir tavırla başını salladı, keşke çocuklar hakkında daha fazla şey bilseydi ve yaşlarını nasıl ölçebileceğini bilseydi. Yedi yaşlarında olabilirdi ama gözleri daha büyük görünüyordu, belki de? Küçük bedeni, Cecelia'nın kendi eteğinin ve pelerininin firfırlarıyla yarı yarıya gizlenmiş bir şekilde masanın koyu renkli alt kısmının altına katlanmış olduğu için kesin bir şey söylemek imkânsızdı.

Genny'nin yüksek sesli protestoları koridorda yankılanırken ayak sesleri merdivenleri dövdü.

Hepsini patlat. *Kimdi* bu Phoebe?

Kan bağı dışında kardeştiler... bu yüzden akraba olmadıkları anlaşılıyordu.

Henrietta'nın uğruna öldürüldüğü sır o muydu? Onun hayatı da tehlikede miydi? Ve eğer öyleyse, kimden, bu ahlaksız papazdan mı?

Cevaplar için zaman yoktu.

"Phoebe, orada kalmanı istiyorum," diye fısıldadı Cecelia. "Ne duyarsan duy, o adamlar gidene kadar sessiz kalabilir misin?"

Kız parmağını ağzına götürerek ciddiyetle gülümsedi.

"Çok iyi," diye övdü Cecelia. "Ben Cecelia. Henrietta beni seni güvende tutmakla görevlendirdi ve bunu yapacağıma söz veriyorum." diye yemin etti, sesindeki paniği bastırmak için elinden geleni yapıyordu. Şimdiye kadar verdiği hiçbir sözü tutmamıştı; Tanrı'dan bu seferkini tutabilmeyi umuyordu. "Bu kitabı benim için koruyabilir misin, Phoebe? Bayan Henrietta'ya aitti ve kimsenin almasını istemiyorum."

Kız günlüğü kaptı ve göğsüne bastırarak kendini masanın altına daha da sıkıştırdı. Cecelia doğruldu ve çalışma odasının kapısı duvardan sekecek kadar büyük bir güçle açıldığında mektubu korsesine soktu.

Kapı aralığını dolduran adam onu kocaman eliyle yakaladı.

Cecelia bayılan bir kadın olsaydı, oracıkta ölebilirdi. Hal böyle olunca, kafası hem reddetme hem de tanıma duygularıyla dolup taşıtı. Gözleri, önündeki erkeksi formun tüm büyüklüğünü kavramaya çalışarak genişledi.

El ve ayaklarındaki kan geri çekildi ve solgunluğunun yüz pudrasının altında gizlenmiş olmasına hemen şükretti.

Çünkü gözlükleri olmadan adamın hiçbir özelliğini seçemese de, bu İskoç'un benzersiz boyu, genişliği ve kendine özgü tonları yadsınamazdı.

Onu tanıyordu. Tabii ki tanıyordu.

Lord Cassius Gerard Ramsay.

Kalbinin kız kardeşi Alex, kısa süre önce erkek kardeşiyle evlendiği için artık akraba sayılırlardı.

Yine de onun hakkında çok az şey biliyordu. Gizemli bir kökeni, katı prensipleri ve eğer iddialarına inanılacak olursa sıfır hoşgörüsü olan bir adamdı.

Onunla daha önce sadece iki kez konuşmuştu ve aralarındaki etkileşim oldukça kafa karıştırıcıydı.

O gece Redmayne Kalesi'nde kaşlarını çatarak ve aç gözlerle onu izlemişti.

Geceleri sık sık uyanık kalıp o akşamı ve o akşamı domine eden iki adamı düşünüyordu. Biri, şeytan kadar yakışıklı ve şık bir İtalyan kontuydu, koyu bukleleri pomatla ehlileştirilmişti ve Fenike yüz hatları erkeksi bir ilgiyle parlıyordu.

Ve diğeri, Lord Ramsay, altın saçlı bir baş melek. Adil, doğru ve iyi olduğunu düşündüğü her şey için yiğit bir savaşçı. Yıllar önce ejderhaları ve iblisleri öldürdüğü için şanslı bir bakire tarafından şövalye ilan edilmiş bir tür şövalye.

Ve şimdi aynı adam kapı aralığından ona bakıyordu, gözleri bir kış ayının rengindeydi ve o haklı savaşçının gazabıyla parlıyordu.

gözlerde, için geldiği ejderhaydı. Yok etmek için.

Onun varlığında sıcaklık hemen düştü, etraflarındaki atmosfer yoğun ve doğaüstü bir sessizliğe büründü. Bu, taze kar yağışı sırasında yaşanan uhrevi türden boğuk bir sessizlikti. Uyumsuzluğun yokluğu değil, her şeyin ortasında bir boşluk.

Soğuk ve yalnız bir yer.

Yanında getirdiği soğuk, pencerelerden süzülen ılık güneş ışığıyla nasıl uyumsuzsa, onunki kadar iri ve kaba saba bir vücudun böylesine pahalı bir takım elbisenin içine hapsolmuş görüntüsü de öyleydi.

Hayır, daha önce de yanılmıştı. O melek değildi. Barbar bir yapısı vardı. Savaş alanında pagan tanrılar için kanını akıtırken Viking derilerine, kürklerine ve zırhlarına bürünmüş birine aitti. Gerçekten de, sanki efsanevi savaş tanrıları onu ezmek, fethetmek ve sonra da hükmetmek için yaratmış gibiydi. Alanı işgal etmedi, doldurdu. Ona hükmetti. Üzerinde durduğu toprağın sahibiydi, çünkü onu ondan alabilecek ne bir insan ne de bir ordu vardı.

Belgeleri sanki Excalibur'muş gibi avucunun içinde tutarak ilerledi.

Adamın yüz hatları netleşirken Cecelia şaşkın şaşkın bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Ondan hiçbir tanıma sesi duymadı, sadece öfke hissetti.

El yordamıyla söyleyecek bir şeyler aradı, buzları eritmek için kullanabileceği esprili, iğneleyici bir giriş. Ama görünüşe göre, onu görünce yaşadığı şok sadece aklını değil, nefesini de çalmıştı.

Kâğıtları Cecelia'nın önüne attı. Cecelia yere bakınca kendi eliyle imzaladığı bir tutuklama emrini gördü.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye gürledi sadece onlara yönelik bir sesle.

Genny arkasından odaya yuvarlandı, onu bir avuç polis memuru ve şık takım elbiseli bir dedektif izledi.

"İmparatorluktaki herkes senin kim olduğunu biliyor." Sesinin tonu nefes nefese, daha yüksek ve kasıtsızdı.

Fransız aksanı da öyleydi. Genny

boğuk bir ses çıkardı. *Tanrım, ne*

yapıyorum ben?

Sadece paniklemişti. Sesini tanıması riskini göze alamazdı.

Ne tür bir hafızaya sahip olduğunu kim bilebilirdi?

"Adımı bilmen çok önemli," dedi dev İskoçyalı. "Adını biliyorum," diye cevap verdi.

Sessiz bir cüretle altın rengi kaşlarını kaldırdı. "Söyle o zaman."

Komuttaki bir şey vücudunun derinliklerinde şehvetli bir titreşim yarattı ve onu susturmak için kıvranmak zorunda kaldı. "Lord Ramsay."

Başını sallayarak çenesini bir kez eğdi. "Peki hangi isimle hitap ediyorsun?"

Cecelia sandalyesinde geriye yaslanarak ciğerlerine daha fazla alan açmaya çalıştı, zira ciğerleri çökmekten bir nefes uzaktaymış gibi görünüyordu. "Sanırım siz de beni duymuşsunuzdur lordum, zira şu anda benim müessesemi ziyaret ediyorsunuz."

Onu tanıdı mı? Bu akıl almaz, abartılı kılık değiştirme, en azından şimdilik kimliğinin sırrını saklamaya yetebilir miydi?

Yüzünü buruşturdu ve lağım çamuruna basmış birinin takınabileceği bir ifadeyle odayı taradı. "Benim gibi bir adamın *sizin* gibi bir kadınla tanışma fırsatı bulması imkânsız."

Keşke bilseydi.

Göz kapakları, onun çekingen bir jest olarak algılamasını bir hareketle kapandı. "Herkes beni Kızıl Leydi olarak tanır. Bu bir

Sizinle tanışmak büyük bir zevk, Sayın Başyargıç." Onu karşılamak için eldivenli elini uzattı.

Adam , dudakları tiksintiyle kalktı ve kızın eline çürümüş bir çöp gibi baktı. "Gördüğünüz gibi ziyaretimin zevkle hiçbir ilgisi yok." Polis ordusunu işaret etti.

"Utanç verici. Genelde durum böyle değildir." Cecelia korkusunun yerini bir ölçüde öfkenin aldığını fark etti.

"Söyle bana. Adını. *Adını*." Sesi bir oktav bile yükselmese de dişlerini sıkarak bunu talep etti. Etkisi çok korkutucuydu.

"Sanırım çoktan yaptım."

"Senin Hristiyan adın."

"Ben Hristiyan değilim."

Onun sessiz ve küstah bakışları karşısında omuz silktilti. "Kilisenin genellikle Tanrı'yı hapsetmek için, onunla ya da onun adına konuştuğunu iddia edenler tarafından inşa edilen bir yapı olduğunu fark ettim. Ruhumu terbiye etmek için başka yollar buluyorum. Ayrıca" -aşırı dramatik bir elini göğsüne bastırmak için kaldırdı- "neden benim gibi alçakgönüllü ve kederli biriyle tanışmak isteyesin ki?"

"Seninle tanışıklığa benzer bir şey istemiyorum." Eğildi ve iki kocaman kare elini aralarındaki masanın üzerine koydu. Gümüş mavisi gözleriyle onu büyülemekle tehdit ediyordu. "Ama düşmanın ismini bilmelisin ki seni yok ettiğimde hangi ismi lanetleyeceğini bilesin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cecelia düşmanının gözlerinin içine bakarken tedirgin edici bir farkındalık onu felç etti.

Ayaklarının dibinde saklanan çocuğun farkındalığı. Masum ellerinde tuttuğu, muhtemelen ölümcül sırlar içeren kitabın. Genny'nin tavrındaki beklenti ve ihtiyatın.

Herkesin bakışları ona yapışmış, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekliyordu. Masasının üzerine eğilen iri yarı ve güçlü adama ne diyeceğini.

Burun delikleri alevlendi ve kalın, parlak saçlarının arasında kaybolmadan önce şakağında bir damar atmaya başladı.

Adamın nefesinin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu, tıpkı bir ejderhanınki gibi. Son yemeğinde tatlı bir şeyler yemiş ve bunu çay yerine kahveyle yıkamış bir ejderha olduğunu fark etti.

İkisinin de sabahları kahveyi tercih etmesi garipti. O ve hasmının başka ne ortak noktası vardı? Düşman olmak zorunda mıydılar? Kadın kendini açıklar, durumunu anlatırsa, adam yumuşayabilir miydi?

Hayır, hayır. İfadesi tıpkı şöhreti gibi elmas gibi sert ve tavizsizdi. Ahlaksızlık Papazı'ydı, teyzesinin yeminli düşmanıydı. Ve kardeşinin iyi bir adam olması, onun da öyle olduğu anlamına gelmiyordu.

Çok iyi anladığı gibi, pek çok erkek zalimliklerini gizlemek için dindarlığı kullanıyordu. Bu durumda, eğer bu adam onun düşmanı olmakta ısrar ederse, onu öldürmek zorunda kalacaktı.

Nezaketle.

Son sınıfta aldığı eğitimin her zerresini kullanarak paniğini nezaketle bastırmak için elinden geleni yaptı. Ellerini masanın üzerine bastırdı ve kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

"Bana Hortense Thistledown diyebilirsin." Annesinin adını tamamen çaresizlikten alıyor, bu adamın dilinde bir küfür haline gelmesinden nefret ediyordu.

O çakıllı aksanıyla *kızın* adı kulağa nasıl geliyordu? *Cecelia*.

İstenmeyen düşünce zihnine süzülür süzülmez, ondan kurtulmak için başını salladı.

"Ben belgelerinizi incelerken sizi oturmaya davet edebilir miyim lordum?" Masasının karşısındaki üç zarif sandalyeden birini işaret etti, geç de olsa onun etkileyici karşı yapısal bütünlükleri konusunda endişeliydi. "Genny, lütfen Lord Hazretlerine ve ortaklarına çay ve içecek bir şeyler getirir misin?"

Genny sanki ondan bir lazımlığın içindekileri tüketmesini istemiş gibi görünüyordu.

Polis memurlarından birkaçı yemek ve çaydan söz edilince neşelendiler, ama Ramsay elini kaldırıncı hemen söndüler. "Saçmalamayın. Bu sosyal bir çağrı değil, madam." Gözleri odanın içinde gezindi, yüz ifadesi teyzesinin zevkli dekoru yerine bir Whitechapel lağım çukuruyla çevrili olmayı tercih edeceğini gösteriyordu. "Buraya mümkün olduğunca az dokunmak istiyorum. Hangi yüzeylerde hangi ahlaksızlıkların yaşandığını kim bilebilir?"

"Yapmayın ama, böyle zarif mobilyaların üzerinde ne tür bir kötülük yapılabilir ki?" Louis XIV kanepesini ve sandalyelerini işaret etti, polis memurlarından birkaçı bir iki kıkırdamayı bastırdığında gerçekten şaşırdı.

Sör Ramsay önce söz konusu mobilyaya, sonra da kadına bakarken gözlerine sıcaklık yayıldı. Sorduğu soru onu kızdırmıştı. Bu sıcaklıkta başka bir şey daha okudu. Öfkenin altında yatan bir duygu, tasmalanmış bir şey. Zincirlenmiş.

Tehlikeli.

"Benimle alay etmek senin yararına değil, kadın."

"Aklımın bile geçmezdi efendim," diye cevap verdi şaşkınlıkla. "Ama yemin ederim ki bu odanın tabi olduğu tek küfür vergiler ve evrak işleri." Zihni bilinmeyenlerle dolup taşsa da, sevimli bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifade takındı; yüzeylerin kirlenmediğinden emin olamazdı.

"Ve bu ziyaretiniz sosyal olmasa da," diye ekledi, "yine de medeni olabiliriz, değil mi?"

Gözleri kısıldı. "Her şeyi arayın."

Polisler odayı hızlıca incelediler. Kitapları indirdiler, sayfalarını karıştırmak için ters çevirdiler; çekmeceleri büfelerden alıp altlarına baktılar ve mobilyaları ters çevirdiler.

Ramsay kollarını arkasında kavuşturmuş, kaosun ortasında kıpırdamadan duruyor, gözleri onu hiç terk etmiyordu. "Medeni," diye alay etti.

"Sizinle ilgili hiçbir şey medeni bir topluma ait değildir."

"Bu konuda aynı fikirde değiliz." Bu belki de hayatında yaptığı en tartışmacı açıklamaydı ama günün koşulları sinirlerini kopma noktasına kadar . "Medeni toplumun çoğu boş zamanlarını burada geçiriyor gibi görünüyor."

Adamın bakışları öylesine düşmanlık doluydu ki, Cecelia ona daha fazla bakmaya cesaret edemedi. Böylesine vahşi bir çehreye sahip olan bir adamın *onu görgüsüzlükle* suçlayabilmesi ne kadar garipti.

Korkaklığını örtmek için arama iznine uzandı, bir parça korku yuttu ve okumaya başladı.

"Hortense Thistledown," dedi, takma adını yineleyerek, böylece daha ilk satırı bitirmeden dikkatini çekmiş oldu. "Henrietta ile akrabasınız o zaman? Ailesi olduğunu bilmiyordum. Seni Fransa'da sakladı, değil mi?"

Smythe onların . Thistledown da tıpkı peruklar, maskeler ve makyajlar gibi Henrietta'nın bir başka maskesi olmalıydı.

Cecelia soruya cevap vermeye hazır değildi ve bu yüzden cevap . Uygun suçlamaya ulaşana kadar yasal belgeler arasında arama yaptı.

Arama iznine göre polis, Katerina Milovic adlı genç bir kızın kaybolmasıyla ilgili kanıt bulmak için onun mülkünde arama yapıyordu. Daha dün Lambeth sokaklarından kaçırılan bir Rus göçmen. Kayıp genç kızlar dizisinin altıncısıydı. Hepsi on üç yaşlarında.

"Henrietta'nın ölümünden sonra nasıl başa geçtin?" Ramsay sordu. "Sizi daha önce burada görmemiştim. Henrietta öldükten sonra Bayan Leveaux'nun Kızıl Leydi'nin yerini alacağını sanıyordum."

Cecelia arama emrinin geri kalanını tararken bir parmağını kaldırdı ve gözleri üzücü bilgilere takıldı. Arama emrinde, Bayan Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu'nun sahibinin çocukları yakalayıp masumiyetlerini inanılmaz paralar karşılığında müşterilerine sattığından şüphelenildiği belirtiliyor, bu da onu tecavüz, adam kaçırma ve muhtemelen cinayete iştirak eden biri olarak zan altında bırakıyordu.

Lord Ramsay sadece öfkesini yenecek kadar uzun süre sustu. "Beni susturmaya cüret ettiğiniz için çok cesursunuz, madam."

Cecelia'nın elleri şimdi korkudan çok öfkeyle titriyordu. Onu durdurmak için kullandığı uzatılmış parmağıyla kâğıda dokundu. "Burada bir fahişe olduğumdan şüphelenildiği yazıyor. Genç kızları kaçırıp satmaktan

onların... onların..." Bu kelime diline ağır geliyordu, müstehcendi ve asla karışık bir ortamda söylenmezdi, hele de eteklerinin arasına sinmiş genç bir kız varken. "*Bekaretleri*." Korkuyla fısıldamak için eğildi. "Daha sonra onlardan kurtulacak birine."

"Masumu oynamayın," diye tükürdü, vurgusundaki niyet açıktı. "Şehirdeki her unvanlı ya da zengin adam bu sözde okulda neyin satılık olduğunu bilir."

Kelimelerini dikkatle seçti. "Merak ediyorum lordum, bu kızların teyzemle bağlantılı olduğundan şüphelenmeniz için ne sebep var? Tartışma uğruna, pazarlama... zevkini kabul etsem bile, ki kesinlikle kabul etmiyorum. Elinizde sağlam bir kanıt olmadan Henrietta'yı ya da beni böyle bir şeyle suçlamak büyük bir sıçrama olur."

"Bir muhbirim var," dedi.

Genny kendini fazla tutamayarak öne fırladı. "Cehennem gibi biliyorsun, seni yalancı domuz. Bize gelen kızlara yardım ediyoruz, onları fahişeleştirmiyoruz-"

Bir polis memuru Genny'yi yakaladı ve onu kapıya doğru sürüklemek için kollarını arkasına sıkıştırdı.

Cecelia elini kaldırdı ve şaşkınlıkla dudağını çiğnedi. Allığın nahoş metalik tonu, yüzünde beklenmedik bir buruşukluk yarattı. "Bir muhbir hakkında söyledikleriniz doğruysa, arama emrinde tanıktan bahsedilmesi gerekmez mi?"

"Ben tanık demedim," diye kestirip attı, kollarını etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturarak savunma hareketi yaptı.

"Yani, bu arama emrini kulaktan dolma bilgilerle mi imzaladınız?"

"O emri imzaladım çünkü o küçük kızların bulunması gerekiyor!" Yumruğu masaya çarptı ve Cecelia, Phoebe'nin baldırına doğru şokla sertleştiğini hissetti.

Ramsay'i, onun tehditkâr duruşunu, genişleyen burun deliklerini, keskin kesici dişlerini göstermek için geriye doğru kıvırdığı dudaklarını değerlendirdi.

Kurt değil, diye düşündü. Bir aslan. Belki de Nemean aslanı, kalın altın postu silahlara karşı dayanıklı ve pençeleri bıçaklardan daha keskin.

Cecelia'nın emin olduğu bir şey vardı ki, onu yenmek için çok büyük bir çaba gerekecekti. Tanrı yardımcısı olsun ama şu anda aslanın ağzındaydı.

Derin bir nefes alarak sandalyesinde doğruldu ve rahatlığıyla gerginliği dağıtmayı umarak pelüş kadifeye rahatça yaslandı.

"Size karşı dürüst olacağım lordum, Henrietta'yı iyi tanımıyorum ve tüm günahlarından emin olamam ama size şu sözü verebilirim. Bu kurumun sahibi ve ... sahibi olduğum sürece, bir kadına ya da çocuğa karşı böylesine sinsi bir şey yaptığımdan asla şüphelenmeyeceksiniz. Ayrıca, Katerina Milovic'i ve diğer kayıp kızları bulmanızda size yardımcı olmak için elimden gelen her türlü imkânı kullanacağım." Genny'ye bir bakış attı, Genny'nin kendini tutma çabası kısa bir ipin ucunda gibiydi.

Cecelia, servetinden sorumlu olan teyzesinin de bir canavar olabileceğinden *emin* olamamaktan nefret ediyordu. Tanrı'dan bunun doğru olmamasını umuyordu. Lord Ramsay'in şüpheleri yersizdi.

Ramsay daha da eğildi. "Ve senin gibi bir kadının sözüne inanmam gerekiyor, öyle mi?"

"Zaman bana güvenebileceğinizi kanıtlayana kadar elimdeki tek şey sözüm." "Sana *güvenmek* mi?" diye alay etti, masadan uzaklaşmaya ihtiyacı varmış gibi

onun iğrenç varlığı. "Bence siz kuzu postuna bürünmüş bir kurtsunuz, Bayan Thistledown."

"Kurt postuna bürünmüş bir koyun olmaktan iyidir," diye karşılık verdi. "Siz politikacılar, sürekli meliyor ve sürü tarafından yönlendiriliyorsunuz, ısıracak dişleriniz varmış gibi hırlıyorsunuz."

Cildi benek benek olup koyu mor bir renk alırken alnındaki damar nabız gibi atıyordu. "Bu ne cüret-"

"Bu ne cüret?" diye yankılandı. "Bu arama emrinde belirtilen sözde kanıtlardan daha az deliği olan Emmmental peynirlerinin tadını çıkardım." Belgeyi katladı ve masanın onun tarafına doğru fırlattı. "Dahası, Majestelerinin Yüksek Mahkemesi'nin bir yargıcının yüce kürsüsünden aşağıya inerek, sıradan ayak pedleriyle kapıları tekmeleyerek ve okulunun saygın genç hanımlarını öğleden sonra ortasında terörize ederek ne yaptığını sormak gerekir. Bu bana bir sonraki Lord Şansölye olma umudu taşıyan bir adamın siyasi bir hamlesi gibi geliyor. Ve ben sizin emellerinize yem olmayı reddediyorum."

Adam masanın etrafında dolanırken Cecelia paniğe kapıldı.

"Çalışanlarınızın var olmayan saygınlığına rağmen" - parmağını konutu okuldan ayıran duvara sapladı - "size sefeğiniz olan pislik herife verdiğim sözün aynısını vereceğim." Adam kızın üzerinde yükseliyordu ve Cecelia'nın kendini tutup kaçmaması için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu.

Oturduğu yerde kaldı, dümdüz önüne baktı, bir tür güç devretmekten korktuğu için başını kaldırmadı.

Bir de peruğunun kayabileceğini.

Sonraki sözleri bir Spartalının mızrağının tüm gücüyle kadının içine işledi.

"Bu şehirde bir çocuk kaybolduğunda, suçluyu bulana kadar bunun gibi her işyerinin kapısını tekmeleyeceğim, sizinkinden başlayarak." Ramsay bir elini onun masasına, diğerini de sandalyesinin arkasına koydu. Eğildi ve dudaklarını korkutucu bir şekilde kadının kulağına yaklaştırdı.

"Ve şunu bilin ki, esaretten sorumlu olan herkesi asacağım. Aşağılanma için. Ve olası bir cinayet için." Adamın nefesi kulağına ve boynuna sıcak bir şekilde geliyor, omurgasından aşağıya küçük dehşet titreşimleri gönderiyordu. Ceketinin nişastasıyla karışan tatlı kokusu, sedir ağacının taze keten kokusu ve daha karanlık, daha miskli bir şey, duyularını zorluyor ve bir sonraki cümlesine kadar aklını karıştırıyordu.

"İpin sakallı bir boğaza mı yoksa ... zarif ve bembeyaz bir boğaza mı dolandığı umurumda *değil*. Hepsi aynı şekilde gerilir."

Cecelia elini boğazına götürme dürtüsüne karşı koydu, herhangi bir tepkinin kendisini suçlu göstereceğinden korkuyordu.

Doğruldu. "Müşterilerinizin isimlerinin yazılı olduğu defterleri ve hesapları teslim edin."

Cecelia dürüstçe, "Böyle defterlerin nerede olduğunu bilmiyorum," dedikten sonra, "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye bağırdı.

Masasının çekmecelerini açtı ve içindekileri karıştırmaya başladı. "Her yeri arama yetkim var. Bu yüzden olduğun yerde kal ve ellerini masanın üzerinde tut."

Cecelia, göğüslerinin ve saç çizgisinden boncuk boncuk ter damlarken ona uydu. Çok fazla etken vardı - boğucu pelerinin sıcaklığı, amansız yaz güneşi, korumakla görevlendirildiği ayaklarının dibindeki çocuk ve aradığı şeyi bulabileceği korkusu. Ne de olsa Henrietta'yı tam olarak tanımıyordu. Yeterince tanımıyordu.

Yine de umut etmek istiyordu.

"Burada gizli bir bölme var." Solundaki çekmecenin altını el yordamıyla yokladı ve kadranı bulduğunda yüz hatları zafer kazanmışçasına gerildi. "Şifre nedir?"

"*Aeneid*," diye fısıldadı.

Kadranları hareket ettirmeden ve artık boş olan gizli bölmeyi keşfetmeden önce gözlerini kırpmadan, yüz hatları dikkatle boş bir şekilde ona baktı.

"Burada ne vardı?" diye sordu.

"Henrietta'nın ben gelmeden önce sakladığı bir şey," diye dürüstçe cevap verdi.

Sör Ramsay sandalyesini geriye kaydırıp tam önündeki ince çekmeceyi açtığında Cecelia'nın sinir krizi geçirmesine ramak kalmıştı.

Hangisinin onu daha çok şaşırttığını bilmiyordu - adamın tek kolunun gücüyle dolu sandalyesini hareket ettirebilmesi mi, yoksa çekmecenin içindekileri incelemek için eğildiğinde altın rengi kilitlerinin dokusunu test etmek için duyduğu geçici, saçma dürtü mü?

İnce çekmecede sadece yazı gereçleri, kırtasiye malzemeleri ve bir büyüteç bulduğunda Cecelia rahatlayarak ciğerlerini indirdi.

"Burada kayda değer bir şey yok lordum," diye rapor verdi bir polis memuru. "Özel yatak odalarında da yok. Tabii bunun gibi eşyalara el koymak istemiyorsanız." Bir kitap salladı.

Cecelia gözlerini kısarak baktı ama gözlükleri olmadan odanın diğer ucundan başlığı seçemedi.

"Onu buraya getir." Ramsay elini uzattı ve polis memuru onu hemen yerine koydu. Açtığında tiksintili bir ses çıkardı ve sanki onu yakmış gibi yere bıraktı.

Cecelia bir kıkırdamayı bastırdı ve boğazında sıkıca tuttu. Kitap erotik bir tasvirle açıldı. Bir adam mümkün olan her şekilde dik duruyordu ve bir kadın onun önünde diz çökmüş, adamın aleti onun istekli, açık ağzında kayboluyordu. Fotoğrafın altında, müstehcen ve ayrıntılı bir liste, bu şekilde zina yapmak için talimatlar veriyordu.

Her şeye rağmen Cecelia yönergeleri büyük bir ilgiyle inceledi. "Bunun anlamı ne?" Ramsay polis memuruna kükredi. "Siz Şimdi çocukça maskaralıkların zamanı mı?"

"Hayır, lordum!" diye homurdandı polis memuru, birkaç arkadaşı kendi neşelerini gizlemek için ellerinden geleni yaparken. "Düşündüm de... Ben sadece... Bayan Thistledown iddia ettiği gibi bir okul işletiyorsa böyle kitapların burada ne işi olabilir? Bir fahişenin sahip olacağı bir kitaba benziyor."

Soru Ramsay'i yatıştırmış gibi görünüyordu ama Cecelia'ya hitap etmeden önce solgun polis memuruna şüpheli bir bakış fırlattı. "Yerinde bir soruyu gündeme getiriyor. *Kültürlü* genç hanımların gittiği bir okulda böyle bir pisliğin yeri var mı?"

Cecelia kitabı kapama isteğiyle savaştı. Bunun yerine, sayfayı yana kaydırdı ve erotik eylemlerin resimlerini ortaya çıkardı, bunların hepsi sadece iki kişiyi içermiyordu. Bakmak için kendini zor tutuyordu.

Başka tarafa bakmaya cesaret edemedi.

"Bu bina teknik olarak okul değil, efendim." Sesindeki ani boğuk tonu temizledi. "Burası benim özel çalışma odam. Bu kitaplar da benim... kişisel kullanımım için."

Karıştırılan ayaklar ve boğaz temizleme sesleri, taktiğinin istenen etkiyi yarattığını gösteriyordu.

"şimdi." Ellerini karmaşık kapağın üzerinde gezdirerek kitabı dikkatlice kapattı. "Araştırmanızı tamamen bitirdiniz mi?"

Ona ters ters baktı. "Hayır, adamlarım hâlâ iş yerinizin her santimini tarıyor. Arama bütün gün sürebilir. Ya da bütün gece. Ondan sonra, Katerina Milovic'in gelmeyeceğinden emin olmak için kapınıza nöbetçiler koyacağız. O zaman büyük bir gelir kaybına uğrayacaksınız, değil mi?"

şu anda, gelir kaybı endişelerinin en nemsiziydi. "Yapmanız gerekeni yapın efendim. Burada o isimde birini bulamazsınız."

"Belki de onu çoktan sattığın içindir?" Ramsay yem attı. "Yoksa başka bir yerde mi tutuluyor?"

Cecelia çenesini iki kibirli çentik kaldırdı. "Bu saçma düşünceye bir yanıt verme onurunu göstermeyeceğim."

Çoğunlukla hiçbir fikri olmadığı için. Bununla birlikte, böyle bir şey olduğuna dair kanıt bulursa, teslim olacak ve teyzesine borçlu olduğu sonuçlarla yzleşecekti. En azından bunu yapabilirdi.

"Söyleyin bana, Bayan Thistledown..." Onun yakınlığına bir an daha dayanamayacak gibi görünerek arkasından yaklaştı. "Nereye gidiyordun?"

"?" diye , kafası karışmıştı.

Adamın bakışları boynunun altına inmiş ve kız, adamın giysisinin katmanları arasından görebileceğinden korkana kadar yoğunluğunu artırmıştı. "zerinde bir pelerin var. Ya gidiyordun ya da bir şey saklıyorsun. Aranması gereken kişi sen misin?"

Adamın sesindeki bir nota kalbinin daha da çarpmasına neden oldu.

"Arama emriniz ellerinizi üzerime koyabileceğinizi göstermiyor." Elinde olmadan adamın iki yanında yumruk olmuş ellerine baktı. ekileri andırıyorlardı, kare şeklinde, büyük ve biçimsiz. Deri, eski yara izleriyle kesintiye uğramış parmak eklemleri üzerinde gerilmişti. Belki de geçmişteki şiddetin kanıtları? "B-bunun yanı sıra," diye devam etti. "Bir hanımefendinin kıyafeti hakkında yorum yapmak centilmenlik dışıdır."

Homurdandı. "Sen hanımefendi değilsin."

"Kabul, ama dua et, *senin evine* girersem bana ne olur? ve cbbelerinizin altında ne sakladığınızı bilmek istiyoruz.

beyaz peruk? Muhtemelen asılırdım ya da halka açık bir yerde kırbaçlanırdım ya da buna benzer iğrenç bir şey olurdu."

Aralarına görünmez bir çizgi çekerek havayı süpürdü. "Kendi mesleğini benimkiyle kıyaslamaya cüret etme."

"Mesleklerimizi karşılaştırmayı aklımdan bile geçirmem lordum. Benimki çok daha dürüst, daha eski ve tarihsel olarak bir imparatorluk için en hayati olanı."

"Rezalet!"

"Nasıl yani?"

Durakladı, kin dolu bakışlarına muzaffer bir parıltı yayıldı. "Bir fahişe olduğunu kabul ediyor musun, Hortense?"

"Sayın Yargıç, ben tabii ki genç hanımların eğitiminden bahsediyordum. Her büyük imparatorluk kadınlarını eğitmeye başladığında çok daha iyi gelişmiştir." Gülümsemesine eşdeğer bir zafer kattı. "Şimdi işime devam edebilmem için lütfen izin verin. Ve bir dahaki sefere ziyaret etmeyi aklınıza koyduğunuzda, bunu daha dostane şartlarda yapmanızı rica ediyorum." Sanki oda Tayfun'un kendisi ziyaret etmiş gibi görünmüyormuş gibi kapıyı işaret etti ve ardında dağınıklıktan başka bir şey bırakmadı.

Döndü, kapıya doğru hışımla ilerlerken devrilmiş mobilyalarının leşlerinin üzerinden geçti. Polis memurları odadan çıkarken kapıyı açık tuttu, bazılarının yüzünde oldukça mahcup bir ifade vardı. Diğerleri ise hayal kırıklığına uğramış ifadelerle.

Cecelia bu zaferi kutlama isteğine boyun eğmedi. Bugün hiç arkadaş edinmemişti. Polisi ve krallığın en güçlü adamlarından birini aptal yerine koyarak değil.

Ramsay gitmeden önce durakladı, çenesi omzuna değiyordu. "Bir dahaki gelişimde prangalar ve zincirlerle olacağım."

Kapıyı arkasından tüm evi sarsacak kadar sert çarptı. "canına," diye hayret etti Genny, gözleri parlayarak. "Sen Muhteşem!"

"Öyle miydin?" Bir titreme onu ele geçirdi ve peruğunu başından sallamakla tehdit etti.

"Tanrım, seni mavi çoraplı sanmıştım ama içinde böyle bir duruş ve küstahlık olduğunu hiç bilmiyordum. Ya aksanın? O da nereden çıktı?"

Cecelia sadece omuz silkebildi. "Benim uşağım Fransız." Masadan kalktı, pencereye doğru ilerleyerek Sör Ramsay'nin heybetli, ağırbaşlı bir arabaya doğru ilerleyişini ve bu kadar iri bir adamda nadiren görülen bir zarafetle arabaya yerleşmesini izledi.

"Genny." Kadının adını kusursuz bir ciddiyetle söyledi. "Genny, *lütfe*n bana bir şey bulamayacaklarını söyle. Eğer dürüst olursan, seni güvende tutacağıma ve her türlü cezai eylemden muaf tutacağıma yemin ederim. Size çok cömert bir ödeme yapacağım, ama Henrietta'nın bir fahişe olup olmadığını ya da burada rızası dışında tutulan biri olup olmadığını bilmeliyim. Henrietta böyle iğrenç suçlar işlediyse tazminat ödemeliyim."

"Sus, tatlım." Genny bir anda Cecelia'nın yanında belirdi ve ellerini Cecelia'nın ellerinin arasına alarak onları yüz yüze getirdi. "Gözlerimin içine bak ki gerçeği bilesin. Burada çalışan kadınlar kışkırtıcı giyiniyor ve Lilly gibi ara sıra sevgilileri oluyor, biz de görmezden geliyoruz. Hepsi bu kadar. *Biz-siz-siz* seks satmıyoruz, hele çocuk hiç satmıyoruz."

Cecelia Genny'nin ciddi yüz hatlarında bir yalan aradı ama sadece kadının nezaketini ve arsız şefkatini hatırladı. Onun kurtarıcısı. Arkadaşı.

Kız başını salladığında Genny onun ellerini sıktı ve ağzına götürerek sanki çok sevdiği bir kız kardeşiymiş gibi parmak boğumlarına şefkatli bir öpücük kondurdu.

Genny peruğa uzanıp onu çıkarmak için onu serbest bıraktı.

Cecelia ağır şeyden kurtulduğu için rahat bir nefes aldı ve Genny bir sürahi suyu bir kâseye boşaltıp bir bezi ıslatırken o da pelerini üzerinden çıkardı.

Cecelia eğilerek küçük Phoebe'nin hâlâ kıvrıldığı masanın altına baktı.

"Artık dışarı çıkabilirsin, sevgilim," diye yatıştırdı. "Adamlar gitti."

Kız masanın altındaki gölgeden ona baktı, Genny Cecelia'nın gözlüklerini henüz geri vermediği için yüz hatları biraz bulanıktı. Phoebe, kasvetli siyah bir yas elbisesinin üzerine bağlanmış bembeyaz bir önlüğü çekiştirdi. "Sizin için fark etmeyecekse, hanımefendi, kalmayı tercih ederim ama işte kitabınız. Onu bulmasına izin vermedik, değil mi?"

"Gerçekten de öyle." Cecelia kitabı ondan aldı ve kızın üzerinde kafa yordu. Burası bir çocuk için hiç de uygun bir yer değildi, yandaki kumar cehennemi ve kapıları tekmeleyen zalim kanun adamları. Henrietta ne düşünüyor olabilirdi? "Orada yalnız değil misin? Doğru dürüst tanışabilmemiz için dışarı çıkmak istemez misin?"

Kız başını salladı. "Çok sevdiğim arkadaşlarım var, Frances Bacon ve Fanny de Beaufort." Biri altın, diğeri kırmızı bukleli iki peluş bebeği havaya kaldırdı. "Çok iyi arkadaşlıklar, ama sadece

Bayan Henrietta öyle söyledi. Dışarı çıkmak isteyebilirim ama henüz sizinle tanışmaya hazır değilim."

Cecelia anlamıştı. "Birbirinizi bulduğunuz için ne kadar şanslısınız," dedi ve farkında olmadan, çocuklara hitap eden insanları her zaman küçümsediği aşırı parlak neşeyi benimsedi.

Phoebe utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Frances ve Fanny gibi birileri var mı?"

Cecelia, Kızıl Haydutlar'la ilgili düşüncelerine eşlik eden o gerekli sıcaklıkla, "Gerçekten de öyle," diye açıkladı. "En sevdiğim iki arkadaşım Mont Claire Kontesi Francesca Cavendish ve Redmayne Düşesi Alexandra Atherton'dır. Okulda tanıştık ve Kızıl Serseriler adında kızıl saçlı kızlar için bir kulüp kurduk. Onlar da mükemmel arkadaşlardır ve Fanny ve Frances gibi yabancılara karşı genellikle temkinlidirler. Ama sizi hemen sevecekler ve bence siz de onları çok seveceksiniz."

Keskin bir acı, kıza karşı içten içe hissettiği yumuşaklığı delip geçti. Çocukluğunun sıkıntısını ve yalnızlığını hafifletmek için, kabuslarında canavarlar yaratan aynı hayal gücü, kilitli kaldığı mahzendeki toz zerreciklerinden veya mehtaplı bir gecedeki gölgelerden de arkadaşlar çağırabiliyordu.

Onları bir Tanrı gibi var etmiş, birlikte gülebileceği, hayal kurabileceği ve sohbet edebileceği tam ve canlı karakterler yaratmıştı.

Çok iyi arkadaşlık etmişlerdi. Onu rüzgârda sesini duyduğu hayaletlerden ya da Papaz Teague'in onu sonsuza dek kuşatarak ruhunu cehenneme sürüklemek için doğru zayıflık anını beklediğine inandırdığı iblislerden korudular.

Ya da daha kötüsü, bedenine sahip olmak.

Bu hayali arkadaşlar olmasaydı delirebilirdi. Karanlığa teslim olabilirdi.

Yine de gerçek insan arkadaşlığı gibisi yoktu.

Phoebe bir süre sessizce onu inceledikten sonra arkadaşlarını masanın derinliklerine doğru kaydırды. "Francesca ve Alexandra'yı almak isterseniz, onları burada güvende tutabilirim."

Cecelia'nın kalbi şefkatle doldu. Tatlı çocuk arkadaşlarını oyuncak bebek sanıyordu.

Artık bu kızın vasisi olduğu Cecelia'ya baş döndürücü bir ciddiyetle çarptı. Bir anneye sahip olduğu en yakın şey. Bu sorumluluk omuzlarına Ramsay'le yaşadığı bütün o çileden daha ağır geliyordu.

Hiçbir zaman gerçek bir ebeveyni olmamıştı, en yakın baba ilişkisi Jean-Yves'inkiydi. Ve eğer gerçekten incelerse, Fransız'ın ona karşı sevgili bir çalışan olmanın ötesinde hiçbir gerçek görevi yoktu. Onu gerçekten bir baba gibi seviyordu ama aynı zamanda maaşını ödüyor ve ayak işlerine gönderiyordu. Hem sırdaşı hem de ara sıra danışmanıydı ama hiçbir zaman otoriter eğilimler sergilememişti.

Çoğunlukla, onun ve Kızıl Haydutlarının yeni planlarını Galya'ya özgü bir şaşkınlıkla kabulleniyordu. Şarabı, piposu ve kâğıtları olduğu sürece, genellikle rahat bir adamdı. Sevecenliği sertti ama mizacı her zaman sıcak ve açıktı. Phoebe'den biraz daha büyükken onunla arkadaş olmuştu ve onun rehberliği olmasaydı Phoebe tamamen yalnız kalacaktı.

Şimdi bu rehberliği hararetle dileyen Cecelia son bir kez daha kızı ikna etmeye çalıştı. "Korkarım Francesca ve Alexandra bunun altına sığmazlar. Onlar gerçek-" Kendini tuttu, Phoebe'nin bebeklerinin onun için Alexandra ve Frank kadar gerçek olduğunu anladı. "Onlar da benim gibi büyüdüler ve kendilerine ait evleri var. Bu gece onları görmek için bir dükün malikânesindeki partiye gideceğim. Güzel bir elbise giyip gelmek ister misin?"

"Ama geri geliyor." Phoebe başını iki yana salladı. "Zincir ve pranga getirecekmiş, öyle söyledi."

"Lord Ramsay bugün dönmeyecek, sevgilim," diye yatıştırdı. "Nereden biliyorsun?"

Bunun üzerine durakladı. Gerçekten yapmadı.

Cecelia'nın içinde Lord Ramsay'e karşı alışılmadık bir öfke dalgası yükseldi. Adamın Henrietta'yla bir geçmişi olduğunu fark etmişti ama ona kalırsa Hortense'le hiç tanışmamıştı ve hâlâ ona Thames Nehri'ne atmak istediği bir çöpmüş gibi davranıyordu.

Bir de en iyi arkadaşının onun üvey kardeşiyle evli olduğunu düşünün. Lord Ramsay ve Redmayne Dükü birbirlerinden, bir tablodaki ters sayılar kadar farklıydılar. Ramsay, tabii ki, negatif tamsayı.

Daha az.

Boyu hariç, çünkü onun tahminine göre Ramsay dükten yarım taş daha ağırdı ve biraz daha uzundu. Ve görünüş olarak da, ama sadece Redmayne'in bir jaguar tarafından şekli bozulduğu için. Redmayne'in yüzünün oldukça vahşi hatlarını etkileyici bulduğu için *değil*.

Ramsay'in işitsel olarak da üstün olabileceğini düşündü. Redmayne'in sesi kadife üzerinde kayan ipek gibi pürüzsüzken, Ramsay'inki çakıllı ve tüyler ürpertici, gürültülü bir derinliğe sahipti. Bir katedral yapmak için şekillendirilmiş taşlar gibi. Dokunulduğunda sert ama kontrollü. Düzenliydi.

Az da olsa bir yargı ile yankılanıyor.

Genny eğilerek Cecelia'ya ıslak bezi uzattı ve Phoebe'ye hoşgörülü bir gülümseme sunmadan önce bitişikteki odanın kapısını işaret etti.

Cecelia minnetle bezi aldı. "Bir süre daha orada kal Phoebe ve arkadaşlarına göz kulak ol," dedi. "Birazdan gelip seni kontrol edeceğim."

Phoebe başını salladı.

Ayağa kalkarak Genny'ye ters çevrilmiş bir yatak odasından tuvalete kadar eşlik etti ve yaldızlı aynadaki yansımasına bakarak yüzünü buruşturdu.

Masanın altından da çıkamazdı. Peruk saçlarını mahvetmişti ve peruk ve maske olmadan Cecelia'nın makyajı palyaço gibi ve abartılı görünüyordu. Elindeki bezi yüzüne sürerek makyajı temizledi ve rahatlayarak tanıdık yüz hatlarını ortaya çıkardı.

Genny, "Phoebe'nin kusuruna bakma tatlım, utangaç bir kızdır," diye açıkladı. "Henrietta ona kendi çocuğuymuş gibi baktı, onu hiç görmediğim kadar şımarttı ama evden dışarı çıkmasına nadiren izin verdi."

"Phoebe'nin babasının kim olduğunu biliyor musun?" Cecelia saçındaki tokaları koparıp sallayarak sordu.

"Henrietta'nın mezara götürdüğü bir başka sır. Belki şuradaki kitabın içindedir." Cecelia'nın tezgâhın üzerine koyduğu şifreli günlüğü işaret etti.

"Belki." Cecelia, Genny'nin uzattığı fırçayı aldı ve yelesini geldiğinde terbiye etti, ustalıkla düğümledi ve yerinde tutmak için iğneler batırdı. Şimdilik böyle idare etmek zorundaydı. "Henrietta'nın neden öldürüldüğüyle bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?"

"Ramsay mi? Yoksa babası mı?"

"Her ikisi de." Cecelia endişeli bir nefes verdi. "İkisi de mi?"

"Genny kaşlarını çatarak alnını ovuşturdu, gözleri kederle parlıyordu. "Bu müessese uzun zamandır zenginlerin ve güçlülerin oyun alanı. Burada poker ve ruletten çok daha fazla işlem yapılır. İş, ticaret, politika ve bazen de bir ya da iki suç girişimi masalarımızda gerçekleşir. Servetler kazanılır ve kaybedilir. Ve belki de hayatlar alınıp satılıyor. Bu bulmaca çözülene kadar hiçbirimiz güvende değiliz."

Henrietta'nın senin için bıraktığı şey çözüldü. Eğer düşmanımızın kim olduğunu bulamazsak, onların geldiğini göremeyiz."

"Şey..." Cecelia saçına son tokayı taktı ve Genny'den gözlüklerini aldı, dünyanın bir kez daha odaklanmasına minnettar oldu. "Düşmanlarımızdan birini kesinlikle tanıyoruz ve bir dahaki sefere üzerimize geldiğinde gafil avlanmayacağız."

Genny şiddetle, "Kesinlikle ," dedi.

"Bu kayıp kızları bulmak istiyorum." Cecelia dudağını kaşıyordu. "Yardım etmemiz gerekiyor."

"Ah tatlım," dedi Genny onun kolunu sıkıca tutarak. "Katerina Miloviç'i unutmalsın. Bu bir trajedi, korkunç bir şey ama o küçük kız çoktan gitti. Onun gibi gençler her zaman ortadan kayboluyor, akıl almaz arzuları olan adamlar tarafından kaçırılıyorlar. Eğer bulunurlarsa, genellikle cesetleri ya da daha kötüsü, bu adamlar ruhlarını çaldıktan sonra onlardan geriye kalan kabukları bulunur. Kendimizi korumaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Cecelia'nın gözleri çaresizce yaşardı. "Bu olamaz. Yapılabilecek bir şey olmalı." Şifreler kitabını aldı ve eteğinin cebine yerleştirdi. Önce evi ve işi düzene sokmak için daha fazla personel işe alacak, sonra da Phoebe'yi Chelsea'deki, zincirli adamların onu asla bulamayacağı dairesine götürmeye söz vererek masanın altından çekip çıkaracaktı.

Kız güvenli bir şekilde Jean-Yves'in gözetimine girdiğinde, Cecelia kendi işine .

Çabalarında başarılı olmak için Sör Cassius Gerard Ramsay hakkında çok daha fazla bilgi edinmesi gerekecekti, çünkü Ramsay her fırsatta onu engellemeye kararlı görünüyordu.

Neyse ki o akşam baldızının evine yemeğe davet edilmişti.

Bu da onun zayıflığını öğrenmek için mükemmel bir zaman olurdu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ramsay başını arabanın minderine yaslarken hain bedenine cehennemin dibine kadar lanet okudu.

O lanet kitap, akla gelebilecek her türlü cinsel ilişkinin tasvir edildiği kitap, sikiinin dikkatini çekmişti. Ait olduğu kadın *değil*. Onun bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Kızıl Leydi'yi arzulamıyordu.

O bir adamdı. Hem de bir İskoçyalı. Ve zina görüntüleri vücudunda, bir daha asla boyun eğmeyeceğine yemin ettiği, titreşen cazibeleri uyandırdı. Tercih ettiği pozisyonların anıları, henüz tatmadığı ahlaksızlıkların özlemleri ve aynı zamanda uzun zamandır kendini reddettiği şeylerin özlemleri.

Hortense Thistledown söz konusu metnin sayfalarını gelişigüzel çevirmiş, ipek eldivenlerini sanki ilk kez keşfediyormuş gibi resimlerin üzerinde gezdirmişti. Tavırları kibardı, ama dudakları sanki kötülük tasvirleri onu şaşırtmış gibi aralanmıştı.

Belki de onun üzerinde de kendisi gibi benzer bir etki bırakmışlardı. Belki de bir arzu patlaması yaşamıştı.

Maskenin, peruğun ve süsün altında ne sakladığını görebilmeyi diledi. Teni beyaz pudranın altında gerçekten solgun muydu? Saçları ne renkti? Biçimsiz kıpkırmızı pelerininin altında hayal ettiği kadar şehvetli bir vücudu var mıydı, yoksa etki yaratmak için mi pelerini doldurmuştu?

Ramsay onun gibilerden nefret etse de, kitaptaki fotoğraflar yasak düşünceler uyandırmıştı. Zihnini işgal etmiş, onu ahlaki üstünlüğünü elinden almakla tehdit etmişti.

Kızıl Leydi de selefi gibi ünlü ve zengin sevgililer edinmiş miydi?

Cennet'teki bir yılan gibi düşüncelerinin arasından süzülen soruyu reddederken parmakları araba koltuğunun minderlerini kavradı.

Böyle şeyleri merak etmemeli. İstememeli. Arzulamamalı. Acı çekmemeli.

O dudakları unutulmalıydı. Onları sikiinin etrafına sarılmış, arkasında allık ve ipeksi nem halkaları bırakırken hayal etmemeliydi.

Vücudu daha da sertleşirken nefesi kesildi.

Hayır, kadının ağzı hiç kuşkusuz onu baştan çıkarmak için fazla alıştırmıştı. Onun mesleğindeki bir kadın, bir erkeğin böyle bir eyleme duyduğu özlemi çok iyi ve erken öğrenmişti. Aslında, bir erkeğin aklını başından almak için ustalıkla ayarlanmıştı.

Örneğin kokusu, bir Fransız çiçeği ya da pahalı bir misk değil, sadece baharatlı bir şeyler içeren tatlı bir vanilya. Birden fazla fiziksel açlığı aynı anda uyandıracak bir koku.

Günahın kızıl rengindeki makyajı, o yetenekli ağzı belirginleştirmek için uygulanmıştı.

Zekâsı onu daha da çekici hale getirmişti. Öfkesinin altında bir zevk duygusu mırıldanıyordu, hazırcevaplıkları tarafından koparılmıştı. Kadının meydan okuması ona kendini uyanık hissettirmişti. Canlı.

O bir engerek yılanı, diye hatırlattı kendine. Genç kızların masumiyetiyle birlikte muhtemelen ruhunu da şeytana satmış bir kadın.

Bu uyarı onun arzusunu söndürmeye yetti.

Kendini kandırmasına izin veremezdi. Birlikte çalıştığı pek çok adam gibi değil.

Unvanlı lordlar ve zengin yargıçlar, sulh hakimleri ve politikacılar, çoğu zaman cüzdan ipleri kadar kolay bir şekilde penisleri tarafından da yönlendiriliyorlardı.

Kurnaz, yaşlı Henrietta Thistledown bu keselerin çoğunu kendi elinde tutmuştu.

Halefini akıllıca seçmişti; bunu ona verebilirdi. Hortense kendi başına hesaba katılması gereken bir güçtü.

Henrietta'nın ölümü kumar cehennemine saldırmak için mükemmel bir zaman gibi görünmüştü. Yaşlı kadın her zaman çok dikkatli olmuştu. Ne zaman onu hakladığını düşünse, elini uzatıp güçlü kuklalarından birinin iplerini çeker ve yine bataklıktan çıkarılırdı. Sanki tüm *haute ton* ona iyilik borçluydu.

Tanrı aşkına, Afgan savaş lordlarını ve Cezayir'deki Berberi korsanları Henrietta'dan daha kolay alt etmişti ve onun ölüm haberi üzerine biraz rahatladığını itiraf etmek zorundaydı.

Yılanın başı kesilmişti, bunun da şehrinden daha az kızın kaybolacağı anlamına geleceğini umuyordu.

Henrietta'nın ölümünden *sonra* zavallı Katerina Milovic'in haberini aldığı anda, harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Çünkü o toprağa girdikten sonra kaçırılma olayları durmamıştı.

Bugün, yeni tüccar sınıfının çalışan zenginlerinin aylak zenginlerin yanında iyi vakit geçirmek için erkenden yola çıktıkları bir Cuma öğleden sonrası, müesseseye akın etmişti.

Onun geleceğini biliyor olmalıydılar, çünkü görünürde tek bir kart yoktu ve mekânda müşteri yoktu.

Bir de garip bir şekilde gerçek bir okula benzeyen alt kat vardı.

Winston adında sert bir uşak, Ramsay ile polis memurlarını alt katta takip etmiş, alt kattaki kiracıları rahat bırakmaları için ısrar etmişti. Bu kadınların hepsi masaları ve zarları yöneten ışıltılı kelebekler değildi. Birçoğunun gözlerinde mültecilerin çukurları vardı; bazıları İngilizce bile bilmiyordu.

Ancak otoritesini kullanabileceği bir dayanağı yoktu, çünkü geldiği sırada kimse yasadışı bir faaliyette bulunmamıştı.

Sınıftaydılar. Kağıtları düzenliydi. Ama kimi kandırdıklarını sanıyorlardı?

Araba durduğunda Ramsay inmekte tereddüt etti. Uzun ceketinin düğmelerini göğsünün ve kalçalarının üzerinde ilikledi, tahrikinin yatışmasını bekledi.

Neden o? diye merak etti. Neden şimdi? İştahını demirden zincirlerle bağladığı onca yıldan sonra, neden vücudu zincirlere karşı zorlanıyor gibiydi? Hem de ruhsuz bir dişi şeytan için?

O ve bir başkası. Cecelia Teague.

Onu son gördüğünden bu yana üç ay geçmişti ve güzel kadın hâlâ sık sık düşüncelerine nüfuz ediyordu.

Kürsüdeyken, parmağını usulca emen ağzını, çikolatanın son kalıntılarını kazımak için dişlerini pedin üzerinde sürüklediğini hatırlardı. Bir keresinde Lordlar Kamarası'ndaki bir tartışmada, erkekler birbirlerine hakaretler yağdırıp çılgınlık atarken, onun nazik bilgeliğine sahip birini özlemişti. Keşke bu öfkeli, dengesiz adamlar onun saygılı kınamasını inceleyebilselerdi.

Evet, Bayan Teague'i aklına çok sık getiriyordu. Tanrım, kadını neredeyse hiç tanıımıyordu. Ve kesinlikle bir Lord Başyargıç için uygun bir arkadaş değildi. Üniversite eğitilmiş mi? Fikir sahibi ve bağımsız. Hoş biri olsa da, hiç de ağırbaşlı değildi. Ve hoşgörüsü konusunda hiç tereddüt etmiyordu. Tek bildiği, onun bir alkolik ya da herhangi bir ahlaksızlığa düşkün olabileceğiydi.

Melek gibi yüz hatları bir sapığı gizleyebilirdi.

Annesi kesinlikle masum bir hava taşıyordu ve hayatını öyle bir şekilde yaşamıştı ki, Babil'in fahişesine bile parmak ısırtmıştı.

Ya da belki Scarlet Lady.

Gwendolyn Atherton ve Henrietta Thistledown arkadaş olabiliyorlardı.

Ve sonra Matilda vardı. Güvenmek istediği son kadın. Ramsay, göz kapaklarının ardında bir baş ağrısı filizlenirken burnunun kenarını sıktı. Ne büyük bir felaketti bu.

Yine de... Cecelia'da annesinin gözlerinde parıldayan fesatlık ya da hilekârlıktan hiçbiri yoktu. Matilda'nın sergilediği kıbar tavırlardan ve kurnazlık yeteneğinden de hiçbirine sahip değildi.

O kadar çekiciydi ki. Çok pürüzsüz, yumuşak ve sevimliydi.

Belki de...

"Lordum Ramsay?"

Kalktı ve soluna, arabanın kapısını aralık tutarak tedirgin bir şekilde bekleyen uşağa baktı.

"Buradayız lordum. Lord Şansölye de sizi çalışma odasında bekliyor."

"Emredersiniz," dedi kısık bir sesle ve arabadan inerken Bayan Teague ile ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Ramsay basamakları ikişer çıktı, yeni düşmanlarına karşı bir eylem planı oluşturmaya hevesliydi. Kızıl Leydi, koparılan her bir baş için iki baş filizlendiren bir hidra olamazdı. Eninde sonunda yok edilecekti ve Ramsay'in bir sonraki atamayı garantilemek istiyorsa bunu yapacak adam olması gerekiyordu.

Şansölyelik.

Tanrım, belki de şimdiki Lord Şansölye, Ramsay'nin bir eş almayı ciddi ciddi düşünmesini önermekte haklıydı. Birlikte çocuk sahibi olacağı ve saygınlığını daha da pekiştireceği, görevine bağlı saygın bir kadın.

İçgüdüleri bu fikir karşısında burkuldu ve bir toksini reddeder gibi şiddetle reddetti.

Asla evlenmek istememişti. Yine de geçen seferden sonra başka bir metresi olmasını kendine yediremiyordu.

Ve böylece her zaman yaptığı şeyi yapacaktı. Zihnini yorana kadar çalışacak ve bu iş bittiğinde, ayakta duramayacak kadar yorulana kadar bedenini eforla cezalandıracaktı.

Merdivenleri en tepeye tırmanırken, içinden bir ses Ramsay'e bu yorucu günün ardından yatağına yığıldığında bile bir çift kızıl dudağın rüyalarına gireceğini söylüyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"*Onu* yemeğe davet ettiğine inanamıyorum!" Cecelia'nın fısıltısı, boğazı panik yüzünden daha az daralmış olsaydı bir çığlığa dönüşebilirdi.

Uşak Lord Ramsay'in geldiğini haber verdiğinde Kızıl Serseriler'e günün üzücü olaylarını anlatmakla meşguldü. Ramsay'in geniş omuzları köşeyi döndüğünde kapıyı çarpmak için tam zamanında iki serseriyi de Alexandra'nın Redmayne Belgravia terasındaki özel salonuna çekmişti.

Alexandra'yı avuçlarında tutarken sofistike solaryumun yumuşak adaçayı ve sakinleştirici toprak tonları bile onu pek etkilememişti. Titremeleri her ikisini de sarsarken parmakları arkadaşının kabarık kollarında pençe gibi kıvrılıyordu.

"Cecil, sana ne oldu böyle? Seni hiç böyle görmemiştim!" Alexandra ona, gözlerinden aniden kan sızmaya başlayan biri için saklayacağı dehşet dolu bir şaşkınlıkla baktı.

Francesca kapının yanında nöbet tutuyor, büyük salonda toplanan adamları gözetlemek için kapıyı hafifçe aralıyordu. "Vahşi kayınbiraderinin zavallı Cecil'i meydanda asmaya çalıştığı kısmı unuttun mu? Sanırım bunun Cecil'in şu anki aşırı öfkeli haliyle bir ilgisi var."

Alexandra nazıkçe Cecelia'nın parmaklarını kollarının etinden ayırmaya çalıştı. "Şey... kendimi savunmam gerekirse, bu yemek davetini haftalar önce göndermiştim."

"Burada olacağı konusunda beni uyarabilirdin!" Cecelia, Redmayne Düşesi'ni serbest bıraktı, elini önce kendi alına, sonra yanaklarına götürdü, her an vebaya yakalanacağından emin olduğu ateşi bulamadı.

Alexandra, "Beş dakika öncesine kadar böyle bir ihtiyacın farkında değildim," diye gerekçelendirdi. "Dediğiniz gibi, o benim kayınbiraderim. Ayrıca, daveti geri çekmem onun şüphelerini artırabilirdi... sizce de öyle değil mi?"

"Düşünemeyecek kadar perişanım." Cecelia odayı adımlamak için dönerken kollarını kendi ortasına doladı. Histerik davrandığının farkındaydı ama gün içinde yaşananlar soğukkanlılığını öylesine sarsmıştı ki, Rogues'ın arkadaşlığının güvenliğini arzuluyordu. Tüm gücünü kullanmıştı.

Gün boyunca soğukkanlılığını korumuş ve onların ortak bilgeliğine ve cesaretlendirmesine güvenerek, akşamı oldukça acil olan sorununu tartışmak ve bazı kararlar almak için kullanmayı umuyordu.

Görünüşe göre kurt bir kez daha kapıdaydı ve onun gerçek kimliğini öğrenirse ne yapacağını kimse bilemezdi.

"Orada ne yapıyorlar?" Cecelia endişeyle Francesca'ya sordu. "Oh, her zamanki erkeksi selamlaşma ritüelleri," diye alay etti Francesca.

Arkasından kapıyı kapatırken kırmızı etekleri neredeyse kapıya takılıyordu. "El sıkışıyor, sırt tokuşturuyor ve at etlerinin standartlarını ve soylarını karşılaştırıyorlar, şüphesiz." Özenle düzenlenmiş kıpkırmızı buklelerini bir salondan çok ahıra alışkın birinin tarzıyla savurdu. "Onlara katılmayı düşünüyorum."

"Sanırım yapmalıyız," diye ısrar etti Alexandra. Düzgün kumral saçları ve sıcak çikolata gözleriyle çarpıcı bir tezat oluşturan, şeftali ipeğinden pırıl pırıl parlayan yüksek yakalı elbisesinin yakasını düzeltti.

"Onunla yüzleşmem," diye ciyakladı Cecelia, dizlerinin bağı çözülmüştü. Kadife bir sandalyenin üzerine yığıldı, kıvrımları ve gök mavisi etekleri parıldıyordu. "Eğer beni tanırsa, ilmiğimi dokumaya başlayabilirsin."

Alexandra bir elini onun omzuna koydu. "Belki de onu önce burada, Redmayne Place'de görmem daha iyi olur. Eğer seni tanırsa, hepimiz seni koruyacağız." Dolaba doğru bir adım atarak kristal bir sürahi, üç bardak ve en güçlü Ravencroft viskilerinden bir şişe çıkardı. Şişeyi doldurduktan sonra Alexandra Cecelia'nın yanına oturdu ve bir kadeh sundu.

"Redmayne'beni ağabeyinden koruyabileceğini bile sanmıyorum," dedi asık suratla.

"Ben istesem yapardı." Alexandra'nın dudakları alaycı bir ifadeyle büküldü. "Ama belki de seni içinde bulunduğun durumdan başka nasıl kurtarabileceğimizi düşünmeliyiz."

Francesca çikolataları Cecelia'ya doğru iterek, "Hadi bakalım," diye kabul etti. "Önce bunlardan birkaç tane al. Viski ile harika giderler ve düşünmenize yardımcı olurlar."

Cecelia tabaktan bir tane aldı ve dişlerini çökmekte olan yer mantarına batırarak ağzında erimesine ve dilinin üzerine mutluluk veren kadife bir tatlılık dökülmesine izin verdi. "Seni seviyorum," diye iç geçirdi, aynı yer mantarını Ramsay'in önünde yediği geceyi düşünmemeye çalışarak.

"Ben de seni seviyorum, sevgilim."

"Çikolatayla konuşuyordum."

Francesca'nın bilyeli eldiveni omzuna çarptı ve çok ihtiyaç duyduğu bir kahkahayı uyandırdı.

Arkadaşlarını gözlemlerken içini minnettarlık kapladı. Yıllar boyunca geliştirdiği en ateşli ve en fantastik ilişkiler. Onlar onun ailesiydi ve gerçekten de onları çok seviyordu.

Francesca, canlı renklere sahip, korkusuz bir açık hava kadını olan Frank'e dönüşmüştü; kıvrak, çocuksu bir vücuda sahip olan Frank, elf yüz hatları ve zümrüt yeşili gözleriyle diğerlerinden ayrılıyordu.

Alexandra, Alexander ya da Alex'ti, asi bir çizgisi ve sayısız çilinden daha fazla mükemmel fikirleri olan çalışkan idealist. Maun rengi saçları ve mükemmel bir fiziksel orantı formülüyle, çapkın üçlülerinin güzeliydi.

Cecelia, ya da Cecil, onların haznedarı, sırdaşı ve arabulucusuydu... sayılarla arası iyiydi ama diğer her konuda umutsuzdu.

Kendini en güvende hissettiği şirket buydu.

Alexandra, Cecelia daha ilk bardağı boşalttığını fark etmeden onun içkisini yeniden doldurdu. "Yeni koğuş arkadaşınızla tanışmayı çok isterim, Phoebe, değil mi?"

Francesca, "Ve şu Kültürlü Genç Bayanlar Okulu'nu da görmek isterim," diye ekledi. "Merak ediyorum, onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"İşte soru burada yatıyor." Cecelia sanki cevaplar viskinin altındaki kristale kazanmış gibi bardağına baktı. "Elbette çocuğa bakacağım. Güvenli bir yuvayı, istikrarı ve sağlayabileceğim tüm şefkati ve eğitimi hak . Sadece onu babasından korumak için bile olsa babasının kim olduğunu öğrenmem gerekiyor." Bir yudum daha aldı. "Yine de... iş. Henüz onunla ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok."

Alexandra, "Sanırım iyi bir meblağa satabilirsin," diye önerdi.

"Yapabilirdim ama Henrietta'nın cinayetini de düşünmek gerek. Onu tanımadığımı biliyorum ama ailemden biriymi ve karşılığında bir mektuptan başka bir şey istemediği halde benim için çok şey yaptı. En azından onun anısını yaşatmak ve katilinin bulunmasını sağlamak gibi bir sorumluluk hissediyorum."

"Onun sırları senin de ölümüne neden olabilir Cecil," dedi Francesca uğursuzca. "Bütün bunlara degeceğinden emin değilim, ya sen?"

Cecelia bunu basit bir sonuca varamayacağını anlayacak kadar uzun süre düşündü.

Redmayne Düşesi sonunda, "Bu sırrın Phoebe'yle bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu. "Ya da Lord Ramsay'in Henrietta ve sizi -yani Kızıl Leydi'yi- tedarik etmekle suçladığı şu kayıp genç kızlarla?"

"İkisi de olabilir," diye iç geçirdi Cecelia. "Ya da diğerlerinden biri. Crimson Council adında bir örgütten korktuğunu biliyorum. Hiç duymuş ?"

Francesca sertleşti ama hiçbir şey söylemedi.

İlgisini çeken Cecelia, "Onlar hakkında bir şey biliyor musun Frank?" diye sordu.

"Kızıl Konsey hafızama kazındı..." Francesca sözlerini yarıda kesti, yüz hatlarına karanlık bir tedirginlik maskesi yerleşmişti. "... uzun zaman önce."

"Uzun zaman önce, yani... ailenin katledildiği zaman mı?" Alexandra Francesca'nın yanına çöktü ve çenesini avucunun içine alıp dirseğini dizine dayadı. Bu bir öğrencinin duruşuydu, bir düşesin değil. Kesinlikle diğerinden daha uzun süredir biriydi. "Frank, Kızıl Konsey'in Londra'daki organize suçlarla bir ilgisi varsa, bunun tüm Cavendish ailesinin, senin ailenin ve Cecelia'nın kötü şöhretli teyzesinin ölümleriyle bağlantılı olması mümkün mü?"

Francesca başını salladı ama Cecelia bu hareketin inkâr değil, sıkıntı olduğunu anlayacak kadar çok kez görmüştü. "Bu tamamen mümkün. Bu da demek oluyor ki Cecil, onlar yüzünden Lord Ramsay'in yaratabileceğinden çok daha büyük bir tehlike altında olabilirsiniz."

Cecelia paniğini bastırmaya çalışarak içkisinin geri kalanını da yudumladı.

Alexandra, "Belki de Piers'in kardeşiyle konuşması en iyisidir," diye önerdi. "Gerçek ortaya çıkmadan önce Ramsay'i ikinizin de aynı tarafta olduğuna ikna edin."

Cecelia başını salladı, aralarındaki etkileşimi hatırlayınca soğuk bir ürperti omurgasından aşağı süzüldü. "Onu bugün görmedin Alex. Boynumu darağacında görmek istediğini söyleyecek kadar ileri gitti. Ve bu ben... ben onu kışkırtmadan önceydi."

"Sen mi?" Alexandra bön bön baktı. "Düşmanlaştırmak mı?"

"*Sen mi?*" Francesca yankıladı. "Alex'le okulda kavga ettiğimizde barış anlaşması hazırlayan Cecelia Teague mi?"

"Bugün bana ne oldu bilmiyorum." Cecelia kendi davranışlarına hayret etti. "Çok küçümseyici ve küçümseyiciydi. Hatta kendine karşı acımasızdı."

doğruluk, ve yardım edemedim ama duruma ayak uydurdum. Yine de çocuklara zarar verdiğimden şüphelendiyse, onu terbiyesizlikle suçlayamam sanırım."

Alexandra'nın dudakları pişmanlık dolu bir yüz ifadesiyle buruştu. "Bunlar Ramsay'in Redmayne'e her zaman hoş görünmeyen özellikleri. Evlendiğimizden beri düzelmiş gibi görünse de, kardeş olarak karmaşık bir ilişkileri var. Kocam Lord Ramsay'in yetiştirilme tarzının kendisinininkinden bile daha zor olduğundan bahsetmişti. Aslında anladığım kadarıyla Piers kardeşine acıyor ama nedenini hiç sormadım." Düşünürken dudağını çiğnedi.

"Bu konuyu kocamla konuşana kadar Ramsay'in seni şu anda keşfetmesi gerektiğini sanmıyorum Cecelia. Lord Başyargıç sizi tanısaydı nasıl tepki verirdi bilemiyorum. Prensiplerine oldukça bağlıdır."

"İnatçı ve esnek olmayan demek istiyorsun," diye ekledi

Francesca. "O da var."

Francesca, "İhtiyacımız olan şey daha fazla zaman ve daha fazla bilgi," dedi. "Yarın Bayan Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu'na gidelim ve etrafı biraz kolaçan edelim derim. Belki de yeni çalışanlarınızı sorgularız."

"*Sen* sadece bir beyefendinin kumar cehennemini görmek istiyorsun." Alexandra Francesca'yı şakacı bir dirsekle dürttü.

Francesca yan yan sırtarak, "Bunu inkâr etmeyeceğim," diye itiraf etti. "Ama bu fırsatı Henrietta'ya ne olmuş olabileceği ve ne tür tehlikeli ilişkiler kurduğu hakkında biraz daha fazla bilgi edinmek için kullanabiliriz. Bence en önemlisi, o kodeksi hemen deşifre etmek için elinden geleni yapman. Kızıl Konsey'le ilgili bir şey varsa, muhtemelen oradadır."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye onayladı Cecelia, kasasına kilitlediği rahatsız edici kitabı hayal ederek.

Alexandra, "Akşam yemeğinde senin için mazeret uyduracağım," diye teklif etti. "Başının ağrıdığını ve emekli olmak zorunda kaldığını söyleriz, sonra da yarın sabah hep birlikte okula ve neler öğrenebileceğimize bakarız."

"Büyük bir plan." Cecelia viskisinin son damlasını da içti ve durumuyla tek başına yüzleşmek zorunda kalmadığı için kendini hemen daha iyi hissetti. "İkinize ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Ne var, karıcığım?" Piers Gedrick Atherton, Redmayne Dükü, salonun kapısından içeri girdi, yaralı yüz hatları, sık kırpılmış kuzguni sakalı ve sert ağzını yumuşatan şefkatli gülümsemesiyle daha az rahatsız edici hale gelmişti.

Alexandra, yüzünün sol tarafındaki üç şiddetli kesik yokmuş gibi kocasına gülümsedi.

Cecelia, bir zamanlar bir erkeğin sadece dokunuşuyla işkence gören düşesin şimdi kendini Torcliff'in 'yle mutlu bir evlilik içinde bulmasının bir mucize olduğunu düşünüyordu. Şeytan kadar iri, tehditkâr ve karanlık bir düğ.

Redmayne gibi ilkel bir canavarın karısına tapınmaya varan bir kıbarlıkla davrandığını görmek de bir o kadar tuhaftı.

Redmayne hepsine hitaben, "Bu erken davetsiz misafirliğimizi bağışlayın," dedi. "Bizler fazla ciddi ve neşenizin bir parçası olmayı arzulayan yaşlı adamları." Bir jaguarla hayatını değiştiren karşılaşması ona vahşi doğaya karşı yeni bir saygı kazandırmadan önce avladığı egzotik yırtıcıların gevşek bacaklı zarafetiyle hareket ediyordu.

"Sen yaşlı bir adamın tam tersisin ve bunu sen de biliyorsun." Alexandra kocasına bakarak gözlerini devirdi. Beş yaşını ancak geçmiş, otuzunda bir adamdı. Güçlü, formda ve bir düğ için fazla vahşi.

Alexandra'nın koltuğuna ulaştığında Redmayne esmer başını eğerek Alexandra'nın şakağına bir öpücük kondurdu. Dudakları, sanki saçlarının kokusunun tadını çıkarmaktan kendini alamıyormuş gibi, karma bir ortamda kesinlikle uygun olandan daha uzun süre orada kaldı.

Cecelia, Redmayne'in sözleri panikle karşılanana kadar, içinde burkulan melankolik bir özlemle onları izledi.

Biz.

Tek başına izinsiz girmemişti.

Kapı aralığındaki uzun bir gölge dikkatini çekti.

Lord Ramsay kardeşini takip etmiş ve şimdi Cecelia'nın tek kaçış yolunu kapatmıştı.

Lanet olsun!

Ona bakamayan Cecelia'nın panik içindeki bakışları Alexandra'ninkilerle çarpıştı ve arkadaşı gergin bir şekilde durarak başını gizlice salladı. Dikkatleri üzerine çekecek bir şey yapmaması ya da söylememesi için bir uyarı.

Francesca ve Cecelia reverans yapmak için ayağa kalktıklarında Ramsay kapının gölgesinde eridi.

Francesca'ya hitaben, "Leydim," dedi. "Bayan Teague." Antarktika buzulu rengindeki gözler Cecelia'yı buldu ve bir selamın sert yankısıyla belinden eğilirken ayaklarını yerine kilitleyerek oyalandı.

"?" İkinci bir reverans yaptığında, Cecelia'nın nefes alış verişinin hızı iki katına çıkarken, korsesi birkaç santim küçülmüş gibi görünüyor ve ciğerlerini imkânsız derecede kısıtlıyordu.

Kadınlar bu yüzden mi bayılıyordu? Ateşe bu kadar yakın dururken titreyecek kadar üşümek mümkün müydü?

Soğğun havadan değil, Ramsay'den kaynaklandığını fark etti. Soğuk gözlerinin ardındaki boş bir yerden.

Gözleri hala onu terk etmemişti.

Onu tanıdı mı? Dudaklarından çıkacak bir sonraki sözcük onu mahkum edecek miydi?

Cecelia ona bakarken, daha doğrusu ona bakarken zaman Cecelia'nın etrafında dönüyor gibiydi. Elbette bu kısa bir andan daha uzun sürmüş olamazdı. Ama o an Guy Fawkes Günü'ndeki havai fişeklerin tüm etkisine ve tonlarına sahipti.

Yakışıklı olduğu için değil. Yüzünün vahşi ve acımasız düzlemlerinin hiçbirisi göze hoş görünmek için tasarlanmamıştı. Çenesi ve çenesi fazlasıyla köşeliydi ve inatçı bir tehditle öne doğru itiliyordu. Sonsuz bir çatık kaşla kıvrılmış uzun alnı, inanılmaz derecede hafif, affetmeyen gözlerini gölgeliyordu.

Burnunun barbarlıktan çok asilzade olduğunu fark etti. Kendisinden aşağı gördüğü diğer insanlara tepeden bakabileceği büyük bir Sezaryen burnu.

Ama dudakları.

Cecelia'nın bakışları çaresiz bir hayranlıkla oraya takıldı. Bir erkeğin kadınsı görünmeden böylesine tatlı bir ağza sahip olabilmesi için vahşice yontulmuş olması gerekirdi.

Onlar günah için, kötülük için yapılmış dudaklardı.

Şeytan bir zamanlar melek değil miydi? Belki de Redmayne'e bu lakabı takmakla hata etmişti. Ramsay'i Sabah Yıldızı olarak hayal etmek hayal gücünü zorlamıyordu. Altın saçlı ve altın tenli, gözde bir evlat.

Tanrı'nın kendi varisi.

Ramsay'in gece kıyafeti ve beyaz kravatı kusursuzdu. Pahalıydı. Modaya uygun kesilmiş saçları, apliklerden gelen ışıktaki değerli bir metal gibi parlıyordu.

Ama her zaman olduğu gibi, yüz hatları asaletten yoksun olduğunu ele veriyordu.

İskoç aksanı bir aristokratınki gibi değildi. Kullandığı aksan, kusursuz bir şekilde dikilmiş ceketinin altında sakladığı aynı pagan kaba kuvvete ve gereksiz kaslara sahip, oldukça vahşi, gök giysili insanları akla getiriyordu.

Aslında Cecelia onda nazik hiçbir şey bulamadı. Gözbebekleri yerine geçen buz parçalarında bile. Ayakta durma şekli bile etkilenmemiş bir kibir yansıtıyordu. Sanki hayatın bir egemenlik yarışından başka bir şey olmadığını çok iyi ve erken öğrenmişti ve çevresindeki herkesin oyunu kurallarına göre oynamasını bekliyordu. Kendi kurallarına. Çünkü kanunları o yazıyor ve demir yumrukla uyguluyordu.

Onun kürsüsünün altında prangalar içinde durup yüzünde merhamet izleri aramak ne kadar korkunç olmalı.

Bu adam belli ki kelimenin anlamını bilmiyordu. Francesca'nın bazen söylediği gibi... kafayı yemişti.

Cecelia yıllar sonra ilk kez dua ederek krem rengi halılara baktı.

Yüce Tanrım, ya da ... diğeri. Eğer ikinizden biri yerde beni tamamen yutacak kadar büyük bir delik açabilirse çok memnun olurum. Şu anda beni nereye götüreceği umurunda değil. Sonsuz cehennem ateşinde yanmayı, bir dakika daha

-

Francesca'nın keskin dirseği duasını böldü ve başını kaldırıp baktığında sadece Ramsay'ninkilerin değil, odadaki tüm gözlerin kendisine çevrilmiş olduğunu fark etti.

Görünüşe göre, ona hitap edilmiş. Ama kim tarafından? Peki ne dediler?

"Pardon?" diye sordu, gözlüklerini köprünün üzerine geri iterek burnunu ait oldukları yere koydu.

Alexandra anlamlı bir bakışla, "Zavallı şey," diye mırıldandı. "Korkunç bir baş ağrısından şikâyet ediyor," diye açıkladı odadakilere. "Belki eve gidip biraz dinlenebilirsin."

Cecelia onayladı. "Teşekkür . Sanırım yapacağım."

Redmayne'in alını evlatça bir endişeyle kıvrıldı. "Cheever'a arabayı çağırmasını söyleyeceğim, Bayan Teague."

"Hayır, teşekkür , faytonla döneceğim-"

"Benim arabamı alacaksın." Ramsay'nin sözleri bir tekliften çok bir emirdi. "Arka bahçedeki yan sokakta bekliyor. Sana uşağıma kadar eşlik edeceğim."

"Bir bahçede kendi yolumu bulma konusunda oldukça yetenekliyim." Cecelia ona niyetlendiğinden daha sert bir şekilde baktı. "Ben kendim çıkarım."

Ramsay'nin gözleri, daha az acımasız bir yüzde kızgınlık gibi görünebilecek bir şeyle onun yüz hatlarından ayrıldı. Kızın onun arkadaşlığıyla hiçbir ilgisi olmasını istemediğini biliyordu.

"Onu eve götüreceğim." Francesca bir adım öne çıktı. "Başka bir akşam yemek yiyebiliriz."

Redmayne araya girerek, "Ama biz sizin favoriniz olduk, Leydi Francesca," dedi. "Ayrıca, kardeşimin şövalyeliği bir yana, arkadaşlığını sunduğu nadir gecelerden biri." Dük rahatsız edici bir gülümsemeyle Cecelia'ya döndü. "Böylesine seyrek rastlanan bir olayı kaçırdığınıza üzülürsünüz."

Bakışları Ramsay'inkilerle çarpışınca Cecelia yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Uzuvarları soğudu, uyuştı, sonra karıncalanma hissi veren bir sıcaklıkla kızardı. Oda hafifçe döndü, sanki West End'in en görkemli evlerinden birinde değil de bir gemideymiş gibi eğildi.

"Solgunsun genç kız ve biraz da dengesizsin." Alçak İskoç aksanı, Hebridler'in üzerindeki uzak gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu. "En azından güvenli bir şekilde yol aldığınızdan emin olabilirim."

Nerede yapıldı? Cezaevinde mi?

Elini uzattı, kendini sabitlemek için mi yoksa onun yaklaşmasını engellemek için mi, henüz karar verememişti. "Gerçekten, ben-"

Elini kendi elinin içine aldı ve onu daha da yaklaştırarak kolunu pazularına yasladı. "Ayrıca, seninle özel olarak konuşmak istiyorum. Uzun sürmez."

Papaz Yardımcısı ile özel bir konuşma...

Bunu yapabilir miydi? Arka bahçelerden açığa çıkmadan geçebilecek kadar uzun süre onun dikkatinden kaçabilir miydi? Eğer çok yakından bakarsa, maskenin, makyajın, peruğun, aksanın ve pelerinin ardındaki kadının o olduğunu görebilir miydi?

Elbette kılık değiştirmesi o kadar da aşılmaz değildi.

Her nasılsa ayakları hareket ediyordu. Arkadaşlarına umutsuzca bir bakış attı ve Alexandra ile Redmayne'in gözleriyle sessiz bir konuşma yaptıklarını gördü. Cecelia başını salladığında Francesca bir şey söylemek üzereydi.

Eğer kimliğini çoktan tahmin ettiyse, artık çok geçti. Ve eğer şimdi tahmin etmediyse, karanlıkta tahmin etmesi de pek olası değildi.

Ama reddetmek kuşkulu bir kabalık olurdu.

Ramsay onun için kapıyı açtı. Arkadaşının endişeli iyi dileklerini zar zor duydu, çünkü dikkatini çeken tek şey, gecenin karanlığında onu takip eden Ramsay'in dağlama demirine benzeyen bakışlarıydı.

ALTINCI BÖLÜM

Ramsay, endişeli Bayan Teague'i Redmayne Place'in düklük bahçelerine götürürken sözlü bir saldırı bekliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç kimseyle karşılaşmadı.

Yanında yürüyordu, kolu onun kolunun içinde gergindi, sırtı bir demirleme direği gibi dikti ve çiçeklere aşırı bir kararlılıkla bakıyordu.

Onun kendisine bakmasını istemiyordu, bu son derece sinir bozucuydu çünkü tam olarak bunu yapmak, ay ışığında her santimini incelemek için can atıyordu.

Bu sessizliği, onu buraya davet ederek tam olarak ne yaptığını düşünmek için kullanmalıydı.

Ve bunu neden yaptığını.

Bunun yerine, adımlarını onunkilere uydurmak için bu kadar uğraşmak zorunda olmamasını takdir etmekten kendini alamadı. Bir kadın için alışılmadık, neredeyse uygunsuz derecede uzun boyluydu.

Bacakları sonsuza kadar devam etmeli.

Bu düşünceyi sıkıca bastırdı ve onlar geçerken lobelya, gülhatmi ve nergisleri takdir etmek için elinden geleni yaptı.

Londra'nın amansız ışıkları tembel, aralıklı bulutlardan yansıyor. Gaz lambalarının altın rengi, dolunayın gümüş rengiyle yarışıyor ve alışılmadık derecede sıcak akşam, çiçeklerin utanmazca kendilerini açmalarına neden olmuştu.

İskoçya'da, böyle baş döndürücü bir parfümle yüklü ve büyüleyici bir beklentiyle baharatlanmış bir gece Fae'lere ait olurdu.

Ramsay kendi kendine evi özlemediğini, bu boş özlemin başka bir şey için olduğunu söyledi. Adalet için. Kefaret için.

Huzur için.

Akşamın üzerinde gezinen bir dinginlik, eğer izin verirlerse üzerlerine dökülmekle tehdit ediyordu.

Sessiz bir esinti Bayan Teague'in bakır saç tellerinden biriyle oynayarak yanağına doğru savurdu. Başını havanın öpücüğüne doğru kaldırdığında, yüzü bir takdir maskesine dönüşürken, eli onu fırçalayıp uzaklaştırmak istedi.

Dünya çok soğuktu ve bu soğukluk kendi bedeninin dokusunun bir parçası haline gelmişti. Sonsuz kış gibi. Ya da Ocak ayında ıssız bir dağ bozkırında.

Kollarının birleştiği yer hariç, sıcaklığı yayılma tehdidiyle karşı karşıyaydı.

Bahçelerin karışmış, kesme şeker ve yaz meyveleri gibi bir karışım olan kokusu, koku alma duyularını lezzetli aromalardan oluşan bir oburlukla doldurdu. Taşların üzerinde attıkları adımların ritmik sesi ve çıtırtısı onu hipnotize ediyor, vurmali bir sihirle gerginliğinin bir kısmını boşaltıyordu.

"Oldukça sessizsin." Nazik sözleri kınama değil, sadece belirsizlik ifade ediyordu. "Özel konuşmak isteyen bir adam için."

Ramsay sessizliğin, bir senfonideki üflemeli çalgılar bölümü kadar gürültülü olabileceğini keşfetmişti. Sessizliği bir maestro gibi yönetmeyi öğrenmişti. Sessizlik insanları rahatsız ediyor, çoğu zaman boşluğu doldurmak için kendileriyle ilgili çok fazla şey anlatmalarına neden oluyordu.

Ama Cecelia Teague değil. Sessizliğe dikkat çekmiş ve ikisinin de dikkatini adamın silahına çekmişti.

Ona karşı kullanmayı düşünmediği bir silah.

Sadece onun yakınlığı, zihnini sorumluluklarının ağırlığından ve günün hayal kırıklıklarından etkili bir şekilde boşalttı. Ve bu yükün kalkması oldukça mucizeviydi.

"Beni affedin," diye başladı.

"Hiç de değil," dedi dikkatle, hâlâ yanındaki çiçeklerden gözlerini ayırmadan. "Aramızda konuşmaya gerek yok."

"Hayır." Durakladı, yüzünü ona döndü, kolları birbirlerinden uzaklaştı. O sıcaklığı hemen özlemişti. "Hayır, Bayan Teague, Redmayne Kalesi'ndeki son karşılaşmamızda size ve Kont Armedianno'ya karşı davranışlarımdan bahsediyorum. Genelde bu kadar..." El yordamıyla bir kelime aradı.

"Otoriter mi?" diye ekledi, gamzesi derinleşirken ona küstah bir bakış fırlattı ve sonra bakışını kaçırdı. "Zorba, kaba, işgüzar-"

"Evet." Elini bir teslimiyet jestiyle kaldırdı. "Evet, seç bakalım. Ben bunların hepsi ve daha fazlasıydım."

İtirafı onu ürkütmüş gibiydi. "Zararı yok," dedi sonunda. Bir omzunu kaldırdıktan sonra patıkaya doğru döndü, zarif bir süzülüşle uzaklaştı, etekleri sanki ayakları yere hiç değmemiş gibi akıyordu.

Onu gerçekten affedip affetmediğini merak ederek kolayca ayak uydurdu. Kolunu tekrar uzatmak için iyi bir zaman olup olmadığını.

Eğer kabul ederse.

Ona uzanmasını engellemek için ellerini arkasında kilitledi. "Kendimi savunmam gerekirse, savaş benim ilk sivil hizmetimdi. Avukat olmadan önce bir savaşçı ve sonra da bir komutan olmayı öğrendim. Otoriterlik iş tanımımda var, bilirsiniz. Bir centilmen olarak ne kadar disiplinli olursam olayım, bir erkeğin şiddetle keskinleşen yanlarını törpülemesi her zaman kolay olmuyor."

"Buna inanıyorum," dedi adamın çözemediği bir alaycılıkla. "Söylesene, kontla farkında olmadığım bir savaşın ortasına mı düştüm?"

Sadece onun ilgisinden dolayı.

"Bazen sanki tüm dünyayla savaştaymışım gibi hissediyorum." İstemedi yaptığı bu itiraf, tereddütlü bir duraksama ile karşılandı. "Korkarım mesleğimin üzücü bir yan ürünü. Sonsuza kadar anlaşmazlık içindeyim. Uyum nadiren sahip olduğum bir lüks."

Omzunun üzerinden ona baktı, bakışları sitemkâr olmaktan çok meraklıydı. "Biraz daha hoşgörülü davranırsanız daha fazla uyum sağlayacağınızı düşünüyorum."

Tuhaf bir kelime, *hoşgörü*. Kendisini içeren bir cümlede hiç kullanılmadığından emindi. Aslında, acımasızlığı onun kariyerini oluşturmuştu. Hayatını. Çoğu zaman tek silahı olmuştu. İnsanın elinde kararlılıktan başka bir şey kalmadığında, buna şaşırtıcı bir sıklıkta güvenme eğiliminde oluyordu.

Yine de Bayan Teague'in onu bu kadar inatçı bulması canını sıkmıştı.

Belki de onda *çekici olmayan* tek bir özellik bulamadığı için, ama onun acımasızlığını bir kusur olarak gördüğü çok açıktı.

"Kontun size karşı niyetinin kınanacak bir şey olduğundan şüphelenmiştim ve itiraf etmeliyim ki ilk içgüdüm bir beyefendinin değil, bir askerin içgüdüsüydü." Ramsay hayatında hiçbir zaman kendini şimdiki gibi açıklamamıştı. Anlaşılmayı hiç bu kadar arzulamamıştı. Bu özlem onu tedirgin ediyor ve üzüyordu ama yine de, "Kont Armediando ve kardeşim gibi adamların kolayca kullanabildiği yetenek ve cazibeye sahip olmadığım söylenebilir," demekten kendini alamadı.

Bu da onun gizemli gülümsemelerinden birini daha yarattı. "Sizin konumunuzdaki bir adam için uygunsuz bir karakter özelliği."

"Karakter kusuru demek istiyorsun."

"Şart değil." Ona eninde sonunda çözmesi gereken bir sorunmuş gibi baktı, ne tahminine katıldı ne de kendi değerlendirmesinin ciddiyeti konusunda onu ikna etmek için acele etti.

Ramsay, herhangi bir açıklama ya da kınama gelmediği için, onun kendisi hakkında ne düşündüğünden emin olamıyordu. Servetini insanları mikroskop altında inceleyerek, yalanlarını parçalayarak ve cezalarını vererek kazanmış bir adam olarak, onun tuhaf anlaşılmazlığını rahatsız edici buluyordu.

Onun kendisine saygı duyup duymadığını neden umursuyordu ki?

Cevap basitti. Çünkü onu istiyordu. Ondan *hoşlanıyordu*.

"Hasta mısınız, Bayan Teague?" Kadının hayaletimsi solgunluğu onu endişelendirdi ve parmakları adamın kolunda hafifçe titredi.

"Neden sordunuz?"

"Başın ağrıyor."

"Ah." Sanki baş ağrısının varlığını unutmuş gibi ağzı kaşlarını çatarak inceldi. "Zor bir gün geçirdim lordum," diye açıklama yaptı. "Eminim biraz dinlenmek bana iyi gelecektir."

Bir süre sessizce yürüdü ve kendi silahını kendine çevirdi.

"Neden evli değilsiniz Bayan Teague?" diye ağzından kaçırmasının tek anlaşılır nedeni de bu olabilir.

Tereddüt etti. "Bir kadın kendisine sorulmadan evlenemez."

"Sana hiç teklif edilmedi mi?"

"Peki ya siz, lordum?" diye hızla yaylını ateşine tutuldu. "Bu şehirde sizin eşiniz olma şansını kaçırarak çok az kadın olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Hayatımın büyük bir kısmını ailemin oldukça meşhur ve felaketle sonuçlanan evliliklerinin şarapnel parçalarından kaçarak geçirdim ve kendi evliliğimi kurmak için herhangi bir istek duymadım."

Başını salladı, ancak bu ifade onu rahatsız etmiş gibiydi. "Ama herkes için uygun biri olduğuna inanmıyor musun?"

"Tam tersine," diye alay etti. "Kimsenin kimseye göre olmadığına inanıyorum. Ben ruh eşlerine ve kısmete inanan biri değilim, Bayan Teague. Evlilik de doğası gereği diğer her şey gibidir. İki kişi arasında yasal bağlayıcılığı olan bir sözleşmedir."

Bir leylak çiçeğinin altında durdu, gökyüzünün yerini elbisesini tamamlayan menekşe çiçekleri almıştı. "Peki ya aşk?" diye sordu.

"Ne olmuş ona?"

"Aşka inanmıyor musun?"

"Sanırım öyle," diye cevap verdi, ancak devam ederek onun rahatlamış iç çekişini böldü, "Aşkın, insanların biyolojik dürtülerini ve birbirlerine olan mantıksız bağlılıklarını açıklamak için uydurdukları bir şey olduğuna inanıyorum. Başka türlü açıklanamayacak davranışları açıklayabilen bir kelime."

Ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Mantıksız bağlılıklar mı? Dük ve Alexandra hakkında böyle düşünmüyorsunuzdur herhalde? Onlar inkar edilemez bir şekilde aşıklar."

"Aşık oldular, bunu inkar etmeyeceğim, ama bağlılıkları çok genç. Hayat henüz onları kendilerinden koparma şansına sahip değil. Birbirlerinden."

Sanki ona inanamıyormuş gibi başını yavaşça salladı. "Sadece nasıl bu kadar ... bu kadar ... alaycı olabildiğini anlamıyorum."

Ramsay omuz silkti. "Yılların pratiği, sanırım."

Ramsay büyük bir şaşkınlıkla güldü.

Karanlıkta bile kahkahası teninde güneş ışığı gibi hissediliyordu.

Bu his, dudaklarının kenarında seğiren tehditkâr gülümsemeye kendini kaptırmayacak kadar rahatsız ediciydi.

"Alaycı olmanın saf olmaktan daha iyi olduğunu keşfettim," diye iddia etti. "Daha güvenli."

Bakışları temkinli bir hal aldı. "Sadece aşka inandığım için saf olduğumu mu ima ediyorsun? Çünkü bilmeni isterim ki, insanlığın sunabileceği en kötü şeylerden bazılarını gördüm."

"Öyle mi?" Kızın, kopmuş bir ayakkabı bağından daha fazla sıkıntı çektiğinden şüpheliydi. Gülümsemesi fazlasıyla gerçektir. Gözleri merak ve neşeyle parlıyordu, yılmamış ve gözüpekti. Kıyafetleri pahalıydı ve vücudunu nefis bir şekilde yuvarlak tutacak kadar iyi besleniyordu. Onun bakışlarında keder aradı. Gölge için. İnsanı üşüten acıyı. Ya da sert.

Ya da onun durumunda, ikisi de.

Tek bulduğu, cam ve gümüş telin kırıdığı ay ışığında parıldayan safirlerdi. Birden parmakları onun gözlüklerini çıkarmak için kaşınmaya başladı. Gözlerinin gerçekten de bu kadar koyu bir masmavi, kirpiklerinin de bu kadar dikkat dağıtıcı bir renk yelpazesi olup olmadığını görmek için.

"En kötüsünü gördüm," diye tekrarladı kesin bir inançla. "Ve kendimi hiç de saf olarak görmüyorum. Ben sadece..."

"Romantik mi?"

"İyimser," diye teklif etti.

"İdealist demek istiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Daha... umutlu."

Homurdandı. "Umut. Hayalperestlerin para birimi."

hafifçe çattı. "Peki bunun nesi yanlış?"

İçinde tanıdık bir boşluk, kış hissi yükselirken kayıtsızlık maskesini korumak için mücadele etti. "Rüyalar ölür."

"Her şey ölür." Bu gerçek karşısında omuz silkti ve parmaklarını leylak çiçeklerine doladı. "Ama rüyalar umutla doludur ve umut olmadan lordum, hepimizi darağacınızda sallandırabilirsiniz, çünkü artık insan olmak için bir nedenimiz yok."

Onun ne demek istediğini anlaması istediğinden daha uzun sürdü ve sözlerinin üzerinde yarattığı etkiyi sindirecek zamanı yoktu. Bu yüzden konuyu saptırdı.

"Ne umuyorsun?" diye merak etti. "Bir koca mı?"

"Tanrım, hayır!" Bu sefer biraz aşağılayıcı olacak kadar uzun güldü. "Ama aşka inanıyor musun? Herkes için birileri vardır falan ama Kendin için ister misin?"

"Aşk ve evliliğin birbiriyle pek ilgisi olmadığını fark ettim," diye cevap verdi. "Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki bir kocaya bağlı kalacağımı hiç sanmıyorum. Ama aşık olmaya niyetliyim."

Cevap vermeyince, sanki cevapları onun kemiklerinde okumaya çalışıyormuş gibi dikkatle onu inceledi. "Medeni durumumu neden sorduğunuzu öğrenmek istiyorum lordum," diye meydan okudu. "Bu ya zalimce bir sorgulama ya da anlamlı bir sorgulama."

Onun doğrudan iddiasına hem hayranlık duyuyor hem de sinirleniyordu çünkü... bu hem acımasız hem de anlamlıydı.

"Hâlâ yanıtlamadığınız bir soru bu," diye sordu.

Savunmacı kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak aralarındaki yarığı derinleştirdi. "Cevabım rahatsız edici olabilir."

"Kırılmayacağıma söz veriyorum," diye yemin etti, bakışlarının çenesinin altına kaymasını cesurca önleyerek.

Kabul etmeden önce boğazının arkasından bir inançsızlık sesi çıkardı. "Benim gibi varlıklı bir kadın için evlilik, evde kalmış bir kız olarak yaşadığım hayattan her açıdan daha az faydalı."

"Nasıl yani?"

"Mülküm ve param bana ait kalacak. İradem ve itibarım da öyle. Aristokrasinin bir parçası değilim ve bu yüzden dünyada daha özgürce hareket edebiliyorum. Kimseden izin almıyorum ve kimsenin fikirlerini, duygularını ya da *"kaşlarını"* anlamlı bir şekilde kaldırarak ona baktı.

karar verirken dikkate alırım. Ben özgürüm lordum ve henüz bu özgürlüğümünden vazgeçmeye meyilli olduğum bir adamla karşılaşmadım."

"Özgürlük." Ramsay'nin memnun memnun başını sallaması onu şaşırtmış gibiydi. "Ne kadar tuhaf, Bayan Teague, birbirimizden ayrı kalma nedenlerimizin birbirimize bu kadar benzemesi." Daha da garibi, kendini onun yanında olduğundan daha özgür hissetmemiş olmasıydı.

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten de çok tuhaf. Ortak bir noktamız olduğunu düşünmemeliydim."

"Bence kendi içimizde yeterince derine bakarsak, birbirimizden bir şeyler bulabiliriz. Sanırım gözlerinde bir yansıma görüyorum. Kendimden bir parça. Gerçeklerden daha nazik olabilecek bir parça." Tanrım. Ne zaman lanet bir şair olmuştu?

"Yansımanız sadece gözlüklerimde olur lordum." Uzaklara baktı, eli saçlarında huzursuzca oynuyordu.

Ona ne olmuştu? Konuşmalarında tehlikeyle flört eden bir şeyler vardı.

Onu sanki çözmeye niyetli olduğu formüllerden oluşuyormuş gibi değerlendirdi. "Tahmin etmem gerekirse, bu annen yüzünden."

Ramsay kaskatı kesildi. "Tanrı aşkına, ne istiyorsun?"

Sözleri ölçülü ve dikkatliydi. "Alexandra bana bir önceki dükün, Redmayne'in babasının başına gelenleri, annen onu bir aşık için terk ettiğinde Redmayne Kalesi'nin büyük korkuluklarına kendini nasıl astığını anlattı. Ailenizin felaketle sonuçlanan evliliklerinden bahsederken kastettiğiniz buydu."

Onun yüz hatlarında acıma, yargılama aradı ve yine sadece nazik merakını buldu. Onunla ilgili bir şey, onu parçalara ayırma şekliyle ilgili. Yumuşakça. Titizlikle. Görünürde bir üstünlük ya da baştan çıkarma ihtiyacı olmadan. Bilgiyi ona karşı kullanmaya gerek duymadan.

Kendini buna karşı güçsüz buldu, kelimeler kilitli olduğu bilinen dudaklardan dökülüyordu. Erkek olmadan önce açılmamış bir kasadan. "Önceki Leydi Redmayne zayıf erkekleri nasıl seçeceğini biliyordu. Ve onları nasıl kıracağını da biliyordu." Ya da daha doğrusu, onun tarafından kırılmalarına izin verdiler.

"Ah," diye mırıldandı. "Gerçek babana da benzer bir şey yaptı mı?"

Kış hissi, uzun yıllar boyunca içinde barındırdığı donmuş bir boşluğa dönüştü.

On yıllar. Ne öfkenin, ne tutkunun, ne de kazanmanın ısıtamayacağı kadar alçakça bir zamanın açtığı bir kapı.

"Babam ben dokuz yaşında bir çocukken öldü." Nasıl olduğu önemli değildi. Neden olduğu da önemli değildi. Cecelia Teague'in boşluğu görmesini istemiyordu. Kasayı bulmasını. Orada ne sakladığını bilmesini.

"Yani Redmayne'in babası sizi yanına mı aldı?" diye sordu.

"Evet. Beni on beş yaşında Piers ile birlikte Eaton'a gönderdi, sonra da Oxford'a."

Düşüncelere dalmış bir halde dudağını ısırды. "Zayıf biri olduğunu söylüyorsunuz ama aynı zamanda nazik bir adammış gibi geliyor."

Kalbini acıya kapatarak umursamaz bir hareket yaptı. "İyilik kendi başına bir zayıflık biçimi olabilir."

"Benim tecrübelerime göre değil."

"Eğer deneyiminiz buysa şanslısınız demektir."

"Mesleğinizi icra etmek için zaman zaman nazik olmanız gerekmiyor mu?" "Hayır. Nezaket... bu benim sahip olduğum bir erdem değil."

"Etkilenmiş mi?" İfadesine ilk kez hayal kırıklığı dokunmuştu. "Ben de insanın iyi olabilmesi için nazik olması gerektiğini düşünürdüm."

"İnsan adil ve adaletli olmalı." Nasıl olmuştu da bunu konuşuyorlardı? Daha önceki atışmalarına geri dönmek istedi. Yıllar önce kalbinin, ruhunun, tüm benliğinin etrafına ördüğü duvarı güçlendirmeyi bırakmak istiyordu, çünkü o bir şekilde duvarı aşındırıyordu.

Bir koçbaşı gibi değil, ama incelikle. Zaman, su ve toprak gibi. Eğer dikkatli olmazsa, onu harabeye çevirecekti ve sonra bu onu nerede bırakacaktı?

İfşa oldum.

Elini arka bahçeyi sokaktan ayıran demir kapının kilidine dayayarak, "Arabam bu kapının hemen ardında," dedi.

"Bekle." Eli adamın koluna indi ve ayaklarını zincirlenmiş bir mahkûm gibi yere kilitledi.

Onun dokunuşunu vücudunun her yerinde hissetti.

"Seni tekrar görmek isterim," dedi ciddi bir içtenlikle. "Artık neredeyse bir aile sayılırız. İyi geçinmemizin çok önemli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Biz akrabayız. Kan bağımız yok." Bu özellikle önemli hissettirdi.

"Hayır, ama belki daha arkadaşça davranabiliriz. Senin hakkında daha fazla şey bilmek isterim," diye dürtükledi. "Ve beni daha iyi tanımanı istiyorum. Bazı şeyleri anlamak için..."

Neden? Sormak istedi. *Evlilik için değilse ne için?* "İtiraf etmek istediğiniz bir şey var mı, Bayan Teague?"

"Olabilir."

Kadının cevabı onu hem şaşırtmış hem de heyecanlandırmıştı. Eğer şu anda bir itirafta bulunacak olsaydı, bu arzu olurdu. Onun itirafı da aynı olur muydu?

Aralarındaki atmosfer geçici meydana okuma ve acımasız keşiften daha yumuşak ve sıcak bir şeye dönüştü.

Burada duruyordu. Gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Dudakları gevşedi, ayrılmakla tehdit ediyordu.

Dokunacak kadar yakın. Tatmak için.

"Kont Armediano ile herhangi bir konuda aynı fikirde olmaktan nefret etsem de, olağanüstü bir kadın olduğunuzu söylemeliyim," diye mırıldandı.

Kirpikleri yanaklarına doğru süzülürken, şeftali rengi allığının geri döndüğünü görmekten memnun oldu. "Bunu söylemeniz çok nazikçe Lordum."

Boynunun arkasındaki bir kas gevşeyerek başının onunkine doğru eğilmesine izin verdi. "Bana böyle seslenmek zorunda değilsin. Benim mahkememde değilsin."

Güneşin altındaki Loch Ness kadar derin ve mavi gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Ya senin mahkemende *olsaydım*? Beni mahkûm eder miydiniz?"

"Asla."

"*Asla* tehlikeli bir kelimedir." Nefesi çikolata ve viski gibi tatlı kokuyordu.

"*Her zaman öyledir.*"

"*Lordum* değilse, o zaman size nasıl hitap etmeliyim? Cassius mu?" "Ramsay yeterli olacaktır."

Gözlerini kaçırdı, ama bir şeylerin parıltısını yakalamadan önce değil. Utangaçlık mı? Yoksa bir sır mı? Gece bir uyarı fısıldadı ama artık çok geçti. Ayın ıslattığı karanlık onun felaketi, bahçeler ise hapisanesi olmuştu. İstese bile kaçamazdı.

"İsimlerinizi sevdim," diye fısıldadı öne doğru sallanarak. "Ramsay. Ve Cassius."

İsminden nefret ediyordu. Her gün nefret ediyordu. "Senden hoşlanıyorum." Gözlerini kırıştırdı. "Sen söyler miydin?"

"Bayan Teague?"

"Hayır, bana Cecelia diyebilir misiniz?"

"Cecelia." Dilini hecelerin üzerinde gezdirerek heceleri uzattı.

Öğren onları.

Gözlerini kapattı, bu kelimenin tadını yer mantarı gibi aynı enerjiyle çıkarıyor gibiydi. "Yine mi?"

Görünmez bir bağ kemiklerini prangalamıştı ama bu soğuk, sert demirden değil, kadifeden bir bağdı. Onu kadına doğru çekti. Adını göğsünden bir şiir gibi çıkardı, sonra da bir dua.

"Cecelia."

Dudakları
aralandı.

Ve kaybolmuştu.

Kalbinin gümbürtüsünde kayboldu. Ayın gelgitler üzerindeki etkisi kadar güçlü ve kaçınılmaz olan vücudunun çekimine.

Nefesleri birbirine karıştı. Kadının kokusu leylaklarınkine karıştı, dayanılmaz derecede güzeldi.

Dudakları gezindi. Onunkilerle buluştu. Durdu.

Bir kalp atışı ya da belki bir sonsuzluk boyunca öylece durdu. Felç olmuştu. Korkudan değil. Tam olarak değil.

İçini pençeleri olan bir canavar gibi bir açlık kapladı. Sonsuzluktan daha uzun bir süre boyunca kilitli kalmış bir canavar. Böylesine düzenli, sakın bahçelerde yeri olmayan ham, kontrolsüz cinsellik kükreyerek canlandı ve özdenetimini paramparça etmekle tehdit etti.

Cecelia sanki canavarı hissetmiş gibi küçük, samimi bir ses çıkardı.

Teslim olmaya tehlikeli derecede yakın bir ses.

Yapma, diye sessizce yalvardı. Seni bu kadar çok istememe neden olma. Bana savaşıacak başka bir şey verme. Ezmek için. Kontrol altına almak için.

Ama kontrol altına aldı. Tıpkı her zaman yaptığı gibi. Her zaman yapacağı gibi.

Onu demirden bir sandığa kilitledi. Zincirledi. Ve onu kalbinin olması gereken karanlık boşluğa attı.

Ona uzanmadı, başka bir ahlaksızlık ya da kötülük de yapmadı. Sadece tatlı bir iç çekişle onun ağzını kabul etti ve daha fazlasını almak için başını eğdi.

Ellerini kızın yüzüne doğru kaldırdı, onu nazikçe sabit tutmaya niyetliydi, böylece olmaması gereken bir öpücükten kendini kurtarabilecekti.

Başparmakları çenesinin çizgisinden yanağına doğru ilerliyor, hiçbir aç, hiçbir sert çizgi bulamıyordu. Bir şekilde yüzünü kavriyordu. Geriye yatırıyor. Onu itmek yerine içine çekiyordu.

Kulaklarındaki kan uğultusu önce bir hırıltıya, sonra da bir mırıltıya dönüştü.

Açlığını, bir pastanın içindeki kremaya ulaşmaya çalışır gibi dilini dudaklarının arasından yalayarak giderdi.

İç çekerek ona kapıyı açtı. Hiç bu kadar tatlı bir şey bulmamıştı. Çok çökmüş.

Ondan farklı bir şey beklemiş miydi?

Öpücüğünün altında yumuşaktı ama pasif değildi. Dudakları dudaklarında eridi, yüzü adamın avucuna doğru eğildi ve adamın gücüne teslim oldu. Deneyime teslim oluyordu.

O bir masumdu. Öpüşmeye alışık olmayan bir kadın gibi öpüşüyordu. Küçük hareketleri pratikten ziyade içgüdüsel. Dili önce ileri atılıyor, sonra uzaklaşıyordu. Nefesleri kesiliyor ve titriyordu.

Huzursuz dili ondan zevk alıyordu. Onu ikna etti. Kadifemsi bir arzu dansıyla okşadı ve ağzının içinde kaydırıldı.

Önce alt dudağını, sonra da üst dudağını ısırp bir kez daha tadına bakmadan önce gözlerini kapattı. Parmak uçlarıyla onun yüz hatlarını inceledi, kör bir adamın kelebek hafifliğinde vuruşlarını kullanarak topografyasını ezberledi. Çenesindeki çukur, elmacık kemiklerinin üzerindeki esnek deri, kulağının dikkat dağıtan kabuğu ve kaşlarının ipeksi izleri gibi ayrıntılarını özümseyerek yüzünü avuçlamaya geri döndü.

Sıcak. O çok sıcaktı. Ağzı, teni, ruhu. Kemiklerindeki sürekli soğuğu kovuyor, onun yerine rahatsız edici, nefis bir sıcaklık koyuyordu.

İçinde bir sıcaklık oluştu. Canavarı bir kez daha yüzeye çağırırdı. Derisinin altında sinsice dolaştı, sinirleri boyunca dalgalandı, bellerine yoğun bir şehvet yaydı.

Onu almak için senindir, diye hırladı.

Ramsay dudaklarını onunkilerden ayırdı, elleri onu bırakamıyordu. Henüz değil.

Kadın adama baktı, gözleri genişti ve birlikte aldıkları nefesin nemiyle kısmen buğulanmış gözlüklerinin arkasında parlıyordu.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi hırıltılı ve karanlık bir sesle. Kendisine ait olduğunu bilmediği bir ses.

"Sen de öylesin," diye hülyalı bir şekilde cevap verdi ve bir kıkırdamaya neden oldu.

"Lass, seni eve götürsem iyi olur." Bunu yapmazsa, sadece itibarını değil, saçını, elbisesini, soğukkanlılığını da mahvedecekti.

Masumiyeti.

Onun ruhu.

Durgun bir şekilde başını salladı, gözleri odaklanmamıştı. Sarhoştı ama içkiden değil. Arzudan. Muhtemelen için de bundan sonra olacakların kaçınılmazlığıyla. Bakışları neredeyse şaşkın bir şaşkınlıkla adamın dudaklarına kilitlendi. Sanki ağzının onun konuşma yeteneğini çalıp çalmadığını sorar gibiydi.

O senin, diye fısıldadı canavar. *İstediyini al.*

Hayır. İsteksizce izin verdi, hâlâ yapabiliyorken ondan uzaklaşıp kapıyı açtı ve arabacısına yolun aşağısından seslendi.

Başka bir kadınla asla günah işlemeyeceğine söz vermişti.

Cecelia Teague ise sahiplenilmek istemeyen bir kadındı. Fikrini değiştirmek için ne gerekiyordu?

Çünkü farkında olmadan, hatta muhtemelen istemeden, onunkini değiştirmeye başlamıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah boyunca Cecelia gerçeği haykırmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı.

Ramsay'i öptüm.

Sır saklamakta ustaydı, değil mi? Alexandra'nın tecavüzcüsünün cesedinin Cenevre Gölü'ndeki okullarının arkasındaki gelincik bahçesine gömülmesine yardım etmişti. Mont Claire Kontesi Francesca'nın gerçek adının Pippa Hargrave olduğunu bilen dünyadaki birkaç kişiden biriydi. Ailesini ve gerçek Francesca Cavendish'i öldürenlerden intikam almaya kararlı bir sahtekârdı.

Papaz Teague'in babası olmadığını hiç kimseye açıklamamıştı. Kendisinin bir piç ve sahtekâr olduğunu. İstenmeyen. Seilmeyen.

Sahipsiz.

Dün gece Ramsay'le yalnız kalarak bir hata yaptığını biliyordu. Serserilerin bu konudaki fikirlerini duymak istemiyordu çünkü adama yalan söylediği düşünülürse kesinlikle olumsuz olacaktı.

Ve çünkü onu tamamen yok etmeye niyetliydi.

Öyleyse neden dün geceki çakırkeyif patavatsızlığıyla ilgili bir itiraf dilini yaktı ve tükürülmeyi talep etti?

Çoğunlukla kendini tutmayı başarmıştı. Ancak arkadaşlarının sessiz kaldığı nadir anlarda, tıpkı şu anda olduğu gibi, kısa bir süre önce kendisinin olan bir kumar cehenneminin fuayesinde dururken, itiraf boğazında pahalı bir şampanya gibi fokurdadı. Geçirmekle tehdit ediyor, onu mutlak bir aptal olarak mahkûm ediyordu.

Ramsay'i öptüm. Onu hala dudaklarımda hissedebiliyorum. Dilimde tadını alabiliyorum.

Nasırlı parmak uçlarının yanağımdaki sıyrıklarını hissediyorum.

Ramsay'i öptüm ve asla durmak istemedim.

"Aman Tanrım." Alexandra'nın soluk soluğa haykırışı onu felç etti.

Cecelia yutkundu. İki kez, dudaklarını dişlerinin arasında kıvrarak. Yüksek sesle mi konuşmuştu?

Alexandra ve Francesca, insanların olmadığı ama her türlü kumar aletinin bulunduğu kata doğru ilerlediler. Zar masaları yaldızlı bir rulet çarkının yanına dizilmişti. Onun yanında da bakara ve faro için kâğıt masaları vardı,

ve keno kağıtları üçerli sıralar halinde düzgünce istiflenmişti ve erkeklerin arkasında herhangi bir içkinin servis edilebileceği uzun meşe bara gitmeleri için bolca yer bırakıyordu.

Burası bir şekilde aynı anda hem şık hem de gösterişli olmaya çalışıyordu ve Cecelia oyunlardan bazılarına el atmak için sabırsızlanıyordu. Ne de olsa çoğunlukla oranlar ve sayılarla ilgiliydiler.

Uşak Winston, Francesca'nın zümrüt eldivenlerini ve şemsiyesini, Alexandra'nın krem rengi dantel pelerinini, Jean-Yves'in şapkasını, bastonunu ve ceketini huşu içinde gevşemiş kollarından topladı.

Cecelia'nın lavanta rengi şemsiyesini ve ona uygun dantel eldivenlerini almak için eliyle işaret etti ama Cecelia yüküne yük katmak istemediği için reddetti.

"Teşekkür ederim, Winston."

Cevabı saygılı olsa da sert ve çekingendi.

"Vay, vay." Francesca zarif boynunu bükmüş, kubbeli tavandaki Michelangelo'nun bile yüzünü kızartacak korkunç duvar resimlerine aval aval bakıyordu. "Şey, ben asla."

Cecelia kendi başını arkaya eğdi ve gözlük camlarının ardından gözlerini kısarak baktı. Önceki ziyareti sırasında skandal freski fark etmemişti. Ama o zaman da zamanının çoğunu tavana değil, mermer zemine bakarak geçirmişti.

Nefes nefese, elini Phoebe'nin iri mavi gözlerinin üzerine kapattı.

Jean-Yves, üstündeki eğlenen ve zina yapan çıplakların tasvirlerine pek az baktı. Dikkati, Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu'nun kadınları tarafından çekilmişti; bu kadınlar büyük merdivenden aşağıya doğru Gürcü kelekleri gibi süzülüyorlardı.

Cecelia haydutlarla şaşkın bir bakış paylaştı.

Jean-Yves boş zamanlarında böyle yerlere sık sık gider miydi? Dışarıda ağır işlerde çalışmaya alışmış bir adamın güneşten esmerleşmiş yüz hatlarına rağmen, öğleden sonra giydiği takım elbisenin içinde çok şık ve neredeyse saygındı. Artık fazla pomat kullanamayacak kadar ince olan gümüş rengi saçları, şapkası olmadan küçük tutamlar halinde göze çarpıyordu. Yüzündeki kızarıklık kafa derisine kadar yayılırken kendinden emin bir şekilde saçlarını düzeltti.

Haydutların her biri kıkırdayacakmış ya da öğürecekmiş gibi görünüyordu.

Merdivenlerdeki genç hanımlar hem uyumlu hem de farklı giyinmişlerdi. Elbiselerinin boyutları ve renkleri de kadınların kendileri kadar farklıydı.

Düz, parlak kuzguni saçları olan cılız bir su perisi, önu çoraplarının üstünden bağlanmış pembe bir elbise giymiş ve jartiyerleri iki

Pürüzsüz, bronz kalçalarının görünmesine izin veren fiyonklar. Mısırlı bir prenses olabilirdi.

Arkasında, Cecelia'nın iki katı büyüklüğünde bir hanımefendi, devasa göğüslerini çift çenesini fırçalamaya yakın bir şekilde kaldıran bir korsaj ile şık, yere kadar uzanan deniz köpüğü elbisesine sahipti. Areolalarının bronz hilalleri pahalı dantellerin üzerinde yükseliyor, meme uçları bol etinin her titreyişinde kaçmakla tehdit ediyordu. Altın sarısı saçlarını savurdu ve sınırsız bir cömertlik vaat eden bir gülümseme takındı.

Cecelia şimdi yanında çalışan kadınlara aval aval baktı.

Hatta bir tanesi kendisinininki kadar bakır rengi buklelere sahipti ve... Gözlüğünü düzeltti. Bu bir Adem elması mıydı?

"Bayan Cecelia," diye itiraz etti Phoebe, küçük parmakları gözlerini kapatan elini çekiyordu. "Ben zaten tavanı gördüm."

Cecelia ürperdi. Zavallı kız bu kadar erken yaşta başka nelere maruz kalmıştı? Tanrım, nasıl bir koruyucuydu ki onu buraya geri getirmişti? Henrietta ne tür bir koruyucuydu?

Kayıp kızları düşündü. Phoebe'den çok da büyük olmayan kızlar. Ya buranın onlarla bir ilgisi varsa?

Lord Başyargıç kesinlikle öyle düşünüyor gibiydi.

Ramsay'i öptüm.

Bu düşünceyi şiddetle bir kenara itti.

"*Bienvenue*, tatlım!" Genny yukarıdaki sahanlıktan indi, cinsel gösterinin arkasındaki merdivenlerden süzülerek indi ve fantezinin her bir yüzüz karikatürünün yanından geçti.

Cecelia'yı kucaklamak ve utangaç Phoebe'yi çenesinin altından çimdiklemek için acele etti.

Genny koyu renk gözlerini Jean-Yves'in üzerinde gezdirerek onun pembe allığının kıpkırmızı olmasını sağladı. "Merhaba yakışıklı. Ben Genevieve Leveaux, ama sen bana Genny diyebilirsin."

Jean-Yves bir an için kekeledi ve Cecelia tanıştıracak onu kurtardı.

Genny onları yanaklarına kondurduğu keyifli bir öpücükle karşıladı. "Meşhur Kızıl Haydutlar. Henrietta bana bu ikisi hakkındaki mektuplarınızı okurdu." Büyük merdiveni işaret etmeden önce her birini selamladı. "Masaların arkasındaki hanımları takdim etmeme izin verin. Tüm Blighty'de daha keskin krupiyeler, kâğıtçılar, zar atıcılar ya da bahisçilerle karşılaşamazsınız."

Geniş mermer girişte birkaç kıkırdama yankılandı.

"Her birinizle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Cecelia reverans yaptı ve Genny'ye hitap ederken Phoebe'nin saçlarını okşadı. "Ama önce Phoebe'nin birkaç eşyasını almaya geldim. Onu konuta götürüp etrafa bir göz atmamızın ve uygun şekilde tanıştırmamızın bir sakıncası var mı?"

Genny uzun uzun ve yüksek sesle güldü. "Neden bana soruyorsun, sevgilim? Burası senin."

Nedense onunmuş gibi *hissettirmiyordu*. Tüm bilgi ve birikimine rağmen Genny'ye ait olabilirdi. Onun geçmişine.

Ama aslında bir hayalete aitti. Henrietta'ya.

Jean-Yves, Cecelia'nın kulağına yaklaşarak, "Matmazel," dedi. "İzninizle Bayan Phoebe'yi eşyalarını toplaması için konuta götüreyim. Sonra da siz yeni mülklerinizi hiç umursamadan incelersiniz."

"Kalmak istemiyor musun?" Genny parlak beyaz dişlerini göstererek ona göz kırptı. "Senin kadar yakışıklı ve bakımlı bir adam burada birkaç yeni arkadaşla birlikte biraz para kazanabilir."

"Benim gibi yaşlı ve sade bir adam, sağlığım için bir tehlike haline gelmeden önce bir seferde ancak bu kadar güzelliği takdir edebilir, madam." Phoebe'nin elini tutmadan önce Genny'nin elinin üzerine eğildi. "Gelin, *ma petite bonbon*. Yeni odan için en sevdiğin şeyleri seçebiliriz."

Cecelia onların gidişini izledi. Tanıştıkları öğleden sonra Jean-Yves'in ona taktığı ismi çoktan unutmuştu. Cecelia, üzüntülerini bonbonlarla boğan tombul, gözlüklü bir kızdı. Bir başka kayıp küçük kızın bu lakabın, şekerlemelerin ve bunlarla birlikte gelen nazık erkeksi rehberliğin tadını çıkarması ne kadar güzeldi.

Onun ve Jean-Yves'in çabaları sayesinde belki de Phoebe anne babasını o kadar da özlemeyecekti. Bu fikir onu katlanarak neşelendirdi.

"Peki ya siz Düşes, Kontes?" Genny teklif etti. "Küçük bir şans oyunuyla ilginizi çekebilir miyim?"

"Sanırım turumuzdan sonra bu hoşuma giderdi." Alexandra geniş kenarlı şapkasının altına, yanık tik ağacı renginde bir özenle sıkıştırdı.

Francesca hepsini görmezden geldi, mekânı ve çalışanları açık sözlü ama kayıtsız bir değerlendirmeye inceledi.

Büyük bıyıklı, oldukça gösterişli bir adam merdivenlerden inerken, sıra sıra dizilmiş hanımlardan af diliyordu. Şapkasını ve paltosunu uşaktan alıp neşeli bir şekilde ıslık çalarak kapıdan çıkarken yüzü kıpkırmızıydı, gözleri asıktı ve neredeyse hepsine sırtarak bakıyordu.

"Bu... muydu?" Alexandra, bir at arabası dairesel yolda ilerlerken onun ardından bakakaldı.

"..." Francesca ağzı açık kaldı.

Cecelia gözlüğünü burnundan çıkarıp koluna taktı ve arabanın üzerinde kraliyet mührünü aramak için yerine taktı.

Genny bir parmağını Cecelia'nın çenesinin altına koyarak ağzını kapatmasını sağladı. "Tahtın *ilk* sıradaki varisi falan değil... ve bu gidişle annesi ondan daha uzun yaşayacak."

Kızıl Serseriler'den hiçbiri kraliyet manzarasının etkisinden kurtulmaya niyetli görünmeyince Genny, "İnsanlar sarhoşken eve gitmek istemezlerse diye üst katta birkaç yatak odası tutuyoruz," dedi. Kolunu Cecelia'nın koluna doladı ve onu Lilly olarak tanıdığı bir kadının pembe kurdelelerle beyaz bir korsaj bağlayarak aşağıya indiği merdivenin yanından geçirdi.

Cecelia kızın ciddi ve gülümseyen bakışlarıyla karşılaşmakta zorlandı çünkü en son karşılaştıklarında kız bir kontun tepesinde zıplıyordu. Ve bu güzel kızın az önce yukarıda bir prense hizmet ettiğinden emindi.

Hem şaşkın hem de hayretler içinde Genny'yi takip ederek karmaşık bir parmaklığın yanından geçip alt kata inen merdivene yöneldi; bu da ikinci kata çıkan merdiven kadar iyi döşenmişti.

Ana katın görüş alanından çıkmadan önce, kapıya doğru sürünerek ilerleyen, insandan çok gölge olan, kıvrak bir erkek figürü gözüne ilişti.

Kont Adrian Armediano şapkasını abanoz saçlarının parlaklığı üzerine taktı ve yumruklarını koyu renk ceketine geçirdi.

Kortejlerine doğru bir bakış attı ve Cecelia görünmeme telaşıyla neredeyse merdivenlerden aşağı yuvarlanıyordu.

"Geçen ay yaptığın kont mu bu?" Francesca arkasından fısıldadı. Asla kurnazlık yapmazdı, parmak uçlarında yükselip onun gidişini izledi. "Onu nereden buldun Alexander? Onda çok tuhaf bir şey var ama yine de tanıdık. Sanki ondan daha önce nefret etmişim ama nedenini hatırlayamıyorum."

Düşes düşünceli bir ifadeyle, "Redmayne ile iş yapmış," dedi. "Hem burada hem de uluslararası alanda muazzam bir nüfuza sahip olduğu söyleniyor. İtiraf etmeliyim ki Dük bana ondan bahsettiğinde zar zor dinliyordum, çünkü o sırada Suriye'den bana gönderilen bir sandık dolusu numuneyi inceliyordum."

Francesca, "Redmayne seninle sohbet ederek dikkatini dağıtmayı beklememeli," diye takıldı.

"Redmayne dikkatimi dağıtmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor," dedi Alexandra sinisi bir göz kırpışla. "Cecil, suarede kontla konuşarak biraz zaman geçirdin. Nasıl biriydi?"

"Büyüleyici," diye cevap verdi. *Biraz da korkutucu* olduğunu söylemedi. Ondaki bir şey, hem ilgisini çeken hem de sinirlerini geren bir karanlığa - hayır, bir sapkınlığa- işaret ediyordu.

"Gerçekten büyüleyici mi?" Alexandra meydan okudu, "Yoksa sadece *diğer* sohbet arkadaşınızla karşılaştırarak mı? Benim esrarengiz kayınbiraderim."

Cecelia gergin bir kıkırdama çıkararak soruyu yanıtsız bıraktı. "Ondan bahsetmişken, Genny, ekstra temizlik personelinin harika bir iş çıkardığını söyleyebilirim. Daha düne kadar buranın polis kaynadığı asla söylenemezdi."

Onunla birlikte.

Onun varlığını burada hissedebiliyordu. Başının üzerinde bir kılıç. Kulağında bir tehdit. Karnında sıvı bir ağırlık.

Uyluklarının arasında heyecan verici, şaşırtıcı bir sıkışma.

Ramsay'i öptüm.

"Polis korktuğumdan daha az zarar verdi," dedi Genny rahatlamış bir iç çekişle. "Her şeyden çok dağınıklık var. Akşam için açmayı bile başardık. Şimdi sizi gezdireyim."

Bayan Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu'nun alt katı bir keşifti.

Çünkü aslında kültürlü genç bayanlar için bir okuldu. Ve kültürsüz olanlar. Yaşlı anneler. Göçmenler. Ve başka türlü ıslahevine gönderilebilecek insanlar.

Cecelia, Genny onu ve Haydutları tıka basa kadınlarla ve evet, hatta küçük kızlarla dolu sınıfların önünden geçirip her sınıfı büyük bir ustalık ve gururla anlatırken, tur gruplarına katılan hevesli Lilly'nin farkında bile değildi.

Bu ustaca düzenleme Cecelia'nın hem gözlerini kamaştırdı hem de onu alçalttı. Bazı hanımlar, muhtemelen üst kattaki çalışanlar için özenle hazırlanmış kostümler diyor, terzi ve modacı olmak üzere eğitim alıyordu. Diğerleri ise mutfakta şefle birlikte çalışarak öğrencileri, çalışanları ve müşterileri cömert yemeklerle beslerken bir yandan da büyük bir evin hizmetinde kariyer yapmayı öğreniyorlardı.

Davranış, konuşma, yurttaşlık bilgisi, el yazısı ve temel matematik dersleri devam ediyordu.

Genny onu İngilizce öğrenen yabancı kadınların bulunduğu odaların ve bunun da ötesinde, hükümetin şehre kurmaya başladığı yeni telefon hizmetininkine benzeyen sahte bir santrali işleten kadınların önünden geçirdi.

Cecelia orada durdu, her şeyi içine çekerken nefesini tutmayı umuyordu. Ne kadar zekice. Ne kadar tamamen-

"İnsan merak ediyor" -Francesca'nın keskin sesi, arkadaşı Genny'ye dar gözlü bir şüpheyle bakarken düşüncelerini böldü- "bu kadınlar, özellikle de genç kızlar okul masraflarını nasıl karşılıyorlar?"

Lilly aceleyle, "Ev ödüyor," diye cevap verdi. "Ve erkeklerin alt kata inmesine izin verilmez. Hem de hiç. Öğitmenlerin hepsi bile kadın." Santrallerden büyük fişleri çekip yeniden bağlayan kadınlara göz gezdirdi. Bazıları kendinden emin bir şekilde çalışırken, diğerleri zorlanıyor, gözlerini kısıyor ve ziyaretçilerin ilgisi karşısında telaşlanıyordu.

Cecelia onları rahatlatmak için koridorda sınıflardan uzaklaşarak malikânenin arka tarafındaki büyük kemerli kapıya doğru ilerledi. "Ne kadar olağanüstü," diye hayret etti, yeni konumunun muazzamlığı kendini hissettirdikçe gözlerinden garip ve istenmeyen yaşlar akma tehdidinde bulunuyordu. Lilly'ye döndü.

"Onların eğitim masraflarını zenginleri ahlaksızlıkla eğlendirerek mi karşılıyorsunuz?"

Bu anlaşma hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu bizim seçimimiz ve bunu biz yaparız." Lilly'nin cevabı kararlılıkla çınladı.

Cecelia durakladı, kızın sürmeli ela gözlerinde korku ya da aldatma olup olmadığını araştırdı.

"Neden?" Alexandra fısıldadı.

"Neden o zor kazanılan paraları önemsemediğiniz insanlara veriyorsunuz?" Francesca biraz daha bastırdı. "Henrietta'nın seni umursamadığından emin misin?"

-"Seni zorlamadım mı?"

Lilly'nin gözleri karardı ve düşesin dokunuşunun altından kalkarken peruğu öfkesinden titredi. "Dünyanın en dürüst mesleğine sahibim, Majesteleri," diye cevap verdi ağırbaşlı bir sükûnetle, ama kırıldığı belliydi. "Güzel giysiler dikmektense onları giymeyi tercih ederim. Yemeklerini yapmak ya da kaplarını temizlemektense zengin adamlardan para koparmayı tercih ederim. Yaptığım işi seviyorum. Çoğu gün seviyorum. Bana bu kadar şanslı olan çok insan gösterin."

"Gerçekten mi?" Cecelia bu kesin ifadedden biraz cesaretlenerek sordu. "Diğer çalışanların çoğu da aynı şeyi mi düşünüyor?"

Lilly onun kolunu okşadı. "Burada, Bayan Henrietta'nın yerinde, sadece bize özel olarak dikilmiş el yapımı kıyafetlerle cömertçe ağırlanıyoruz. Geç saatlere kadar uyuyup bütün gece oyun oynayabiliyoruz. Herhangi bir züppenin yemekten gurur duyacağı yemekler servis ediliyor. İhtiyacımız olduğunda dönüşümlü izin ve tıbbi bakım alıyoruz. Bu, sokaklardaki ya da fabrikalardaki durumdan çok daha iyi. Bizden istenen tek şey ağzımızı kapalı, kulaklarımızı ve gözlerimizi açık tutmamız ve her birimizin kazancının eşit bir yüzdesini okulun idaresine vermemiz."

"Şey..." Francesca inanamayarak nefes aldı. "."

Genny bir adım öne çıkarak ellerini fildişi tenindeki pembe tonları vurgulayan lavanta rengi korsajının üzerinde gezdirdi. "Buradaki kızların çoğu üst katta çalışan ya da olan kadınların kızları, anneleri, kız kardeşleri ya da diğer akrabalarıdır. Müşteriler genellikle şanslı kızları mücevher, para ve hediyelerle cömertçe ödüllendirir, bu hediyeleri saklamalarına ya da ailelerine göndermelerine izin verirler."

"Ama... peki ya geçen gün, Lilly? Müşterilere hizmet vermen beklenmiyor mu?"

Genny'nin gözleriyle buluştuğunda kahverengi omuzları kahkahalarla sarsıldı. "Bu benim kendi işimdi, hanımefendi. Bazı kadınlar kendilerine tam zamanlı bir bakıcı bulur ve nadiren de olsa birkaçı kendilerine koca bulur."

"Kocalar mı?" Alexandra'nın nefesi kesildi.

Lilly bir kahkaha attı, şu ana kadar açık sözlü ve kültürlü tavrında bir zamanlar Londra'nın çok farklı bir yerinde yaşanmış bir hayatı fısıldayan tek kayma buydu. "Her ay Londra'nın en gözde sosyete kızlarından daha fazla evlilik teklifi aldığıma bahse girerim. Ama yatağında kendimi tek bir erkeğe bağlayamayacak kadar çok erkek var."

Cecelia kendini garip bir duygu yoğunluğu içinde buldu. Önce rahatlama diye düşündü. Sonra gurur. Ve sonra... sevinç. Onun mirası sadece bir ahlaksızlık yuvası değil, bütünüyle hayırsever bir çabaydı. Ne kadar zekice. Bundan başka bir kelime düşünemiyordu. Zekice.

Muhteşem, belki de.

Ve korkutucu. Bir adamın tüm bunları ondan alabilecek olması. Tek fikirli kararlı ve sonsuz metanetli bir adam. Adalet için amansız bir arayış içinde olan bir adam. Günah olarak gördüğü şeylere karşı neredeyse patolojik bir tiksinti duyuyordu.

Ve ayrıca, anlatılamayacak kadar kötü bir dil.

Ramsay'i öptüm.

"Şimdi üst katı görmek ister misiniz?" Genny koridorun sonundaki kemerli kapıları işaret ederek teklifte bulundu.

"Önden buyurun," diye mırıldandı Cecelia, Alexandra ve Francesca, Genny'yi her tarafı malikâne tarafından korunan binanın ortasındaki bahçe meydanına kadar takip ederken yanlarına yaklaştı.

Bahçelerin serinliği yüzünü okşuyor, yapının yüksek duvarları yazın bile gölge oluştuyordu. Yemyeşil çimenler ve canlı çiçekler Cecelia'ya başka bir bahçeyi hatırlattı.

Cecelia'nın bakışları, Lilly'yi Lord Crawford'la birlikte ilk kez gördüğü çitlere kilitlendi. O noktaya baktı, hafızasında yer eden bir görüntüyle sabitlenmişti. Saçları altın sarısı, gözleri buz gibi bir adam. Ve kadın - kadının şekli ve yüz hatları tanıdıktı.

Her sabah aynada baktıkları.

Hiç gerçekleşmemiş bir çiftleşme. Ve asla olmayacaktı. Çünkü Sör Cassius Gerard Ramsay kapı dışında oyalanacak bir adam değildi.

Hiç de oyalanacak bir tip değildi.

Ama ...

"Ramsay'i öptüm!"

Bahçeler sessizliğe gömüldü. Sadece sessizlik değil. Ama hareketsiz. Çok hareketsiz. Ta ki üç kadın birlikte dönüp ona bakana kadar.

Genny öne doğru ilerleyerek, "Bana şaka yaptığını söyle," diye sordu. "Şaka yapıyorum." Cecelia itaatkâr bir tavırla, "Şaka yapıyorum," dedi. "Ramsay'i ben öpmedim." Alexandra, "Tanrıya şükür," diye nefes aldı.

"Beni öptü."

Genny hepsini birkaç kat merdiven çıkarıp özel konuta soktu ve Henrietta'nın eski yatak odasına götürüp kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. "Bize her şeyi anlat. Seni nerede öptü?"

"Sözüm söz, dudaklar dışında hiçbir yerde." Cecelia'nın yanakları kızardı.

Ancak Alexandra bir elini kollarının üzerine koyduğunda, savunma amaçlı bir hareketle kollarını kavuşturduğunu fark etti. "Sanırım Bayan Leveaux coğrafi olarak nerede olduğunu soruyor. Dün gece bahçelerde miydi?"

Cecelia azarlanmak üzere olan bir çocuk gibi hissederek başını salladı.

"Seni onunla dışarı çıkmaktan kurtarmamız gerektiğini biliyordum." Francesca odada volta atıyordu. Zümrüt rengi treninin salınışı bile kızgın görünmeyi başarıyordu.

Cecelia başını salladı. "Buna gerçekten gerek yoktu-"

"Sana karşı acımasız mıydı?" Alexandra sordu.

"Neden bize söylemedin?" Francesca talep etti.

"Şey, ben-"

"Senin Kızıl Leydi olduğundan şüpheleniyor gibi mi görünüyor?" Francesca, Cecelia'nın diğer yanına yanaşarak, içlerinden biri sıkıntıya düştüğünde üçlünün yaptığı o tanıdık tamponu oluşturdu. "Bunu seni mahvetmek için mi yaptı? Seni baştan çıkarmak, belki de gardını düşürmek için mi?"

Cecelia başını salladı. "görünmüyordu-"

"Onu önce biz öldüreceğiz," diye yemin etti Francesca. "Yapacağımızı biliyorsun."

Alexandra şakağını kaşdı ve dağınık bir saç telini şapkasının içine soktu. "Ramsay'in böylesine acınacak bir fiziksel zulüm uygulaması hiç mantıklı değil. Redmayne kardeşinin neredeyse on yıldır bir keşiş gibi yaşadığında ısrar ediyor. Metres bile tutmuyor."

"Ve güçlüler düşecek." Genny'nin sessiz mırıltısı odayı bir balyoz gibi yararak hepsini susturdu. "Bu," diye güldü, gözleri muzaffer bir muziplikle parlayarak Cecelia'ya baktı. "Bu çok iyi. Çok lezzetli. Bunu daha mükemmel planlayamazdım, tatlım."

"*Sen neden bahsediyorsun?*" Francesca, Rogue'lara özel bir tartışma olması gereken bir konuda araya girilmesinden hoşlanmamış gibi Genny'ye kızgın bir kaş çatı.

"Görmüyor musun?" Genny, yatak odasının kıpkırmızı mobilyaları arasında onlara doğru ilerlerken, parmağı köprücük kemiğini okşayan saç teliyle oynuyordu. "Lord Başyargıç, Hortense Thistledown'ı, Kızıl Leydi'yi mahvetmek istiyor. *Ancak*"-Cecelia'yı omuzlarından tutup arkadaşlarına doğru çevirdi-"utangaç, gözlüklü, evde kalmış bir kız çocuğu ve basit bir taşra papazının kızı olan Bayan Cecelia Teague'e kur yapmayı arzuluyor."

Arkadaşları ona aval aval bakarken Cecelia kıvrandı.

Genny sözlerine şöyle devam etti: "Sizin Cassius Ramsay, İngiliz baskısının altında derinlere gömülü İskoç iştahı olan bir İskoç. Cecelia ona daha uygun olamazdı. Günah için yaratılmış yumuşak bir vücudu var ama sert bir İskoç darbesini kaldıracak kadar da sağlam." Cecelia'nın sırtına bir tokat attı.

"Genny!" Cecelia soluk soluğa öne atıldı ve ellerini önce yüzüne sonra da arkasına bastırdı. "Ben asla!"

"O zaman yanıldığımı söyle," diye meydan okudu kadın.

Bunu yapmak istedi... ama sonra onun öpücüğünün altında hissettiği gizli açlığı hatırladı. Tehlikenin sınırındaki aciliyeti.

Evli tek Kızıl Haydut olan Alexandra, Cecelia'yı yeni gözlerle, Ramsay'in kanını paylaşan bir adamın arzularına alışkın bir kadının gözleriyle değerlendirdi. Her ne kadar kocasının baba tarafından soyu

Viking soyluluğu Fatih William'ın öncesine kadar uzanıyordu. Ona bir kez baktığınızda, yağmacılar ve savaşa aç vahşiler tarafından ortaya çıkarıldığından şüphe etmek imkansızdı.

"Cecil," diye dürtükledi Alexander. "Bayan Leveaux'nun söylediklerinde doğruluk payı olabilir mi?"

Cecelia koyu renkli ahşap karyola direğine oyulmuş narin küçük yapraklara uzandı ve kimsenin bakışlarıyla karşılaşmadan cevap verirken onları dikkatle izledi. "Lord Başyargıç'ın beni Hortense Thistledown olarak tanıdığını sanmıyorum."

"*Seni mi istiyor?*" Francesca inanamayarak yüzünü buruşturdu.

"Bunu anlamak o kadar zor mu?" Cecelia'nın cevabı niyet ettiğinden daha huysuzca çıkmıştı. "Onun gibi birinin beni isteyebileceğini mi?"

"*Hayır,*" diye atıldı Francesca, iki eline birden uzanarak. "Tanrım hayır, Cecelia. Kastettiğim hiç de bu değildi. Genny haklı, sende en dolgun fahişelerin yasadışı çekiciliği ve bir kilise faresinin saygınlığı var. *Kimsenin* sizi isteyeceğine inanmadığımızdan değil, Ramsay gibi birinin saygınlık timsali gibi davrandıktan sonra sizi bahçede öpmek gibi acımasız ve hesaplı bir şey yapmasını kabullenmek zor. Sizi tehdit etmesinden bahsetmiyorum bile."

"Zalim görünmüyordu. Küstah ya da saygısız da değildi." Cecelia onu savunmak istemiyordu ama tamamen rıza gösterdiği bir şey yüzünden kınanmasını da istemiyordu.

Hatta hevesle katıldım.

"Aslında, o... şey, on yıl boyunca keşiş olarak yaşamış biri gibi öpüşmüyordu. Ya da mükemmel bir hafızası olmalı. Öpüşü..." Tereddüt etti. Sıcak, ıslak ve talepkâr. Uyuyan bir canavarın, şiddetli, volkanik ve son derece erkeksi bir şeyin ipuçlarını veriyordu. Ama aynı zamanda yumuşak, hürmetkâr ve oldukça sevimli. Hangi kelime tüm bunları kapsar ve mahremiyetine dokunmazdı?

"Bundan zevk aldığına inanmamalıyız, değil mi?" Genny geri çekildi. "O senin düşmanın Cecelia, yoksa unuttun mu? Elinden gelse seni en yakın elektrik direğine astırırdı."

"Unutmadım." Cecelia ısrar etti. "Sadece, oldukça yapıcı bir şekilde bağlantı kurduk. O benim ilk tahminlerimden farklı. Belki daha iyi. Kinder. Onun ve benim benzer ruhlara sahip olduğumuzu söyledi. Sanki bende kendinden parçalar görüyor gibiydi."

"Hangi kısımlar olduğunu tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı Genny.

Alexandra narin eliyle bir kahkahayı bastırdı ama hemen kendini toparladı. "Sence neyin peşinde Cecil?" diye sordu. "Sana niyetinden bahsetti mi? Kur yapmaktan?"

Cecelia başını iki yana salladı, kendini garip bir şekilde yoksun hissediyordu. "İtibarım konusunda endişeli görünüyordu. Evlilikten uzun uzun bahsettik, ama daha çok varsayımsal anlamda, niyetini açıklamak üzere olduğunu düşündürecek şekilde değil. Aksine tam tersi. Aslında, bir bütün olarak kurum hakkındaki çekincelerimizi paylaştık. Yine de, birbirimizi tekrar görme fikrine yatkın görünüyordu."

Genny ellerini birbirine vurarak, "Vay canına," diye haykırdı. "Onu tam istediğimiz yerde yakaladık!"

"Öyle mi?"

"Çok uğurlu bir konumdasın." "Öyle miyim?"

Genny sevinçle ellerini çırpı. "Ah, keşke Henrietta hayatta olsaydı. Ayak parmaklarına kadar heyecanlanırdı. Henrietta'nın sahip olmayı hayal bile edemeyeceği bir şeye sahipsin ve şimdi Ahlaksız Papaz'ın sana olan arzusunu onun ölümünü sağlamak için kullanabilirsin."

Cecelia dudağının içini çiğnedi. Formüller ve rakamlarla arası bu kadar iyi olan biri için Cecelia gölgeler, seks ve aldatmacalarla dolu bir labirentte kaybolmuş gibi hissediyordu. "Birinin ölümüne sebep olmak beni rahatsız ediyor, özellikle de sadece işini yapmaya çalışan bir adamın."

"Suçlu olmadığın bir şey için seni asmakla tehdit ettiğini unuttun mu?" Francesca şaşırtıcı bir şekilde Genny'nin yanında yer aldı.

"Tabii ki hayır, ama mutlaka başka bir yolu vardır."

"Hepiniz şiddete başvurmaya hazır mısınız?" Genny sordu.

Cecelia kesin bir ifadeyle "Hayır," dedi.

Aynı anda Francesca da sert bir sesle "Evet" diye cevap verdi.

Alexandra da "Sadece kesinlikle gerekliyse" diye ekledi.

Genny Cecelia'ya seslendi, çünkü bu talihsiz kararı vermek ona düşüyordu. "Eğer cesedini Thames Nehri'ne atamıyorsak, o zaman diğer seçenekleri değerlendirmeliyiz."

Cecelia kadının sadece yarı şaka yaptığını hissetti. "Peki ya bu kızların kaybolmasıyla ilgili masumiyetimi kanıtlamaya ne dersiniz? O zaman beni rahatsız etmek için hiçbir nedeni kalmaz."

"Belki, eninde sonunda." Genny umursamaz bir hareket yaptı ve duvardaki aynada yansımasını kontrol etti. "Ama senin hakkındaki suçlaması

Derhal, Cecelia. Kendi soruşturmanı yürütecek zamanın yok. Sana söylüyorum. Ramsay'ın kimseye göstermediği o parçasını bulmalısın. Onu yok edecek o sırrı. Önünde sallandıracaksın, sonra da kilitleyeceksin. Onu çıkmazda tutarsan, güvendesin demektir."

"Henrietta güvendeymiş gibi mi?" Cecelia yumruklarını eteklerine kilitledi ve hayal kırıklığı içinde onları kavradı. "Onu öldürten de tam olarak bu tür şeyler yapmak değil mi?"

Genny içini çekerek arkası düz bir sandalyeye yığıldı. "Henrietta'nın sana o mektubu bıraktığını biliyorum tatlım ama işin aslı tam da bu yatakta ölü bulundu ve onu bulan bendim. Huzurlu görünüyordu..." Genny sıkıntılı bir iç geçirdi ve parmak uçlarını alnına bastırarak giderek artan baş ağrısına masaj yaptı. "Yaşlı kuş son birkaç yıldır biraz paranoyaktı ve ölümünün tam olarak görüldüğü gibi olup olmadığını merak etmeye başladım. Zamandan daha sinsi bir şeye yenik düşen bir kadın."

"Ne demek istiyorsun? Henrietta ellisinden daha yaşlı olamaz." Cecelia, Genny'nin fikir değiştirmesi karşısında afallamıştı. Daha dün cinayet olasılığını tartışmışlardı. Belki de Ramsay ya da onun gibilerin, kötü şöhretli selefının ölümüyle bir ilgisi vardı.

"Asıl sorununuzun Ramsay olduğunu söylüyorum. O her yönden güçlü bir adam, fiziksel, finansal ve yasal olarak. Ama *sen* bir kadınsın. Ve bir kadının gücü cinsiyetinde ve sırlarındadır. Ve burada, Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu'nda, sırları mücevher gibi biriktiririz."

Cecelia kendini çok bunalmış hissederek yanaklarını şişirdi. "Onun sırlarını keşfetmek için nasıl bir yol izleyeceğimi bile bilmiyorum. Daha dün etkileşime geçtik ve bu konuda entelektüel yeteneğime kimsenin güven duymasını sağlayacak bir şekilde davrandığımı söyleyemem."

Ama sonra, ona karşı açık davranmıştı. Belki de *açık* kelimesi yanılttı. Kendine güveni olmasa da ileriye dönüktü. Düşündüğünden çok daha samimi bir konuşma yapmışlardı.

"Neyse ki erkekleri manipüle ederek geçimini sağlayan bir sürü kadın var." Genny sinsice gülümsedi. "Her erkek bir ihtiyaç yapbozudur, küçük bebek. Eksik parçayı bulup yerine oturttuğunda ne istersen yapacaktır. Ne istersen sana söyleyecek. Emrinde olacak."

Cecelia'nın ilk eğilimi gülmek oldu, ama hüznü ve ona eşlik eden gözyaşlarını engelleyen kederli bir tavırla. O yapamadı

Genny'nin bahsettiği gücü kullanmayı bir kenara bırakın, onu istemeyi bile hayal edin.

Hayatındaki erkekler ona çaresiz, değersiz ya da her ikisinin garip bir karışımından başka bir şey hissettirmemişti. Papaz Teague, üniversitedeki sınıf arkadaşları, akademisyenler, bankacılar ve avukatlar. Ya onu küçümsüyorlar, ya ona üstünlük taslıyorlar ya da onu tamamen görmezden geliyorlardı. Çoğu erkek ona kendini arzu edilenden daha eksik hissettiriyordu. Zorlu olmaktan çok şişman. O her zaman ya çok fazlaydı ya da yeterli değildi.

Fazla tombul, uzun, eğitilmiş, utangaç ya da bağımsız. Ya da yeterince dindar, saygın, asil ya da genç değil.

Tek gücü zenginliği idi ve bu bile sosyal sınırlamalarla birlikte geliyordu, özellikle de şimdi söz konusu paranın kaynağı ve onunla birlikte ona vasiyet edilen sırlar nedeniyle. Hiç istemediği sırlar. Hayatta kalma mücadelesinde silah olarak kullanmak zorunda kalabileceği sırlar.

"Ramsay senin geniş ailenin bir parçası, Alex," diye yalvardı. "Yardımcı olabileceğini düşündüğün bir şey var mı? Böyle sert önlemler almadan onu bu işten, *beni* yalnız bırakmaktan vazgeçirmenin bir yolu var mı?"

Alexandra'nın çilli burnu kırıştı. "İtiraf etmeliyim ki Ramsay hem Redmayne hem de benim için her zaman bir gizem olmuştur. Oldukça huysuz, inatçı bir gizem."

Genny, "Henrietta geçmişte bazılarıımıza onun hakkında biraz keşif yaptırmıştı," diye ekledi. "Şimdi bize bir yardımı dokunacağından değil."

Cecelia, keşif için toplanan bir grup eğlenceyi gözünde canlandırmaya çalıştı ve kıkırdamasına engel olmak zorunda kaldı. "Neden olmasın?"

"O kadar *sıkıcı* ki." Genny yere çöktü ve gözlerini devirdi. "Şafakta uyanıyor, yüksek kürsüsünün arkasında çalışmaya gidiyor. İnsanların hayatlarını mahvediyor. Günün sonunda evine ya da genellikle yüzü kızarmış ve terlemiş olarak ayrıldığı kulübüne gidiyor. Sonra tek başına yemek yer ve iğrenç bir şekilde erken bir saatte emekli olur." Kadın antipati dolu bir ses çıkardı. "Ondan nefret etmesem ona acıdım."

"O zaman Ramsay'nin sırları olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Cecelia endişelendi. "İddia ettiği kadar erdemli ve sadık olabilir."

"Öyle olduğunu *biliyorum*," dedi Genny. "Sadece kanıtı bulmamız gerekiyor." "*Nereden* biliyorsun?"

Genny'nin güzel gözleri kömür karasına dönüştü, yüz hatları tiksinti ve nefretle kısırıldı ve sonunda kırk yaşını tenine kazıdı. "Çünkü onun gibi adamların *her zaman* sırları vardır. Avukat ya da yargıç olmadan önce bir İskoçyalı ve bir askerdi. Elleri kan var ve utanç verici

izler, hayatım üzerine bahse girerim." Öne doğru eğildi, yüz hatları bir amaç uğruna sertleşmişti. "Ne olduklarını öğrenmek için seni biraz daha yaklaştırmamız gerekiyor."

Ramsay'in ellerinde kan var mıydı? Kare, kaba ve acımasızca güçlü oldukları için hayal gücünü zorlamıyordu.

Yine de çenesini okşarken, yüzünü avuçlarken, dudaklarını sıyırırken anlaşılmaz derecede naziktiler.

Dindarlığı gerçekten tövbe olabilir miydi? Belki de bir zamanlar o kadar yanlışı bir şey yapmıştı ki, hayatını onu düzeltmeye adanmıştı.

Ya da işlediği günahları karanlığın örtüsü altında gizlemek için bir kişilik geliştirmeye.

Gerçeği öğrenecek kadar cesur muydu? Belki, ama dürüst olmayan yollarla değil.

Bunu söylemek için ağzını açtığı anda havada bir elektrik dalgası titreşti. Garip bir sessizlik onu sararken Cecelia'nın vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu. Sonra tuhaf bir gümbürtü dengesini bozdu ve beyaz bir ışık onu kör etti. Bir atın kışından gelen tekme kadar güçlü bir kuvvet, onu kıyametten daha az olmayan gök gürültülü bir sesle diğer Rogues'a çarptı.

Birbirlerine sarıldılar, duvarlardaki apliklerden cam ampuller paramparça olup elektrik mavisi kıvılcımlar saçarken yere düştüler. Avize üzerlerindeki zincirde şiddetle sallanıyordu ve Cecelia dehşet verici bir an için avizenin düşüp parçalanarak hepsinin üzerine düşeceğinden emindi.

Deprem başladığı gibi aniden geçti.

Sesler boğuk boşluğa nüfuz etmeden önce üç nefes boyunca hafif bir çınlama karanlığa yerleşti.

Çığlıklar. Koşan ayak sesleri. Çığlıklar ve kaos. Bir sarsıntı değil, diye fark etti Cecelia telaşla.

Bir patlama.

"Herkes iyi mi?" Francesca sordu, ellerini neredeyse acı verici bir şekilde kavrarırken soğukkanlı tavrı bile solgun ve sarsılmıştı.

Kömür ve duman gibi ama daha acı bir koku havaya sinmişti.

Cecelia hızlı bir öz değerlendirme yaparak tüm uzuvlarının çalıştığından emin olmak için kontrol etti. Onlar da titriyordu ama başka bir zarar görmemişlerdi.

"Sanırım öyle." Alexandra ayağa kalkmaya çalışarak eteğindeki tavandan dökülen sıvaların tozunu aldı. "Cecil?"

"Yaralı değilim." Francesca'yla birbirlerinin kalkmasına yardım ettiler ve sandalyenin arkasına sığınmış olan Genny'ye döndüler. "Genny?" Sesi, fişini çekmeyi reddeden kulaklarında fazla yüksek geliyordu.

Parmakları sandalyenin arkalığına kıvrıldı ve Genny sandalyeyi kullanarak kendini ayakta duracak bir pozisyona getirdi. Gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaktı. Saçlarına bulaşan alçı, kar fırtınasındaki bir melek gibi görünmesine neden oluyordu. "Ne... az önce...?"

"Bomba sesini tanıyacak kadar çok kazı alanında bulundum," dedi Alexandra kararsızca, kehribar rengi bakışları Cecelia'ya sabitlenmişti ama hepsine hitap ediyordu. Cecelia'yı sözlerinden daha çok etkileyen şey gözlerindeki dehşet ve gözyaşlarıydı. "Oraya gittiğimizde bulabileceğimiz şeylere kendinizi hazırlayın hanımlar."

Cecelia kapıya doğru koşarken kolları bacakları enerjiyle sarsıldı. "Jean-Yves," diye umutsuzca bağırdı. "Phoebe!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cecelia, güneşin parlattığı sıva tozu girdapları arasında koşarken gözyaşlarına hâkim olamadı. Perişan haldeki kadınlar koridora dolmuş, histerik insanlardan oluşan bir engel parkuru oluşturmuşlardı.

Güvenli kaçışlarını Genny'ye devretti ve Francesca ile Alexandra ona eşlik ederken kararlılığını pençe gibi kavrayarak ana kata doğru koşmaya başladı. Alt kattan gelen çığlıklar onları çağırırken, büyük avizenin parçalarının ve mermer zemindeki çatlakların üzerinden aceleyle geçerken botları hassas çıkırtı sesleri çıkarıyordu.

Paniğe kapılmış, üstleri başları kirlenmiş, bazıları hafif yaralı öğrencilerin merdivenleri koşarak çıkmasıyla mücadele ettiler ve kalabalığı ön kapıya doğru yönlendirerek yeni bir patlamanın yakın olmaması için dua ettiler.

Okuldaki hasarı gördüğünde Cecelia'yı uyuşuk bir sükûnet duygusu sardı ve onu korku, keder ve acının yürek parçalayan seslerinden korudu. Duman ve toz onu boğuyordu ama devam eden yangınlardan kaynaklanan ısıyı ne hissedebiliyor ne de görebiliyordu.

Bu, bir yerlerde için için yanmadıkları anlamına gelmiyordu.

Yeraltında ilerledikçe, hasarın malikânenin batı tarafında yoğunlaştığı ve bunun üzerinde, bir zamanlar malikânenin ofisinin bulunduğu yapıya bir krater oyulduğu daha belirgin hale geldi.

Cecelia üst kata geri koşmak ve teyzesinin evinin enkazı arasından kendine yol için yanıp tutuşuyordu. Tüm dehşeti ve acısı tanıdığı en masum iki insanı aklına getirene kadar çığlık atmak, çığlık atmak ve çığlık atmak için. Jean-Yves ve Phoebe'nin hayatta olmasına *ihtiyacı vardı* ama onları bulmak için diğer yaralı bedenlerin üzerinden geçemezdi.

Vicdanı buna izin vermezdi.

Böyle bir zamanda, serserilerden oluşan grubunun kriz anında aynı fikirde olmasından dolayı yıldızlara ne kadar teşekkür etse azdır.

Bu onların ölümle ya da trajediyle ilk karşılaşmaları değildi.

Alexandra bir arkeoloji doktoruydu, tıp değil, ama on yıllık saha çalışması ona acil tıp eğitiminden payına düşenden fazlasını öğrenme fırsatı vermişti. Eldivenlerini çıkarmış ve kollarını

koridorda yığılmış yaşlı bir kadını kontrol ederken hepsinden önce yuvarlandı. Nefes almadığını ya da nabzının atmadığını fark edince düşesin yumuşak, yumuşak yüz hatları asık suratlı bir hal aldı. Yaşlı kadının gözlerini kapattı ve duvar büyüklüğündeki panellerin devrilerek birkaç bayanı odanın içine hapsettiği ve çılgılık atan bir kızın bacağının üzerine düştüğü santral odasına doğru ilerledi.

Tüm tuhaflığına rağmen güçlü ve kaslı olan Francesca, alt katta kalanları panelleri sırtlarından ziyade yanlarından güç alarak kaldırmaya yardım etmeleri için yönlendirmeye başlamıştı bile.

Cecelia da tüm gücü ve ağırlığıyla bu çabaya katıldı ama panel bir santimden fazla kıpırdamayı reddedince kapana kısılmış zavallı kız acı içinde inledi.

Francesca, "Bırak gitsin," diye talimat verdi. "Onu hareket ettirmek için farklı bir strateji kullanmamız gerekecek." Sanki daha fazla dayanamayacaklarmış gibi kollarını salladı.

"Hayır!" Cecelia yaralı kızın ağlamaklı hıçkırıklarına ve odadaki tutsak kadınların dışarı çıkarılmak için yalvarmalarına kulaklarını tıkadı. "Hayır, orada sıkışıp kalmazlar. Kaldırın! Hepiniz kaldırın. Kaldırın!"

Alexandra büyük bir çabanın ardından neredeyse yere yığılıyordu, yüz hatları kızarmış ve omuzları titriyordu. "Bu çok ağır Cecil, kaldıraca ihtiyacımız var."

Cecelia nefes nefese, "Orada ," dedi ve bütün ağırlık sırtına binecek şekilde döndü. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun! Yerin altına hapsolmuş olamazlar! Yardım edin bana!"

Ter ve gözyaşları gözlerini yakıyor, görüşünü neredeyse eforun buharı ve gözlüklerinin üzerinde biriken toz kadar bulanıklaştırıyordu. Sırtındaki bir şey büküldü sıkıştı, ama histerik sınırdaki bir çaresizlikle itip kasılırken acının onu körüklemesine izin verdi.

Yeraltında kapana kısılmış. Daha kötü bir şey var mıydı? Bir daha asla güneşi göremeyeceğinden korkmak. Kemiklerinizin unutulacağı bir odada durmaktan.

Nasıl bir şey olduğunu biliyordu. ve çaresizliği. Onları bodrumdan çıkarmak zorundaydı.

Bana yardım edin. Onlara yardım et. Lütfen. Lütfen... Lütfen! Cecelia dua mı etti, çılgılık mı attı yoksa her ikisini de mi bilmiyordu ama çevresinde bir ışık huzmesi belirdi ve koyu mavi ve altından oluşan muazzam bir bulanıklık ileri doğru uçarak Cecelia'nın yanındaki yerini aldı.

Cecelia hırıltılı sözleri fark etmedi ama panellerin arkasındaki kadınlar geri çekildi ve Alexandra ile Francesca bir kez daha çabaya katıldı. Sadece Stonehenge büyüklüğündeki erkek kalçalarını seçebiliyordu.

Yanındaki yükü alıp kaldırdıkça, ince mavi pantolonunun altında kayalar toplanıyordu. Büyük bir gürültüyle bodrum sarsılmadan birkaç saniye önce omuzlarındaki ağırlık kayboldu.

Cassius Gerard Ramsay yaralı kızı sanki bir tahıl çuvalından daha ağır değilmiş gibi yerden kaldırdı.

Paneller onun yana doğru kaldırdığı yerde duruyordu ve odada mahsur kalan kadınların Francesca'nın teker teker koridora çıkmasına, çıkabilenlerin de merdivenlere doğru koşmasına izin verdi.

Ramsay enkazdan çıkıp çıkışa doğru ilerledi, sadece Cecelia'yla bakışlarını kilitlemek ve nefes nefese bir an için öylece kalmak için durakladı. Çarpıcı bakışlarını tekrar Cecelia'ya çevirmeden önce onun vücudunu tepeden tırnağa hızlıca gözden geçirdi ve onu hareketsiz ve titrer halde bıraktı.

Ateş ve buz. Öfke ve ... sıkıntı? Rahatlama mı? İstirap?

Adam yaralı yükünün tahammül edebileceği tüm aceleciliğiyle uzaklaşmadan önce yorum yapma fırsatı bulamadı.

Diğer kadınlardan biri, bir kuşun kemiklerine sahip orta yaşlı bir anne, kaçışan diğerlerinin arkasına düşerken ağır bir şekilde duvara yaslandı.

Cecelia kriz anlarında her zaman yaptığı şeyi yaptı, elindeki görev dışında her şeyi zihninden sildi. Kadına uzandı, ince kolunu boynunun arkasına doladı ve onu yarı taşıdı, yarı sürükleyerek merdivenlerden çıkarıp çimlerin üzerine çıkardı.

Herkesin dışarıda olduğundan emin olmak için malikânenin enkazını gözden geçirmeleri on dakika, bir saat ya da belki de bir sonsuzluk olabilirdi.

Cecelia elinin tersiyle alnındaki kiri ve teri sildi, sersemlemiş ve kısmen giyinmiş bir kızı üst kattan ön terasa bıraktıktan sonra tekrar içeri girerken nefes nefese kalmıştı. Melisandre adındaki sigara içen kız, patlama sırasında kendi gardırobunun içine düşmüş ve başını bir köşeye çarparak kırılmıştı. Ama görünüşe göre kafasındaki yaradan çok, yaşadığı şok ve genel kişilik özellikleriyle ilgiliydi.

Yine de kimse emin olamazdı.

Cecelia, Ramsay'in çimenlerin üzerinde adını söylediğini duyduğunu sandı ama gözlükleri kir, kül ve muhtemelen kanla o kadar lekelenmişti ki, öğleden sonraki aydınlıkta pek bir şey göremedi.

Giderek artan panik duygusuna rağmen kimseyi geride bırakamazdı. Bu yüzden birini avlunun güvenliğine bıraktığı her seferinde, artan bir kıyamet duygusuyla malikaneye geri daldı.

Jean-Yves ve Phoebe'yi bulmak zorundaydı. Ne zaman arasa, başka biri ona uzanıyor, ona ihtiyaç duyuyor, dikkatini amacından uzaklaştırıyordu.

Sonrası başlangıçta korktuğu kadar korkunç değildi.

Yine de hayal ettiğinden daha kötüydü.

Dört ölü. Dört zavallı ruh kayboldu. *Onun* yüzünden, sahip olduğunu bile bilmediği ve geliştirmek için hiçbir şey yapmadığı düşmanları yüzünden.

Alexandra'nın bulduğu yaşlı kadın, sonra Veronique adında bir Fransız eğitmen, onun öğrencisi Jane ve evde bulunan genç bir uşak.

Sadece parçalarını bulmuşlar.

Diğer dokuz kişi ambulansa ihtiyaç duyacak kadar yaralıydı; ambulanslar gönderilmişti ve şu anda bile polis ve itfaiye ekipleriyle birlikte toynak sesleri ve erkek sesleri arasında yolda ilerliyorlardı.

Bunun ötesinde, küçük kesikler, sıyrıklar ve yanıklar, böyle bir çile çekmiş olmanın duygusal yıkımından daha az şikayet nedeni gibi .

Cecelia koridordan geçip ana katın arka tarafına doğru koşarken, konutu iş yerinden ayıran gizli kapıya doğru hızla ilerlerken, gelen adam ordularına ve toplanan aval aval bakanlara aldırış etmedi.

Tozdan tıkanmış koridordan tanıdık bir suret topallayarak çıktı ve gözlüklerinin üzerindeki pisliği yavaşça karıştırdı.

"Winston!" diye bağırdı, ona doğru koştu ve ağır ağır üzerine eğilmesine izin verdi. Her tarafı toz, toprak ve isle kaplanmıştı ve peruğu hiçbir yerde yoktu.

Ailesini geri götürmüştü. Ve eğer hayatta kaldıysa, o zaman... belki de umut vardı. "Winston, iyi misin? Jean-Yves ve Phoebe nerede?"

"Ufaklık bahçeden bir hazine çıkarmak istedi, madam!" Kâhya sanki patlama duyma yetisini elinden almış gibi bağırdı. "Henüz içeri döndüklerini sanmıyorum!"

Cecelia telaşla yardım istedi ve zavallı uşağı onu alabilecek ilk meçhul kişiye teslim ettikten sonra eteklerini toplayıp yan koridordan avluya doğru koşmaya başladı.

Phoebe'yi bahçede yüzükoyun yatan Jean-Yves'in üzerine eğilmiş, gevşek omzunu sallarken bulduğunda kalbi heyecanla çarptı.

Cecelia, *hayır* gibi basit bir kelimeyi bile söyleyemeyerek inkâr edercesine çiğ bir ses çıkardı ve ileri atılıp kirli eteklerinin arasında adamın yanına çöktü.

"Uyanmayacak." Phoebe yarı yarıya onun kucağına tırmandı. "Duvar yıkıldığında beni çitin üzerinden fırlattı ve şimdi de uyanmıyor! Öldü mü?" Histerik hıçkırıklar arasında konuşmaya çalışırken minik bedeni Cecelia'ninkiyile aynı anda titredi. "Olamaz. Ölmüş olamaz. Ben sadece. Sadece. Kaybettim. Henrietta'yı!" Yutkundu, konuşma yeteneği tamamen yok olmuştu.

Cecelia, Phoebe'nin kederli yüzünü kendisine doğru tuttu, onu sıkıca kavradı ve çocuğun kendi yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmemesi için ona mırıldandı. Tek yapmak istediği onun üzerine yığılmak ve gün başladığından beri onu boğmakla tehdit eden dehşet dolu hıçkırıkların içinde eriyip gitmekti.

Ama yapamazdı. Şimdi olmaz. Henüz yapamazdı. Jean-Yves'in bir kez olsun ona ihtiyacı vardı ve onu hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Omzu ve gövdesinin üst kısmı enkazla kaplıydı ve bir kulağından küçük bir kan sızıntısı vardı. Çok rahatsız edici bir şekilde hareketsizdi. Yılların emeğiyle sırim gibi ve güçlü bir şekilde inşa edilmiş vücudu, moloz ve taş yığını ile beyaz tebeşir tabakası karşısında küçük görünüyordu.

Ama göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyordu.

Cecelia sevinçle genç Phoebeyi koynundan çekerek sulu gözlerinin içine baktı. "Sevgilim, bak, nefes alıyor. Yaşıyor."

"Öyle mi?" Phoebe burnunu çekti.

"Evet, tatlım. Ama birinin gidip ön bahçeden Jean-Yves için bir ambulans doktoru getirmesi gerekiyor. Ben omzundaki taşları kaldırmaya çalışırken sen de bunu yapabilir misin?"

Phoebe ayağa fırladı. "Ben dönmeden ölmesine izin vermeyin!"

Phoebe küçük siyah ayakkabıları ve kirli önlüğüyle koşarak uzaklaşırken Cecelia'nın boğazındaki bir yumru cevap vermesini engelledi.

Bu, onun adına verebileceği bir söz değildi.

"Jean-Yves," diye fısıldadı gözyaşları arasında, ona doğru uzanıp kolundaki ve omzundaki tuğlaları nazikçe çekerken. Çalışırken, sesindeki umutsuzluğu bastırmaya çalışarak konuştu, ikisini de ezebilecek daha fazla taş ve molozun düşmesini başlatmamaya dikkat etti.

"Biz Haydutlara göz kulak olmak için elinizden geleni yapmaktan yorulduysanız şaşırmamalıyım. On yıl boyunca gözyaşlarımızı sildiniz, saçma eğlencelerimize katlandınız ve entrikalarımıza tahammül ettiniz.... Size daha fazla sorun çıkarmayacağımıza söz veriyorum.... Sadece... yapmayın..." Boğazı kapandı. Söyleyemedi. "Sensiz olmaya hazır değilim." Sesi kırıldı ve gümüş rengi saçlarından bir adamın başına doğru düzeltti.

"Tatlı karın ve güzel kızının seni öbür dünyadan çağırıyor olabileceğini biliyorum ve onlara gidersen bunu sana karşı kullanmayacağım." Gözyaşlarını koluyla silmeden önce özellikle ağır bir taşın altında titredi ve sarsıldı. "Belki de seni çok uzun süre tuttum," diye hayıflandı. "Hak ettiğimden daha uzun. Ama.. Phoebe'nin bir baba figürüne ihtiyacı var ve ben senden daha iyi birini düşünemiyorum-"

"Ağlamamalısın, *mon bijou*." Jean-Yves'in boğuk, soluk soluğa sesi bir mucize gibi üzerine çöktü. "Gözyaşlarını silmek için elimi kaldıramam."

Rahatlama Cecelia'yı dizlerinin üzerine çöktürdü ve onun yaralanmamış elini kaldırarak ıslak yanağına dayadı. Hıçkırıkları artarken bile "Yapmayacağım!" diye söz verdi.

"Seni ," diye söylendi, zayıf bir şekilde öksürürken yüzünü buruşturdu. "Gözlerimi açamıyorum. Işık çok parlak ve çok yorgunum."

"Sakın uyuma," diye tembihledi, uyursa gerçekten bir daha uyanamayacağından korkuyordu. Sadece onu rahatlatmak için bile olsa güneşi karartabilmeyi ya da Londra semalarındaki sonsuz griliği geri çağırabilmeyi ne kadar isterdi. "Phoebe iyi olduğundan emin olmak isteyecektir. O dönmeden uyumayacağına söz ver."

Söz konusu kız, iri yarı bir ambulans doktorunu küçük sarışın bir römorkör gibi peşinden sürükleyerek geldi. Bir başka sağlık görevlisini Francesca ve Alexandra takip etti; her biri solgun, kirli ve telaşlıydı.

Sağlık görevlileri Jean-Yves'i enkazın geri kalanından kurtardı, başındaki yarayı sardı ve Jean-Yves'in azımsanmayacak miktarda küfür ettiği kolunu göğsüne sabitledi.

"Endişelenmeyin, *mon Rogues*," diye homurdandı sonunda onu bir sedyeye yükleyebildiklerinde. "Şüphesiz bir dünyanın üzerine refakatçisiz salınmaya hazır değilsiniz."

"Seni hastaneye kadar takip edeceğim." Cecelia onun elini sıkıca kavradı.

"Gerek yok. Nasıl bir his olduğunu bilecek kadar çok kaburgam zedelendi ya da kırıldı," dedi. "Bana yama yapacaklar, omzumu düzeltecekler ve

"Beni eve en harika morfinle gönder."

"Hastaneye geliyoruz ihtiyar," dedi Francesca, inatçılığı bakışlarını yumuşatan zor kazanılmış sevgiyi gizlemeye yetmiyordu. "Bu konuda bizimle mücadele edemeyecek kadar yaralısın."

"Gergedan sürüsü bile bizi uzak tutamaz," diye araya girdi Alexandra, temkinli bir kibarlıkla saçlarını düzelterek.

"Üçünüz hiçbir yere gitmiyorsunuz," diye homurdandı hiç de hoş olmayan bir ses.

Cecelia başını kaldırıp Ramsay'in ilerleyen bir general gibi bahçeye daldığını görünce ağzı küle döndü. Yüz hatları öfkeli bir gazap maskesine dönüşmüş olan Cecelia, böylesine erkeksi ve paralı askerce bir saldırıdan kaçmak için çok ilkel bir içgüdüyle savaşmak zorunda kaldı.

Bu kadar vahşi bir yüz ifadesiyle ulusların onun önünde düşmemesi bir mucizeydi. Nehirlerin onun sözüyle yön değiştirmemesi ve dağların onun yürüyüşüne yol açmak için hareket etmemesi.

Genny haklıydı: İki yüz kilodan fazla İskoç kası ve altın bir boğa gibi ilerleyen buz gibi bir öfkeyle karşılaşana kadar ne kadar şaşırtıcı derecede iri olduğunu unutmak kolaydı. Başını eğdi. Burun delikleri açılıyor. Etrafındaki kaos ve yıkımdan etkilenmemiştir.

Dokunulmaz.

Cecelia, onun tiksintisini ve kendini beğenmişliğini müessesenin her tarafına yayması fikrinden hiç hoşlanmadığını fark edince şaşırdı.

Aynen öyle. Hoşuna *gitsin* ya da gitmesin, bu onundu. Ona aitti.

Ve şimdi bunu kabul etmek zorunda kalacaktı.

Ahlaksız Papaz'dan baştan çıkarıcı sırlar olmayacaktı. Artık onun tam olarak kim olduğunu öğrenmek üzereydi.

Ramsay botlarını birkaç adım ötelere dikip bakışları Cecelia'nın kirli bedeninde mavi ateşten bir iz bıraktığında dili zımpara gibi oldu.

"Öncelikle, yaralı kimse var mı?" diye hırladı.

"Sedyedeki Fransız ve ambulansa taşınan diğer dokuz kişi dışında mı?" Francesca kollarını kavuşturarak karşılık verdi.

"Çimenlikteki yaralılarla ilgileniliyor. Benim sorum siz *hanımlara* yönelik." Aynı duruşu benimserken ağzından keskin bir alaycılık damlıyordu.

Cecelia onun takım elbisesinin omuzlarını nasıl gerdiğini ve dikiş yerlerini nasıl zorladığını fark etti. Görünüşe göre sadece bir kez ve o kadar,

çok iyi yapılmış olsa da, yol vermek zorunda kalacaktı.

Böyle bir zamanda fark edilmesi ne kadar tuhaf bir şey.

Bir elini alnına götürdü. Belki de beyin sarsıntısı geçirmişti.

"Bize bir şey olmadı, teşekkürler Ramsay." Alexandra kayınbiraderinin sorusuna cevap verirken başka kimsenin cevap vermeyeceği belliydi.

"Kardeşim burada olduğunuzu biliyor mu majesteleri?" Son hece dişlerinin arasından bir tıslama gibi süzüldü.

"Elbette biliyor," diye cevap verdi Alexandra. "İşte bu yüzden her an kapıdan içeri darmadağınık, vahşi ve benim için dehşete düşmüş bir halde girmesini bekliyorum." Alexandra'nın kabadayılığı azalmaya başlamıştı, parlak esmer gözleri şimdi gerginlikten kısılıyordu. "Acele etmesini istiyorum."

Cecelia kolunu Alexandra'nın beline dolayarak kocası gelene kadar onu rahatlatmaya çalıştı.

Redmayne'in karısı için endişelendiği gibi birinin onun için endişelenmesi nasıl bir şey olurdu? Tüm benliğiyle. Dük böyle bir patlamada kendi bedenini düşesinin üzerine atardı. Onu iki kırık bacağının üzerinde güvenli bir yere taşırdı. Ona zarar gelmesine izin vermeden önce kan kaybından ölürdü.

Cecelia kendisi için üzölmek istemiyordu ama Jean-Yves'in korkutucu bir şekilde yaralanması ve ilgilenmesi gereken yeni bir görevle birlikte, hem fiziksel hem de diğer açılardan kendini hiç olmadığı kadar ağır hissediyordu. Bilinmeyen sırlar ve tanımlanamayan düşmanlar, dört masum ruhun kanı, kayıp kızların masumiyeti ve şu anda bakımında ve istihdamında olan herkesin güvenliği ile ağırlaştı.

Ramsay Alexandra'ya gözlerini kırptırdı, ağzını çevreleyen sert kaş çizgilerine inançsızlık kazanmıştı. "Redmayne'in buraya gelmene izin verdiğine inanmamı mı bekliyorsun?" Enkazı işaret etti.

"Redmayne bana hiçbir şey için *izin vermiyor*. Ben kendimim ve kimseden izin almıyorum." Alexandra bakışlarını Cecelia'ya kaydırđı. "Ancak, hayırseverlik çabalarım a bunu da eklemek isteyip istemediğimi görmek için okulu geziyordum. Görünüşe göre, kesinlikle istiyorum. Özellikle de şimdi."

Cecelia'nın Alexandra' sonsuz minnettarlığını ifade etmesi, o anda moloz dağından aşağıya doğru yuvarlanmayı seçen devasa bir odun parçasının patlayıcı güröltüsüyle kesilmeseydi mümkün olacaktı.

Ramsay, ona hücum eden bir boğayı hatırlatan bir tavırla kollarını açarak ileri atıldı ve üç kadını da kucakladı,

Kütük kıvılcım, toz ve külden oluşan bir volkanla tam da toplandıkları noktaya düşerken onları geri süpürdü.

Bir tuğla duvar tarafından süpürülmek gibiydi.

Güvenli bir yere götürüldükleri anda sarsılarak uzaklaştı ve Cecelia'yı tuhaf bir şekilde eksik hissettirdi. Böylesine muazzam bir güce sahip olmak onun için hayal bile edilemezdi.

Ama tarafından desteklenmek. Onun tarafından korunmak ve desteklenmek. Ona güvenmek ve onun tarafından kurtarılmak.

Ne kadar olağanüstü.

Kül ve toz gözlüklerine bulaşarak görüşünü tamamen engelledi. Tozlar yüzünde birikti ve dişlerinin üzerinde kireçli bir tat bıraktı. Hırıltılı bir öksürük nöbeti onu ele geçirdi ve nefesini geri kazanmak için elini ağzına götürerek öne doğru eğildi.

Kimse tek kelime etmedi ama eline bir mendil tutuşturuldu.

Cecelia nefes alabilmek için dudaklarındaki, burnundaki ve çenesindeki toz ve külü sildi.

Onun gibi kokuyordu. Temiz çarşaf, keskin sabun ve... kitaplar gibi.

Yumuşak bezin kirlenmemiş tarafıyla temizlemek için gözlüklerini çıkarmadan önce kokuyu kuşatılmış ciğerlerinin derinliklerine çekmek için durakladı.

Endişeyle bahçeyi kolaçan etti, Frank ve Alexander'ın onun arkasında dengelerini ve nefeslerini kazanmaya başladıklarını ama başka bir zarar görmediklerini fark etti.

Phoebe biraz uzakta, duvara yaslanmış, yüz hatları ayırt edilemeyecek kadar güvenli bir şekilde duruyordu.

Jean-Yves neyse ki kütük düşmeden önce sağlık görevlileri tarafından odadan çıkarılmıştı.

Zararı yok. Cecelia Ramsay'e teşekkür etmek için ağzını açtı ama o daha konuşmadan Ramsay konuştu.

"İsa kilt kaldıran Bu *sensin*."

Sesinden daha öfkeli mi yoksa kuşkulu mu olduğunu anlamak zordu.

Cecelia adama şöyle bir baktı, yüz hatlarının küt şekillerinden ve diğer her şeyin çarpıcı büyüklüğünden başka bir şey bulamadı. Sonra dünyayı -ve adamı- odak noktasına getirmek için gözlüğünü kaldırdı.

Sağlam kalan tek penceredeki yansımasını yakalayınca Ramsay'in ne yaptığını gördü. Yüzünü kaplayan is, tıpkı Ramsay'in yaptığı gibi

maskeli balo maskesi. Bu şekilde örtünmüş, gözlükleri takmamış ve saçları kül ve molozlarla tozlanmış olan kadın, daha dün harabe evde tanıştığı kadına kesinlikle benziyordu.

Nefret ettiği kadın.

Scarlet Lady.

"O benim," diye itiraf etti hüzünlü bir iç
çekişle. Ramsay'i öpmüştü ...

Ve şu anda ona karşı beslediği antipatiye bakılırsa bir daha asla da olmayacaktı.

Saçları darmadağın olmuş, gıcır gıcır takım elbisesinin yüksek yakası kir içinde kalmış, kravatı kaybolmuştu. Ama gözleri. Gözleri gümüş fırtınalarla parlıyordu, mavi neredeyse tamamen kaybolmuştu.

Fırtına üzerine salınmak üzere olmasaydı, hayranlık duymak ve özümsemek için ayırabileceği tüm zamanı ayırırdı.

Her zaman fırtınalara düşkün olduğu gibi, onun vahşi güzelliğinin tadını çıkarmak için.

Lud, diye düşündü alaycı bir şekilde. Patlama aklını başından almış olmalı.

Öne doğru tehditkâr bir adım attı, omuzları öfkesiyle birlikte büyüyor gibiydi, öyle ki Cecelia serserilerin güvenli alanına doğru bir adım geri çekildiğini fark etmekten utandı.

Bağırmadı. Gerçekten de sesi birkaç imkansız oktav alçalmıştı. Ama emirlerinin derinliği ve kesin telaffuzundaki bir şey, onlara gök gürültüsü gibi bir kükremeden daha fazla ciddiyet katıyordu.

"Biri bana burada ne *haller* döndüğünü ve *sizin* gerçekte kim olduğunuzu söylesin." Cecelia'ya doğru kınayan bir parmak salladı ve Cecelia sanki parmağı bir tabancanın ucuymuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Açıklamaktan mutluluk duyarım lordum." Sesini eşit tutmak için mücadele etti. "Ancak... sizden ricam, karşınızdaki kişinin kullandığı dile dikkat etmeniz-"

"Bu ev o kadar kirlenmiş ki, benim konuşmam zerre kadar fark yaratmayacak, madam," diye alay etti, pençeleri olabilecek kadar keskin ve nefret dolu bir bakışla onu süzdü.

Tiksintisi, beklenen bir şey olsa da, hâlâ acıtıyordu. Hayır, yakıyordu. Göğsünde bir öfke ateşi tutuşturdu.

"Özür dilerim efendim," dedi Cecelia toplayabildiği kadar kontrollü bir şekilde. "Belli ki burada kişisel bir kan davanız var.

Bununla birlikte, krallığın bir kontesi ve düşesinin huzurundasınız ve bu nedenle, bir beyefendi olarak onlara, üstlerinize, makamlarının gerektirdiği saygıyı göstermek size düşer."

"Daha iyi mi?" diye alaycı bir şekilde homurdandı. "Kiminle arkadaşlık edersen et, benden daha iyi birinin doğabileceğine artık inanmıyorsun." Çenesini soylu hanımlara doğru itti. "Ama kan davası olsun ya da olmasın, az önce bir patlama şehrimi tehlikeye attığı için buradayım ve bunun nedenini ve nasıldığını öğrenmek istiyorum."

Benim şehrim, diye düşündü Cecelia. Sanki Londra'nın sahibiymiş gibi. Adamın küstahlığı. Kendini beğenmişliği. Zekâsıyla yüzleşecek cesareti olsaydı, onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylerdi. Ama görünüşe göre cesareti kırılmaya başlamıştı.

Francesca arkasından, "Burada neler oluyor?" diye sordu, "Birisi Cecelia'mızı kendi işyerinde öldürmeye çalıştı. Şimdi, bu konuda ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Ramsay Francesca'yı bir meşe ağacının sivrisineği görmezden geldiği gibi görmezden geldi.

"Hangi tanışmamız yalandı?" Sorusunun altında ciddi bir not vardı ve Cecelia onun da büyülu akşamlarını düşünüp düşünmediğini merak etti.

Öpüşmeleri hakkında.

Cecelia, "Sana yalan söylemedim," dedi.

"Bana adının Hortense Thistledown olduğunu söylemiştin," diye suçladı.

"Bana Hortense Thistledown *diyebileceğinizi* söyledim," diye düzeltti. "Bunu bir... iş takma adı olarak düşün. İsterseniz bir takma ad da diyebilirsiniz."

"Peki ya Fransız aksanı?"

"Bunun benim açımdan biraz ... doğaçlama olduğunu kabul ediyorum," diye çekindi. "Adına ne dersiniz . Bir yalan." Sesi hala aynı olmasına rağmen Hatta Cecelia çok uzun bir ipin ucuna geldiğini hissetti. Bu ipin ucunda bir ilmik olabilirdi.

Cecelia, eğer gerçeği istiyorsa, gerçeği alacağına karar verdi. "Dün sabah Henrietta Thistledown adında bir teyzem olduğunu öğrendim, aynı cümle içinde bana öldüğünü ve işini bana bıraktığını söylediler. Kapımı kırmakla tehdit ederek ilk değerlendirmemi kaba bir şekilde yarıda kestiniz ve ben de mirasımı uygun gördüğüm yöntemlerle savunmak zorunda kaldım."

İfadesinin ortasında başını sallamaya başlamıştı. "Bir an için bunun kulağa tamamen saçma gelmediğini varsayacağım ve nedenini soracağım.

yasaları çiğnemediğiniz halde kendinizi polise karşı savunma ihtiyacı hisseder misiniz?"

"Çünkü Henrietta bana yazdığı bir mektupta düşmanlarının benim de düşmanım haline geldiğini ve bu düşmanların kanun yapıcılar *kadar* kanunları çiğneyenler de olduğunu söyledi. Eğer onu tanıyorsanız, yarısı Lordlar Kamarası'nda ve altınızdaki adalet sıralarında oturan müşterilerini de biliyor olmalısınız." Cecelia onun tepkisini ölçtü, burada dikkatli davranıyordu. Ne kadarını açıklamalıydı? Cassius Ramsay'e ne kadar güveniyordu? Derin bir nefes aldı.

Bir peni için ... "Henrietta bana borçları ve onu öldürtebilecek sırları olduğunu söyledi. Bu beni ve okulu tehlikeye soktu. Ve... bakın neler oldu." Elini felaketi kapsayacak şekilde salladı.

Gözleri ince buz parçalarına dönüştü. "Henrietta'nın sana ülkedeki en büyük servetlerden birini bıraktığına ve onunla hiç tanışmadığına inanmamı mı istiyorsun?"

şey bu muydu?

"Yapmış olabiliriz," diye düzeltti Cecelia. "Genny benimle çok küçük bir kızken tanıştığını hatırladığını söyledi-"

"Dul bir taşra papazının kızı olarak, böyle bir çaba hakkında hiçbir eğitim, bilgi ya da birikime sahip olmadan Kızıl Leydi'nin kisvesini üstlenmeyi planladığınıza inanmamı mı bekliyorsunuz?" Konuşurken küçümseme, kuşkunun önüne geçti.

"Üniversitede ekonomi alanında pek çok ders aldım, başarılı bir kumar girişimini yönetme konusunda yeteneklerime oldukça güveniyorum-"

"Dün bir avukatın ofisinde oturdunuz, kötü şöhretli bir aile üyesinin ölümünü öğrendiniz ve kendi kendinize düşündünüz, neden zaten çürümüş ve köhne bir şehrin ahlaksızlığına katkıda bulunmayasınız?"

"Hiç de öyle değil-"

"Bu mesleğe *dün* tesadüfen girdiğine inanacak kadar saf olduğumu mu sanıyorsun?" Konuşurken Cecelia ile neredeyse burun buruna gelene kadar ilerledi. Belki de hayatında ilk kez boyuna posuna şükretti ve sahip olabileceği her santimi kullandı.

Ve hala onun üzerinde duruyordu.

Biri bunu nasıl yapar? diye merak etti. Ayakta durmayı dokumaya dönüştürmek. Doğru dürüst bir dokuma tezgâhının bilgisine sahip olmayı hiç o anki kadar yoğun bir şekilde istememişti.

Hal böyle olunca, omuzlarını geriye atıp çenesini kaldırdı ve her türlü çatışmanın midelerini bulandırmamasını ve soğuk terler neden olmamasını diledi. "Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmak zorunda değilsiniz lordum. Sanırım tek göreviniz kurumuma bunu kimin ve neden yaptığını bulmak olacak."

Bunun üzerine gözleri dümdüz oldu. Sanki hayal kırıklığı öfkesini söndürmüş gibi gözlerinden tüm elektrik boşaldı.

"Haklısınız elbette," dedi soğuk bir ifadeyle. "Söyleyin bana, Bayan Teague - yoksa Bayan Thistledown mıydı? - teyzeniz size bu tehlikeli sırların doğası hakkında herhangi bir işaret verdi mi?"

"Pek sayılmaz." Cecelia yutkundu, adamın boynundaki kordonlar ve şakağında nabız gibi atan damar karşısında korkuya kapılmamak için elinden geleni yapıyordu. "Hayır... o kadar çok kelimeyle değil."

"Açık konuş," diye kestirip attı. "Evet mi hayır mı?"

"Hayır, hayır. Onları bana kesinlikle açıklamadı... henüz." Adam ona büyük bir şüpheyle baktı ve Cecelia yalan söylemekten kaçınmaya çalıştığını ama aynı zamanda kendisini daha fazla tehlikeye atabilecek bir şeyi açığa vurmak istemediğini biliyordu. Bir kadının varlığını ortaya çıkaracak kadar aptal değildi.

kodeks deşifre edilmeden önce.

"Böyle bir şeyi kimin yapmak isteyeceği hakkında hiçbir fikriniz olmadığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Hiçbir ipucu yok."

"Bir neden olabilir mi?" diye sordu. "Bir rakip, memnuniyetsiz bir müşteri, ödenmemiş borçlar, mutsuz bir çalışan, vesaire."

Cecelia başını salladı. "Herhangi biri olabilir. Hesapları henüz bulamadım."

Alexandra eğildi ve parmağını molozların üzerini örten beyaz tabakanın üzerinde gezdirdi. Parmağını burnuna götürerek kokladı ve dilinin ucuyla maddeye dokunarak nazikçe tükürdü. "En azından patlamada hangi ajanın kullanıldığını biliyoruz," dedi.

"Barut," dedi Ramsay kayıtsızca.

"Kesinlikle." Alexandra sanki onu şaşırtmış gibi ona baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Ben bir askerdim, hatırladın mı? Bu kokuyu nerede olsa tanırım." Baldızına baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Rafine siyah barut genellikle kazılarda kullanılır," diye Alexandra. "Arkasında beyaz bir kalıntı bırakır, buhar ve sülfür tadı vardır."

Güherçileden kaynaklanan idrar gibi bir şey var." Baş ve işaret parmaklarını birbirine sürterek maddeyi test etti. "Yine de merak ediyorum. Bu tür şeylere göre bu oldukça küçük bir patlamaydı. Evin bu belirli bölümüyle sınırlı. Ayrıca, burada tam olarak çözemediğim bir tat var. Acı..."

Francesca eteğini kaldırdı ve botunun ucuyla molozlara dokundu. "Burada barut dışında bir madde kullanılmış olabilir mi? Nitrogliserin, belki?"

"Nitrogliserin böyle hesaplı bir yıkım için fazla dengesizdir." Cecelia, Ramsay'ın etkileyici dokuma tezgâhının soğukluğunun altından kayarak, konutun ikinci katının kalıntılarına doğru tehlikeli bir enkaz rampası oluşturan taş yığınının yanına çömeldi. Kısa bir süre önce Cambridge'de katıldığı ve Dr. Alfred Nobel tarafından verilen bir kimya ve simya dersinde öğrendiği bir şeyi hatırladı.

"Fransızlar yakın zamanda nitrogliserinden daha kararlı bir melanit ürettiler." Cecelia elini Alexandra'nın kopyasına uzattı, parmağıyla tozun üzerinde gezindi ve tükürmeden önce dilinin ucuyla test etti.

"Tam da şüphelendiğim gibi," diye açıkladı. "Muhtemelen karbazotik asit adını verdikleri bir trinitrofenol. Dr. Nobel'in patlayıcılar konusundaki gelişmeleri sayesinde, artık karbazotik asidi, patlama yarıçapı tahmin edilebilir bir bombanın içine yerleştirmek mümkün." Başını kaldırdı, midesi korkuyla altüst olmuştu. "Ayrıca, birkaç yıl önce İrlandalı Sinn Fein tarafından üstlenilen demiryolu saldırılarında kullanılan bir zamanlama cihazından bahsetti."

"Yani suçlu cihaz patlamadan çok önce gitmiş olabilir mi?" Francesca hayıflandı. "Sinsi herif, her artık!" Bir kayaya tekme attı.

Ramsay sanki transa geçmiş gibi, içinde kötü bir kelime olduğunu düşündüğü bir ses çıkararak onların dikkatini çekti. "Patlayıcı bileşikler. Karbazotik asit. Bu üçünüz nereden çıktınız Allah aşkına?"

"Cenevre Gölü'ndeki kızlar için Ecole de Chardonne," diye yanıtladı Francesca. Alexandra yardımsever bir şekilde, "Ve sonrasında Sorbonne," diye ekledi. "Bu arada

Çeşitli Kıta Avrupası ve Amerikan üniversitelerinde birkaç ek dersle birlikte."

Bir kez göz kırptı. İki kez. Onları mikroskop altına koyacakmış gibi baktı.

Cecelia'ya yeni bir kuşkuyla baktı ve kendi evinin yıkımından onun sorumlu olup olmadığını merak ettiğini anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu. "Senin matematikçi olduğunu sanıyordum. Bunun patlayıcılar konusundaki geniş bilginle ne ilgisi var?"

Cecelia ayağa kalktı ve ağzını açtı ama Alexandra ondan önce davrandı.

"Yapma Ramsay, onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünemezsin."

"Peki neden olmasın?"

Alexandra alay etti. "Eğitimi temelde matematik olsa da, elbette bunların uygulamaları konusunda eğitim alacaktı, bu da temel bir fizik ve kimya bilgisi anlamına geliyordu. Aslında birçok kursa birlikte katıldık."

"Evet." Francesca onu savunmak için araya girdi. "Cecelia'nın belirttiği gibi, hâlâ sıkıcı derslere katılmakta ısrar ediyor. Kendi evini havaya uçurarak ne kazanabilir ki?"

Ramsay'in ağzı ince bir çizgi halinde düzleşirken Cecelia da Frank'e alaycı bir bakış fırlattı.

"Kanıtlardan kurtulmanın daha temiz yolları var." Çenesinde bir kas kasıldı. "Arkadaşlarınız size karşı çok korumacı, Bayan Teague. Sanki bir şeyden suçlu olduğunuzu biliyorlarmış gibi."

Cecelia doğruldu ve onun bakışlarıyla yüz yüze gelmek için elinden geleni yaptı. "Her zaman böyle olmuştur lordum, birbirimizi koruruz."

"Cecelia genelde utangaç ve hassas bir yapıya sahiptir," diye açıkladı Alexandra. "Ve daha yeni akıl almaz derecede travmatik bir şey yaşadı. Belki bunu başka bir zaman bitirebiliriz, Ramsay."

Cecelia'nın bir aslan yapsaydı kahkaha olabileceğini düşündüğü garip bir ses çıkardı. Ve eğer biri gülümsemeden gülebilseydi. "Utangaç mı? Hassas mı? Beni aptal yerine koyduğunuzu biliyorum ama kimse o kadar saf değildir." Parmaklarını gür saçlarının arasında gezdirdi. "Kimya ve fizik... Büyükanнем Ramsay üçünüzü de cadı diye yakardı."

Şimdiye kadar Phoebe o kadar sessiz ve hareketsizdi ki, varlığı neredeyse unutulmuştu. Ramsay'in altında durana kadar ona doğru yürüdü, küçük yumrukları var olmayan kalçalarına dikilmişti.

"Gözleri olan herkes onun bir cadı *olmadığını* söyleyebilir," diye ilan etti kız, başını boynunun üzerinde sonuna kadar geriye eğip ona bakarken bile altın devden etkilenmemişti.

Cecelia, en az mucizevi bir şeyin gerçekleştiğini hayretle izledi.

Şimdiye kadar Ramsay'nin kalbiyle aynı taştan ve buzdan oyulduğundan emin olduğu yüzü, gözleri sıvı bir cazibe havuzuna dönüşene ve ağzı her zamanki kaşlarını çatmaktan kurtulana kadar giderek yumuşadı.

Böyle bir ifadeyle neredeyse... yakışıklı görünüyordu.

Neredeyse.

"Nereden geldin, küçük kız?"

"Bilmiyorum." Açık gözlü kız, Ramsay'in Golyat'ına karşı meşhur Davut gibi duruyordu. "Ama cadılara gerçekten inanamazsın ve artık onları yakamayacağını biliyorum."

"Elbette kimse yanmayacak," dedi neredeyse özür dilercesine. "Yine de, seni kızdırmak istemem ama bu kızıl saçlı bayan üçlüsünün belaya eğilimli olduğundan eminim. Çok sayıda patlama, yangın, silahlı çatışma, adam kaçırma ve hatta bir keresinde kardeşimi bir gün bir gece boyunca büyülü bir uykuya yatıran hain biralar." Çömeldi, hâlâ kızla göz hizasına gelmiyordu ama kirli giysilerini bacaklarının, kollarının ve omuzlarının üzerinde en dikkat çekici şekilde geriordu.

"Bu sana cadıların işi gibi gelmiyor mu?" diye sordu nazikçe. Phoebe omzunun üzerinden Cecelia'ya baktı, ifadesi belirsizdi.

Cecelia tırnaklarına tükürecek kadar öfkelenmesi gerektiğini biliyordu ama bunun yerine konuşmayı izlemekten başka bir şey yapamaz hale gelmişti.

"Cadı olamayacak kadar güzel," diye karar verdi Phoebe kaşlarını sevimli bir şekilde kırıştırarak. "Ayrıca burnu birazcık bile siğilli değil, parmakları da boğumlu değil." Ramsay'e dönüp baktı, şüphesiz yeterince ikna edici bir argüman ortaya koyup koymadığını görmek istiyordu.

Söz konusu İskoç Cecelia'ya bakıyordu. "Och, lass, sanırım buna hakkın var."

Cecelia onun yoğun bakışları altında kıpırdanma isteğiyle savaştı. Ağır sorular ve daha da ağır suçlamalar taşıyan bir bakış.

Ayrıca, onun güzel olduğunu kabul ettiğinin farkında olup olmadığını merak ediyordu... "Adın ne çocuk?" Kızla konuşurken sesinin gürültüsü Cecelia'nın karnının derinliklerindeki bir şeyi sökmekle tehdit etti. "Ben Phoebe." Reverans yaptı.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Phoebe." Kısa bir süre el sıkıştılar ve Ramsay'nin ağzının kenarlarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Ben-"

"Kim olduğunu biliyorum. Sen ahlaksızlığın papazısın. Geçen sefer buraya geldiğinde bağırıyordun. Beni götürmeyessin diye masanın altına saklandım."

Ramsay'nin yüz hatlarındaki ve vücudundaki tüm kaslar bir kez daha gerildi ve onu her zamanki taştan heykeline dönüştürdü. "Böyle küçük bir şeyin böyle bir yerde ne işi var?" diye zorlukla dizginlediği bir öfkeyle sordu. "Kayıp kişi raporlarını araştırırsam onu bulabilir miyim?"

"Kayıp değilim, tam buradayım." Kollarını uzattı ve sanki adam körmüş gibi el salladı. "Ben Phoebe Thistledown."

"O bana ait," diye atıldı Cecelia, kızın eline uzandı ve onu eteklerinin güvenliğine çekti.

Önce Cecelia'yı, sonra kızı inceleyen Ramsay'in kaşları daha derin ve kasvetli bir bakışla birlikte geri döndü.

Cecelia onun gözünde tüm itibarını kaybettiğini biliyordu. Geri dönüşü olmayan noktayı geçmişti.

Onlar bir kez daha gerçek düşmanlardı.

"O... sana hiç benzemiyor," dedi sonunda.

"Sanırım babasına çekmiş."

"Sen hayal et." Dudakları sessiz bir tiksinti hırıltısına dönüştü. "Onun soyu için yarışan bu kadar çok erkek var mı?"

"Ben öyle demedim." Cecelia çenesini bir çentik kaldırdı. "Ve çocuğun önünde böyle konuşmadığın için sana teşekkür ederim. Onu zaten yeterince küfre maruz bıraktınız."

Yüzünün rengi bir parça soldu ve kızla birbirlerine benzer bir şüpheyle bakarken utanmış gibi görünme zarafetini gösterdi.

"Bağışlayın beni, Bayan Phoebe," diye mırıldandı, Cecelia'yı anlayamayacağı kadar şaşırtarak.

Phoebe başını sallayarak onu affettiğini belirtti ve sonunda "Sen bir yargıç mısın?" diye sordu.

"Evet. Ve sanırım hepiniz gidip temizlenmekte ve görülmekte özgürsünüz, ancak bu soruşturma tamamlanana kadar Londra'dan ayrılmayacaksınız." Bakışları Cecelia'ninkilerle çarpışarak onu en az on derece ürpertti. "Sen hariç. Sana hâlâ soracak sorularım var."

Phoebe onun önüne geçti. "Eğer bir kanun adamıysan, kimseye zarar veremezsin," diye hatırlattı ona. "Ve benimle eve gelmesine izin vereceksin, çünkü yanlış bir şey yapmadı."

Gözlerini kırpıştırarak kızı baktı, sesi öncekinden daha az tizdi. "Ev mi? Burada oturmuyor musun çocuğum?"

"Hayır, Jean-Yves ile Cranford Sokağı'nda yaşıyoruz. Peri ağacı ve sarmaşıktan yapılmış bir yatağım var, penceremde bir ardıc kuşu yuva yapıyor ve Aşçı kahvaltısı için bana fazladan vişneli tart yaptı."

Ramsay pantolonunun paçalarını sıvazladı ve yorgun bir nefes verdi. "Annen yanlış bir şey yapmadıysa, benden korkmasına gerek yok, çocuğum."

"O değil-"

"Küçük Phoebe'yi hastaneye götürmeme ne dersin?" diye araya girdi Francesca, Cecelia'nın elinden kızın elini alarak. "Patlamaya çok yakındı ve Jean-Yves ile birlikte muayene edilmesi gerektiğini düşünüyorum. İşin bittiğinde bizimle orada buluşabilirsin Cecil, biz de sana eve kadar eşlik ederiz."

"Bay Derringer size eşlik edecek mi?" Cecelia sorguladı. Birisi ona açık alanda saldırmış ve ikincil hasar konusunda hiçbir endişesi olmadığını açıkça belli etmişti. Phoebe'nin güvenliği her şeyden önemliydi.

"Hayır, ama Bay Colt'u işe aldım." Francesca sırtıttı. "Üzülme canım, bize iyi bakılıyor." Her zaman bir tabanca bulundurduğu cebini yokladı.

"Teşekkür ederim, Frank." Francesca zavallı Phoebe'yi süpürüp götürürken Cecelia bunu tüm kalbiyle söylüyordu.

Phoebe'nin yüksek, tatlı sesi ürkütücü derecede boş mermer koridorda yankılandı. "Neden sana Frank diyor? Bu bir erkek ismi."

"Bu bir sır," dedi Francesca hoşgörülle. "Eğer doktor için çok iyiysen, sana Kızıl Haydutlar'ın hikâyesini anlatabilirim."

"Hikâyeleri severim," diye Phoebe.

"İçgüdüsel olarak sevdiğini

biliyordum." "Ve ben her zaman

iyiyimdir."

Francesca'nın kahkahası içten ve boğuktu. "Hiç kimse her zaman iyi değildir ve eğer öyleyse Kızıl Haydutlar'a dahil edilemez."

"O zaman..." Phoebe sessiz bir bu konuyu düşünmüş gibiydi. "mı yapmalıyım?"

"Düzenli olarak."

"Bana nasıl yapılacağını öğretebilir misin?"

"Ah, sevgili kızım, hiç sormayacaksın sanmıştım. Frank Teyze senin en hevesli eğitmenin ."

"O zaman doktor için yaramazlık mı

yapmalıyım?" "Tabii ki hayır."

"Ne zaman yapmalıyım?"

"Bu harika bir soru - Ah canım, benimle birlikte duvarın kenarında dur."

"Neden?" Phoebe sordu.

"Çünkü bir dük tarafından çiğnenmek istemezsiniz."

Ağır ayak sesleriyle birlikte Alexandra'nın Cecelia'yı kavrayışı daha da sıkılaştı.

"Nerede o?" Devonshire aksanı koridorun duvarlarında yankılandı, eşit oranda endişe ve vahşet içeriyordu.

"Avludaki bahçelerde," diye Francesca'nın dikte ettiğini duydular. "Bu arada ona zarar gelmemiş."

Redmayne, giriş kapısından çıkıp patlayıcı enkazının dibinde duran karısını gördüğünde şeytani ve karanlık bir hayvani hareket çizgisiydi.

"Rica ederim!" Francesca'nın koridordan gelen neşeli seslenişine kulak asılmadı.

Alexandra küçük bir çığlık atarak Cecelia'nın elini bıraktı.

Kırılan sayısız pencerenin camları, dük ve düşesin yıkık bahçelerdeki umutsuz ayak seslerini duyururken, ileriye doğru koşuşturmaları daha küçük bir adamı sırtından vuracak bir çarpışmayla sonuçlandı.

Ancak Redmayne küçük karısını göğsüne bastırdı, ceketinin içine uzanıp kollarını sırtına doladığında güçlü omuzlarını onun üzerinde kavuşturdu.

İri ellerinden biri başının arkasını kavradı ve diğeri, yaralı yanağını başının tepesine bastırırken omurgasını yukarı ve aşağı doğru çekti.

Ona nazikçe davranmasına rağmen, bir korsanın yanaklarını kıpkırmızı yapacak bir dizi küfür havada uçtu. "Bir daha asla gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim, beni duyuyor musun?"

Alexandra onun göğsüne daha da gömüldü. "Ben iyiyim. Bir çizik bile yok. Endişelenmene gerek yok."

"Gerek yok-" Onu kendinden uzaklaştırdı ve kendi gözleriyle sağlığını inceledi. "Bu, son yıllarda yara almadan kurtulduğun ikinci patlama. Bu yüzden bana yardım et, üçüncüsü olmayacak."

"Geldiğine sevindim." Alexandra ağır bir şekilde kocasına yaslandı ve o da hemen eğilerek Alexandra'yı kollarının arasına alırken, aynı tonda kış mavisi gözleriyle kardeşine söylenmemiş bir mesaj gönderdi.

Ramsay bir kez başını salladı.

"Seni eve götürüyorum," diye mırıldandı karısına.

"Ama." Alexandra endişeyle kocasının omzunun üzerinden baktı, is maskesi çoğunlukla Dük'ün gömleğinin ön kısmında kalmıştı. "Cecil..."

"Ramsay onunla birlikte." Redmayne duraksamadı bile.

"Ben bundan korkuyorum. Onu asmak istiyor, biliyorsun."

"Evet, ama bugün değil," diye yanıtladı dük, sanki aklından geçen en uzak endişe buymuş gibi. "Seni eve götürdükten, yıkadıktan ve iyice muayene ettikten sonra bununla ilgileniriz." Ses tonu ne alaycı, ne kınayıcı, hatta ne de açıkça seksiydi. Sadece tartışılmazdı.

Kaçınılmaz.

Redmayne karısını götürürken Cecelia ve Alexandra çaresizce birbirlerine omuz silkti, ama Cecelia sevgili arkadaşının gözlerinde bakır bir rahatlama parıltısı yakalamadan önce değil.

Birkaç dakika boyunca herkesin kaybolduğu boş kapı aralığına baktı, ona doğru sürüklendi. Ramsay'in yakınlığından uzaklaştı. Londra'nın ender rastlanan parlak mavi gökyüzüne bakarak birkaç nefes aldı.

Fırtınaya hazırlanıyoruz.

Ramsay hâlâ inanamıyormuş gibi, "Kızıl Leydi," dedi. Sanki bu unvanın tadı Thames Nehri kıyılarındaki pislikler gibiydi. "Lord Şansölye bana her zaman şeytanın en büyük numarasının var olmadığına sizi inandırmak olduğunu söylerdi.... şu ana kadar ne demek istediğini hiç anlamamıştım."

"Benim şeytan olduğumu mu düşünüyorsun?" Onunla yüzleşmek için döndü, dehşete kapılmıştı.

"Hayır." Çenesi granit bir kareye dönüşmüştü ama şakağındaki damar, bir tutam saçın pomadından kurtulup asık suratlı alnına sarktığı yerin altında hâlâ nabız gibi atıyordu. "Sen bir succubus'tan biraz daha fazlasısın." Parmaklarını yelesinde gezdirerek ön saç telini tekrar yerine oturttu. "Bunu daha önce nasıl göremedim? Zamparalık ve hilekârlıktan başka bir şey için yaratılmamışsın. Senin gibiler tarafından baştan çıkarılmama izin verdiğime inanamıyorum."

"Amacım sizi ayartmak değildi-"

"Saçmalık." Adam ona dikkatli, dikenli ama biraz da kırılmış bir bakışla baktı. Sanki bir yanı ona inanmak istiyormuş gibi.

"Gerçekten. Aramızda barış olsun istedim. Belki de daha fazlasını." Ona doğru belli belirsiz bir adım attı. "Dün gece söylediğim her şey gerçektir. Aramızda geçen her şey... gerçektir."

Kırılğanlığın gölgesi kaybolmuş, yerini öylesine katı bir tiksintiye bırakmıştı ki, hayal edip etmediğini merak etti.

"Seninle ilgili hiçbir şey gerçek değil. Ne adın, ne de nezaketin. Öpücüklerin para, seksin ise silahın. Senin tarafından tekrar kandırılacağımı sanma."

Zalimliği canını yakmıyormuş gibi davranmak zordu. Bunca yıldan sonra bir tür soğukkanlılık maskesi geliştirmiş olması beklenirdi. Papaz Teague ile geçirdiğı çocukluk ona duygularını saklamayı öğretmiş olmalıydı. Üniversitede maruz kaldığı alaylar ve tacizler onu acıya alıştırmış olmalıydı.

Sık sık sert olmaya çalışmıştı. Erkeklerin barbarlığına ve diğer kadınların kınamalarına karşı Alexandra gibi duvarlarla ya da Francesca gibi sivri uçlarla karşı koymayı ve savunmayı.

Ama sonsuz hayal kırıklığına rağmen, hakaretlerin inebileceğı yumuşak bir yer olarak kalmıştı.

Hep acıtırlardı. Ya da yaktılar. Onu incitir ve küçük düşürürdü. Eğer biri ona kendini çok büyük, beceriksiz ve aşağılık hissettirmiyorsa, o zaman ona kendini çok ama çok önemsiz hissettiriyordu.

Nasıl oluyordu da erkekler kadınları incitebiliyor ve sonsuza dek cezasız kalıyorlardı?

Nasıl oluyordu da bir adam onun hayatı haline gelen kaosu ortasında durabiliyor ve sanki buna hakkı varmış gibi onu buzdan pençeleriyle tırmıklayabiliyordu?

Bu adalet miydi? Bu adam, bu kibirli, alçak, dev gibi adam gerçekten de kendisini kelimenin tam anlamıyla bir dev olarak mı görüyordu?

Göğsünün çukurunda bir şey oluştu. Karanlık ve ağır bir şey. Kasvetli ve içi boş. Buna korku diyordu ama o kadar da soğuk değildi. Öfke ama o kadar da sıcak değil. Acı ama o kadar da zayıf değil. Belki de tüm bunların bir karışımı.

Kendi fırtınası gibi esiyor.

Düşmanlık dolu bir ses çıkardı. "Bir bakire gibi öpüşüyorsun, hakkını vereyim." "Sen de aradaki farkı bilecek bir erkek gibi öpüşüyorsun," diye yaylın ateşi açtı.

Geri. "Bir bakireyi fahişesi haline getirip sonra da bunun için onu suçlayan bir adam."

"Asla." Gözleri şimşek gibi parlıyordu. "Beni tanıdığını sanma. Sen onları para için dolandırırken, içi boş fantezilere ve güzel safsatalara para ödemek için bu kapıdan gölgeler gibi süzülen zayıf iradeli adamlara benzemem. Henrietta'nın ölümcül sırlar sakladığını zaten bildiğimi mi sanıyorsun? Birinin onun ölmesini isteyeceğini? Gün geçtikçe daha sık, rütbenin kötülüklerinin kanıtlarını bu kapının eşiğine kadar takip ediyorum." Şimdi daha da yaklaştı.

İnanılmaz derecede büyümüştü. "Söylediğinden daha fazlasını biliyorsun, kadın. Seni kimin öldürmek istediğine dair hiçbir fikrin olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Senin dışında mı?"

"Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım!" Adam hayal kırıklığıyla elini kaldırdı ve kadın bunun sadece bir jest olduğunu fark edene kadar irkilmemek için elinden geleni yaptı. "Beni test etme."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okuyarak kirli mendilini ayaklarının dibine fırlattı. "Senin bu işle bir ilgin olmadığını nereden bileyim? Buraya duyduğun nefrette kesinlikle kararlısın. Patlamadan hemen sonra buraya geldin. Sakın bana sadece bu civarda olduğunuzu söylemeyin."

"Aslında öyleydim." Yüz ifadesi asık surattan düpedüz kötücül bir ifadeye dönmüştü. Söylenemeyecek kadar karanlık bir öfkeyle doluydu. "Kayıp kızlardan biri buradan çok uzak olmayan bir malikânenin bahçesinde bulundu. Katerina Milovic, ve size söyleyeyim, buradan çıkarılan cesetler ondan geriye kalanlardan daha az aklınızı kurcalar."

Cecelia'nın eli, tehditkâr bir hıçkırığın kaçmasını engellemek için belli belirsiz bir çabayla ağzına gitti.

Zavallı çocuk.

Bir gün önce öğrendiğinden beri kızları sık sık düşünmüş, yerin altında bir yerde tutulduklarından korkmuştu. Tek başlarına. Korkutulmuş. Onlara yapılanlara rağmen masumdular.

"Bahçe mi?" diye fısıldadı. "Kimin bahçesinde bulundu?" "Lord Luther Kenway, Devlin Kontu." Onun yüz ifadesini izledi.

Dikkatli gözlerle, şüphesiz onun tepkisini ölçmek için. "Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu? Müşterilerinizden biri mi?"

Cecelia inkârdan çok dehşet içinde başını salladı. "Sana bir kez daha söylüyorum, hiçbir fikrim yok. Henrietta'nın müşteri defterlerinin nerede olduğu sizin için olduğu kadar benim için de bir muamma. Tek bildiğim Genny'nin bugün için yenilerini hazırladığı. Bir sayfadan fazla olamaz, ama istersen senindir."

"Katerina'nın işyerinize bu kadar yakın bir yerde bulunmasını garip bulmuyor musunuz?"

"Bilmiyorum." Papağan gibi konuşmaya başlamıştı. Çaresiz bir papağan. "Ama benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Sana inanmamı nasıl beklersin?" diye sordu. "Henrietta'nın serveti buradan elde edilen gelirden daha fazlasıyla inşa edilmiş olmalı. Hâlâ zengin erkekler için genç kızlar ayarladığını düşünüyorum."

cehaletinle ilgili sözün. Özellikle de performans konusunda bu kadar yetenekli olduğunuzu kanıtlamışken."

"Ben asla-"

"Bunu duymak istemiyorum." Moloz yığınının doğru döndü ve dikkatle baktı. "Her taşı, her geçidi tarayacağım. Kayıp kızlarla ne ilgisi olduğunu bulana kadar bu evi sökmeye devam edeceğim."

"Size söylüyorum, burada bulunacak hiçbir şey yok!" Asılsız suçlamaların sınırına ulaşmıştı ve daha fazla dayanamadı. "Bu kayıp kızlar için sandığınızdan çok daha fazla üzgünüm. Onları bulmanıza yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Ama alakasız bir not olarak, benim de tehlikede olan bir sürü kadın ve kızım var, anlıyor musun? Bugün insanlar *öldü* ve çok daha fazlası yaralandı. Sadece kumar cehennemimde çalışan kadınlar değil, terziler, yetimler, kablo işçileri ve dullar da. Bu evdeki her kadının korunmaya ve adalete hakkı var. Her kadının. Kadın. Bu konudaki ikiyüzlü kişisel önyargılarınıza rağmen."

Alaycı bir hareket yaptı. "İkiyüzlü olmak yalancı olmaktan iyidir." "İkisi de aynı şey değil mi?"

Kadına dik dik baktı, aşağılık üstünlüğünü bir manto gibi üzerine çekti. "İlkeler önyargı değildir, madam ve mükemmel olmasam da olmaya çalışıyorum. Ben bir şeyi savunuyorum." Yumruğunu tek bir vuruşla göğsüne vurdu. "Adaletin yanında savaşıyorum. Bakmam gereken bir imparatorluğu olan, dürüst ve amacı olan bir adamım. Sen yaldızlı bir hapishanenin müdüründen başka nesen ki? Umarım buranın geri kalanı enkaza dönüşür; buranın varlığı bile beni rahatsız ediyor!"

İşte bu kadar. Cecelia'nın uzun süren öfkesinin barajı yıkıldı. "Neyim ben?" Bu kez ona doğru ilerledi. "Neyim *ben*? Ben hem zeki hem de merhametli bir kadını. Ne düşünürsen düşün, ahlaklı ve merhametli bir kadını. Gerçekten saldırgan bir şey görmek ister misin? Yüce malikanenize geri dönün, Lord Başyargıç, cübbelerinizi ve peruğunuzu takın ve sonra aynaya uzun uzun bakın. Tabii kendi kışınızda daimi ikametgah edindiğiniz yerden bunu yapabilecek durumdaysanız."

Altın rengi teni daha önce duygusallıktan kıpkırmızı olmuştu ama şimdi biraz mor renk almıştı. Cecelia artık onun yakınında durmadığı için minnettardı, çünkü ondan dalgalar halinde yayılan öfke ve kötülüğün patlamasıyla kavrulabilirdi.

Hakkını yemeyelim, hiçbir şey söylemedi. Öfkelenmekten başka bir şey yapmadı.

Cecelia kapıyı daha da açtı, korkmayacak kadar öfkeliydi. "Kafanız karıştıysa, bu gitmeniz için bir davetti."

Her an patlayabilecek bir cihaz taşıyan bir adamın kontrollü hareketleriyle ilerliyordu. Kadına ulaşana ve bahçe kapısının kemerli eşiğinin altında duraklayana kadar yumuşak ve yavaştı.

Ona doğru eğildi ve kokusu sarhoş edici bir etkiyle duyularına nüfuz etti.

"İyi dinle kadın." Sesi hem pürüzlü hem de pürüzsüzdü, cam parçalarının üzerine damlayan sıcak balmumu gibiydi. "Sen ve senin gibiler bu ülkenin kanserisiniz ve ben de onu kesip atmaya hazırlanan bir cerrahım. Bu kadar zeki bir kız mısın? O zaman benden korkacak kadar zekisin. Beni kollayacak kadar. Çünkü ahlaksızlıktan ve şiddetten bıktım. Eğer yanlış bir adım atmayı düşünüyorsan, bil ki şu andan itibaren ensendeki sıcak nefes ve gölgelerdeki soğukluk ben olacağım. Seninle ilgili bir suçluluk *fısıltısı* bulduğum an, seni kilitleyip anahtarı atacağım."

Cecelia onun saldırısı karşısında kıpırdamadan durdu, yumrukları kapının mandalında sıkılıydı, öfke, korku ve... büyülenme ile dönüşümlü olarak kızardı.

Daha da yakına eğildi, nefesi gerçekten de kızın kulağında sıcaktı. "Göreceksiniz Bayan Teague, ben merhametsiz bir adamım."

üzerine, ayaz atmosferini de yanına alarak uzaklaştı.

"Bunu zaten biliyordum," diye fısıldadı Cecelia, adamın ölçülü ayak seslerini dinlerken titreyerek, mekanın geri kalan kaosu onu içine çekerken kayboldu.

"gurur duyulacak bir şey değil."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ramsay terden sıırıslıkılam olmuştı. Kanla. Ve hâlâ damarlarında dolaşan doymak bilmez hayvan yatışmıyordu.

Özel kardeşlik kulübünde ona karşı durmaya cesaret edebilecek herkesle dövüşmüş, sırf bir adamı denemeye ikna etmek için en saçma tavizleri vermişti. Kendisinden neredeyse yirmi yaş küçük rakiplerinin, kendisi hâlâ eldivenlerini giyerken çıplak yumruklarını yüzüne indirmelerine izin verdi. Kendisi çıplak elle dövüşürken onlara baston ve sopa verdi. Niye umursuyordu ki? Mahkeme birkaç hafta daha devam etmeyecekti ve kibri önemsemesi için bir neden yoktu.

Bir şeye vurmak için can atıyordu. Birine. Yumruklarının altındaki eti hissetmek için can atıyordu. Aklını başına getirecek birine ihtiyacı vardı. Acıya eşlik eden aşırı odaklanmayı çağırarak için.

Çok , savaşıacak kimse kalmadı. Hepsini yenmişti. Ta ki biri kardeşini çağırana kadar.

Bu fikri kim bulduysa ona teşekkür etmeliydi. Ya da onu vurulmak üzere ara sokağa götürmeli.

Jüri hâlâ kararını vermemiştir.

Redmayne bu şehirde onun fiziksel dengine olabildiğince yakındı. Ramsay kardeşinden neredeyse bir taş daha ağırdı, ama düğ etkileyici boyunu dünyanın en yüksek dağlarına tırmanarak, en uzun nehirlerinden geçerek ve insanların yaşamasına uygun olmayan çevrelerde yolunu keserek inşa etmişti.

Redmayne kendisinden başka tanıdığı en güçlü adamdı ve bu güce bir jaguar çevikliği de eklenmişti.

Böylece Ramsay, onu yerin dibine soktuğu için kendini suçlu hissetmeyeceğine karar verdi.

Bir dişi ya da çeneyi kırabilecek bir sağ kroşe savurdu ama Redmayne eğildi ve ardından solar pleksusa nefesini kesen bir aparkat indirdi.

Ramsay şimşek hızında bir sol yumrukla kardeşinin gözlerindeki zafer ışığını söndürdü.

Redmayne altlarındaki zemine bir parça kan tükürdü ve soluna doğru dönerek parmak eklemine tersiyle dudağını sildi. Kasları gerildi

ve bir ayaktan diğetine zıplarken geri tepti.

Düşündüm de. Bunu daha sık yapmalılar.

"Evlilik seni yumuşatıyor, kardeşim," diye alay etti Ramsay, kollarını gevşek tutmak için önünde sallayarak, kendini güçlü, ham ve erkek hissederek.

"Ve yaş seni yavaşlatıyor," diye hücum etti Redmayne. İlk darbesi Ramsay'nin çenesinden sıyrıldı, ikincisini ise tamamen ıskaladı ve dükün yan tarafına doğru dans ederek kaburgalarına sert bir darbe indirdi.

"Ne ?"

Redmayne biraz öksürdü ama takdire şayan bir şekilde toparlandı. "Kiminle savaşıyorsun, Case? Kızıl saçlı bir Rogue'la mı? Yoksa sadece kendinle mi savaşıyorsun?"

"Donna bana herkesin içinde Case diyor." Ramsay saldırdı, vücuduna yıkıcı bir darbe indirdi ve bunun bedelini çenesine kulaklarında çınlama bırakan bir darbe alarak ödedi.

"Hangi halk?" Redmayne dönerek uzaklaşırken eliyle işaret etti ve kollarını kısa bir an için açarak boş odayı çevreledi.

Saat geç olmuştu ve o ve Redmayne oyalanmasaydı kulüp muhtemelen kapanmış olacaktı. Yaşlılar evlerine yatmaya gitmiş, genç züppeler de akşam yemeklerini yiyip kötü alışkanlıkların ve gece eğlencelerinin peşine düşmüş olacaktı.

Artık Henrietta'dan başka bir yer bulmaları gerekiyordu.

Ramsay, "Kızıl Leydi'yi tartışmaya hiç niyetim yok," diye hırladı.

"Onun adını hiç anmadım," dedi Redmayne, ağzının kenarlarında kendini beğenmişlik vardı. Bu ifade, üst dudağındaki, sık kesilmiş sakalının zar zor gizlediği yara izini vurguluyordu.

"Beni küçümseme." Ramsay saldırdı. Iskaladı. Toparlandı.

"Küçümsemiyorum, kınıyorum." Redmayne'in gözleri Ramsay'in her gün aynada gördüğü aynı kış mavisi.

Paylaştıkları kalpsiz anneyi hatırlatan tek şey.

"Senin gibi hedonist bir ahmağın beni kınaması için ne gibi bir nedeni olabilir ki?" Ramsay bu gülünç fikir karşısında o kadar şaşırmıştı ki, ellerini bıraktı ve ağzına iyi yerleştirilmiş bir yumruk yedi.

Dişleri dudağını kesti ve kanın metalik tınısı onu rahatsız etti. Redmayne bu kez kelimelerle bir başka sert darbe indirirken yere tükürdü.

"Cecelia Teague bugün kurbandı ve siz ona kötü adammış gibi davrandınız."

İşte oradaydı. Kendini bu şekilde cezalandırmasının nedeni. Haklı bir öfkeyle bandajlayana kadar içinden söküp atmak istediği gerçek.

Ona musallat olmuştu. Hayır, kovulmayı reddeden bir iblis gibi onu ele geçirmişti. Gözyaşlarının yüzündeki kirde bıraktığı izler, gözlerini her kapadığında onu yaralıyordu. Kadının sözleri kafasının içinde dolaşüyor, doğru olduğuna inandığı her şeyi parçalamakla tehdit eden şüphe kasırgaları yaratıyordu.

Neden?

Onu istediği için mi? Onu daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar istiyordu. Tıpkı kör bir adamın renkleri görmek istemesi ya da açlıktan ölmek olan bir adamın yemek için can atması gibi.

O, içine doğduğu soğuk tundrada uzaklarda dans eden bir alevdi ve onu daha yakına çekiyordu. Onu sıcaklığının tadını çıkarmaya çağırıyordu.

Ama biliyordu ki, vazgeçerse, onun alevleri cehennem ateşine dönüşebilir ve yoktan var ettiği hayatla ilgili iyi olan her şeyi tüketebilirdi.

Hayır. O, odaklanma ve bağlılığın, katıksız iradenin ve tavizsiz disiplinin adamıydı.

Ya da onun sarhoş edici kokusunu alana kadar öyleydi. Ta ki parlak masmavi gözleri onu çözene ve vücudu ellerini kontrol eriten cazibeyle doldurması için onu çağırana kadar.

Bunu karşılayamazdı. Şimdi olmaz. Genç kızların cesetleri parçalanıp doğrudan kapısına giden bir yola gübre gibi bırakılırken olmazdı.

Şehrinin ortasında bombalar patlarken değil.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki kötü adam kurbanı oynayabilir." Kardeşinin etrafında dönerek korumasında bir zayıflık aradı. "Tek bir sinsî zihin, ilerleyen bir tugaydan daha tehlikeli olabilir. İçişleri Bakanlığı bu yüzden casuslar çalıştırır."

"O bizim annemiz değil," diye hatırlattı Redmayne gülerek. "Bin kat daha kötü olabilirdi."

"Buna inanamıyorum. Alexandra, Cecelia Teague'in bir kedi yavrusundan daha az tehlikeli olduğunu söylüyor."

"Kesinlikle pençeleri var," diye mırıldandı Ramsay, kardeşinin engelleyen ön kollarından sıyrılan birkaç gönülsüz deneme yumruğu atarak. "Bugün sevgili karının başına neler gelebileceğini bir düşün," diye hatırlattı.

Redmayne'in esmer yüzü karardı. "tek şey bu." "Bunun suçu Bayan Teague'in ayaklarına atılabilir."

Redmayne, "Öyle değil," diye karşı çıktı. "Suç, o patlayıcıyı kim patlattıysa onda. Bu arada, herhangi bir şüpheliniz var mı?"

Ramsay, "Londra elitinin sadece yarısı," diye homurdandı. "Bu işte onun da parmağı olmadığından emin değilim."

Redmayne yumruklarının etrafına baktı ve onları dikkatlice indirdi, sözsüz bir şekilde su sürahisine doğru işaret ederek bir mola önerdi. "Gerçekten de ona olan nefretin gözünü o kadar kör mü etti ki, kendi geçimini sabote ettiğinden ve değer verdiği insanları böyle bir tehlikeye attığından şüpheleniyorsun?"

"Şüphelerimi mantığın değil de nefretin yönlendirdiğini varsayarak bana hakaret ediyorsun."

"Mantığın şehvetle pek ilgisi yoktur."

"Siktir git." Ramsay kardeşine sırtını döndü, asılı olduğu yerden bir bez kapıp alnını sildi. Gerçekten de bu kadar şeffaf mıydı? Kızıl Leydi'ye duyduğu şehvet bu kadar kolay tahmin edilebilir miydi?

"Hakaret etmek istemem kardeşim ama bu olağanüstü kadınlar kolay kolay görmezden gelinmez." Redmayne büfenin üzerine iki bardak koydu ve cevap verdiği aynı ölçülü sakinlikle her birini su sürahisinden doldurdu. "Birbirlerine son derece sadıklar ve pek kimsenin iddia edemeyeceği bir geçmişe dayanan bir bağı paylaşıyorlar. Belki sen de bir asker olarak bir gün bunu anlayabilirsin."

Ramsay dönüp kardeşinin esrarengiz yüz hatlarını inceledi. Dük'ün sözleri açığa vurduklarından daha fazlasını gizliyordu ve bu düşünce onu öldüresiye kızdırdı. Herkes ondan bir şey mi saklıyordu?

"Ne ima ediyorsun?" diye sordu. "Açık konuş."

"Sadece Cecelia Teague'in yaptığını karım için yapacak bir kadının Alexandra'yı patlayıcı bir cihazın yakınına koyarak hayatını riske atacağına inanmıyorum." Ramsay gözlerini kısarken Redmayne omuz silkti.

"Ne demek istiyorsun? Karın için ne yaptı?"

Redmayne bardağının kenarından ona gizemli bir bakış attı. "Bunu söylemek bana düşmez."

Ramsay narin bardağı avucunun içinde ezmek için kendini zor tuttu. "Daha fazla sır. Daha fazla gölge. Tanrım, bu kadın onlarla dolu. Ona güvenmemem şaşırtıcı mı?"

Redmayne bir karar vermeden önce onu dikkatle inceledi. "Annemiz yüzünden kadınlara güvenmediğiniz hiç aklınıza geldi mi-"

"Annemiz iki zayıf kocayı ve bir avuç aşığı yok etti," diye homurdandı Ramsay, ondan söz edildiğinde yükselen kara nefreti hissederek. "Cecelia Teague -hayır, Kızıl Leydi- skandal ve borç yüzünden tüm imparatorluğumuzu dize getirecek güce tek başına sahip olabilir. Sevgili kardeşim, işte bu yüzden ona güvenmiyorum."

Bu alışılmadık öfke patlamasında bile Redmayne sakinliğini korudu. "Belki de bu, skandalları kataloglayanların değil, skandalları gerçekleştirenlerin hatasıdır."

Ramsay tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

"Bu çok mu kötü? O nazik bir ruh, Case. Bunların hiçbirini o istemedi."

"Yalan söyledi, Piers," diye patladı Ramsay, bu patlamaların sona ermesini diliyordu. Diğer her şeyi kontrol ettiği gibi onları da kontrol edebilseydi. "Bana kim olduğunu söylemek için her türlü fırsatı vardı. Bunu yapmamasının bir nedeni var ve bu neden güvenli bir neden olamaz."

Ağabeyinin kara kaşları kasıtlı bir kuşkuyla kalktı ve Ramsay bundan kurtulmak için bir yudum su içti.

"Hangi fırsatı değerlendirmeliydi? Sen onu öpmeden önce mi, sonra mı?"

Ramsay içtiği suda boğuldu.

Dük açıklama olarak, "Kadınlar birbirleriyle konuşur," dedi. "Ve karım da benimle konuşur."

"O zaman ebediyen dehşete düşmelisin."

Redmayne'in kendinden memnun dudak büküşü, keşke hâlâ ringde olsalardı da yumruğuyla silebilseydi dedirtti. "Aksine, karımın fazlasıyla memnun olduğunu biliyorum."

Bir. Güzel. Vurdu... ve Redmayne'i kıç üstü yere serdi. "Seni lanet olası burjuva piçi," diye mırıldandı.

"Bana ne istersen de." Redmayne, tıpkı kavga eden çocuklarken yaptığı gibi, kaburgalarında oluşan bir çürüğü dürttü. "Ama suçlamaya çalıştığım kadını öpen ben değilim. Bunun mahkemede pek iyi karşılanmayacağını tahmin ediyorum."

Ramsay cevap vermeyince Piers, "Onu affet Case. Yanlış bir şey yapmadığına hayatım üzerine bahse girerim."

Ramsay yine de bir şey söylememeyi başarabildi. Her şeye rağmen kardeşine, onu sözle kör olmakla suçlayamayacak kadar saygı duyuyordu.

karısına olan sevgisi. İçlerinden birinin aklı başında olması gerekiyordu. İçlerinden biri gözlerini dört açmalıydı çünkü Cecelia bir suçluysa tüm serseriler bu işe bulaşmış olabilirdi.

Bir konuda haklıydı: Londra ve ötesindeki tüm vatandaşları korumak onun göreviydi. Onaylamadıklarını bile.

Herhangi bir tepki ya da tehlike korkusu olmadan yaşamak onların hakkıydı. Suçları onlar işlemediği sürece.

Redmayne onun sessizliğini kabullenme olarak algıladı. "Kendine de haksızlık etme. Onu istediğinde kim olduğunu bilmiyordun."

Aranıyordu. Kelime geçmiş zamanı ima ediyordu. Keşke bilseydi.

Gerçek, açlığını bastırmamıştı.

Ramsay bardağı sert bir şekilde yere çarptı, daha fazla şeyi yumruklayabilmeyi diledi. Redmayne'i onun dudaklarının anısını, tadını aklından çıkarması için kışkırtabilmeyi.

"Onu öptüğüm için kızgın değilim," diye itiraf etti. "Olduğu kişi olduğu için ona o kadar kızgın bile değilim."

"O zaman ne-"

Ramsay bütün masaya vurarak camları yere saçtı. "O gece evden çıkarken ağzımda *karım* kelimesi vardı, Tanrı aşkına!" diye kükredi. "Onunla bahçede bir avuç dakika geçirdim ve kendimi teslim etmeye hazırdım-" *Kalbini* söyleyemedi. Sahip olmadığı bir şeyi veremezdi. "İsmimi. Bana neden istemediğini söyledikten sonra bile. Tahmin etmeliydim. Onunla o sabah tanışmıştım ve sonra o gece beni baştan çıkarmasına izin vermiştim ve iki kadın arasında hiçbir bağlantı kurmamıştım. Ne tür bir sefil embesil böyle bir şey yapar?"

"Tanrım." Redmayne bir elini zaten dağınık olan siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. "Düşündüğümde de kötüymüş."

"Bir an için kendimi unuttum." Ramsay'nin sesi o kadar kısıldı ki, omuzları utançla çökerken zar zor duyabiliyordu. "İnsanların ne olduğunu unuttum. İnanmak istedim..." Cümlenin ölmesine izin verdi, çünkü bu onu zayıf hissettiriyordu.

Redmayne omzuna uzandı ve Ramsay bu şefkatli hareket karşısında ne yapacağını bilemeyerek omuz silkti. "Boş ver. Demek istediğim, böyle kurnaz bir kadının sözüne inanacak her erkek aptaldır."

Redmayne ayıldı ve makamının gerektirdiği inançla konuştu. "O halde herkesin iyiliği için gerçeği ortaya çıkarmalısın."

Ramsay parmak eklemlerinin derisini sıkı yumruklarının üzerine gererek çıkışa doğru yürüdü.

"İşte kardeşim, ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim."

Henrietta'nın evindeki patlamadan sonraki iki gün boyunca Cecelia kimliğini gizlemek için her türlü önlemi almıştı. Çalışanlarına, felaket bölgesini temizlemeleri için tuttuğu işçilere ve okuldaki öğrencilere göre o, Henrietta'nın yeğeni Hortense Thistledown'dı.

Cecelia Teague'i sadece birkaç kişi tanıyordu.

Gizli bir tünel girişinden girip çıkıyordu ve zamanının çoğunu Jean-Yves'le birlikte hastanede geçiriyordu. Oradan Mayfair'deki Frank's ya da Belgravia'daki Alexander's'dan Phoebe'yi alıyor ve asla aynı yoldan eve dönmüyordu.

Redmayne, sağ olsun, iki kez ona dük arabası yerine bir hackney ile eşlik etmiş, bir gözünü sürekli arkalarında tutmuştu. Ona asla takip edilmediklerini garanti etmişti.

Boynuna inen sıcak nefes ve gölgelerden gelen soğukluk olacağım.

Cecelia karanlığın içinde aceleyle ilerlerken tehdit yankılandı. Ayakkabılarının kaldırımlarda çıkardığı sesler yalnızlığını yankılayarak ona geri dönüyordu. Sokak lambaları, şehrin lüks semtinde bile çok loş ve solgun görünüyordu.

Phoebe'nin elini tuttu ve kızı eteklerine yaklaştırdı, korkmuyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı.

Jean-Yves için bir ağrı kesici almak üzere çay saatinde eczaneye gittiklerinde, adam malzeme sevkiyatı geciktiği için çok öfkelenmişti. Akşam dönmeleri için yalvarmış, Cecelia da bütün bir günün gelirini kaçırdığı için üzülmüştü. Hatta suçluluk duygusunu ve adamın cüzdanını rahatlatmak için ihtiyacı olmayan bir sindirim ilacı bile almış ve mesai bitiminden sonra döneceğine söz vermişti.

Chelsea'deki düzenli sıralı evinden pazar caddesine sadece beş blok ötede bir hackney'e binmek gülünç görünüyordu. Ama şimdi, bir yaz sisi Thames Nehri'nden süzülüp kaldırım taşlarını ürkütücü bir parıltıyla yıkarken, vücudundaki ince tüyler elektrikselsel bir farkındalıkla şarkı söylüyordu.

Her zamanki alışkanlığı, eğer yakınlarda bir araba Jean-Yves'i ya da ayak işlerine bakan bir çocuğu gönderip bir araba getirtmekti. Ama olaydan bu yana geçen iki gün içinde

başka bir iş adamı tutmaya karar verdi. Ayrıca, bunu yapmanın onun duygularını inciteceğinden korkuyordu. Alex ve Frank'in aksine, daha önce uşak tutacak kadar serveti olmamıştı ve onlara ihtiyaç duymayacak kadar çok seyahat ediyordu.

Aşçı yamağı hasta kız kardeşini ziyaret etmek için şehir dışına çıktığından ve Jean-Yves ilacını almadan acıdan terlediğinden, Cecelia onun acı çekmesine daha fazla dayanamadı ve Phoebe'yi ayak işlerine götürmekten başka çaresi kalmadı.

İki şirin binanın arasındaki özellikle karanlık bir ara sokaktan koşarak geçti ve kötülükle kaynayan kasvete baktı.

Eğer Ramsay gölgelerin içindeyse, onu izlemesi kendini daha güvende hissetmesini sağlamaz mıydı? Hiçbir yasayı çiğnemediği kesindi. Öyleyse neden korku parmakları omurgasında dans ediyordu?

Çünkü en son konuştuklarında ondan gerçekten korkmuştu. O acımasız yüz ifadesi herkesin gözünü korkuturdu ve dudaklarındaki zalim tehditlerle birleştiğinde düpedüz dehşet vericiydi.

Cecelia hızını artırınca, uzun adımlarına ayak uydurabilmek için tırıs gitmek zorunda kalan Phoebe'nin protestosuyla karşılaştı. Çocuk karanlık kaldırımlarda gezinmektense dikkatini eczacının ikram ettiği şekere vermeyi tercih ediyordu.

"Özür dilerim hayatım," diye mırıldandı Cecelia, kızı daha rahat ettirmek için adımlarını ölçerek.

Havadaki, sisin içindeki bir şey ona daha önce hiç geliştirmedeği içgüdülerini fısıldadı. İlkel, belki de kullanılmamış bir annelik sezgisi ona yavrusunu kapıp kaçmasını söylüyordu.

Ama kesinlikle saçmalıyordu.

Böyle zamanlarda insan bir erkek isterdi. Belki de güvenebileceği ve güvenliğini sağlayabileceği birini. Güçlü omuzlar ve ağır, yaralı eller, ailesini korumak için erkeksi bir tutku.

Bu fantezi adama kalın, düzenli sarı saç telleri ya da alışılmadık derecede kare bir çene vermemeye çalıştı. Dudaklarını dolgun ya da gözlerini gümüş mavisine boyamadı. Tabii ki yapmadı, çünkü hayatında böyle bir erkeğin herhangi bir görüntüsü artık imkansızdı.

Çünkü ondan nefret ediyordu.

Sokağın karşısından gelen tuhaf bir ses onu ürküttü. Bir teneke kutu ya da şişe yuvarlanırken kaldırım taşlarına sürtünüyordu. Bir şey, *biri*, onu rahatsız etmiş olmalıydı.

Cecelia'nın nefesi ciğerlerinde yandı. Elini cebine attı ve Frank'in ona verdiği bıçağı avuçladı. Hem Mont Claire Kontesi hem de Redmayne Düşesi genç yaşta çantalarında tabanca taşımaya başlamışlardı ama Cecelia bu aletlerden kuşkulandığı için üzerinde bir tane bulundurmaktan çekiniyordu. Nasıl ateş edileceğini biliyordu, çünkü hanımlar ona öğretmişti, ama her zaman bir tane taşımak onu aşırı derecede tedirgin ediyordu.

Tüm bunlar için fazla sakardı. Kendi botunu vuracağı ya da daha kötüsü kazara birini öldüreceği kesindi. Ayrıca, zayıf görme yeteneği iyi bir nişancı olmasını sağlamıyordu.

Yine de tam şu anda, pozisyonunu içtenlikle yeniden gözden geçirdi. Yalnız olsaydı, iki blok ötedeki evine koşarak giderdi ama Phoebe onun yanındayken çok daha hızlı gidemezdi.

Kızı eve götürmesini önermek için ağzını açmıştı ki, arkasındaki sıra evlerin sahanlığına çıkan merdivenlerden birinden gelen başka bir ses sisi yardı.

Bu metalik bir ses. Ağır bir mandaldaki anahtarın tıkırtısı gibi, ya da belki bir tabancanın horozu? Emin olmak için tekrar duyması gerekiyordu.

Ayak sesleri onu takip ediyordu. Ağır ayak sesleri.

Arkalarında uzun boylu biri vardı ve onun iki, zavallı Phoebe'nin dört adımına karşılık bir adım atıyordu. Bu kez Cecelia'nın yürüyüşü aceleye dönüştüğünde kız hiç itiraz etmedi, çünkü o da karanlıkta aynı tehlikeyi hissediyordu.

Arkadaki ayak sesleri hızlanmadı ve Cecelia biraz mesafe kazandıkça biraz daha rahat nefes aldı.

Ta ki sert erkek göğsünden bir duvara çarpana kadar.

Hızlı bir nefes ona bunun kesinlikle Ramsay olmadığını söyledi.

Bu adam yırtık pırtık giysiler, puro dumanı ve keskin, neredeyse buruk bir kolonya ile cin kokuyordu.

Cecelia soluk soluğa geriye sıçradı ve dağınık bir bıyığın örttüğü yarı çürük bir gülümsemeye baktı.

"Özür dilerim efendim," diye nefes aldı, Phoebe'yi arkasından itti ve onun etrafından dolaşmak için yana doğru adım attı.

Onun hareketine ayak uydurarak kaçışını engelledi. "Yalvarabilirsin." Duruşu ve ses tonu, sözlerini daha da tüyler ürpertici hale getiriyordu. Nefesi çöp kokarken, yüzünde zevk dolu bir gülümseme yayılıyordu. Bu kadar iri bir adam için fazla küçük olan kara gözlerinde şeytan parılıyordu. "Evet, yalvaracaksın. Ama affedilmeyeceksin."

Panik alevlendi ve Cecelia cebinden çıkardığı bıçağı hayduta doğru salladı. "Kenara çekil," diye emretti, daha güçlü olmasını dilediği bir sesle. "Yoksa saat için bağırırım."

"Zamanlamayı öyle ayarladık ki seni duymayacak." Gülümsemesi kokuşmuş bir bakışa dönüştü. "Ama senden geriye kalanları bulacağından eminim."

Biz. O yalnız değildi.

Cecelia aklına gelen tek şeyi yaptı. Phoebe'yi adamın etrafına fırlattı. "Kaç!" diye seslendi. "Arkana bakma."

Cecelia'nın adam ona saldırmadan önce gördüğü son şey Phoebe'nin küçük bacaklarıydı.

Onu karanlık sokağa sürükleyip ciğerlerini söndürecek kadar sert bir şekilde tuğlalara çarparken ağırlığıyla ayaklarından kaldırdı. "Bunu ödeyeceksin, seni şişko inek," diye yemin ettikten sonra başını Phoebe'nin kaçtığı yöne doğru salladı.

Başka bir saldırgan hızla geçti. Tabancalı adam. Arkasında ayak seslerini duyduğu adam.

Cecelia'nın endişesi yerini daha önceki içgüdüüne bıraktı. Onun Phoebe'ye ulaşmasına izin veremezdi. Önce o ölecekti.

Ya da öldürmek.

Cecelia bıçağıyla körlemesine bir hamle yaptı ve itaat etmeyi reddeden ciğerlerine nefes çekebilmek için mücadele etti. Adam bileğini kavrayıp hassas bir noktaya sertçe bastırmadan önce bıçağı adamın göğsünde kısa bir kaydırma hareketiyle sürüklemeyi başardı.

Parmakları kendi isteğiyle gevşedi ve bıçak işe yaramaz bir şekilde yere çarparak hayatta kalma umutlarını da beraberinde götürdü.

"Bunun için seni yavaş keseceğim."

Öfke yerini yoğun ve mutlak bir öfkeye bıraktı. Ona saldıranlar kadar kendisine de. Phoebe'ye bir zarar gelirse bu onun suçu olacaktı. Kızı evlerinin güvenliğinden almıştı.

Güç toplayarak vahşi bir yaratık gibi kıvrandı ve savaştı. Pençeledi, tırmaladı ve iri saldırganın dengesini bozacak kadar etkili bir şekilde onu itti.

Şişman bir inek olabilirdi ama ağırlığı ona birçok narin dişinin sahip olmadığı bir güç veriyordu.

Ceketinin düğmeleri dağıldı. Gözlükleri kulaklarından çekildi ve şapkası acı içinde kafasından koptu, saçlarının bir kısmı da onunla koptu. Saçlarının kafa derisinden ayrılırken çıkardığı ses yüksek ve korkunçtu.

Sonunda bir ılık atmaya yetecek kadar hava çekti.
Birileri duyabilir miydi? Ona yardıma gelirler mi?

Karanlığın içinden bir yumruk fırladı ve boynunu geriye doğru kırıp kafasını tuğlaya çarpmasına yetecek bir güçle ona vurdu.

İkinci adam mı? Phoebe'ye ulaşmış mıydı? Yoksa bu unc bir saldırgan mıydı?

Yere yığıldı. Yanakları zonkluyordu. Görüşü karanlık ve garip elektrik ışığı parıltılarıyla yüzüyordu.

evresi karardı ve görüşü tnelleserek bir gümüş parıltısına odaklandı.

Bıçak.

Umutsuzca, yarı kr bir şekilde onu yakalamaya çalıştı ama bir çizme parmaklarının üzerine bastı, hıkırmasına neden olacak kadar sertti ama kemiklerini kırmadı.

Henüz değil.

Ona vuran adam, ilkinden daha zayıftı, bıçağı almak için eğildi. Dişleri bembeyazdı, burnu melon şapkasının gölgesi altından fırlayacak kadar uzundu. Ama yüz hatlarını seçemiyordu. Yarı karanlıkta gözlükleri olmadan olmazdı.

"Kızlardan biri kaçarsa ne olacağı konusunda hepiniz uyarılmıştınız." Sesi geç ve keskindi ama sanki genzini ştmş de tıkanmış gibiydi.

"Ne?" Cecelia kendini küçültmeye çalışarak tuğlaya doğru büzüldü. Adamın ne dediğini anlamak için elinden geleni yapıyordu. Phoebe'yi kovalayan adam bu değildi. Çok zayıftı.

Kız kaçmış mıydı? *Lütfen Tanrım, kaçmasına izin ver.*

"şimdi bir tane daha lazım. Senin ufaklık iyi iş görür."

"Hayır!" Cecelia'nın çığlığı bir inilti olarak patladı. "Hayır, al *beni*. Phoebe'ye dokunma. O sadece..." Nefes almak için, bilinçlenmek için savaştı. "O sadece bir ocuk."

"Evet." Daha iri olan haydut onu saçlarından yakaladı, başını geriye çekti ve boğazını ortaya çıkardı. "Asıl mesele de bu zaten."

"Kitap nerede?" Zayıf adam bıçağı boğazına dayadı, soğuk çeliği ince deriyi ısıırıyordu. "Onu Kızıl Konsey'e verirsen yaşamana izin verebiliriz."

Yalan söylediklerini biliyordu. Onun yaşamasına izin vermeye niyetleri yoktu.

Sokaktan iğ, boğuk bir ses onlara doğru süzüldü. Bir silah sesi taşları kırdı. İki adam birbirlerine baktı.

"Kızı vurmamış olsa iyi olur," dedi zayıf olan.

Cecelia çaresiz bir çığlık attı, kalbi göğsünde soluyordu. *Hayır. Phoebe olmaz.*

Bir gölge kımıldadı, hamle yaptı ve Cecelia kabaca serbest bırakıldı. Bıçak kucağına düşerken biraz şaşkınca gözlerini kırıştırdı.

Vahşi adam Cecelia'nın karşısındaki tuğla duvara çarptı ve orada daha da büyük, daha uzun bir form tarafından tutuldu.

Cecelia gözlerini kısarak görmek için çabaladı.

Zayıf adam kaldırım taşlarının üzerine yayılmıştı ama oraya nasıl geldiği onun için bir muammaydı.

Etin etle buluşurken çıkardığı çıtırtı dikkatini duvardaki iki gölgeye çekti. Biri büyüktü, diğeri ise devasa.

Ramsay.

Tanıdıkları arasında böylesine muazzam bir yapıya sahip tek erkekti.

Böylesine şaşırtıcı bir sessizlikle hareket edebilen tek kişi.

İskoç aksanıyla hırlayan tek adam.

Genny'nin ona taktığı isimler şimdi çok anlamlıydı. O şeytandı, acımasız ve kaçınılmazdı, karanlığın tasarlayabileceği tüm cezalandırma yöntemlerini beraberinde getiriyordu.

Sol elinde bir tabanca vardı, ama silahı çenesinin altına sokarak saldırganı kolayca etkisiz hale getirdi. Adamın şakağına indirmeyi başardığı tek darbeyi görmezden geldi ve sağ yumruğunu tek bir zekâ ve benzersiz bir beceriyle haydutun suratına tekrar tekrar indirdi. Küçük çatlama sesleri kırılan kemikler ya da kaldırım taşlarına düşen çürük dişler olabilirdi.

Cecelia umursamadığını fark etti.

Zayıf adam ayağa kalktı ve Cecelia bir an için, kavgaya doğru hamle yaptığında yurttaşını kurtarabileceğini düşündü.

Bıçağı eline aldı, Ramsay'i uyarmak için ağzını açtı ama buna gerek yoktu.

Güçlü bir kükremeyle vahşinin kafasını kavradı ve yana doğru kırdı. Adamın omurgası Cecelia'nın asla unutamayacağı bir ses çıkardı.

Ramsay tabancayı kaldırdı ve boynu kırılmış olan haydut hiç kemiği kalmamış gibi yere yığılmadan önce zayıf adamı alnından tek bir ustalıkla vurarak öldürdü.

Cecelia ellerini kulaklarına götürerek çenesini aşağı doğru eğdi ve birkaç el silah sesi daha dar sokakta çınladı.

Son yankı söndüğünde bile hareket etmedi. Nefes almaya bile cesaret edemedi.

Boş tabancanın tıkırtıları kalbinin acı veren ritmiyle eşleşti.

Ramsay tetiği çekmeyi bırakmamıştı.

Karanlıkta bulunduğu dünya her ne olursa olsun savunulamaz olabilirdi. Trajedi katlanılamayacak kadar büyük, başarısızlık onu ezmeye yetecek kadar büyüktü. Kendisiyle asla yaşayamazdı eğer-

"Cecelia?"

Adının küçük, sulu sesi göğsünden saf bir sevinç sesi çıkardı.

"Phoebe!" Ayağa fırladı ve sokağın girişinde arkadan aydınlatılan küçük gölgeye doğru hamle yaptı.

Kızı kucağına alan Cecelia, Phoebe'nin başını boynuna yasladı, küçük kolları ve bacakları ortasına dolandı ve bir çapak gibi yapıştı. Çocuğun gözyaşları boğazından yakasına doğru kayarken, Cecelia'nın gözyaşları da Phoebe'nin ipeksi, bal rengi saçlarına sızdı.

"Yaralandın mı, sevgilim?" Soru boğazından boğuk bir dehşetle döküldü. "Sana zarar verdi mi?"

Phoebe başını salladı ve omzunun üzerinden bakmak için geri çekildi. "Beni kovalayan adam kolumu yakaladı ama beni kurtardı."

Cecelia sokağın ortasında dönüp baktığında Ramsay'in üç adım ötedeki sokağın girişinde durduğunu gördü. Ağır omuzları ve göğsü zorlukla aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Burun delikleri alevlendi ve gözleri parlayarak Cecelia'ninkilerle kilitlendi.

Bir kurt değil, diye tekrar düşündü. Bir aslan.

Öldürdüklerinin üzerinde gururla, pişmanlık duymadan duruyordu. Geniş yüz hatları, uygarlığın modern yetiştirdiğini varsaydığı bir vahşilikle . İmparatorluklarının bu kadar katı kuralları benimsemesinin nedeni buydu. Çünkü kudret bir zamanlar görgü kurallarının önüne geçmişti. En çok korku uyandırabilenler, gücü elinde tutanlardı.

Ve insan sonsuza dek kendi krallığını hayvanlarınkinden ayırmak istedi.

Ama öyle olmadığını fark etti. Gerçekten öyle değildi. İnsanın hayatına yönelik tehditlerin nezaket, kibarlık ve üstün zekâ katmanlarını ortadan kaldırdığı böyle zamanlarda değil.

Yumuşak hayvanı açıkta bırakıyor. Savunmasız.

Ekonominin ve imparatorluğun kaç yüksek çelik binadan oluştuğu ya da etin kaç kat ince dokunmuş giysiden oluştuğu önemli değildi. İnsanlar aslında yırtıcı hayvanlardı. Sonsuza dek birbirlerini avlayacaklardı.

Ve eğer öyleyse, bir kadın hayvanların kralının korumasına güvendiği için kendini şanslı sayabilirdi.

Onun gözünü kırpmadan bakan bakışlarını heyecanlandıran ele geçirme gücüne yenik düşmekten utanmayabilirdi.

Cecelia'nın içinde daha önce hiç yaşamadığı ve tanımlayamadığı bir şey kabardı.

Duygu muydu? Ya da his? Yoksa kesinlikle ilkel bir fiziksel tepki mi? Bunu analiz edecek zamanı yoktu.

Sıra evlerin pencerelerinde ışıklar belirmeye başlamış, sisin üzerine altın rengi ışıklar serpilmişti. Bazı cesur ruhlar gecenin karanlığına göz atsa da, kibar insanlardan hiçbiri silah seslerinin duyulduğu yere girmeye cesaret edemedi.

Ramsay son zamanlarda yaşadığı şiddetin etkisinden kurtuldu ve üç hızlı adımda ona ulaştı.

"Kızı bana ver," diye emretti.

"Hayır." Düşünmeye fırsat bulamadan kelimeyi ağzından kaçırdı. Ona dişlerini gösterme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

Görünüşe göre bu gece ikisi de içgüdüleriyle hareket eden yaratıklardı.

Adamın eli parmaklarıyla kızın kolunun üst kısmını çevreledi ve Cecelia şaşkınlıkla baktı, çünkü kızın kolu ince değildi.

İfadesine taş gibi bir aşinalık geri dönmüş olsa da, tutuşu şaşırtıcı derecede nazik ve ikna ediciydi. "Onu sarsacak kadar çok titriyorsun."

miydi?

Cecelia aniden kollarında tuhaf bir güçsüzlük fark etti. Dizleri neredeyse yok olmuş gibiydi ve bacaklarını altından katlamakla tehdit ediyordu.

"Onu teslim et, Cecelia." Adamın alçak, kavernöz brogue'undaki adı kadının içinde titreşti, dehşetin sarsıntılarını yatıştırıcı bir merhem gibi yıkadı.

Phoebe'yi tutuşunu gevşeterek kararı çocuğun vermesine izin verdi.

Phoebe'nin şaşkınlığı karşısında kız ondan uzaklaştı ve gövdesini çevirerek minik kollarını Ramsay'e doğru uzattı. Adam bir zamanlar onu korkutmuştu ama Phoebe kurnaz bir çocuktı ve teklif edildiğinde gücü ve güvenliği tanıyordu.

İri yarı İskoç'un kollarında daha da küçük görünüyordu. Bacakları adamın kaburgalarını geçemezdi; kolları da adamın omuzlarının genişliğine ulaşamazdı. Onun yerine,

dirseğini onun boynuna doladı ve yanağını onun omzuna yaslayarak boştaki elini Cecelia'ya uzattı.

Parmaklarının titremesini engellemek için elinden geleni yaparak onları Phoebe'ninkilerle birleştirdi ve Ramsay'in onları eve götürmesine izin verdi.

Kaldırım taşlarına yayılmış, göğsünden aldığı kurşun yarasıyla kanlar içinde yatan üçüncü cesedin etrafından dolaştılar. Duyduğu silah sesi onunkiydi.

Ramsay, Phoebe'nin yüzünü uzakta tutarak gecenin katliamını görmediğinden emin oldu.

"Ne... polis ne olacak?" Cecelia son sokağı da geçip merdivenlerine ulaştıklarında onun yanına yaklaştı.

Aynı anda nasıl hem bu kadar sakın hem de bu kadar tetikte olabiliyordu? Daha yeni üç adam öldürmüştü.

"Güvenli bir şekilde içeri girdiğinizde onlarla ilgileneceğim," dedi. "Şimdilik gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Bir zamanlar tehdit olan şey şimdi nihai rahatlık haline geldi.

Cecelia, Lord Ramsay'in ardından titreyen muhallebiden yapılmış bacaklarının üzerinde merdivenleri tırmandı. İçinde bir düşünce ve korku girdabı dönüp duruyor ve onu hırpalıyordu.

Ondan nefret eden bu adam onun evinde olacaktı. Onu öpen adam.

Onun için öldüren adam.

İhtimalleri hesaplama konusunda bu kadar deneyimli olan Cecelia, bu etkileşimin sonucunun ne olacağını tahmin bile edemiyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Ramsay, şafak Thames'in siyah şeridini yalamadan önce sık sık şiddetli bir sarsıntıyla uyanırdı.

Ancak bu kez, bilinç yavaş yavaş üzerine çöktü. Kafası karışmış, şaşkın hissediyordu ama henüz buna teslim olmak istemiyordu.

Nefis bir koku onu daha da bilinçlendirdi. Ekmek, ama daha tatlı. Ve kahve. Elini göğsüne dayadı ve yumuşak bir örtü, her ölçülü nefeste parmak eklemlerinin yaralı tümsekleri üzerinde ileri geri kaydı.

Tahtadan bir tırmalama sesi durgunluğa nüfuz etti. Tekrarlıyordu ama rahatsız edici değildi.

Bir gözünü hafifçe araladı, idrak etmeye hazır değildi.

Çok uzakta olmayan bir cam fanus titriyordu. Onu ne zaman yakmıştı? Genellikle tamamen karanlıkta uyurdu. Perdeler çekili ve ...

Esnedi ve takım elbisesinin ceketini kaşdı.

Ve çıplak. Her zaman çıplak uyurdu.

Dün gece üç can almıştı.

Ağır bir nefesle kapağını kapattı. Öldürmek ya da koparmak onda hep aynı etkiyi yaratırdı. Ağır bir yorgunluk. Düşüncelerini boğmak isteyen bir battaniye gibi. Eylemlerini söndürmek ve onu karşılayan karanlığa teslim etmek.

Eve varmış ve hâlâ giyinik bir şekilde yatağa yığılmış olmalıydı. Ama... ne zaman gelmişti?

Anıları göz kapaklarının ardında karmakarışık bir dizi görüntüyle çalkalanıyordu. Ofislerinin sık sık kullandığı bir özel dedektife, Bayan

Catherine'i izlemesi için para ödemişti.

Teague'in eviydi, ancak akşam raporlar için geldiğinde adamın görevini terk ettiğini gördü.

Pencerelerden süzülen sıcacık ışığı gözlemek için yerleştiği sırada bir arbede dikkatini dağıtmıştı. Bayan Teague küçük kızını kaldırımlara koşturmuş, sonra da iri yarı bir piç tarafından ara sokağa itilmişti.

Ona dokunarak ölüm fermanını imzalayan bir adam tarafından.

Ramsay tepki vermeden önce hiç düşünmemişti. Phoebe'yi kovalayan adam onu yakalayana kadar uzun bacakları bütün bir bloğu çiğnemişti. Herifi yakalamış, kendi silahıyla vurmuş ve Cecelia'nın sert bir darbeyeyle yere yığıldığını görmek için tam zamanında ara sokağa atlamıştı.

Ondan sonra her şey çok açıktı. Zihninin gözünde yavaş ve mükemmel bir şekilde kaplanmıştı.

Siyah, buz gibi bir öfke onu ele geçirmiş, kanını cinayetle doldurmuştu. Tabancanın tamamını cılız yoldaşına boşaltmadan önce canavarı çıplak elleriyle parçalara ayırmıştı.

Hiç bu kadar isteyerek can almamıştı.

Cecelia ve Phoebe'ye Cecelia'nın şaşırtıcı derecede mütevazı ama düzenli sıra evine kadar eşlik etmiş ve onu içeri kadar takip etmişti.

Eşarplar, şemsiyeler ve her renkten açık hava kıyafetleriyle dolu girişte döndü ve uzun ve yoğun bir an boyunca ona baktı.

Ramsay bunu neden yaptığını hâlâ söyleyemiyordu ama kızı omzuna doğru kaydırmış ve kolunu Cecelia Teague'e uzatmıştı.

Ona doğru yığılmadan önce sadece bir nefes kadar tereddüt etmişti. Konuşmadı, çığlık atmadı ya da hıçkırıklara boğulmadı. Açıklanamayacak kadar uzun bir süre boyunca kimse tek kelime etmedi ya da ses çıkarmadı.

İki kadın sadece ona sarıldı ve titredi. Minnettarlıkları sıcak, sözsüz ve mutlaklı.

Ramsay uyuklu bir şekilde avucunun, göğüs kafesinde Cecelia Teague'in yanağının bulunduğu yere kaymasına izin verdi. Sanki onu damgalamış gibi hissetti, etin, kasın ve kemiğin içinden geçip onun tik tak eden merkezine ulaşan sıcaklığı. Damarları boyunca genişliyordu. Elinde bir sözlük ve üzerinde çalışmak için yüz yılı olsa bile tanımlayamayacağı duygular içinde dalgalanıyordu.

O haydutları ortadan kaldırırken duyduğu öfke, koruyucu bir şefkatin kabarmasıyla silinip gitmişti. Bir an için yükümlülüklerini, onurunu, geçmişini ya da görevini unutmuştu.

Cecelia Teague ve o çocuk kollarında güvende olduktan sonra, değerli ve sessiz bir an için başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Antrelerini incelerken, kısa boylu bir adamın üzerine uzandığı uzun yatak olmasa, bir zamanlar rahat bir salon olarak kullanılabilecek bir kapının aralık durduğunu fark etmişti.

Ramsay yaşlı adamla bakışlarını kilitledi ve onu Henrietta'nın enkazından çıkarılan beyefendi olarak hemen tanıdı.

Manse. Bayan Teague'in o sabah hastaneden taburcu olana kadar başucundan ayrılmadığı adam.

Jean-Yves Renault.

Ramsay orada durmuş, iki kadını tamamen uygunsuz da olsa koruyucu bir şekilde kucaklarken, iki adam arasında garip bir konuşma geçmişti. Yaşlı adam önce büyük bir endişeyle, sonra da büyük bir ilgiyle bu alışverişe baktı.

"*Mon bijou?* Ne oldu?" diye Fransızca mırıldandı.

Cecelia sertleşti ve zarif bir hareketle ve hem uzlaştırmacı hem de minnettar olmayı başaran bir bakışla onun elinden kurtuldu.

Ramsay onu bırakmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Mon bijou? Bu sevgi sözcüğünü hiç umursamadığını fark etti. Ya da herhangi bir erkeğin onun için böyle bir şey yapmış olmasını. Bu onu biraz daha fazla rahatsız ediyordu.

Gece bundan sonra hızla ilerledi. Phoebe'yi onun bakımına bıraktığını ve polisle ilgilenmek ve ölüleri teşhis etmek üzere ayrılmadan önce Cecelia'nın Bay Renault'ya olayları anlatışını dinlediğini hatırlıyordu.

Tartışılması gereken pek çok konuyu konuşmaya başlamak için hemen Teague'lerin evine dönmüştü. Onları gözyaşlarını silerken ve binlerce soru sorarken bulacağını düşünmüştü.

Onun yerine, üzerinde kullanışlı bir önlük olan Cecelia tarafından kabul edildi. Cecelia biraz telaşlı bir tavırla, yeterli personeli olmadığını, Bay Renault'ya yaraları için afyon ilacı verdiğini ve Phoebe'yi yıkamakta olduğunu söyledi.

Hayat dolu saçları nemden dağılmış ve kıvrırcıklaşmıştı ve yüzü sıcak tuvaletin buğusuyla pespembe parlıyordu.

Ramsay onun yanağının altında şişmeye başlayan kırmızı lekeyi fark etmiş ve bir öfke patlaması onu aptallaştırarak çalışma odasına girmesine izin vermişti, bunun üzerine kadın viski sürahisini işaret etmiş, Phoebe'yi yatırmakla ilgili bir şeyler mırıldanmış ve hemen ortadan kaybolmuştu.

Evinin iyi dekore edildiğini ama iyi yalıtılmadığını fark etmişti. Yukarıdaki odalarda olup biten hemen her şeyi duyabiliyordu. Banyo suları. Perişan bir çocuğun sorularının tiz tatlılığı. Cecelia'nın rahatlatmak ve güven vermek için verdiği cevapların alçak, boğuk tonları.

Odanın ortasında sonsuza dek sürebilecek bir süre boyunca durmuş, tavana bakmıştı. Bir evin yabancı ve harikulade sesleri

Ortasında garip bir ağrı hissetti. Bir çocukluğun nasıl olabileceğini dinlerken boş yarayı ovuşturdu. Rahatlatıcı sözler, güvenceler, cesaretlendirmeler, sıcak banyolar ve nazik dokunuşlar: Bunlar sadece başkaları için vardı.

Çocukken dondurucu bir gölde yıkanmıştı.

Sonunda Ramsay, alışılmadık derecede hüznü düşünmelerinden kaçmak için büfedeki viskiye yöneldi. Normalde içki içmezdi ama gecenin ifşaatlarının köreltilmesi gerekiyordu. Kadın bitirene kadar sadece bir yudum içti.

Konuşacak çok şeyleri vardı.

Ramsay, dışarıda bulduklarının ne anlama geldiğini düşünmek tamamen rahatsız edici olduğu için, onun çalışma odasını incelemekle meşguldü.

Eğer böyle bir şey duyulduysa, kesinlikle kadınlara özgü bir çalışmaydı. Onun deneyimine göre, kadınların salonları ve solaryumları vardı... kadınlar ne yapıyorsa onu yapmak için.

Cecelia Teague'in kitapları vardı.

Tuğla şöminenin karşısındaki yüksek arkalıklı deri koltuğa kıvrıldı ve viskinin boğazını yakarak karnında küçük bir ateş yakmasına izin verdi.

Cecelia'nın ninnisi evin başka bir yerinden geceye karıştı ve kasları çözülürken nefesleri anında derinleşti ve yavaşladı, durgunlaştı.

Beklediğinden ne kadar farklı bir hayatı vardı. Çalışma odası ıvır zıvır, rastgele seyahat hediyelikleri ve hatıralarla doluydu. Koyu renkli, egzotik halılar ve sarı ahşapla döşemişti. Pencerenin altındaki masa, hareketli bir başkentin parçası olduğunun farkına bile varılmayan Chelsea'nin kuytu bir köşesinden biraz daha fazlası olan bir sokağa bakıyordu.

Kızıl Leydi'ye ya da hatta varisine atfedilecek bir sığınak değildi. Bu geceye kadar en iğrenç eylemleri yaptığından şüphelendiği kadın.

Cecelia'nın kızların ortadan kaybolmasıyla ilgili masumiyeti doğrulanmıştı ve Cecelia'ya bunun nasıl olduğunu anlatana kadar burada kalmalıydı. Bir sonraki hamlelerini planlayana kadar, çünkü artık kaderleri birbirine bağlıydı

...

Ramsay'nin son hatırladığı şey kitap raflarıydı.

Phoebe'nin isteği üzerine başka bir ninniye başlamıştı ve bu yüzden daha da uzun süre beklemek için yerleşmişti. Yalnız fenerin ışığında edebi koleksiyonunun başlıklarını incelerken, içeriğinin Henrietta'nın pornografik senaryolar kadar kışkırtıcı olmasından korkmuştu. Bunun yerine, şöyle başlıklar buldu

Küresel Astronomi Matrisleri gibi. Ve Boole cebiri, standart sapma, klasik kriptografi, antik dünyanın şifreleri üzerine başka metinler ve-

Bekle bir dakika. Yalnız

fener mi?

Yüce Tanrım.

Ramsay'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve en çok korktuğu şeyi buldu.

Küresel Astronomi Matrisleri.

Panik uykusunun son kırıntılarını da silip süpürürken, Ramsay'nin dudaklarının arkasından dokuz çeşit küfür döküldü.

Kızıl Leydi'nin çalışma odasında, yedi yaşındaki bir çocuk gibi onun ninnileriyle sakinleşerek uykuya dalmıştı.

Tanrı aşkına, hayatında hiç bu kadar saçma bir şey yapmamıştı. Sadece uzun süre dışarıda kalmadığını umabilirdi. Bu gafını fark etmemiş olmasını.

Ramsay'nin eli hareket etti. Battaniye yine onun sertleşmiş eklemlerine takıldı. Gözlerini sıkarak kapattı, utançtan mı? Utanç mı? Buna çok benzeyen bir şey.

Cecelia Teague onu sandalyesinde işe yaramaz dev bir ahmak gibi uyuklarken bulmuş ve -sözde tatlı kalpli olduğu için- onu dinlenmeye bırakmıştı.

Ama onu kanlı bir battaniyeyle örtmeden önce değil.

Bu görüntü nefesini boğazına hapsetti. Cecelia üzerine eğilmiş, yumuşak örgüyü gevşek vücudunun üzerine örtmüştü. Ona dokunmuş muydu? Vücudu ne kadar yakındı - onu kucağına çekecek kadar mı?

Ah, onu uyandırmış olsaydı. Bir çeşit gürültü çıkarmış, bir ya da iki kitabı çarpmış ve ikisini de bu çok garip durumdan kurtarmış olsaydı.

Bu rahatsız edici düşünce üzerine doğruldu ve battaniyeyi göğsünden aşağı çekti, saçlarını düzeltmek için bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi.

Ritmik tırmalama seslerinin kesilmesi, onu gerçekten tanımasını sağladı.

o.

Bir kalem.

"Uyanmışsın."

Ramsay'nin kalbi kaburgalarına çarptı. Başını sertçe çevirdi.

Omuzları, arkasındaki masada emin olduğu şeyle yüzleşmek istemiyordu.

Daha doğrusu, *kimi*.

O boğuk ses. Alt harmonikleri öylesine şehvetli tonlarla bezenmişti ki, karşılık gelen melodinin tatlı tatlılığıyla zorlukla uzlaştırılabilirdi.

İyi ve kutsal olan her şeyin anası, ama sesi ona bir şeyler yaptı. Cinsiyetini sertleştirdi ve kalbini yumuşattı. İradesini ve duvarlarını zayıflattı ve tahkimatındaki çatlaklardan süzüldü.

Onun sesi tehlikeliyse, Cecelia'nın görüntüsü neredeyse onun felaketi idi.

Fener ışığı onu Katolik azizlerin resimlerinde sıkça tasvir edilen meleksi bir havayla yaldızlıyordu. Raphaelite öncesi bir ilham perisi olabilirdi. Gözlükleri olmadan bile gözleri çok geniş ve ışık doluydu. Yanakları yuvarlak, fildişi ve şeftali rengindeydi. Çenesi gamzeli. Ve saçları -o muhteşem bukleler- gevşek ve aceleci bir örgüden kurtulup omzuna düşüyordu, modaya uygun olandan daha uzundu.

Her bir kıvrımını karanlık bir günaha dönüştüren gece mavisi ipek örtü dışında bir melek gibi görünüyordu. Yüksek yakalı bir geceliğin dantelleri her türlü ten izini gizliyordu ama giysinin yazlık, ince ve ipeksi bir giysi olduğunu biliyordu.

Cüppenin kemerini çözecek olsa, fener ışığında içini görebilirdi.

Ramsay'nin ağzı kurudu.

Cecelia aynı anda boğazından gergin bir ses çıkararak elindeki yazı aracıyla yan masayı işaret etti. "Kahve ve bisküvi var. İsterseniz kruvasan. Aşçım yok, eğer daha doyurucu bir şeyler isterseniz, size yakınlarda mükemmel kahvaltılar sunan bir kafe önerebilirim."

"Buna gerek kalmayacak." Elini kaldırdı ve aklına gelen tüm Eros tanrılarına lanet okudu. Neredeyse kırk lanet olası yaşındaydı. En azından bir kez olsun bu kadının huzurunda istenmeyen bir ereksiyon olmadan durabilir miydi? Sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdandı, masadaki açılarından göremediğine şükretti.

Baktığından değil. Üzerine eğildiği kitaba dönmüş, bir kâğıda hızlı hızlı notlar alıyordu.

Ramsay ancak o zaman, son derece gurur verici altın ışığında bile yüz hatlarını sıkılaştıran gerginliğin kanıtını fark etti. Şeftaliden çok solgundu. Dolgun ağzı bir çizgi halinde sıkışmış, gölgeler gözlerinin altındaki narin deriyi lekeliyordu. Hem odaklanmış hem de biraz çılgın gözler.

"Beni uyandırmalıydın," diye nazikçe uyardı.

Başını kaldırıp bakmadı. "Sizi bu kadar uzun süre beklettiğim için özür dilerim, Phoebe'yi yatırmak için çok zamanım vardı."

Küçük kızı düşününce keskin ve güçlü bir sızı onu delip geçti. Minicik güven dolu kolları ve iri ela-gri gözleri. "Tamamen anlaşılabilir," dedi. "O nasıl?"

"Yaşıyor, senin sayende." Cecelia sanki duvarların ardından çocuğu kontrol edebiliyormuş çalışma odasının kapalı kapısına baktı. "Dirençli," diye devam etti, kaşları sanki bu gerçek onu şaşırtmış gibi eğildi. "Çok narin görünüyor ama onunla sandığımdan daha çok benzediğimizi öğreniyorum. Ne kadar çok bilgiye sahip olursa, bunları işlemesi o kadar kolay oluyor. Bununla birlikte, yedi yaşındaki bir çocuk için neyin ya da ne kadar bilginin uygun olduğunu tam olarak bilmiyorum."

"O şanslı bir kız," diye mırıldandı Ramsay istemeden.

"Nasıl şanslı?" İçini çekti, parmaklarını yorgun gözlerine gömdü. "Bir haftadan kısa bir süre içinde ölümcül bir bombalama ve silahlı saldırıya tanık oldu. Tamamen travma geçirmemiş olması bir mucize. Hal böyleyken, bu gecenin izlerini yıllarca taşıyıp taşımayacağını merak etmemeliyim."

Ramsay göğsündeki sıkı yumağa saygı demek istiyordu ama içinde karmakarışık bir sürü başka şey vardı. Endişe, hayranlık, ihtiyat, koruyuculuk, sahiplenme?

"Ona iyi bir anne olduğun için çok şanslı," dedi beceriksizce.

Bakışları ona kaydı ve sonra hızla uzaklaştı. Altındaki işi inceliyormuş gibi yaparken kumral kirpikleri yanaklarına doğru süzüldü. "Bunu göreceğiz," diye mırıldandı.

Onu memnun etmişti. Ramsay onun renginin bir kısmının geri döndüğünü görmekten memnundu. "Benim aksime, sen uyumamışsın," dedi.

Kalemini masaya vurarak başını salladı. "Uyumayacağım. Uyuyamam. Henrietta'nın ne yaptığını çözene kadar olmaz. Sevdiklerim güvende olana kadar olmaz."

Suçluluk duygusu Ramsay'nin omurgasında yağlı bir kayganlık yarattı. Düşmanlık ve yalan olduğunu düşündüğü şeyler gözlerini öylesine kör etmişti ki gerçeği gözden kaçırmıştı. Onun hayatına mal olabilecek bir gerçeği.

Bildiklerini açıklamak için ağzını açtığında kadın elindeki kalemi kitabın sırtına fırlattı ve ayağa kalkarak onu da aynısını yapmaya zorladı.

Kızın aşağı bakmamasını umarak takım elbisesinin düğmelerini ilikledi. "İtiraf etmeliyim ki daha önce gereğinden fazla acımasız davranmış olabilirim."

Başını iki yana salladı. "Cesur olduğunuzu söyleyebilirim. Korkarım o adamlara karşı vahşet gerekliydi."

"Hayır." İçindeki çocuksu kıvrınma dürtüsüyle "Hayır, seninle demek istedim."

Son görüşmemizde söylediğim şeyler..."

"Ah." Sanki adam aklını başından almış gibi gözlerini kırıştırdı. "Sanırım bana karşı bu kadar uyanık olmasaydın, bu gece benim son gecem olabilirdi." Bir adım daha yaklaştı. "O adam... o adam... Şey, seni biraz haklı çıkardı, değil mi? Henrietta böyle düşmanlar biriktirmek için akla hayale gelmeyecek bir işe bulaşmış olmalı." Titreyerek aldığı bir nefes süresince gözlerini kapadı. "Dürüst olmam gerekirse, seni ara sokakta gördüğüm anda affetmiştim. Ancak özrünüz resmen kabul edildi elbette."

"Ben... özür dilememiştim." Dilemiş ?

Yumuşak ağzını yumuşak bir gülümseme eğdi. "Bunun için çalışıyor gibiydin."

Yanılıyor muyum?"

"Evet. Hayır." Ramsay arkasına döndü, ilerleyecek ve geri çekilecek hiçbir yer bulamayınca dehşete kapıldı. "Tanrım, yani, özür dilemeye *çalışıyorum*, sadece hiç... hiç..." Uzaklaştı. Biri bunu nasıl yapabilirdi?

"Yani hiç af dilemek zorunda kalmadığına inanmamı mı istiyorsun?" Arkasındaki ses tam olarak alaycı değildi, ama onun şaşkınlığı hafif bir eğlence notası uyandırıyor gibiydi. "Hiç hata yapmadın mı?"

Hiçbirini kolayca kabul etmedi. "Ben öyle bir şey demedim," diye şaka yaptı ve yüzünü ona döndü. "Lord Başyargıç olarak görev yapmadığım sürece insanlardan uzak durma eğilimindeyim, o zaman da kırıp kırmamam önemli değil. Ayrıca, bırakın özür dilemeyi, hata yapma lüksüm bile yok."

"Çok yalnız olmalısın" demeden önce bir süre klinik bir hassasiyetle onu gözlemledi.

vurulmuş gibi irkildi. "Yapmak zorunda ?"

"Değil misin?"

Eskiden böyle düşünmezdi.

Yalnızlık terk edilmekti. Yalnızlık unutulmaktı. Aylarca başka bir insanın sesini duymamaktı. Yıllarca. Yalnızlık, yaşamanızın ya da ölmenizin kimsenin umurunda olmamasıydı.

Hayatında daha önce de yalnız kalmıştı. Şimdi neydi?

Dünyada onun pozisyonuna sahip olan birkaç kişiden biriydi. Tarih kitaplarına geçecek ve yazdığı kanunlar tüm Britanya'yı yönetecekti. Günlerini önemli ve güçlü kişilerle birlikte geçiriyordu. Onun gibi bir adam nasıl yalnız olabilirdi ki?

Nasıl bu kadar boş ve kasvetli hissedebilirdi?

Cecelia, "Sen bir askerdin," diyerek onu bir önceki sorusuna cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Kriptografi ile uğraşmadın, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Askerlik benim için çoğunlukla acımasız arazide, çılgınca kan dökme nöbetleriyle kesilen sıkıcı yürüyüşlerdi."

"Ne kadar korkunç," diye mırıldandı.

Çoğu korkunçtu. Ama gençken o kadar öfkeli, o kadar inanılmaz derecede öfkeliydi ki, bunun vahşi şiddetinden zevk alıyordu. Alaycılık. Bir yere ait olduğu gerçeği. Kendinden daha büyük bir şeye. Adı, ona yerini ve önemini söyleyen bir rütbeyle bir listeye yazılmıştı. Ona hedefler, özlemler verdi. Madalyalar ve onur.

"Ordu." Sözsüz *bir aha* ile bir parmağını kaldırdı. "İnsanların içindeki kötülüğü görmeyi orada öğrenmiş olmalısın."

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. "İnsanlar her zaman en kötü yanlarını göstermeye hazırdırlar. Görünüşe göre sadece bir bahane için yalvarıyorlar. Kendilerini asacakları bir ip için."

"Sen değil." Kadın ona anlayışlı bir ifadeyle baktı. "Ve ben de değilim, ne düşünürsen düşün."

Bu kez gözlerini kaçırın Ramsay oldu. "Korkarım Bayan Teague, siz benim sadece en kötü halimi gördünüz."

Masasından pahalı bir deri ciltli günlüğü almak için eğilerek onu keskin gözlemlerinden kurtardı.

Ramsay dikkatli bir adımla ilerledi, ikisi de odanın içinde dururken odanın ne kadar küçüldüğünün farkındaydı. Ne kadar yakındı. Ne kadar kolay soyunabilirdi. Soyunmak.

Çözülmemiş.

Artık yalnız değildi. Aç hissediyordu. Kızgın. Muhtaç. Sıcak. Giysileri çiziyor ve sıkıyor gibiydi. Konuşmaktan yorulmuştu. Sorduğu ve ona kendisinden çok fazla şey anlatan sorulardan bıkmıştı.

O kadar. Lanet olsun. Yorgun.

Keşke kendini kaybedebileceği yumuşak bir yer olsaydı.

Eli kendi iradesiyle ona uzandı. Birdenbire her şeyin cevabı o gibi göründü. Aynı zamanda devasa bir soru işaretiydi.

"Henrietta halam öldüğünde bunu bana bıraktı." Cecelia açık kitabı kendisine uzanan ele doğru iterek sözünü kesti... Az önce ne yapmak üzere olduğunu Tanrı biliyordu.

"Bu bir tür kodeks," diye devam etti, onun ruh halinden habersiz. "Tüm düşmanları, hain eylemleri ve sanırım defterleri ve sırları burada yatıyor. Şimdiye kadar bir anlam çıkaramadım ama bilinen şifrelerin çözülmesiyle ilgili bu kitabı buldum. Görünüşe göre bana bir şekilde ipuçları bırakmış; sadece ne olduklarını anlamak için zamana ihtiyacım var."

Ramsay kendini toparlamak için elinden geleni yaptı. Özlem dalgasını durdurmak ve karmakarışık düşüncelerini elindeki göreve odaklamak için.

Tanrım ama onu döndürdü. Kokusu. Onun şekli. Sesi. Kız, adamın duyuları için bir incelik, hatta bir ziyafetti ve şu anda onun tarafından işgal edilmeyen duyuları, bu konuda bir şeyler yapması için çığlık atıyordu.

Keşke ona dokunabilseydi.

Tadına bakabilseydi.

Körü körüne kitabı karıştırdı. İçindeki semboller ve formüller hiyerogliflerle de yazılmış olabilirdi. "Sence... bunu çözebilir misin?" Eğer öyleyse, kadın tam bir dâhiydi.

Başını salladı. "Henrietta'nın neyin peşinde olduğunu anlamak için her zamankinden daha kararlıyım. Sadece zamana ihtiyacım var."

Öğrendiklerini ona anlatmaya hazırlanırken parmakları sayfaların üzerinde hareketsiz kaldı. "Zamanın olmayabilir," dedi pişmanlık içinde. "Düşmanların da senin Hortense Thistledown değil Cecelia Teague olduğunu benim kadar iyi biliyor. Şu anda nerede yaşadığını biliyorlar."

Bunu düşünürken dudağını çiğnedi ve kalçasını ellerinin arasına aldı. "Evet, peki kim olduklarını kim söyleyecek?"

Ramsay yüzünü buruşturdu. Bunu ona söylemek zorunda kalmamayı çok isterdi. "Bugün öldürdüğüm adamlar... onları tanıyordum. Geçmişte onları kiralamıştım."

Büzüşerek uzaklaştı, sargısına ve elbisesine sarıldı. "Onları kiraladın mı? Kesinlikle-"

"Sokakta vurduğum kişiyi, ben başka bir işle uğraşırken gün boyunca Ye'ye göz kulak olması için tutmuştum. Güvenilir olduğunu düşündüm. Sık sık diğer kanun adamlarının yanında çalışır, buna benim amirim Lord Chancellor da dahildir."

"Hayır." Elini ağzının üzerine kapattı.

"Evet," diye onayladı, kadının kaşları korku ve inançsızlık dolu bir ifadeyle çatılırken. "O adamların sana ne dediğini duydum," diye devam etti. "Kaybettikleri kızın yerine senin küçük kızını almak istiyorlardı. Sanırım Katerina Miloviç'ten bahsediyorlardı." Kodeksi ona doğru salladı. "Bu kitabı istediler ve eğer burada hem teyzeni hem de Lord Şansölye'yi suçlayacak bir şey varsa, onu ezebilmek için ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Cecelia kendini toparlamış görünüyordu ve günlüğe uzanarak öne doğru kaydı. "Lordum, bunu dikkatle değerlendirmeniz gerekecek. Bu kitapta yazılanlar zincirin en tepesine kadar ulaşabilir. Redmayne'in başının bile üstüne, anlıyor musunuz? Bombalamadan hemen önce *kraliyet ailesinin* bir üyesinin Henrietta'nın müessesesinden ayrıldığını gördüm. Ayrıca Kont Armediano'yu da."

"Armediano mu?" diye hırladı. "O sıçan piçinin kesinlikle bununla bir ilgisi olabilir." Kontun parmaklarının kolunun yumuşak beyaz etinde gezindiğini düşündü karanlık bir şekilde.

"Bu ifşaatlar ikimiz için de tehlikeli olabilir." Boştaki elini iki avucunun arasında sıkarak dinlemesi için yalvardı. "Eğer o bomba bir zamanlama cihazına bağlıysa, dünyadaki herhangi biri onu yerleştirmiş olabilir. Henrietta'nın bunun dışındaki tüm kayıtları yok edildi ve o sabah başka kimin bırakmış olabileceğini görmek için Henrietta'nın evinde değildim."

"Neden olmasın?"

Suçlulukla gözlerini kaçırdı. "Önceki gece uyuyamadım."

"İyi bir uykucu olmadığını hissediyorum." Başparmağının parmaklarının üzerinde gezinmesine izin verdi.

"Genelde öyleyimdir," diye çıktı. "Bu her iki açıdan da senin hatandı."

Onun hatası mı? Bunu düşündü. Bombalama sabahı Redmayne'deki akşam yemeğinden hemen sonraydı.

Cinsel bir anı gözlerinde parladı ve solgun yanaklarını koyu, suçlu bir tona boyadı.

Birdenbire onun neden uyumadığını anladı.

Çünkü öpüşmelerini düşünmek için ayaktaydı.

Tıpkı onun gibi.

"Ramsay."

Kadının dudaklarındaki adı kalbini durdurdu ve kaslarını gerdi. Bir heykel gibi oldu, her bir mermer molekülü onun bir sonraki sözlerinin yontulmasını bekliyordu.

"Benim ne bir suçlu ne de bir fahişeye olduğuma inanmanı istiyorum. İrademe ve sağduyuma rağmen bu feci gizemin içinde olduğuma ve doğru olanı yapmaya en az sizin kadar kararlı olduğuma inanmanızı istiyorum. Bunun ne olduğu konusunda anlaşılmazsak bile. Bir müttefike ihtiyacım var, düşmana değil. Onlardan yeterince var ve sana *söz veriyorum*, onları hak edecek hiçbir şey yapmadım."

Kalp şeklindeki yüzünde parlayan ciddi yoğunluk, adamın çelik gibi soğuk merkezini kadınsı bir ocakta eritmekle tehdit ediyordu.

Yükselen erimiş sıcaklık dalgasıyla savaştı. Kadının onu kendi iradesine göre şekillendirmesine ve kalıba sokmasına izin veremezdi. Hiç şüphesiz onun önünde diz çöküp, parlak zırhlı şövalyesi olmayı bekleyen adamlardan biri olamazdı, olamazdı.

"Bana inandığını söyle," diye yalvardı, gözleri yumuşadı, kirpiklerinde nemden küçük mücevherler topladı. "Masum olduğuma inandığını söyle."

Ramsay kendini hatırlayarak elini onunkinden çekti. O kayıp kızları onun bulmadığına inanıyordu.

Bunun ötesinde, onun kendisini kolayca aptal yerine koyabileceğine inanıyordu. Ya da bir şeytan. Afyon inlerine dadanan ve zehir için yalvaran o boş gözlü bağımlılardan biri. Aynı tehlikeli komplonun içinde olduklarına ve Henrietta'nın kitabındaki bilgilere en az onun kadar ihtiyacı olduğuna inanıyordu.

"Sanırım seni güvenli bir yere götürmem gerekiyor," dedi sonunda ve kitabı tekrar kızın eline tutuşturdu. "bulamayacakları bir yere götüreceğim ve sana ihtiyacın olan zamanı kazandıracam. Şimdi giyin ve toparlan."

Tüm umutlar yüz hatlarından silinip gitti. "Ama çalışanlarım. Okula. Ayarlamalar yapmak zorundayım-"

"Onları şehirden çıkarken yapacağız." Kadının ipek giysili bedeni kapıya doğru giden yolu kapatınca, adam ondan uzaklaştı ve tehlikeli bir fiziksel temastan kaçınmak için uyukladığı sandalyenin etrafından dolaştı.

Kapının mandalına kadar gelmişti ki, kadın bileğindeki elinin basit ağırlığıyla onu durdurdu. Kadının dokunuşundaki bir şey onu zincirledi, ona tüm bağların demir olmadığını hatırlattı.

Bazıları kadife olabilir.

"Jean-Yves ve Phoebe ne olacak?" diye endişelendi.

"Elbette onları alacağız." Elini mandalın üzerine koydu.

"Götürmek mi? Nereye götüreceksiniz?"

Ramsay buna daha fazla dayanamadı. Ne onun kokusuna, ne de o lanet olası sargının içindeki vücudunun hatlarına. Bu iş yürüyecekse yapması gereken düzenlemeler ve inşa etmesi gereken tahkimatlar vardı.

Kadının elini sıktı ve kapıyı iterek açtı, vücutlarının birbirine değmesine izin vermeden kadının yanından geçmeyi başardı.

"İskoçya'ya," dedi geri çekilen omzunun üzerinden. "Başka nereye?"

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Cecelia, Jean-Yves'in usulca horladığı yatağın yanında oturduğu taburede kıpırdanmaları yüksek sesli bir protestoya neden olunca yüzünü buruşturdu.

Kadının içini rahatlatan şey, adamın uyumaya devam etmesiydi.

Zavallı adam Londra'dan Edinburgh'un güneyindeki şirin Midlothian kasabası Dalkeith'e kadar olan tren yolculuğu boyunca acımasız ama dayanıklı olmuştu. Kırılardan geçerek kulübeye kadar süren sarsıntılı vagon yolculuğu ise bambaşka bir hikâyeydi ve kadın, tüm bu çileyi herkes için katlanılabilir kılmak amacıyla uyuşturucu dozunu iki katına çıkarmak zorunda kalmıştı.

Cecelia, Ramsay'e gidecekleri yeri sorduğunda, Ramsay rahatsız edici bir şekilde belirsiz bir yanıt vermişti. "Seni Elphinstone Croft'a götürüyorum."

"Elphinstone Croft nedir?" diye sormuştu.

"Kimsenin seni aramayı düşünmeyeceği bir yer." Adamın sesindeki tuhaf nota içinde kasvetli bir şeyler uyandırmıştı ve Cecelia daha fazla ısrar etmemişti.

Ve hafif tepeyi aştıklarında, sevinçten nefesi kesilmişti.

Elphinstone Croft ona kayıp bir cenneti hatırlatmıştı. Ya da belki sadece ihmal edilmiş cenneti. Beyaz kulübe, Esk Nehri'nin kıyısı boyunca uzanan orman sıfatını hak edemeyecek kadar dar bir ağaç kümesinin içine saklanmıştı. Aşırı büyümüş sarmaşıklar ve dikenli güller, meyveler ve kır çiçeklerinden oluşan bir cümbüş, eskimiş çitlere tutunmuş ve duvarlara tırmanmıştı; sanki bahçe, yapıyı ortasından yutmaya çalışıyormuş ve yemeği yarıda bırakmış gibiydi.

Ramsay girişteki sarmaşık ve benzeri şeyleri sökmek ve meşe kapı açılmadan önce hatırı sayılır ağırlığını kapıya vermek zorunda kaldı.

Kızın sorgulayan bakışları karşısında açıkladı. "Birkaç yıldır ziyaret etme fırsatım olmadı."

Jean-Yves, Ramsay'in sağlayabildiği ilk yatağa minnetle yerleşmişti. Daha sonra Cecelia'nın hem Jean-Yves'in yatağının başucundaki küçük masada nöbet tutmasına hem de kalan gün ışığında kodeks üzerinde çalışmasına karar verildi.

Ramsay, Dalkeith'de kiraladıkları arabadan yiyecek ve malzemeleri indirirlerken Phoebe'yi onunla meşgul etmeyi teklif etti. Sonra da birkaç odayı havalandırmaya ve Spartalı mobilyalarını ortaya çıkarmaya koyuldular.

Ramsay'in sesinin derin gürültüsü Phoebe'ninkinin yüksek coşkusuyla tezat oluşturuyor ve onun çalıştığı hoş, uzak bir kakofoni haline geliyordu.

Cecelia kızın basit çiftliğin rutubetli terk edilmişliğine aldırmadığına sevinmişti. Phoebe bu keşif gezisini Francesca'nın ya da Alexandra'nın lüks olmayan arkeolojik yerlere yaptığı gibi benimsemişti. Frances Bacon ve Fanny de Beaufort adlı bebekleri vardı ve şimdiye kadar tüm dünyası olan şehrin küçük köşesinin dışına çıkmaktan daha mutlu olamazdı.

Cecelia her ne kadar çiftliğin masalsı cazibesinden etkilenmiş olsa da, Ramsay onlara gidecekleri yerin İskoç Ovası'ndaki çocukluk evi olduğunu söylediğinde hiç de hayal ettiği gibi olmadığını itiraf etmek zorundaydı

Güçlü bir dükün ağabeyinin kendisinden daha yüce kökenlere sahip olduğunu düşündüğü için belli bir utanç duydu. Tam tersi olamazdı.

Peder Teague'in mütevazı papaz evi bile mahzene ek olarak iki yatak odasına sahipti ve onları beslemek ve giydirmek için zengin cemaatçilerin himayesinden yararlanmışlardı.

Phoebe'nin söyleyebildiği kadarıyla o ve Jean-Yves şu anda Elphinstone Croft'un tek yatak odasını işgal ediyorlardı, üst katta Phoebe'nin hemen kendi odası olarak sahiplendiği küçük bir çatı katı vardı.

Cecelia şifreler ve referanslarla ilgili ciltlerini açık pencerenin altına yaymış ve merakına yenik düşerek Grek ve Etrüsk kriptolojisi dünyasına sürüklenmişti.

Ne olduğunu anlamadan kalemi, aniden soğuktan kaskatı kesilen parmaklarının arasından düştü. Buz gibi elini ağrıyan boynunun arkasına götürdü ve yatak odasında gözlerini kırptırırken oradaki düğümlenmiş kasları yoğurdu.

Gece ne zaman çökmüştü? Ramsay o mumu masasında mı bırakmıştı?

Tanrım, yine yapmıştı. Alexandra üniversitedeyken bu eğilimi hakkında onunla durmadan dalga geçmişti. Buna *matematikle büyülenme* demişti.

Özellikle kafa karıştırıcı bir sorunu çözene kadar saatlerce tüm dünya yok olur, var olmazdı.

Ancak... bu sefer hiçbir şey çözememişti. Kayda değer tek ilerleme, kodeks için geçerli *olmadığını* bildiği kodların ve şifrelerin endişe verici derecede uzun bir listesi idi.

Cecelia bitkin bir nefes aldı ve aniden bir mucizenin farkına vardı.

Daha doğrusu, mucizevi bir aroma. Sarımsak, soğan ve işlenmiş etin belirgin karışımını bir kez daha kokladı. Bu kekik miydi?

Midesi kaba ve oldukça ısrarcı bir ses çıkararak Cecelia'nın dolap büyüklüğündeki yatak odasından dışarı çıkmasına neden oldu. Kapıyı arkasından olabildiğince sessiz bir şekilde kapatmak için döndü, ancak bu noktada Jean-Yves'i uyandırmak için muhtemelen tüm bir gaydacı senfonisi gerekirdi.

Cecelia ana odaya döndüğünde, kulübenin geçirdiği muazzam dönüşümü algılayabilmek için gözlüklerini çıkarıp mendiliyle parlattıktan sonra burnuna takmak zorunda kaldı.

Geldiğinde burası hayaletli mobilya örtüleri ve kirli pencerelerden oluşan bir mezarlığa dönüşmüştü. Ramsay'in kasabadan getirttiği malzemelerin uygulanmasıyla küçük pencereler şimdi ıslık ıslıldı. Daha önce ona yaklaşan herkesi birkaç kıymıkla mızraklayacağından korktuğu kaba, ahşap masa temiz mavi bir bezle örtülmüştü.

Sallanan bir sandalye, sanki hafif bir ceza almış gibi köşeye yığılmıştı ve eski ama sağlam bir kanepede mütevazı şöminenin karşısında duruyordu. Aletler ve çeşitli eşyalar kapının yanına düzgün bir şekilde yığılmış, birkaçı da eski bir kuyudan çekildiği anlaşılan antika bir su pompasıyla tamamlanmış bir mutfak işlevi gören köşeye dağılmıştı.

Cecelia kendini tüm odanın büyümesine kapılmış buldu. Bir zamanlar orada masal cücelerinin yaşadığına inanabilirdi. Ya da belki cadıların.

Taş ocaktaki ateşin üzerinde bir kazan bile kaynıyordu ve daha güzel kokan bir demlik hayal edemiyordu.

İri yarı ve asık suratlı bir İskoç, söz konusu ocağın üzerine tünemiş, Alexandra'nın Hindistan'dan getirdiği kukrislere rakip olacak kadar uzun bir bıçakla ince uzun bir sopayı yontuyordu.

Cecelia nefesini tuttu ve ayaklarını yere sabitledi. Ateş ışığı saçlarını akla gelebilecek her türlü ince metalik renkle yaldızlıyordu. Bakır ve bronz, çöl güneşinin altındaki kumlar gibi boynuna yakın ve kulaklarının üstündeki daha kısa tellerde eleniyordu. Altın rengi bir ön perçem konsantrasyonla kısıtılmış alnının üzerine düşüyordu ve hatta şakaklarındaki kalın saçlara gümüş iplikler serpilmişti.

Dirseklerini, alçak ocağın yükselttiği dizlerine dayamış olan Ramsay, dikkatle çalışırken oturmak yerine neredeyse çömelmiş gibi görünüyordu ve Cecelia bu duruşu hem uygunsuz hem de ilgi çekici buldu.

Gömleğinin kolları ve ağırlığını taşıyabilmek için gerilmiş ve işini aralarında tutabilmek için yayılmış uyluklarının üzerine gerilmiş bir çift açık kahverengi pantolon dışında her şeyini çıkarmıştı. Kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, altın sarısı tüylerle tozlanmış kaslı ön kollarını ortaya çıkarmıştı.

Cecelia onun iri ellerinin çubuğa şekil verme ve kabuklarını soyma işini ve hızla yapmasını izledi.

Genelde inatçı bir kare şeklinde olan çenesi, dikkatini işine vermesiyle birlikte dudaklarını yumuşatacak kadar gevşemişti. Sık sık kaşlarını çattığı için sert ağzının dolgun olabileceğini unutmak kolaydı.

Ağzının bu şekilde gevşediğine tanık olduğu tek an, onu öptüğü geceydi. O gece çok uzun zaman önceydi ama yine de dün gibi taze bir ayrıntıyla hatırlıyordu.

Çünkü uyumak için her uzandığında o öpücüğü düşünüyordu. Öyle miydi?

Yanında, on yıllık olduğu anlaşılan bir odun yığını köşeye , yakılmayı bekliyordu.

Birdenbire ilişki kurabildi. Sıcaklık tenini yalayıp geçerken kayrak grisi seyahat çantasının yüksek yakasını çekti.

"Phoebe nerede?" diye sordu selamlama amacıyla.

Hırslı gözler kızinkileri buldu ve kız ona umursamaz bir gülümseme olduğunu umduğu bir şey sundu.

Ramsay çenesini ön kapının üstündeki kapalı çatı kapağına çıkan merdivene doğru uzattı. "Saatler önce yatağa yığıldı."

"Oh." Cecelia iştahının peşinden odaya doğru ilerledi. Etrafına göz gezdirirken ellerini arkasında kenetledi ve bakışlarının şu anda duyularını tahrip eden adam dışında her şeye odaklanmasına izin verdi.

"Kitapta bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Hayır." Kendi ağzının da hoşnutsuz bir kaş çatmayla kilitlendiğini fark etti. "Bu hızla günlerimi alabilir. Bir hafta. Belki de daha fazla. Ama kendimi yaklaşıırken buluyorum... Sanırım." Kodun ne *olmadığına* dair listesi her geçen an daha da kabarıyordu ve iyimser bir şekilde bu ilerlemeyi eleme süreciyle değerlendirmeye karar verdi.

Ayağa kalktı, bıçağı değil ama sopayı bıraktı ve raftan kaba yontulmuş bir kâse aldı. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa al," dedi.

Şöminenin üzerinde kaynayan güzel kokulu yahniyi kaseye doldururken ona baktı. "O zamana kadar seninle ben ilgilenirim."

Seninle ilgileneceğim. Cecelia en son ne zaman birinin ona bunu söylediğini düşünmeye çalıştı.

"Çok nazıksınız. Çok cömertsin."

"Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz." Ramsay kâseyi masaya taşıdı ve bıçağıyla köhne sandalyeyi işaret etti. "Otur. Ye."

Oturup kaşığı aldı ve Ramsay ocağın üzerindeki tüneğini almak için kanepenin diğer tarafına çekilirken, kaşığı narin bir hareketle köylü yahnisine daldırdı.

"Daha fazla olurdu ama senin kız kendi payını, Jean-Yves'inkinin çoğunu ve benimkinin yarısını topladı." Adam inanamayarak başını salladı. "O kadar küçük bir şey ki, o kadar yiyeceği nereye koyduğunu bilmiyorum."

Cecelia giderek artan bir sevgiyle gülümsedi. "Sanırım aynı iştahı paylaşıyoruz."

Sert bir kahkaha attı ve yanında duran sepetten uzun bir tüy çıkardı. "Onun yaşındayken ben de böyle yerdim ve o zamana kadar sıska kalırdım..." Cümlelerin bitmesine izin verdi, sonra fikrini değiştirmeden önce bir şey söyleyecek gibiydi. "Ben büyüyene kadar." Bıçağı tüye götürdü, narin darbelerle şekillendirdi.

Aralarında filizlenen garip ve medeni garipliğin farkındalığı Cecelia'nın içini kemiriyordu. Trende onunla en ufak bir temastan bile kaçınmış, bunun yerine Cecelia Jean-Yves'e bakarken Phoebe'ye mükemmel ve sabırlı bir arkadaşlık etmişti.

Başta, Phoebe'nin dev İskoç'a yeni keşfettiği kahraman tapınmasının onu rahatsız edeceğinden endişelenmişti. Ama Phoebe onun bitmek bilmeyen soru yağmuruna sadece sabırla değil, Cecelia'nın Ramsay'de olduğunu bilmediği bir mizahla da katlanmıştı.

Neredeyse onun bir dev olmasını dileyecekti. Şu anda ondan hoşlanmak için daha fazla nedene ihtiyacı yoktu. Her şey bu kadar kaotikken olmazdı. Çok korkunç.

Çünkü onun yanındayken kendini her zamankinden daha az özgüvenli buluyordu.

Bu kadar iri ve güçlü bir adamda bir çekicilik olduğuna karar verdi. Bütün sorunu bu olmalıydı. Basitçe bir tür çekim gücü ya da manyetik güç yayıyor, farkında olmadan onu kendi yörüngesine çekiyordu. yüklerini onun geniş omuzlarına atma dürtüsü haline gelmişti.

ezici. Eğer dikkatli olmazsa, sonunda ona bel bağlayacaktı. Onun parlak zırlı şövalyesine karşı genç kıızı oynama dürtüsüne teslim olacaktı.

Seninle ilgileneceğim.

Genel olarak, bakıcılık yapmak onun işiydi ve bu işe kendini tüm kalbiyle adanmıştı. Elbette Kızıl Haydutlar ve Jean-Yves ona mutlak anlamda adanmışlardı. Hiçbir zaman aşk istememişti.

Ama önemsenmekle *ilgilenilmek* arasında bir fark vardı. Şimdiye kadar bu farkı hiç düşünmemişti bile.

Bu düşünceler içinde kaybolmuş bir halde, buharın soğumasını bekleyen mis kokulu güvecin üzerine hava üfledi.

"Bunu kendin mi pişirdin?" diye hayret etti.

Ramsay ona bakmadan bir omzunu kaldırdı. "Yemek yapmayı nerede öğrendin?" diye sordu.

"İşte." Tüyü ustaca bir vuruşla ortadan ikiye böldü ve sonra sopayı aldı.

Konuşmasının kapsamını tükettikten sonra, geçici bir ısırik aldı.

Koyu renkli, zengin ördek eti o kadar yumuşaktı ki çiğnemeye bile gerek kalmıyordu, sebze ve arpanın mükemmel karışımıyla lezzetli bir et suyunda eriyordu.

Cecelia takdir iniltisine yeterli dramatikliği kazandırmak için gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığında Ramsay hareketinin ortasında donup kalmıştı, gözlerini kırpmadan ona bakarken parmak eklemleri bıçağın sapında bembeyaz kesilmişti.

"Sana mutfak becerilerini kim öğrettiyse yürekten takdir edilmeli." Kaşığa bir sonraki lokmasını zevkle doldurdu. "Şefe saygılarımı sunarım."

İşine dönmeden önce takdir ya da küçümseme anlamına gelebilecek bir ses çıkardı.

Cecelia yemek yerken onu görgü kurallarının izin verdiği ölçüde dikkatle inceledi. Daha önce hiç bu kadar dalgın görünmemişti. Hiç bu kadar uzun süre sessiz kalmamıştı, en azından onun yanında.

Kabul etmek gerekir ki, ilk kez ona küfretmediği ya da onu öpmediği bir anda baş başa kalmışlardı.

Bir nedenden ötürü, onun şimdi ikisinden birini yapmasını hararetle diliyordu.

Bu kasvetli, uzak sessizlikten başka bir şey.

O çalışırken gözlerini ondan ayıramıyor gibiydi. Ön kollarındaki kordonlar ve kaslar, karmaşık hareketleriyle birlikte esnedi ve yer değiştirdi. Kadın

hareketleri hızlı ve emindi, sanki bunu binlerce kez yapmış gibiydi.

Oklar, Cecelia özellikle lezzetli bir lokmanın etrafında fark etti. Ok imal ediyordu. Ne tuhaf bir hobi. Tuhaf ve... oldukça erkeksi bir şekilde yakışıklı.

Cecelia sık sık kendini Ramsay'in boş zamanlarında ne yaptığını merak ederken bulurdu, kötü alışkanlıkları olmayan bir adamdı.

Artık biliyordu.

Büyülenmişti, daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Her şeyi öğrenmek için. İskoçya kırsalında gezinirken böyle bir vücudu burada mı inşa etmişti? Onu buraya sadece görmezden gelmek için mi getirmişti? Onun gözünde hâlâ anlaşmazlık içinde miydiler?

Bütün güveç kasesi boyunca düşüncelerini çiğnedi. Açlığını giderdikten sonra, onun sessizliğine -kayıtsızlığına- daha fazla dayanamadı.

"Burada çok güzel bir eviniz var," diye söze girdi.

Böyle bir alay içermeseydi kahkahaya benzeyecek bir şey homurdandı. "Nazik olmak zorunda değilsin," dedi oka.

Verdiği cevap onu rahatsız etti. "Nazik davranmıyorum. Sade bir sessizlikten yanayım ve rahat evleri büyük evlere tercih ederim. Kırsal bölgeleri keşfetmeye hevesli olduğumu fark ettim."

Bunun üzerine başını kaldırıp sertçe baktı. "Bensiz ormana girme ya da kırlara çıkma. Buralar çoğunlukla bataklıklarla dolu ve kaybolmanı istemem. Ya da daha kötüsü."

"Yapmayacağım," diye söz verdi. Arazinin özellikle bataklık gibi görünmediğini söylemedi. Bataklıktan çok tarım ve otlak alan gördüğünden de bahsetmedi.

İçeride kalmasının en iyisi olduğunu düşündü. Bu, adamın onu güvende ve saklı tutmasını büyük ölçüde kolaylaştırıyordu. Yine de, onun şu anki tavrıyla burada kilitli kalırsa, delirebilirdi.

Belki de en azından Phoebe'yi dışarı çıkarabilir ve nehirde gördüğü küçük barajın yanında yürümesine izin verebilirlerdi.

Ramsay çocukken gölette yüzmüş müydü? diye merak etti. Çocukluğu nasıl geçmişti? Kesinlikle kaygısız ve mutlu değildi, yoksa başka türlü bir adam olurdu.

Adam aniden ayağa kalkarak onu hayalinden uyandırdı. "Bitirdin mi?" diye sordu boş kâseyi işaret ederek.

"Ah. Evet." Kadın ayağa kalkmak istedi ama adam önündeki kâseyi aldı ve su pompasının altındaki kovaya götürdü.

"Harikaydı, teşekkür ederim. Temizlemene yardım edeyim," diye teklif etti. "En azından bunu yapabilirim."

"Hayır." Kirli bulaşıkları bırakıp kapının önündeki düzgün sandık ve erzak kutularının yanına gitti. "Tatlıdan sonraya kadar olmaz."

Anında canlandı. "Tatlı mı dediniz?"

Ramsay küçük kasalardan birini karıştırmak için eğilirken Cecelia, Ramsay'in arka tarafının gergin görüntüsüne hayran olmamak için elinden geleni yaptı. Kurdeleyle sarılmış küçük, düz bir kutu ve büyüklüğü belli olan bir şişe çıkardı.

Cecelia dişlerini alt dudağının üzerine kenetledi, neredeyse beklentiyle mırıldanıyordu.

O yapmadı.

Kutu sert bir gümbürtüyle önüne düştü. "Sanırım bir keresinde yer mantarı ve şarap olmadan yapamayacağını söylemiştin."

Yüzünde tüm vücuduna yayılmış gibi görünen bir gülümseme belirdi. Eğer bir spaniel olsaydı, kuyruğunu kadar sallardı.

Ramsay'nin ifadesi bir an için durdu ve dikkatle boşluğa döndü.

Cecelia minnettarlığının derinliğini ifade etmek için uygunsuz bir şey yapmamak için elinden geleni yaptı çünkü ayağa fırlayıp onu öpme dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı. "Ben de bu tür hoşgörülere olan düşkünlüğümü kınadığımı sanıyordum."

Adam ona alaycı bir bakış attı, o da kutuyu yırtarken görmezden geldi.

"Buradaki sürgünlüğünüzün tamamen aşağılık olmasını istemem," dedi küstahça bir açıklama yaparak.

Cecelia dişlerini koyu renkli, nefis tatlıya geçirmeden önce, "Çikolata ve şarap cehennemden bir cennet yaratabilir," dedi ve trüf mantarını diliyle damağına masaj yaparak onayladı. "Bir tane, belki de beş tane denemelisin. Çok lezzetliler."

Mantar her zamankinden daha yüksek bir sesle şişeden çıktı ve onun biraz sıçramasına neden oldu.

Dişlerinin çikolatayla lekelenmiş olma ihtimaline karşı, kendi irkilmesine gülerken utanarak parmaklarını dudaklarına götürdü.

Gülümsemesine karşılık vermek yerine kaşlarını çattı, ona bakarken boynunu sıkıca kavradı. "Şimdi fark ettim ki şarap kadehim yok, hatta bira fiçim bile yok." Kullanıldıkları için artık boş olan yetersiz rafları işaret etti.

Akşam yemeği için birkaç kase ve bir tabak. "Şişeden içmen gerekecek."

"Ne kadar ayıp. Nasıl tahammül edeceksin?" Teklif edilen şarabı adamın elinden aldı ve şarabı derin derin içine çekti. Tatlı meyveler ve cassis. Belki biraz gençti ve havalandırılmamıştı ama umurunda mıydı?

"Bu gece, olmak için doğduğumuz sıradan insanlar gibi içeceğiz," dedi, kuşkusuz korkunç bir alçakgönüllü aksan benimseyerek. Ramsay'i selamladı, sonra dudaklarını şişenin üzerine kapattı ve şişeyi geri devirdi.

Pürüzsüz sıvı ağzına döküldü, önce keskinleşti, sonra tatlıya dönüştü, kuru kadife bir bitiş onu daha fazlasını istemeye bırakana kadar çikolatayla karıştı. İlk yudumun tadını çıkarmak için diliyle ağzının kenarını kapattı ve ardından ikinci bir yudum daha aldı.

İştahı kabarcınca ağzını açtı. Şişe içi boş bir ses çıkardı ve parmak eklemlerini dudağının köşesine bastırarak küçük bir şarap damlasının vampirce bir damlayla çenesinden aşağı süzölmesini sağladı.

Bundan sonra ne yapacağından emin şişeyi Ramsay'e uzattı.

Almak için hiçbir hamle yapmadı. Aslında karşısında durmuş, bakışları şarap damlasının parmak eklemine arkasında kaybolduğu yere sabitlenmişti. Yüz hatları, kadının açlık olarak tanıyabileceği bir ifadeyle donmuştu.

"Tadına bakmak ister misiniz?" diye sordu.

"Beni baştan çıkarıyorsun, kadın." Hırıltısında bir suçlama notası vardı.

Yaptı mı? Yapabilir miydi? Bu düşünce onu heyecanlandırdı. Ayartma neden olumsuz olmak zorundaydı ki? Adem'i önce Havva baştan çıkarmış ve bunun bedelini sonsuza dek kadınlar ödemişti. Ama kanonik metinlere göre, eğer Havva Adem'i yasak meyve ile baştan ıkarmasaydı, insanlık var olmayacaktı. Peki, Havva Ana Adem'e ve dolayısıyla insanlığa bir iyilik yapmış olabilir mi?

"Yalnız yemek zorunda kaldım," diye dürtükledi. "Yalnız içmek zorunda mıyım?"

Alnında iki belirgin şaşkınlık kırışıklığı belirdi. "Sana zaten söyledim-"

"Biliyorum, biliyorum. *Şımarmayacaksın*." Onu korkunç bir şekilde taklit etti, ama şaşkınlığı yerini eğlenceye bırakırken alnının biraz yumuşadığını görmekten memnun oldu. "Ama sana soruyorum, burada seni yargılayacak kim var? Şu anda kimin için mükemmel olmak zorundasın?" Oturduğu yerde döndü ve meydan okuyan bir kaş kaldırmadan önce boş odayı yabancılar için kontrol etme gösterisi yaptı.

"Elbette *ben*, Kızıl Leydi, kötölükler kraliçesi ve benzerleri, yüce lordunuzun o kadar altındayım ki, birkaç yudum şarap sizi benim

alçak, aşağılık bir durum." Kadın sıırttı ve şişeyi adamın burnunun önünde bir o yana bir bu yana salladı. "Gel bakalım. Uzun bir gün oldu."

Onu silaısızlandırmak istemişti. Ancak kızdırması bundan daha fazlasını yapmış gibi görünüyordu. Silaısızlandırılmış değil, yenilmiş görünüyordu.

Şişeyi aldı ve onun karşısındaki sandalyeye çökerek ağır bir nefes verdi. "Buna inanmayabilirsin ama ben her zaman böyle sıkıcı biri değildim." Ağzını şişenin aynı dudağına kapattı ve uzun uzun, derin derin içti.

Bir cevap veremeyen Cecelia, yutkunurken kendini adamın boynunun tepesine ve kaslarına büyülenmiş gibi bakarken buldu. Bir insan boğazındaki kaslara uygulamak için bile böylesine muazzam bir gücü nasıl oluşturabilirdi?

Dudakları, sanki orada bulunduğu lezzetin tadını çıkarmayı bitirmemiş gibi, olması gerekenden daha uzun süre kenarda oyalandı.

Sonunda şişeyi ona geri verdi.

Şaraptan aldığı sonraki yudumlarda daha ihtiyatlı davrandı. Daha zengin, daha karmaşık bir tatla baharatlanmış gibiydiler.

Şarabın tadına mı bakıyordu? Yoksa sadece tadına bakan adam mı?

Şişeyi aralarındaki masaya koydu, düşünmemesi gereken şeyler düşünüyordu. Olmayacak şeyleri istiyordu. Hangi aileye ait olduğunu bilmeden önce Lord Ramsay'le tanışmış olsaydı neler olabileceğini merak ediyordu.

"Lass, sana haksızlık ettim," diye gürledi.

Cecelia yutkunmaya çalıştı. Başarısız oldu. Ve tekrar denedi. Aralarındaki kehribar şişeye bakarak adamın genişliğini ve nefesini odak noktasından çıkardı.

Düşüncelerinin yönü göz önünde bulundurulduğunda, onun ifadesi tesadüften daha fazlası gibi görünüyordu. Belki de çok önemliydi. Onun gözleriyle karşılaşmaya hazır değildi. Sözlerinin ona verdiği içten zevki görmesi için.

"Bu da özür dilemediğin şeylerden biri mi?" Niyeti neşeli görünmekti ama korkarım ki tamamen başarısız oldu.

"Hayır," diye cevap verdi, kusursuz bir ciddiyetle. "Bu ciddi bir özür. Üzgünüm, Cecelia."

Adını duyduğunda vücudundaki ince tüyler titreşti ve bir sonraki nefesi dar ve kısa geldi.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, ciddi bir yoğunlukla ona baktı. "Tüm bunlardan önce teyzenden nefret etmek için nedenlerim vardı," diye itiraf etti. "Ahlaki itirazlar kadar güçlü kişisel nedenler ve bunların beni kör etmesine izin verdim."

Bu onu, şişeyi masaya geri koymadan önce üç kadeh daha içecek kadar şaşırttı. "Zavallı Katerina Milovic'e ve o kayıp kızlara olanlarla bir ilgisi varsa, benim de ondan nefret etmem için bir nedenim olabilir." Cecelia duygusallıktan titremesini önlemek için dudağını ısırды. "Söyle bana, Henrietta sana ne yaptı?"

Gerçekten bilmek istiyor muydu?

Ramsay öne doğru eğilip kollarını masaya dayadı ve Cecelia bu kadar soyunmuş bir adamın dikkatini dağıtmamak için elinden geleni yaparak onu dikkatle dinledi.

Ne de olsa sadece ön kollarıydı. Onun nesi vardı böyle? Neden bakmaktan kendini alamıyordu? İnce tüyler ve tonlanmış sinirler neden parmaklarının ona dokunma isteğiyle seğirmesine neden oluyordu?

"Yıllar önce, sanırım Henrietta benim siyasi hırslarımı fark etti. Koleksiyonu için sırlarıma, ruhuma göz dikti. Sırlar kolayca bulunamayınca da, onları benden ayartması için çalışanlarından birini, bir profesyoneli gönderdi." Çenesi bir öfke nöbetiyle yana kaydı.

"İşe yaradı mı?" Cecelia endişeyle sordu.

Yer değiştirdi ve boynunu kıracak kadar hızlı bir şekilde başını eğdi. "Ben... bana gönderdiği kadından yararlandım."

"Sen ne?" Soru, geri çağırılmadan ağızından kaçtı. Karnında ona eşlik eden histen nefret ediyordu. Bir pan-hayır, acı. Onun bir sevgilisi olduğu düşüncesi gerçek bir fiziksel rahatsızlıktı. Onun ikiyüzlülüğüne mi kızmıştı?

Yoksa kıskanç mı?

"Matilda'nın onun tarafından işe alındığını bilmiyordum, ilk başta bilmiyordum," diye açıkladı, onun rahatsızlığını yanlış yorumlayarak. "Ona aylarca kur yaptım. Ona evlenme teklif ettim."

Bu gerçeğin durumu daha iyi hale getirdiğini düşündüyse, fena halde yanılıyordu. "Kabul etti mi?" Cecelia dehşetini belli etmemeyi umuyordu. ifade.

"Evet." Başını sallayarak keskin bir nefes aldı. "Ama bütün bu ilişki kısa sürdü. Bir keresinde eve geldiğimde onu eşyalarımı ve kişisel evraklarımı karıştırırken buldum. Onunla yüzleştim ve gerçek amacını itiraf etti. Beni affetmesi için yalvardı."

"Seni seviyor muydu?" Cecelia sordu.

Homurdandı ve bir yudum aldı. "Öyle olduğunu iddia etti."

"Onu... sevdin mi?" Cevabı bu kadar çaresizce duymak istememeyi diledi. Bundan bu kadar korkmamayı.

"Onu arzuladım." Gözleri onunkilere kaydı. "Ama dürüstçe söyleyebilirim ki hiç kimseyi sevmedim."

Evlilik teklif etmişti, tartışmak istedi. Redmayne bahçelerinde aşkla ilgili söylediklerini hatırladı. Peki neden *bu* kadın, Matilda? Onu böyle bir şey yapacak kadar arzulamasına ne sebep olmuştu? Ne tür bir güzelliğe sahipti? Cassius Gerard Ramsay'i bir kadını eş olarak alacak kadar arzuyla dolduran şey neydi?

Ve... Henrietta onu neden bu şekilde istismar etmişti?

Cecelia yüzünü ellerinin arasına gömmeden ve gözlüklerinin altındaki yorgun gözlerini silmeden önce tiksintili bir nefes vererek saçlarını dağıttı. "Gurur duyabileceğim bir akrabam olup olmadığını merak etmeye başladım." Hepsi kumarbaz, şantajcı ve bağınaz mıydı? Ya da daha kötüsü?

"Bu ortak bir noktamız," diye mırıldandı. "Kardeşim ve benim de lekeli bir mirasımız var."

Parmaklarının arasından ona baktı, dehşetin altında merak ateşi yanıyordu. "Annenizin iki babanızı da kırdığını söylemişsiniz..." Duygusal dikenlerden oluşan bir yamada dikkatle ilerliyormuş gibi, yolun nereye çıkacağından emin olamadan durdu.

"Evet ve diğer pek çok adam." Sesi acıyla yanıyordu. "Sen de o adamlardan biri misin?"

"Sana kırılmış gibi mi görünüyorum?" Kadının incelemesi için ellerini uzattı. İskoç kemikleri ve demirden iradesiyle güçlendirilmiş ağır kaslarıyla etkileyici olduğu kuşkusuzdu.

Peki ya kalbi?

"Senin gibi bir adamı kırabilecek bir şeyle tanışmak istemezdim," diye itiraf etti.

"Söylediğiniz şeyler..." Başını bir kez daha salladı ve dudaklarının arasından dökülen güçlü sözcüklere karşı çenesini sıktı. Sonunda şöyle dedi: "İnsanların kendilerinin kırılmasına izin verdiğine inanıyorum ve bunu deneyenlere bu zevki tattırmayı reddediyorum. Eğer yıkılırsam, ayağa kalkarım. Her zaman. Tekrar ayağa kalkarım. Ve savaşırım. Başarılı olurum. Kazanırım. Başka bir seçenek yok."

"Ne kadar da ... İskoçsun." İçinde keskin bir anlayış parladı. Teselli edici bir takdir. " övgüye değer, hatta olağanüstü, ama bu imkansız..." Bir an durakladı, gözleri kayıyordu,

kelime dağarcığını araştırırken. "Geçmişinizden etkilenmemek. Sevdiğiniz birinin kırıldığını görmek ve kendi yaralarınızdan birkaçını almamak dayanılmaz bir şey."

"Bu konuda ne biliyorsun?" diye kaşlarını çattı. "Çok şey," diye fısıldadı.

Onu düşünme sırası ondaydı. "Kaç erkeği kırdın, Cecelia Teague?"

"Hiç," diye dürüstçe cevap verdi.

"Buna inanmak çok zor." Çatı katını işaret etti. "Peki ya Phoebe'nin babası?"

Cecelia dudağını ısırды. Adamın Phoebe'nin kendi kızı olduğunu sandığını neredeyse unutmuştu. Ona gerçeği söylemeli miydi? Bu neye yarayacaktı? Onun bir fahişe ve anne olduğunu düşünmesi, korkunç bir şekilde kaybolmuş ve tamamen yalnız olan beceriksiz bir bakire olmasından daha iyiydi.

"Ah." Acı bir ses çıkardı. "Unuttum. Onun kim olduğunu hatırlamıyorsun." "Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?" diye sordu.

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı, çenesi kalın bir duygunun üzerinde çalışıyordu ve ardından, "Söyleyemem," diye homurdandı.

Cecelia tuhaf çevrelerini inceleme bahanesiyle bir kez daha onun bakışlarıyla teması kesti. "Önceki Redmayne Düşesi'ni bu evin hanımı olarak hayal etmek zor. Dükü nereden tanıyordu?"

"Ben dört yaşındayken Edinburgh'da bir galada tanışmışlar. Etkinlik için hizmetçi olarak işe alındı ve bir sevgili bulmaya koyuldu. Bir bakıcı, sanırım, kendini metres yapmak için. Düşes olması bir mucizeden bir şey değildi."

"Baban neredeydi?" Cecelia yüksek sesle merak etti.

"Ticaret gemilerinde çalışıyordu ve Dük'ü boşanmayı finanse etmesi için baştan çıkarması için gereken süre boyunca denizdeydi. Gördüğünüz gibi, insanlar bana baktıklarında bir düşesin oğlunu görmüyorlar. Dolambaçlı bir sosyal tırmanıcının ve İskoç hiç kimsenin istenmeyen çocuğunu görüyorlar."

Bunun uyandırdığı duygular için onu inceledi ve hiçbir şey bulamadı. Adam son derece sakın, kapalı ve derli topluydu. Hikâyeyi sanki başka birine aitmiş gibi anlatıyordu.

"Elbette baban bir hiç değildi," diye karşı çıktı. "Sırf göz önünde olağanüstü biri olmadığı için. Bu evde yaşadı. Burayı sevdi, her ne kadar bu aşk trajik bir aşk olsa da."

Kadim bir tiksinti, acımasız yüz hatlarına sert bir maske yayarak onları taş gibi ama kırılğan bir hale getirdi. Sanki tekrar hareket edebilmesi için birinin derisine keski ile gerekecekti. "Dük, annem için babama üç bin pound ödedi. O kabul etti. Öldüğü güne kadar pahalı bir fahişeden başka bir şey değildi. Babam da dürüstlükten nasibini almamış açgözlü bir ayyaştı."

"Üç bin pound." Cecelia ağzı açık kaldı. Kutsal Tanrım, bu şaşırtıcı bir miktardı.

Eğer Ramsay'in yüz hatları taşıysa, gözleri şimdi buzla kaplanmıştı. "Yemesi, içmesi, fahişelik yapması ve kumar oynaması sadece bir avuç yılını aldı. Redmayne ya da Alexandra size babamın nasıl öldüğünü hiç anlattılar mı?"

Yüz ifadesi hikâyenin yürek parçalayıcı olduğunu gösteriyordu ama Cecelia sormaktan kendini alamadı. Ramsay kökenlerinin portresini çizmeye başlamıştı ve Cecelia'nın bunu bitirmesine şiddetle ihtiyacı vardı. "Nasıl?"

"Kanalizasyona akan diğer pisliklerden bahsetmiyorum bile, kendi kusmuğunda boğularak öldüğü bir olukta yüzüstü bulundu."

Ramsay için hissettiği üzüntüyü ve bunun onur kırıcılığını düşünemeyen Cecelia ayağa kalkarak odanın içinde biraz dolaştı ve yanına bir çikolata aldı. "Sen ve baban dokuz yaşına kadar burada yalnız mı yaşadınız?"

"Evet."

daha önce yaptığı bir konuşmayı hatırlayınca kafası karıştı. "Ama on beş yaşına kadar Redmayne ile aynı okula gitmediğinizi söylemişsiniz?"

"Evet."

"Peki... Dokuz ile on beş arasında neredeydin?"

"Buradaydım."

"Burada mı?" Volta atmayı bırakıp ona baktı. "Burada kiminle?"

Cevap vermedi. Başka bir zamanın yaralı kalıntıları gibi bezin üzerine yayılmış kendi ellerini düşündüğü yerden başını kaldırıp bakmadı.

Cecelia her zaman o ellerin bir adama ait olduğunu hissetmişti. Çok daha zor bir hayatı olan birine.

Etrafına bakındı, mekanın seyrekliliğini içine çekti. Tek bir yatak, yalnız bir kanepe. Tek bir tabak takımı.

Onun yayı ve oku.

Kimsenin seni aramayacağı bir yer.

Babası ölmüştü ve kimse onu aramamıştı. Dokuz yaşındaki bir çocuktan on beş yaşındaki bir çocuğa kadar kendini bu arazide yetiştirmişti. Tek başına.

Düşes ilk çocuğunu yıllarca burada çürümeye terk etmişti.

"Tanrım," diye fısıldadı Cecelia, göğsüne bir acı saplanmıştı. "Burada tek başınaydın, unutulmuşsun. Ve tek başına mı hayatta kaldın?"

"Doona be impressed." Önündeki havaya vurarak onun saygısını elinin tersiyle itti. "Kuyu iyi, nehir balık dolu ve civarda bir geyik sürüsü yaşıyor."

Cecelia başını salladı ve çevresini ilk kez görüyormuş gibi baktı. Ona göre bu kulübe bir sığınaktı. Onun içinse bir sürgün yeri idi. Yüreği onun için kabarmıştı. "Bizi buraya getirmenin sana nelere mal olduğunu hiç fark etmemiştim. Senin için ne korkunç anılar barındırıyor olmalı."

Homurdandı, sanki her an çökebilecekmiş gibi kırıslara bakıyordu. "Büyük bir başarı değil, zaman zaman buraya dönüyorum."

"Şehirden kaçmak için mi?" diye tahmin etti.

Gözleri, canlı bir ateşle yanarak kızın içinden geçti. "Ne kadar ilerlediğimi kendime hatırlatmak için. Bir zamanlar ne olduğumu hatırlamak için."

Cecelia onun metanetine imrenerek başını salladı. Papaz Teague'in evine dönmeye asla izin vermemişti. Geldiği şehre bile. "Anılara tutunmamak çok zor," diye mırıldandı. "Sanırım hatıralarımız hepimizi bir şekilde tanımlıyor."

Başını bir şeytani kovmaya yetecek bir şiddetle salladı. "Öyle olmadıklarının kanıtıyım."

Şaşırmıştı. "Sen *bunun* kanıtısın. Burası senin için bir anlam ifade ediyor. Farklı bir hayatın hayaletlerini barındırıyor. Yalnız bir geçmişin ve olabilecek bir geleceğin."

"Burada benim için hiçbir zaman bir gelecek olmadı."

"Bilmiyorum." Burada genç ve mutlu bir köylü çifti hayal etmeye çalıştı. "Birbirini seven ebeveynleriniz olabilirdi. Bu evi, bu hayatı, yoksulluk içinde ama mutlulukla paylaşan. Burası işlediğiniz bir toprak ve gurur duyabileceğiniz basit bir miras olabilirdi. Bunun yerine burada terk edildiniz. Ve bunun üzerinizde bir etki bıraktığı çok açık. Şimdiye kadar yaşadığınız her ilişkiyi boyadığını söyleyebilirim."

Boğazından tiksindirici bir ses çıkardı ve şişenin boynunu bir tokmak gibi ona doğru sallamadan önce içti. "Bana bakıp da acınacak yalnız bir çocuk görmeyin. Ben bundan çok uzağım. *Ondan* da. Kendimi yokluktan, hiçbir şey istemediğim bir duruma getirdim ve bunun için gurur duyuyorum. Varlıklı, eğitilmiş, saygı duyulan ve korkulan biriyim. Akla gelebilecek her şekilde güçlüyüm."

"Evet, ama mutlu musun?"

Adam ona kuşkuyla baktı. "Mutluluğun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Başını salladı, ona ilk kez gerçekten acıyordu. "Bunun her şeyle ilgisi var."

"İnsan sadece kendini memnun etmek için yaratılmamıştır," dedi dindar bir tavırla. "Matilda'nın neden hiçbir iskelet ya da sır bulamadığını biliyor musun?"

Cecelia başını salladı.

"Çünkü hiçbir şeyim yok. Bana dürüst ve mutlu bir hayat sunabileceği umudunu bir kez olsun kendime vermekten başka utanacağım hiçbir şey yapmadım." Çenesi sertleşti ve şarabı yere bıraktı, sanki tek güven şansına ihanet eden kadının kadar rahatsız ediciymiş gibi kendinden uzaklaştırdı. "Her zaman bildiğim bir şeyi kanıtladı. Kadınların bacaklarının arasında bir silahla doğduklarını ve bu silahı herhangi bir patlayıcı kadar fazla yan hasarla kullanmaya istekli olduklarını."

Cecelia başını salladı, onun öfkesini anlıyor ve aynı zamanda bunun ne kadar yanlış olduğunu görerek umutsuzluğa kapılıyordu. "Evlilik teklifinizin onun hayattan istediği şey olmayabileceğini hiç düşündünüz mü? Onun arkadaşlığını, sevgisini, bedenini ve sadakatini arzuluyordunuz ama bir Lord Başyargıç ya da Lord Şansölye ile evlenmenin Matilda için çok fazla olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

Kadının sözleri adamın yelkenlerini suya indirdi. "Sormama gerek yoktu, yeterince açık konuştu. Kendini benim gibi katı, kendini beğenmiş bir kıça bağlamaktansa bin tane sık yalamayı tercih edeceğini söyledi. Duymak istediğin bu muydu?"

"Hayır. Çünkü bu onun için korkunç bir şeydi." Çenesini kaldırdı, matruşka bir hayal kırıklığı pozu takındı. "Kadınlar ve... silahlar hakkında söylediklerin de öyle."

Hem hüzünlü hem de utanmış görünüyordu ama konuyu kapatmadı.

"Erkeklerin cinsiyetlerini bir silah olarak kullandıklarını düşünmüyor musunuz?" diye sordu. "Çoğu zaman şiddet içeren bir silah? Erkekler güç, para ve iktidar üzerindeki tüm haklara sahip oldular. Biz kadınlara ne kaldı? Damızlık kısarak sorumluluğu mu, daha fazla erkek üretmek mi, yoksa onlar için hayatı konforlu hale getirmek mi? Cinsiyetler arasında bir savaş olması gerekiyorsa, bize hangi silahları bıraktınız? Sizin için nesneden başka neyiz? Zevkiniz için güzel deliklerden oluşan bir koleksiyon mu?"

Kış gözleri ona bakıyordu. Kınama değil, merak, hayranlık ve -umarım ki- saygıyla. Nefes nefese geçen bir anın ardından öne doğru eğildi ve gözlerini kırpmadan onun belirsiz bakışlarını yakaladı. "Bunu söylememeliydim." Özür dilemeye bir adım daha yaklaşmıştı. Bir gecede iki, mucizeler hiç bitmez mi? "Senin hakkında... böyle hissetmiyorum."

Cecelia bir iltifattan bu kadar memnun kaldığı başka bir zamanı düşünmeye çalıştı ama bulamadı. Ne saçmalık. Lord Ramsay'in sonunda onu yalancı bir kaltak olarak görmediğini itiraf etmesi, diğer erkeklerden gelen onlarca şiirden daha anlamlı olacaktı.

Tanrım, ama başı dertteydi.

O kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki sandalyesini devrilmekten kurtarmak zorunda kaldı. "Geç oldu," diye kestirip attı. "Yatmalıyım."

Cecelia başını salladı, daha fazla yarayı deşmek istemiyordu. Kendi yaraları bu kadar hamken olmazdı. Yeniden açılmaya hazırlarken. Kalbi onun için acıyordu. Sessiz yıllarını hayatta kalmak için mücadele ederek geçiren o yalnız çocuk için kanıyordu. O kayıp çocuğu, ne ahlaksızlık ne de kötülük tarafından asla alt edilemeyecek kadar güçlü bir bedenle çevrili buzdan dikenlerin ardında güçlendiren adam için.

Zorunlu yalnızlığa eşlik eden deliliği anlıyordu ve bunu en fazla birkaç gün deneyimlemişti.

Birkaç yıl bir insana ne yapar?

Acıma duygusunu, alçakgönüllülüğü ve gözyaşları içinde kaçmakla tehdit eden çaresiz bir sevgi dalgasını yuttu. "Sanırım-" Boğazındaki boğuk bir duygu yumağını temizledi. "Çatı katında Phoebe ile uyuyacağım." Kapının yanındaki erzak sandıklarının önündeki sandığına gitti ve gece kıyafetlerini bulmaya niyetlendi.

"Çatı katında bir kedinin kıvrılabileceği kadar bile yer yok," dedi. "Hayır. Burada kanepede uyuyacaksın. Senin için temiz çarşaflar falan hazırladım."

Yıpranmış ama fazla doldurulmuş mobilyalara göz kırptı. Rahat olabilirdi. "Ama nerede-?"

"Bunun için endişelenme." Kapıya doğru ilerledi, her ifadesini bronz kirpiklerinin arkasına saklamış olsa da geçmişinin ağırlığını da beraberinde sürüklüyor gibiydi.

"Elbette endişeleniyorum." Sargısını buldu ve geceliğini bulmak için sandığının derinliklerine daldı. "Ahududu dikenleriyle dolu bir yatakta öylece uyuyamazsın."

Şaşırdı. "Arka tarafta bir av kulübem var."

Doğruldu, ipeği göğsüne bastırdı. "Ama siz İngiltere Yüksek Mahkemesi'nin Lord Başyargıcısınız. Sizin gibi bir adam nehir kenarındaki bir kulübede öylece uyuyamaz."

Adam ona seviyeli bir bakış attı. "Sizi asla bir züppe olarak görmedim, Bayan Teague." "Şey. Ben... Ben sadece..." Yutkundu.

Onun kalmasını nasıl sağlayabilirdi?

"Sen sadece... ne?" Kapıya yakın, ona yakın, bir titan kadar büyük ve bir kuzey lodosu kadar soğuk durdu, gözbebeklerinin arkasında garip bir ışıkla aşağı baktı.

"Misafirperverliğiniz sizi kendi evinizden çıkarmamız anlamına gelseydi kendimi çok suçlu hissederdim. Bu yaşta soğuk toprakta uyumak istemezsiniz herhalde. Ağrıları hayal edin."

Bakışlarının ardındaki ışık söndü ve eli mandala çarptı. "Benim için endişelenme. Henüz o kadar yaşlı ve saygıdeğer değilim, henüz yerde uyuyamam."

Cecelia çaresizce kendini kapının önüne attı. "Ama... ama... ateşin yanında bir çeşit paletiniz olsa daha rahat etmez miydiniz?"

İnatla başını salladı. "Yaz mevsimindeyiz, hava bunun için çok sıcak." "Sıcak mı? Burası İskoçya."

Çenesi sıkıştı ve bir sonraki konuşmasını dişlerinin arasından yaptı. "Bunu biliyorum, genç kız. Ama geceleri ateşim yükseliyor."

Cecelia yutkundu. Sertti. Hiç de ateşli değildi. Soğukkanlı ve suskundu. Çok kontrollüydü. Bunun nedeni, asık suratlı yüzeyinin altında bir tür volkanik ısının lav gibi akıp gitmesi ve serbest kalacağı bir delik araması mıydı?

Herhangi bir yanıt alamayınca, kapı ile adamın bedeni arasında durdu ve sessizce kalması için yalvardı.

Mandalı bıraktı ve aralarına mesafe koyarak bir adım geri çekildi. "Tanrım, kadın, dışarıdan bu kadar nefret ediyor olamazsın."

"Ondan değil." Tereddüt etti. Kaburgalarına çarpan kalbinin gücüne karşı tüm gövdesi titredi. "Ya... ya Jean-Yves'in gece yardıma ihtiyacı olursa?"

Omzunun üzerinden yatak odasının kapısına baktı. "Ona o lanet tentürden bir atı sakınleştirecek kadar verdin. Bir hafta içinde uyanırsa şaşıırım. Bununla birlikte, eğer uyanırsa, yardımımı isteyebilirsin."

Duygular Cecelia'nın boğazını bir kez daha tıkadı, bu kez gelgite garip bir öfke kuyusu eşlik ediyordu.

"Evet, seninle kalmamalıyım," dedi aşırı bir kararlılıkla, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Bana ihtiyacın yok."

Cecelia bu duygunun nereden geldiğini bilmiyordu ama onu alıp götürecek kadar güçlüydü. Bir parçası bunun tamamen mantıksız bir şeyden kaynaklandığını fark etti ama yine de bu duyguyu bastıracak gibi görünmüyordu.

"Sana ihtiyacım olmadığını nereden biliyorsun?" Şaşırtıcı bir öfkeyle ambalajını tekrar sandığın içine fırlattı. "Narin bir dişilikle yaratılmadığım için kırılman olmana izin verilmiyor mu?" Çenesini kaldırdı ve toplayabildiği tüm isyanla ona baktı. "Zeki olduğum için yardıma ihtiyacım yok mu? Yetenekli olduğum için korunmaya ihtiyacım yok, öyle mi?"

Ramsay gözlerini kırıştırarak ona baktı, kafası köpeklere özgü bir şaşkınlık eğilmişti. "Ben hiç-"

Cecelia elini alnına götürdü, kendini ateşli ve tuhaf hissediyordu. Nefes nefese ve biraz da sarhoş. "Herkes her zaman ne yapacağımı bildiğimi düşünür. Ama ben bilmiyorum! Ne yapacağımı bilmiyorum." Şişmeyi reddediyor gibi görünen ciğerlerine hıçkırma hıçkırma nefes alırken çok fazla nefes almadı. "Ben çok. Kayboldum. Çok yorgunum." Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Zayıflığı yüzünden kendinden nefret ediyordu. Adamın onu zayıf olarak görmesinden nefret ediyordu. "Kesinlikle her şey bir felaket." Kulaklarına kan hücum etti ve gözleri dalgalandı. Dizleri artık ağırlığını taşıyabilecek gibi görünmüyordu ve çökmekten korkarak körlemesine uzandı.

Kız eğilmeden önce onu yakaladı ve ağırlığını destekledi.

"Gitme," diye yalvararak ona doğru ilerledi. Adamın göğsüne gömüldü ve kollarını kavradı. "Beni yalnız bırakma. Ya gece biri bizim için gelirse?" Sesini alçaltmak için elinden geleni yaptı, Phoebe'nin içinde kaba histeriyi duyup uyanmayacağından emin olmak için. "Ya çılgınlıklarımı zamanında duymazsan?"

Eli kızın saçlarının arkasına indi ve başını göğsüne bastırdı. "Och, lass. Bu kadar korktuğumu bilmiyordum." Bunu sanki bu keşif onu alçaltmış gibi fısıldadı, sonra onu bedenine doğru çekti. Onun üzerine, etrafına kıvrıldı ve onu korurken gözyaşlarının fırtınasının üzerine çökmesine izin verdi.

Her nasılsa gözlükleri kayboldu ve adam onları bir kenara bıraktı, sonra avuç içi yavaş bir dansla kadının omurgasında aşağı yukarı kaymaya başladı.

kederine.

Annesi için ağladı. Henrietta için. Phoebe için. Patlamada kaybolan ruhlar için. Küçük Katerina Milovic ve kayıp, mağdur, korkmuş ya da sevilmemiş tüm kızlar için.

Ramsay için ağladı. Bu kulübede tek başına hayatta kalan, kötü muamele gören çocuk için. Unutulmuştu. Terk edilmiş.

İnsanlar çok zalim olduğu için ağladı. Çünkü birbirlerini hayal bile edemeyeceği şekillerde avlıyorlardı ve bu gerçek onu çaresiz ve korkmuş hissettiriyordu. Elini uzatıp tüm dünyayı iyileştirmek istiyordu ama evindekileri bile meçhul düşmanlardan koruyamıyordu.

"Nefes al," diye mırıldandı Ramsay. "Seni yakaladım. Güvendesin."

"Biliyorum," dedi aşağılayıcı hıçkırıklar arasında. "Çünkü sen buradasın. Çünkü benden nefret etmene rağmen Phoebe'yi ve beni kurtardın. Bunun için sana nasıl teşekkür edebilirim? Bizi sana acı veren bir yere getirdiğin ve seni pislik içinde uyumaya zorladığın için sana borcumu ödeyemem! Bu düşünülemez. Vicdansızlık."

Söylenmemiş pek çok şeyle dolu uzun bir nefes verdi. Göğsünün sıcak kaslarına bastırıldığı kulağı aracılığıyla ciğerlerinden çıktığını duydu.

"Niyetim uyumak değildi. Nöbet tutacaktım," diye mırıldandı. "Gerçi sana yaşattıklarımın sonradan belki de hak ettiğim şey pisliktir."

"Ama görmüyor musun?" Geri çekildi, onu görmeyi arzuluyordu. Minnettarlığının derinliğine şahit olmasını ve bunu duymasını istiyordu. "Zalim olman umurumda bile değil. Sana her ihtiyacım olduğunda yanımda oldun, kelimenin tam anlamıyla omuzlarımdaki yükü kaldırdın. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Bir zamanlar gözbebekleri olan buzullar eriyerek koyu masmavi havuzlara dönüştü, sonra da onları indirdiği gözkapaklarının altına saklayıp yüzünü başka yöne çevirdi.

"Bütün gün bana neredeyse hiç bakmadın." Uzanıp adamın yanağını okşadı ve inatçı çenesini hafifçe çekti.

"Cecelia." Adam Cecelia'nın çekişine direndi; akşamdan kalma kirli sakalının kılları Cecelia'nın avucunun yumuşak etine batıyordu. "Beni zorlama. Şimdi olmaz."

"Hâlâ senden iğreniyor muyum?" diye meydan okudu. "Çünkü anlayamıyorum. Bazen bana, beni öptüğün o geceki gibi bakıyorsun. Sanki olağanüstü biriymişim ya da belki de buna layıkmışım gibi. Ve bazen... Gözlerinde fırtınalar görüyorum. Nefret. Gazap ve-"

"Hayır. Tanrım, kadın, bunu düşünemezsin." Onu susturmak istercesine elini kaldırdı ama yanağındaki çürüğe dokunan parmak eklemleri son derece yumuşaktı. "Bunu yapan adamı hayata döndürmek istemeden sana bakamıyorum, sırf onu tekrar öldürme zevkini yaşayabilmek için. Bu sefer daha yavaş. İçimde okuduğun öfke *bu* işte. Tenindeki bir çürük, ruhumdaki açık bir yara gibidir. Bakmak bana acı veriyor."

Cecelia, adamın dokunuşundaki saygıyla tezat oluşturan sözlerindeki harareten öylesine ürkmüştü ki, hiçbir cevap veremedi. Bakışlarının altında durdu, vücudunun kıvrımları hala onun düzlemlerine bastırılmıştı ve dokunuşlarının içinde uyandırdığı hisle yüceldi.

Parmakları yanağından şakağına doğru ilerleyip oradan da saçlarına dolanırken eli hâlâ adamın çenesindeydi.

avucuna eğildi, şefkate aç bir kedi gibi onun dokunuşunu aradı.

"Tanrım," diye nefes aldı, dudaklarını bileğinin iç kısmındaki ince ve hassas deriye bastırmak için başını çevirdi. "Bana ne yapıyorsun?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cecelia'nın ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu ama vücudu kesinlikle öyle görünüyordu. Onun yakınlığına sezgisel olarak tepki veriyordu. Ona dokunduğu yerde çiçek açıyor ve ağrıyordu.

Ramsay onun kafa derisine hafif bir baskı uygulayarak onu kendine yaklaştırdı. Başını yavaş yavaş ona doğru eğdi, gözleri niyetle parlıyordu.

İlk başta öpücük, aralarındaki boşluğa dadanan bir hayalet gibiydi. Tüm bu kaos dünyalarını parçalara ayırmadan önce çiçek açmış olabilecek bir hayalet.

Gözleri adamın dudaklarına takıldı, bir zamanlar kötülüğün olduğu yerde ilahi olana dair bir ipucu buldu. Ebedi olana bir bakış. Sonsuzluğun bir yankısı.

Belki de affetmeyi öğrenebilirdi.

Kalp atışları tökezledi, birbiriyle çarpıştı ve kaburgalarından sekti. Sinirleri hâlâ uğulduyordu. Kalbinin her yüksek atışında damarlarında endişe zonkluyordu. Gözlerini kapadı ve nefesini tuttu, izleyemiyordu.

Ya onu öpmeden önce aklı başına geldiyse?

Endişelenmesine gerek yoktu.

Ramsay'nin dudakları sıcak ve kuru, dolgun ve son derece şehvetliydi. Çekingen ve hürmetkâr bir tavırla kızın ağzına hafifçe arzu dokunuşları yaptı, korkuyu yatıştırıp yerine aynı derecede güçlü bir duygu koydu.

Göz ardı edilemeyecek bir şey.

Elini çenesine koyarken, diliyle dudaklarının kenarını sıcak bir okşayışla sıyırdı. Parmaklarını, bir deniz fırtınasının dalgaları gibi tüm vücudunu sarsan bir hareketle birleştirdi. Biri diğerinin üzerine çarpıyor ve hiç ara vermiyordu.

Sonunda tuttuğu nefesi serbest . Nefesi içine çekti, derin derin içine çekti.

Bu bir ayartma mıydı? Papaz Teague'in onu uyardığı baştan çıkarıcı günah, bu kaçınılmaz, amansız acı mıydı? Mantığın ya da aklın asla yapamayacağı kadar derine inen bu dürtü. Bu onun bir parçasından kaynaklanıyordu.

İçgüdüsel, o kadar ilkel ki, içinde dil bile yoktu. Sadece konuşulmayı anlayan bir yerden.

İniltisinin dudaklarında yarattığı titreşim içeri girmesini gerektirdi. Dudaklarını ıslıklı bir iç çekişle araladı.

Görünüşe göre, bu onun çok iyi konuştuğu bir dildi. Çünkü ilk boyun eğme işaretinde kendini kapının önünde, bir kas yığını tarafından esir alınmış halde buldu.

İki elini de başının üstünde tuttu. Dili ağzının içine daldı, sadece bir tat almakla kalmadı, sıcak, ipeksi kaymalarla bölgeyi ele geçirdi. Şarap ve kötülük tadındaydı, inanılmaz derecede sarhoş edici bir tattı, onu kalan azıcık mantığını da elinden almakla tehdit ediyordu.

Cecelia ellerini adamın hapsedtiği yerden çekmeye çalıştı. Onu uzaklaştırmak istedi. Onu daha yakına çekmek için. Parmaklarını ensesindeki ipeğe geçirmek için.

Ve pençeleriyle çekiştirmek için.

Gözlerinin sık sık yaptığı gibi onun da kendisini tüketmesini istiyordu. Ağzıyla. Dışleriyle.

Dilini.

Onunla birlikte kontrolünü kaybetmesini istiyordu. Gerçekliğin yok olduğu o yere dalmasını. Hiçbir konuşmanın gerekmediği ve hiçbir ahlak analizinin ait olmadığı bir yere. Sadece homurdanmalar, inlemeler, çığlıklar ve çığlıklarla iletişim kurabilecekleri bir yere.

Ramsay onun hareket etmesine izin vermedi. Öpücüğün kontrolünü elinde tutuyor, kadının derinliklerine inmeden önce ağzının kenarlarına yerleşmiş gözyaşlarını yalayarak onu çılgına çeviriyordu. Tuzun ve hüznün tadını geride bırakıp yerine baştan çıkarma ve günahı koydu.

Asla kurtulmak istemediği bir tat.

Vücudu ona karşı kabardı. Büyük, sert ve ölümcül derecede güçlüydü. Omurgası sanki sırtından aşağıya bir dalga dökülüyormuş gibi yuvarlandı, kalçalarının kıvrılmasıyla son buldu ve arzusunun kanıtını karnına doğru itti.

Uzun ve sıcak, seksi kıyafetlerinin katmanları arasında iz bırakıyordu.

Merkezinde sıcak bir telaş başladı ve mahrem kasları şişip esneyerek boşluğun etrafında neredeyse acı verici bir şekilde kenetlendi.

Vücudu kıvrımlı, yasak olmayan bir kavisle dalgalandı, giysilerinin içinden bile onun hassas meme uçlarına dokunuşunun tadını çıkardı. Uzun bir ihtiyaç nabzına dönüştü, her yerde onun dokunuşunu arzuluyordu. Onun topografyasındaki erkeksi tümsekleri sınırsızca keşfetmeyi arzuluyordu.

Ellerini hapsedmesi, dudaklarını yutarken lezzetli bir hayal kırıklığıydı, onları uzun zamandır inkar edilen arzusun gücüyle zedeledi. Harcanmamış tutkunun.

Birden kendini ateşte ısıtılan bir kazan gibi hissetti. Şehvetli, aromatik bir iksirle kaynıyor.

Bu zanaat karşısında çaresiz , uykuda tutmak için mücadele ettiği dürtüleri yüzeye çıktı. Böylesine vahşi bir erkeğin duyularını kuşatması hissinden zevk alan içsel bir kadın duygusallığı ortaya çıktı. Vücudunu kendi vücudu olarak sahipleniyordu. Kendini, insanların kulübelerde yaşadığı, kürklere ve derilere büründüğü antik çağlarda hayal ettiği gibi hissediyordu. Nezaket kurallarının geçerli olmadığı ve savaşçıların en büyüğünün seçtiği bakireye kudretiyle sahip çıktığı zamanlarda.

Ramsay tam da böyle bir adamdı. Onun ağzından çıkan lezzetli taleplere boyun eğerken bunu anlamıştı.

Ruhunda bir İskoç'tu. Barbar ve kabileci. Vahşi, bağımsız ve acımasız.

Onun kanı canavara diğerlerinden daha yakındı. Ataları Romalılar, Vikingler ve çok sayıda istilacıya karşı savaşmıştı. Bu vahşet onun içinde yaşıyordu ve onu kafese kapatmıştı. Onunla savaştı. Onu aç bıraktı ve edep ve kararlılık altında boğdu.

Yine de iradesinin demir parmaklıkları ardında aç bir aslan gibi dolaşmaya devam etti. Tanrım, ama onu özgür bırakmak için can atıyordu. Kendini onun bir sonraki yemeği olarak sunmak için.

Son derece güçlü bir ilkel ihtiyaç tarafından yönlendirilen Cecelia, dilini onunkiyle karıştırdı. Onun tutkusuna kendi tutkusuyla karşılık verdi. Bacakları adamın dizinin üzerinden ayrılarak kalçalarını birbirine yaklaştırdı. Onun seksine sürtünerek, vücudunda dalgalanan zevk titremelerini hissetmesine izin verdi.

Adamın kalçaları ona sürtüldüğünde zaferle mırıldandı.

Ramsay teması kesti. Sert ve düzensiz solukları sıcak, şarap kokulu patlamalar halinde yanağına çarpıyordu. "Bana durmamı söyle," diye soludu.

Cecelia sessizce ona baktı, göğüsleri ona karşı kabarıyordu. Adamın ne istediğini biliyordu. Şehvetiyle savaşırken onun pratikliğine ihtiyacı vardı. Ona hâlâ düşman olduklarını söylemesini istiyordu. Birbirlerinden pişman olacaklarını. Aralarındaki bu ateşin bir şekilde yanlışı olduğunu hatırlatmasını istiyordu.

Ona bunların hiçbirini veremezdi, çünkü mantığının yerini doğa almıştı. Arzuyla. Daha önce hiç olmadığı kadar farkındaydı ki

garanti değildi ve dünün herkesin düşündüğü kadar önemi yoktu.

"Cecelia." Onun adı dudaklarında hem bir yakarış hem de bir kutsamaydı. Aralarındaki bu an ya bir başlangıç ya da bir sondu. Her iki durumda da, dehşet verici bir uçurumun kenarında durmuş karşıya geçmek için bir köprü arıyorlardı.

Kendini hiçbir şey söylememeye ikna edebildi. Konuştular, konuştular ve bu onları neredeyse hiçbir yere götürmedi. Bedenlerinin iletişim kurmasına izin vermenin, yalnızlıktan doğan çocukların tekil acısını ve istenmeyenlerden biri olmanın ömür boyu sürecektir utancını yatıştırmanın zamanı gelmişti.

Bu onların ortak noktasıydı. Ruhlarının buluşup birleşebileceği yer.

Onun vahşi, acımasız güzelliğine baktı, birçok şey söylemek için yanıp tutuşuyor ama kendini onun reddine karşı savunmasız bırakamıyordu.

Beni memnun et, diye yalvarmak istedi. Zevkini benden al. Aramızdaki bu boşluğu ve düşmanlığı ikimizin de istediği bir şeyle doldur. Bana gücünü ödünç ver, ben de sana yumuşaklığımı vereyim.

En iğrenç talep diline sıçradı. Hatta alt dudağını dişlerinin arasına aldı ama söylemeye cesaret edemeyerek sertçe ısırdı.

Hay sikeyim.

İçinden bir ihtiyaç iniltisi kaçtı ve adamın son savunmasını kırmak için tek gereken buydu. Yüz hatlarını karanlık bir maske kapladı, bu maske tehlikeli ve sınırsızdı. Adam ağzına atılmadan önce Cecelia'nın nefesini kesen bir korkuyla irkildi. Parmakları saçlarına daldı, tüm kibarlık duygusu yerini vahşi bir şehvete bıraktı.

Öpüşmeleri bir savaşa dönüştü, her biri diğerini iterek yaklaşıyor, ısı ve sürtünme talep ediyordu.

Kaygan, kadife dilinin güçlü dalgalanmalarıyla onu yuttu, elleri göğüs kafesinden aşağıya doğru sürüklenerek kıcını şekillendirdi. Hızlı bir hareketle onu parmak uçlarında yükseldiği yerden kaldırıp ağzına götürdü ve bacaklarını beline doladı.

Kalçalarıyla onu kapıya sabitlemişti, ereksiyonu onun seksine sıkışmış, eteklerinin ve pantolonunun birçok katmanı arasından ısrarlı bir taleple nabız atıyordu.

Cecelia ise adamın gömleğine saldırdı, geniş omuzlarından sıyrana kadar düğmelerini kopardı, takdir dolu ellerini adamın uzun, güzel kollarının dalgalanan kordonlarında gezdirdi.

Bir Olimposlu gibi yapılıydı, eti demir yığınlarının üzerine dökülmüş mermer gibi pürüzsüzdü. Kan, derisinin altındaki kalın damar iplerinden pompalanıyor, tüm toprağını ve kilini ısıtıyor, her hareketini güç ve yaşamla canlandırıyor.

Açgözlü elleri, bulundukları konumun avantajını kullanarak onun üzerinde dans etti. Parmaklarını göğsünün üzerindeki altın sarısı yumuşak tüylerin arasında gezdirdi ve dokunuşunun altında çakıllaşan düz, erkeksi meme uçlarını buldu.

Tam olarak insani olmayan bir ses çıkardı ve tekrar ayağa kalkana kadar vücudundan aşağı kaymasına izin verdi, böylece ellerini kendi ellerinde toplayabildi.

Hayır, diye düşündü, ellerini onun avuçlarından çekerek. Hayır, bunu kontrol edemezsin.

Onu şimdi olduğu gibi istiyordu. Özgür ve vahşi, sınır tanımayan ve akılsız. Adamın içindeki hayvana yol vermesini istiyordu. Neredeyse her etkileşimleri bir savaş olsa da, bu seferki çok belirgin bir şekilde farklı olacaktı.

Bu onun kazanacağı bir savaştı.

Onun üzerinde yapabilecekleriyle Lord Başyargıcı dize getirecekti. Niyeti onda hem beklenti hem de endişe yaratmıştı. Henrietta'nın kütüphanesindeki kitapta bu eylemi görmüş ve okumuştı. Düşman olarak tanıştıkları gün ona açılan kitapta.

Bu bir erkeğin nihai zevkiydi. Geriye şu soru kalıyordu: Zevki veren mi, yoksa alan mı kontrolü elinde tutuyordu?

Bunu pratik uygulamada öğrenmesi gerekecekti.

Cecelia artık parmak uçlarında olmayana kadar kendini alçalttı ve sonra dizlerini yavaşça bükerek dudaklarını onun ağzından kirli çenesine ve boynunun kalın sütununa doğru sürükledi. Hafif bir nem izi bıraktığından emindi, böylece niyeti açıkça anlaşılabilirdi.

Adamın köprücük kemiklerini öpmek için durdu ve yanağını göğüs kollarının ince yapağları boyunca gezdirdi.

Nefes, sanki bir ligde koşuyormuşçasına devasa göğsüne girip çıkıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Onu cesaretlendirmek ya da reddetmek için hiçbir hareket yapmadı. Kaba eli kızın saçlarını dalgın bir hayranlıkla okşadı.

Ramsay ona hem avcıyı hem de avı hatırlatıyordu. Kızıl bir tilkinin karşısında donup kalmış bir tavşan, belirsizlikten sıçrayamayacak kadar sersemlemişti. Çalıkların arasında çömelmiş, omuzları gergin ve saldırmaya hazır bir aslan.

Cecelia dizlerinin üzerine çökerken adamın vücudunu keşfetmeye devam etti. Aşağı inerken kaburgalarını saydı, meraklı parmaklarını karnının oluklu dalgaları üzerinde gezdirdi.

Ramsay onun kolunu yakaladı, gözleri mavi bir ateşle yanıyordu. Mavi alevler en parlak, en sıcak yanardı.

"Korumamın bir bedeli yok," diye tısladı. Yüz hatlarının derisi ham kemiklerinin üzerinde gerilmişti.

Cecelia eteklerinin dizlerinin etrafında oluşturduğu geniş bulutun içine yerleşti ve hissettiği tüm beklenti dolu kararlılıkla ona baktı. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Parmakları titreyerek ama emin bir şekilde pantolonunun yakasına uzandı. Her bir düğmeyi açıp altında gizlenen şişmiş uzunluğu okşarken hafif bir beklenti onu sardı.

İçeri uzandı, serin parmakları adamın kavurucu çevresini tamamen saramadı.

Ramsay'in nefesi kesildi. Eli kapıya çarptı ve sanki onu eğilmekten alıkoyan tek şey kapıymış gibi ağır ağır kapıya yaslandı.

Cecelia ona aldırış etmedi, onun bu kısmıyla büyülenmişti. Dolgun penisini pantolonunun paçasından çekip çıkarırken, eliyle penisinin ağırlığını ve uzunluğunu tarttı. Adam kalındı. Büyüktü. Şaftın ince derisi -geri kalanından daha koyu- damarlarla doluydu ve altındaki sertlik şaşırtıcıydı. Kemik ya da çelik gibi boyun eğmez ve bükülmezdi.

Ağzı sulanırken boğazından boğuk bir ses çıktı ve adam nefes almayı tamamen kesti. Serbest kalan eli bir kez daha saçlarına dolandı ve bu kez parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, saç tellerini acının sınırına kadar çekiştirdi ve onu kendisine bakmaya zorladı.

Gömleği dirseklerine kadar açılmış, İskoç teninin taş gibi pürüzsüz solgunluğunu ortaya çıkarmıştı.

Adamın karnındaki kordonların ve göğsündeki tümseklerin üzerinden, artık kıştan eser kalmamış gözlerinden kendisine doğru parlayan yaldızlı şimşeklere baktı. Adamın teni uyarılmışlıktan kızarmıştı. Göz kapakları yarıya inmişti.

Bir baskınlık gösterisi olarak dişlerini gösterdi, ancak eli kızın ağzını seksinin sütununa doğru iterken nazikti.

Hâlâ kontrolün kendisinde olduğunu sanıyordu. Ne kadar sevimli.

Cecelia onun öpücükleriyle nemlenen dudaklarını geçici bir süre için adamın sikinin kenarlı tepesinin etrafına sardı.

Kalçaları öne doğru sarsıldı, şaftına doğru inen kas ve sinirin sert çıkıntılarına büyüleyici şeyler yaptı.

Şimdi sözde Ahlaksız Papaz'ın üzerinde gerçekleştirdiği eylemin yasadışı doğasından dolayı içinde çok kadınsı bir zafer kabardı.

Tuzun ve günahın tadına baktı.

Utanç hissetmedi ama göz kapaklarının düşmesine neden olan tereddütlü bir sızı heyecanlandırdı. Daha fazla izleyemezdi. Adamın gözlerini göremezdi, yoksa güç ve şehvetin baş döndürücü sersemliğinden bayılabilirdi.

Artık hiçbir uzvuna ulaşmadığından emin olduğu için, kendi beli kanının ağırlığıyla zonkluyordu.

Hayır, izleyemezdi. Sadece hissetmeye ve tatmaya ihtiyacı vardı. Bu arzu dansını deneyimlemek ve onun seksiyile bir obur gibi tıka basa doymak.

Parmakları kızın saçlarında esnedi, onu daha da aşağı indirdi, sikinin başını dişlerinin arasından geçirip dilini aradı.

Evet, diye düşündü. Bana ne istediğini göster. Ne yapacağımı söyle.

Diliyle onu keşfetti, şaftının alt tarafında savunmasız bir damar bulmadan önce kenarını yaladı. Ritmik, zonklayıcı bir içgüdüğü takip ederek, eli dudaklarına sığmayan uzunluğunu okşadı, sevişmenin nemli paradisinde yukarı ve aşağı kayıyordu.

Basınç ve hız denemeleri yaptı, adamın nefesinin ve başının arkasındaki elinin onu yönlendirmesine izin verdi.

Diğer elini onun kalçasına koydu. Uzun, kalın ve güçlü bacakları onu her zaman baştan çıkarmıştı ve avucunun altında seğirip gerilmelerini hissetmek hoşuna gidiyordu.

Adamın ağzına girmesi, sert etiyile ziyafet çekerken ağzının durmaksızın sulanmasına neden oldu. Kadın onunla ilgilenirken geceye şehvetli sıvı sesleri yayılıyordu. Her ikisi de evin farklı yerlerinde başkalarının uyuduğunun farkında olarak olabildiğince sessiz kalmak için mücadele etti.

Cecelia onun ucunda ilginç bir tuzlu kaygan sıvı damlası buldu. Daha fazlasını aramak için yarığı yaladı.

İçinden çiğ bir inilti kaçtı.

Kadının cevap niteliğindeki takdir dolu iç çekişi sikini titretti ve ağzının içinde kabarmasına neden oldu.

Nefes nefese, kalçalarını geriye doğru kıvrarak geri çekilmek istedi. Ama Cecelia ona izin vermedi. O da acımasız olabiliyordu ve bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıydı.

Çenesinin gücünü kullanarak onu içine çekti, boğazının olabildiğince derinlerine aldı. Dili ona yer açmak için düzleşti, daha hızlı pompalarken çubuğunun alt tarafına süründü.

"Hayır," diye . "Yapamazsın."

Evet, diye düşündü. *Yapabilirim. Sen benimsin. Bu benim.* Yaşadıkları kâbusun sonucu ne olursa olsun, bu hıncır yakınlığı her zaman paylaşacaklardı. En azından ağızıyla ona sahip olmuştu. Ve o, dudaklarını asla unutamayacağı bir adamdı.

Hırlama ve inleme arası bir ses, dudaklarının içinde inanılmaz derecede şişip kaygan, ılık bir nem dalgası salarken içinden çıkmaya zorladı. Yasadışı madde boğazından aşağı kayarken hem misk hem de tatlı bir tada sahipti.

Cecelia sonunda gözlerini açtı, onun kendi tenine ve gücüne kilitlenmiş görüntüsüyle övünüyordu. Ağızının içinde çaresiz ve savunmasızdı. Acıya çok benzeyen bir zevkle eğiliyordu.

Canavar buydu. Bu bağısız, bilinçsiz şey.

Bu canavar onundu. Bu canavar da onun üzerinde hak iddia etmek istiyordu. Adamın bu konuda ne söyleyeceğinin bir önemi yoktu.

Ramsay kaybolmuştu. Onun cömert ağızında kaybolmuştu. Cömertçe verdiği içinde.

İnsanlığı, kadının geçmişinden çekip bu şehvet dolu yaratığın ardına çekilmişti ve tüm nezaket duygusu, zonklayan kasların ve patlayıcı bir zevkle atan damarların ardına hapsolmuştu.

Hiç böyle bir mutluluk yaşamamıştı. Hiç bu kadar şiddetli açlık çekmemişti ki, onu doyurmanın bir ömür süreceğinden korkuyordu.

Doruk noktasının kemik kıran darbeleri nihayet reflekslerini geri kazandıracak kadar azalmıştı. Tükeneceğini düşünmüştü. Onun ağızının derinliklerinde deneyimlediği eşsiz doruklardan bitkin düşmüştü.

Ancak, vücudu muhteşem bir şekilde iyileşti, hayvani şehvet hala etinin altında dalgalanıyordu, kendi açlığı onu pençeliyordu.

Tadına bakmak isteyen tek kişi o değildi. Yapacak çok şey vardı. Keşfedilecek.

Ve gece daha yeni başlamıştı.

Onu ayağa kaldırmak için eğilirken içinden bir zevk hırıltısı yükseldi.

Nefesi kesildi, "Ne?"

Ağızı açlıkla onunkini yakaladı ve itirazını kesti. Dilini kızın ağızına daldırarak, özünü kızın ambrosia tadındaki tekil aromasına karıştırdı.

Tabii ki öyle. Ne de olsa o bir tanrıçaydı.

Dudaklarının temasını kesmeden onu ayaklarından kaldırdı ve bacaklarını kalçalarını çevreleyecek şekilde tekrar ayırdı. Kadının lezzetli ağırlığı bir zevkti. Kıcı ellerinde, kalçaları yumuşak ve güçlüydü.

Birkaç uzun adımda odayı geçti ve onu sallanan sandalyeye indirdi. Poposunun cömert tümseklerini yumuşak bir hareketle en uca kadar sürükledikten sonra dizlerini sandalyenin kollarına bağladı ve gövdesinin genişliğiyle onları açıkta hapsetti.

Bütün bunları, dilini ağızının içinde döndürerek onun dikkatini dağıtırken yaptı.

Birdenbire daha önce kaç erkeğin onu tattığının bir önemi kalmamıştı. Umurunda değildi.

Az önce onu ağızıyla sahiplenmişti. Bu soğuk, vahşi, misafirperver olmayan yerde bilediği tüm içgüdüleriyle bunu hissetmişti.

Ve kendi iddiasını ortaya koymak üzereydi.

Onu çabucak öğrenmişti, yüzü rüya gibi bir keşif maskesiydi. Ona, şimdiye kadar istediğı tek erkek olduğunu hissettirmişti. Tanıdığı.

O da aynı şekilde karşılık vermek üzereydi.

Eteğini dizlerinin üzerine fırlatıp iç çamaşırlarını yırtarken öpüşmeyi hiç kesmedi.

Kız irkilerek küçük bir ses çıkardı ve adam onun bileğini yakaladı, nazıkçe ama sıkıca ağızını kendi parmaklarıyla dudaklarına değdirdi.

"Sana  ı lık attıracağım, genç kız," diye yemin etti kulağına karşı. "O yüzden sessiz kalmak için ısır."

Adam ona bakmak için uzaklaştığında cevabı, titreyen bir nefesin üzerine burun deliklerinin narin bir şekilde açılması oldu.

Ateşin ışığı özellikle kuru bir kütüğün üzerinde şangırdayıp püskürdü ve arkasından havaya kıvılcım yağmurları gönderdi.

Işık, onun için açtığı yerde parıldıyordu. Savunmasız. İfşa oldum.

Tamamen yenilebilir.

Şehvet onu devirmekle tehdit ediyordu. Zaten dizlerinin üzerinde olmasaydı, bunun katıksız gücü onu oraya sürükleyebilirdi.

Cinsel organı hazır nemle parlıyordu. Pembe ve güzel et kıvrımları, açıklıklarındaki küçük yumru gözle görülür bir şekilde zonkluyordu. Dolgun. Koyu kızıl saçlardan oluşan yumuşak bir tutam gizli oyuğu koruyor, parmaklarını çağırıyordu.

Bir parçası onun her yerini görmek için can atıyordu ama bunun için zamanı olacaktı. O lanet yer mantarlarını açtığı gibi onu da açma zamanı. Zevkle. Zevkle. Beklenti ve sabırsızlıkla.

Ama şimdi. Yemek yemeli. Onun etiyile ziyafet çekmeli. Onun arzusuyla beslenmeli ve son iddiasını ortaya koymadan önce onun sıcak, samimi derinliklerinden kışkırtmak üzere olduğu zevk selini içmeliydi.

Tanrım ama o günah için yaratılmıştı. Dolgun ve mükemmel, yeşil jartiyerlerle çevrili uzun, kalın beyaz uylukları omuzları için kusursuz bir beşik oluştuyordu.

Onun güzel, kalp şeklindeki yüzüne baktı ve gözlerinde okuduğu şey titremesine neden oldu. Alnında bir çekingenlik dalgası belirdi. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve tehditkâr bir nemle parlıyordu; elini ağzının üzerine kapadığı yer bembeyaz ve kansızdı.

Kadın ona doğru uzandı, ama adamın yönlendirilmesine gerek yoktu.

Onu öptü. Orada. Onun kadınsı kokusuyla kendinden geçti. Daha önce hiçbir kadın onun tüm koku alma duyularını bu kadar baştan çıkarmamıştı.

Sevimli bir gıcırtı çıkardı ve arkasındaki sandalyenin arkasını kavramak için boştaki elini kaldırdı.

Uyluklarının arasına yerleşirken karanlık bir kıkırdama kaçtı ve onun seksine karşı titreşti. Daha yeni başlıyordu.

Tanrım, çok yumuşaktı. Ve kaygandı.

Elleri, birleştikleri yere kadar okşamadan önce uyluklarının iç kısmındaki hassas deride gezindi. Seksini daha geniş açmadan önce bir an için onun samimi bukleleriyle oynadı. Ona sinsi, sınırsız erişim izni verdi.

Keskin bir nefes aldı ve bacaklarının güçlü kaslarını sarsan bir titreme onu ele geçirdi.

Bir gün o uzun bacaklarıyla ona binecekti. Ağzına binecekti. Onun sikine. Bekleyemedi.

Kızın uysal etinin tepelerini ve sırtlarını ısırp tırmıklarken, onun her kesik nefesinde ve boğazından kaçmasına izin veremediği miyavlamalardaki şaşkınlıkta erkeksi bir memnuniyetle parlıyordu.

Küçük inciye hınzır bir dille daire içine aldı ve dokunmadan bıraktı. Dikkatini azaltarak nem kuyusuna daldı ve dilini düzleştirerek daha yükseğe yaydı.

Nefes alış verişleri küçük puflardan ibaretti. Bacaklarının kasları esnedi ve titredi, kalçaları kör bir istekle adamın ağzına doğru kıvrıldı ve eğildi.

Yine de .

Ramsay onu yerinde tutmak için gücünü kullanmak zorunda kalana kadar gerildi ve büküldü. Elinin arkasındaki küçük sesler acınası küçük yakarışlara dönüştü.

Daha uzun süre dayanmak, doyana kadar yemek yemek istemişti ama görünüşe bakılırsa, onun tatlı, boğuk salıverilme yalvarışlarına karşı duyarsız değildi.

Son olarak, dilini tepesinin üzerinde gezdirerek en hafif baskıyı uyguladı.

Ağzının altında parçalandı, bacakları kapanmaya çalışırken boğuk bir çığlık attı, ama sandalyenin sağlam kolları tarafından engellendi. Ramsay onu tuttu, acımasızca tatmin ediyor, dilini kızın memesinin hemen altında gezdiriyordu.

Kadın uzun dalgalar halinde boşalırken gözleri dalgalandı ve bulanıklaştı. Kadının seksi yüzüne doğru yuvarlanıyor, kalçaları kıvranıyor, ağzını arzuladığı kaygan nemle dolduruyordu. Onunla kaldı, elleriyle kalçalarını daha geniş bastırarak onu yere sabitledi. Dudaklarından ve dilinden zevk akıyor, kadın daha fazla dayanamayana kadar durmaya niyetli değildi.

Onu sadece birkaç dakika önce gönderdiği yere fırlattığından emin olmalıydı. Zamanın ve mekânın yok olduğu o yere. İsimlerin unutulduğu ve sonuçların lanetlendiği yere.

Onun bu halini asla unutamayacaktı. Açık ve kıvranan. Aç ağzının altında kıvranırken gözyaşları karmakarışık buklelerine karışıyordu. Avucunun etini ısırdı ve adam bunu o kadar şehvetli buldu ki, neredeyse patlayacak kadar şişti.

Kızın içinde uyandırdığı vahşi taraf, kızın kalçasını ısırarak istiyordu. Onu kendi olarak işaretlemek için. Ama o aralarına uzandı, parmakları adamın saçlarına daldı. Çekiştirdi ve çekti, yüksek, ıslak bir sesle ağzını seksinden ayırdı.

"Yapamam..." diye nefes nefese kaldı.

"Biliyorum, genç kız," diye hınzırca homurdandı, kızın yayılmış vücudunda gezinerek onu kendine doğru çekmesine izin verdi.

"Yakınımda olmana ihtiyacım var." İtiraf kulağa çok küçük geliyordu. Onu kavrayıp yüzünü boynuna gömerken çok genç ve savunmasızdı. "Bu. Bu çok..." Ona sokulurken nefesi küçük nefesler halinde göğsüne çarpıyor, dizlerini sandalyenin kollarından kaldırıp onun beline kilitliyordu.

Yüzünü kızın buklelerine gömmeden önce elinin tersiyle ağzını sildi. "Sen çok lezzetli bir kadınsın," diye mırıldandı. "Sonsuza dek senin tadına hasret kalacağım."

"Gerçekten mi?" Sesi hem memnun hem de şaşkıındı. Eğer bir ses kızarabilseydi, onunki kızarırdı.

Bunu ona daha önce kimse söylememiş miydi?

Zaten sert ve sıcak olan seksi, kadının kaygan etine doğru kaydı ve onun sıcaklığında kendine bir yuva aradı.

Orgazmının ardından kadınsı kaslarının küçük nabız atışlarını hissedebiliyordu. Adam ileri doğru itecekken, kadın başını geri çekti, ona baktı, bakışları araştırmacı ve kararsızdı.

"Ramsay?"

Durdu, Adriyatik Denizi kadar derin mavi ve bir o kadar da gizemli gözlere baktı. "Öyle mi?"

"Sonra benden nefret edecek misin?"

Sadece onun bu korkuyu yaşamasına neden olduğu için kendinden nefret ediyordu.

Yabani bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırırken, öylesine derin bir şefkatle doldu ki, dönüştüğü vahşi canavarı yatıştırdı. "Senden hiç nefret etmedim Cecelia," diye itiraf etti. "Bunu hak ettiğine inandığım zamanlarda bile."

Gözlerini kapadı ve bir öpücük için onun ağzını aradı, o da ona verdi. Vücudu onunkine doğru yuvarlandı, kalçaları istekli bir davetle yukarı doğru kalktı.

Onu yönlendirmek için elini kullanmadan açıklığını buldu ve ilerlemeden önce horozunun tepesini bol nemiyle ıslattı.

Ya da ... denemek.

Kasları o kadar sıkı kenetlenmişti ki bir santimden fazla ilerleyemedi. Onu sandalyeye yeniden oturtturarak bir kez ilerledi.

Bu kez kızın acı dolu çığlığı, boyun eğmeyen kasları buna fırsat bulamadan onu durdurdu.

Ramsay'nin kalbi çarptı. Sonra durdu. Damarları buza dönüştü.

Vay canına. Lanet olsun. Cehennem.

Adam geri çekilerek kadının ağlamaklı bir rahatsızlıkla bozulmuş yüz hatlarına baktı.

Kendini ondan ayırdı, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve aşağıya baktı.

Kan.

Adam kendi sıkıntılı sesini çıkardı ve kızın parlayan gözleriyle şaşkın gözlerini buluşturdu. "Sen... sen bir..." Söyleyemedi. Ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı, içine tekrar girdi ve gömleğini de içine soktu.

Bir bakire. Zihni, söylemeye cesaret edemediği kelimeyi haykırıyordu.

Onunla yüzleşmek için döndüğünde, kadın bacaklarını kapatmış ve eteklerini düzeltmişti,

Yüzü sadece birkaç saniye önce orada ziyafet çekmiş olmasına rağmen ellerini kucağında birleştirdi.

"Ama..." Çatı katının yüksek duvarlarını işaret etti. "Ama Phoebe..."

"O benim vesayetim altında," diye açıkladı, hala tedirgin değildi. "Yine de onu kızım gibi yetiştirmeye niyetliyim. Bu kadarını hak ediyor."

"Ama sen sadece..." Panik, cümleleri bitirme yeteneğini çalmış gibiydi, bu yüzden parmağını kapının önüne doğru itti ve aletini onun sıcak dudaklarına soktu. "Az önce seni..." Aman Tanrım, doğruca cehenneme gidiyordu.

"Hayır, hayır yapmadın." Ayağa kalktı ve yatıştırıcı ellerini ona uzattı. "Yaptığımız şeyi yapmak istedim. Sana zevk vermek için. Sana göstermem gerekiyordu

."

"Eğer minnettarım dersen, kendimi vururum." Parmaklarını saçlarına geçirdi ve hayal kırıklığı içinde çekıştirdi.

"Neden?"

Boğuluyormuş gibi hissediyordu. Gerçekliğin hizası ayaklarının altından kayarak dünyanın kendi eksenini üzerinde dengesizleşmesine neden olurken suçluluk içinde boğuluyordu. "Bana bunu daha önce hiç yapmadığını söyleyemezsin."

Kapıya baktı, zaten zevkten kızarmış olan yanaklarındaki seftali rengi son derece çekici ve şehvetli bir şekilde derinleşiyordu. "Pekâlâ, bunu sana söylemeyeceğim," dedi memnuniyetle. "Demek istediğim, daha önce yaptığımız hiçbir şeyi yapmadım, ama şimdi bunu tartışmamıza gerek yok."

"Lanet olsun," diye ısırdı, ağzı bildiği tüm dillerdeki küfürlerle dolup taşarken her an daha da küçülen odada volta atıyordu. "Ne yapacağını nasıl bildin?"

"Polis memurunuzun Henrietta'nın çalışma odasında bulduğu o kitapta okudum." Onun yolunu kesmek için hareket etti. "Neden kızgınsın?"

"Az önce bekaretini çaldım." Bunu üstlerindeki çatı katında uyuyan çocuğa ya da yatağındaki sevgili yaşlı, kırık uşağa kükreyemeyeceği için sesini minimumda tuttu ve bunu büyük, abartılı hareketlerle telafi etti.

Ellerini havaya kaldırarak adamın çarpan göğsüne bastırdı. "Hayır, vermedin. Onu sana ben verdim... Yani, sanırım ben verdim. Ondan kurtulduğumdan tam olarak emin değilim." Dünyada başka birinden gelseydi küçümseyici olabilecek bir tavırla onun göğsünü okşadı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, başka hiçbir erkek bekaretime bu kadar ilgi göstermedi ve bunun bana bir faydası olduğunu söyleyemem. O yüzden lütfen benim kendinizi suçlu hissetmeyin. Bundan kurtulacak yaştayım, değil mi?" Kız ona tatlı ve çekingen bir gülümseme fırlattı.

Dünya çıldırmış mıydı? Çıldırmış mıydı?

Son on yılda her erkek onun eteklerini kaldırmaya çalışmamış mıydı? Mutlaka üniversitede onun yastık gibi kıvrımlarına ve hoş gamzelerine kapılan birileri olmuştur.

Şu anda bunu düşünmesi gerektiğinden değil. Ya da bir daha *asla*.

Tam bir ikiyüzlüydü.

"Pek iyi görünmüyorsun," diye endişelendi. "Oturalım mı... oturmak ister misin?"

"Gitmem gerekiyor." Ramsay ceketini askıdan alarak kapıya doğru çekildi.

"Ama-"

Ona doğru döndü, dudakları bir hırıltıyla geriye çekildi. "Bu gece güvende olacaksın. Sana söz veriyorum. Ama bana yardım et, bu evde kalacaksın ve beni takip etmeye cüret etmeyeceksin, anlaşıldı mı?"

İfadesi karardı, çenesi bir an için inatçı bir hareketle öne doğru büküldü, ardından ağır ve sarsılmış bir nefesle gevşedi.

En azından kapıyı çarparak kulübeden çıkmanın keyfini çıkarabilmeyi diledi ama Phoebe'yi ya da Jean-Yves'i uyandırmayı kendine yediremedi. Ve böylece kapıyı arkasından çok duyulabilir uğursuz bir tıkırtıyla kapattı.

Onu takip etmedi.

Ama kızın tadı ağzında kaldı ve verdiği zevk damarlarında dolaştı.

Bekareti onun bedenini lekeledi. Ruhunu.

Ve onun sessiz acısı kaçınılmazdı, karanlıkta onun gölgesi haline geldi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cecelia'nın başı, Ramsay'in baltasının penceresinin dışındaki tahtaları yararken çıkardığı sesle eşzamanlı olarak zonkluyordu.

Erkenden uyanmış, sabahın ilk ışıklarına kadar dönüp durmuştu. Her yeri ağrıyordu. Kalçaları, sırtı, başı...

Onun cinsiyeti.

Huzursuz ve duygusal bir halde, dün gecenin feci sonundan uzaklaşmak amacıyla kodeks üzerinde çalışmaya karar vermişti. Ve ondan önceki kavurucu anılardan.

Şafakla an arasındaki saatlerde hiçbir yere varamamıştı.

Jean-Yves ve Phoebe'nin her ikisi de uyanmış ve ilgilenilmeleri gerekiyordu ve Cecelia kendini dikkatini dağıtmak için istekli buldu.

Ramsay, Jean-Yves'in ihtiyaçlarını karşılamış, hatta hastaya uygun bir kalça banyosu yaptırmak için su taşıyıp ısıtmıştı. Daha sonra, Lord Başyargıç doyurucu ekmek, meyve ve peynirden oluşan bir kahvaltı hazırlamış, ancak bu kahvaltıya üç konukla birlikte katılmamıştı.

Ramsay sabah boyunca Cecelia'ya göz ucuyla bile bakmamıştı ve öfkeli duygularını dizginlemek için diğerleriyle olan ilişkilerine sahte bir parlaklık katmaya çalışıyordu.

Phoebe mutlu ve konuşkandı, bahçede koşuşturmaya ve bebekleriyle kır çiçekleri toplamaya hevesliydi.

Cecelia'yı uzun zamandır tanıyan ve ona değer veren Jean-Yves o kadar kolay kandırılmazdı.

Banyo yaptıktan, yemek yedikten ve giyindikten sonra bitkin düşen adam, kadının yatağına dönmesine yardım etmesine ve onu yorganın altına sokmasına izin verdi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu tetikte. "Kalbin kanıyor sanırım. Bu devasa, huysuz İskoç yüzünden mi?" Açık pencereden İskoç'a bakarken burnu tiksintiyle kırıştı.

Gözlemci doğasına lanet olsun.

"Kendini üzme." Cecelia battaniyeleri onun üzerine örttü ve masadaki afyon tentürünü kaldırdı. "Kalbim kanamadan çok yara bere içinde."

Gözleri ince kırısklıklardan oluşan bir ağın altında daraldı. "Cesedi için bahçede yer açmam gerekiyor mu?"

Ona sevgiyle gülümsedi. Hiç bu kadar sevgili bir adam olmuş muydu? "Hayır.

Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorum."

Jean-Yves onun durumundaki birinin yapabileceği kadar tutkulu bir şekilde, "Bana ne yaptığını söyle, ben de sana yanlış olup olmadığını söyleyeyim," dedi.

Cecelia yakasının altından süzölen pembelikle savaştı ve başını salladı.

Jean-Yves yüzünü buruşturdu. "Bir kez daha düşündüm de, bilmek istemediğimi fark ettim."

Ona, ağzından öteye gitmeyen pişmanlık dolu küçük bir gülümseme sundu ve hazırda bekleyen su ile birlikte afyonu uzattı.

Jean-Yves ilacı reddetti. "Bu sabah acıya katlanabiliyorum," dedi. "Unutulmanın tadına varmak istemiyorum." Dişlerini emdi, gür tırtıl kaşlarından birini kırıışmış alnına kaldırdı. "Ayrıca, sanırım bu Scot ben uyurken kalbini kırmayı bitirecek, değil mi?"

"Hayır," dedi Cecelia asık suratla, masa sandalyesine çökerek. "Mantıklı davranıyor. Birlikte herhangi bir hayatın yürümesi için benim olduğumdan farklı biri olmam gerekir."

Ağzı buruştu. "Ne demek istiyorsun?"

"O Lord Başyargıç. Ben bir piçim ve kötü şöhretli bir kumar cehenneminin sahibiyim."

İçini çekti ve çenesini avucunun içine bırakarak dirseğini masaya dayadı. "Ramsay kalbimi teklif etsem almazdı ve bu yüzden onu kıramaz. Onun için bir değeri olduğunu sanmıyorum." Bu düşünce ham duygularını parçaladı, gözlerini istenmeyen yaşlarla yaktı. O gittiğinden beri açık bir yaradan başka bir şey olmamıştı ve kendi zayıflığından nefret ediyordu.

"O zaman o bir aptal, bir salak, eşsiz bir eşek." Jean-Yves'in hiddeti nefesinin hızlanmasına neden oldu ve kaburgalarını sıktı.

Cecelia öne doğru eğildi, elleri onun üzerinde geziniyor ama incek yer bulamıyordu. "Lütfen kalbim için endişelenme. Şimdilik güvendeyiz ve eğer Lord Ramsay bir şeyse, sözünün eri bir adamdır. Bize çok iyi bakacaktır."

"Senin kalbin için hep endişeleniyorum *bonbon*, dünyanın en yumuşak kalbi o." Jean-Yves arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve yavaşça nefes aldı. "Anlamıyorum," diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. "Bir erkek bir kadını, saldırı gecesi seni tuttuğu gibi tutmaz.

Tabii onun için değerli değilse. Sonunda sana layık olmaya çalışacak birini bulduğunu sanıyordum -belki de-."

Cecelia başını salladı, onun gözünde hiçbir zaman layık görülemeyeceği kuşkusunu dile getiremiyordu. "Kırılmadığını sanıyor," mırıldandı yüzünü pencereye dönerek. "Ama ben farklı olduğunu biliyorum. Ve tekrar bir araya gelebilmesi için bunu kabul etmesi gerekecek."

"Bunu görecektir kadar zeki olmana sevindim," diye onu övdü Jean-Yves. "Pek çok kadın bozuk bir erkeği düzeltmeye çalışıyor ve o da kadını mahvediyor."

Cecelia bir an için başını iki elinin arasına aldı ve gözyaşlarına teslim olmak yerine onlarla savaştı. Yapacak işleri, bakması gereken bir ailesi vardı. Kırık - hayır, çürük- bir kalbe bakacak zamanı yoktu. "Tanrım, ne kadar da çocuğum. Neden bu kadar sık ağlıyorum?"

"Çok fazla şey hissettiğiniz için, kolayca taşıyor."

"Ben sadece..." Yanağından aşağı sıcak bir gözyaşı süzüldü ve onu uzaklaştırdı. "Keşke sevilmesi bu kadar zor olmasaydım."

Jean-Yves, "Senin aşkın bir hazine, Cecelia," dedi. "Bu Lord Ramsay'i iyi tanımıyorum ama bence belki de *senin onun* için değerini sorgulamıyor ama içten içe sana layık olmadığını biliyor."

Bundan hiç şüphesi yoktu ama Jean-Yves'e, hayatta kalmalarının bağlı olduğu adama karşı daha fazla koz vermek istemiyordu.

"Gönül işleri neden hep değerlilikle ilgili olmak zorunda?" diye yakındı. "Neden insanlar kendilerini ve birbirlerini oldukları gibi, kusurlu varlıklar olarak kabul edemiyorlar? Eğer kişi elinden gelenin en iyisini yapıyorsa, bu yeterli olamaz mı?"

Ona sevgi dolu bir gülümseme gönderdi. "Sen her zaman yeterlisin, *mon bijou*. Sadece bunu hatırla."

Cecelia onun elini tuttu ve işine dönmeden önce öptü. Ya da öyle yapmaya çalıştı.

Dün Esk Nehri'nin suları açık pencereden duyulabiliyordu, ana yapının görüş alanının dışında bir yerlerde kıvrılıyordu. Ama bugün Cecelia'nın odaklanabildiği tek şey, Ramsay'in baltasının odunları yararken çıkardığı yorulmak bilmez seslerdi.

Tedirgin ve dikkati dağılmış bir halde, serin yaz esintisinin kitaplarının sayfalarını karıştırmasına ve saçlarının dallarını kaldırarak yanaklarını gıdıklamasına izin vermişti. Huysuz İskoç'un düşüncelerine hükmetmekten vazgeçmesini diledi. Çözülmesi gereken başka bir sorun daha yaratmamasını diledi.

Onun muhtemel katilini arıyorlardı. Gizemli Kızıl Konsey'le ilgili kanıtlar için. Neden müstakbel sevgilisi buna odaklanamıyordu?

İnsan ölürse sevgilisi olamaz, bu yüzden konsantre olmak gerekir, diye kendi kendine öğüt verdi.

Jean-Yves'in tekrar uykuya dalması için gereken süre boyunca sandalyesinde kıvranarak en cesur çabasını gösterdi. Sonunda, horultuları onu tamamen çıldırtmak için çatlayan tahta sesleriyle çakıştı. Rakamlar ve semboller, noktalar ve çizgiler bir araya gelerek saçma sapan bir hal alıyordu ve şaşı olmamak için elinden gelen tek şey buydu.

İç çekerek kendini masadan uzaklaştırdı ve yatak odasından dışarı fırladı. Hiçbir zaman bir şeyin alevlenmesine izin veren biri olmamıştı. Çalışmadan önce aralarındaki bu sorunu çözmesi gerekiyordu.

Kapıyı açarak güneşe karşı gözlerini kırıştırdı ve yaz seslerinin üzerine süzülmesine izin verdi.

Phoebe, Frances Bacon ve Fanny de Beaufort için çiçek açan gülhatmilerden dokuma bir hamak gibi bir şey inşa ettiği çitin yanından ona el salladı. Yanında yeni örülmüş bir kelebek ağı duruyordu, kullanılmamıştı.

Ramsay onun için mi yapmıştı?

Cecelia kıza gülümseyerek el salladı ve evin arkasına doğru uzanan aşırı büyümüş patikaya doğru döndü.

Dallar ve çalılar ona takıldı ve kolunun manşetindeki kuşgözü dantelden bir devedikenini koparmak zorunda kaldı. Onu Ramsay'e götürecek yol için çok uygun bir yerdi. Adama ulaşmak için, kullanılmayan kalbini koruyan dikenli sarmaşıkların ve aşırı büyümüş çalılarının arasından geçmesi gerekiyordu.

Onu gördüğünde, kendini evin duvarına için bir elini uzattı.

Beline kadar çıplak olan Ramsay, Odin'in kendi oduncusu gibi baltasını başının üzerine kaldırdı. Sabah güneşi aletin jilet gibi keskin kenarlarında parıldarken, baltayı acımasızca savurarak kalın bir ağaç kütüğünü kâğıttan yapılmış gibi kesti.

Cecelia evin batı tarafındaki gölgelerde bir röntgenci gibi pusuya yatmış, soğukkanlılığını yeniden kazanmak için elinden geleni yapıyordu.

Baltayı kesme tahtası olarak kullandığı kütüğe saplarken mermer teni hafif bir ter pırıltısıyla parlıyordu. Yarılmış oyunların iki yarısını da

büyüyen bir dağın üzerine, bir sundurmadan biraz daha fazlası olan köhne bir barakaya karşı odun.

Kışın ortasında küçük bir köyü ısıtmaya yetecek kadar odun kesmişti.

Cecelia adamın boyunu ve genişliğini takdir etmek için bir an durdu. Kendinden daha küçük insanları utandırmak ve onlara hükmetmek için bu dünyaya gelmiş bir fatih gibi yapılmıştı. Geçmiş günlerde bir savaş lordu olabilirdi. Belki de bir yağmacı ya da çapulcuydu.

Düşünecek olursak, iyi bir adam olması mucizevi bir şeydi. Tüm bu etkileyici gücü kötülük için kolaylıkla kullanabilirdi. Aslında, trajik geçmişini zalimlik için bir bahane olarak kullanabilirdi.

Mükemmellik için böylesine mükemmel bir azim, zekâ ve katıksız bir güçle çabalamak için eşsiz bir insan olmak gerekir. Başarmak için. Zulüm yerine adalet için durdurulamaz bir güç olmak.

Cecelia, o bir cellat gibi güçlü bir darbeye kütük üstüne kütük kırarken onu inceledi. Yaptığı işin bir ritmi vardı, öyle ki Cecelia bunu saniyeler içinde hesaplayabiliyordu.

Ayrılın. Toplanın. Fırlat. Baltayı kaldırın. Kaldır. Salla. Ayrıl. Tekrarla. Büyüleyiciydi, hatta hipnotize ediciydi. Burada zamanını ve mantığını kaybedebilir, adamın kaburgalarının ve karnının çıkıntılarının her salınışa güç toplayıp çöküşünü izleyebilirdi. Kollarının gücünü sergileyerek onları başının üzerine kaldırırken kollarının alışılmadık açısını izliyordu.

O muazzam vücut dün gece onun merhametine kalmıştı. Onun aç bakışlarına ve daha aç ağzına aitti. Onun şaşırtıcı gücünün her zerresini bir mutluluk nöbetine kilitlemişti.

Ve sonra bu iyiliğe, onu hem alçaltan hem de dehşete düşüren üstün bir beceriyle karşılık vermişti.

Bu huysuz İskoç'a giderek daha çok bağlanmaya başlamıştı. Bunun etrafında dans etmek mümkün değildi. Adamın görüntüsü onu akla gelebilecek her şekilde tahrik ediyordu. Adamın kokusu onu baştan çıkarıyordu.

Ve onun tadı onu her türlü mantığın ötesinde sarhoş etti.

Jean-Yves daha bu sabah ne demişti? *Unutulmanın tadına varmak istemiyorum.*

Ramsay dün gece ona seksin sunabileceği unutkanlığı öğretmişti. Ve görünüşe göre tek bir dozda bunun tadını almıştı. aç hissediyordu, sanki Ramsay vücudunda en az yemek kadar hayati bir açlık uyandırmıştı.

Doğuştan gelen çok az yeteneği vardı ama cinsel ilişkinin ritmi ve yapısı ona matematik kadar kolay geliyordu.

Bekâretinin keşfedilmesiyle ilgili onu bu kadar kızdıran şey neydi? Kadının verdiklerini aldığı için kendini mi suçluyordu? Yoksa bir kez daha ihmal ettiği bir yalan yüzünden mi suçluydu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Evin gölgesinden uzaklaşan Cecelia, robin'in yumurta mavisi günlük elbisesinin yumuşak pamuğunu düzeltti ve bir zamanlar sebze bahçesi olabilecek, aşırı büyümüş bir mezarlığa doğru sürüklendi.

Ramsay baltayı özellikle acımasız bir vuruşla indirdi ve bıçağı eski gövdenin platformuna on santim kadar gömdü.

"Bunun için güzel bir gün," diye seslendi Cecelia, güneşe karşı gözlerini kısarken yanakları gözlüklerinin kenarlarına dolanıyordu.

İskoçya'nın kasvetli ve gri olması gerekmiyor muydu?

Ramsay'in burun delikleri homurdanarak açıldı ama yarılmış odunları alıp odun yığınının üzerine atmak için eğilirken ona bakmadı. Diğer kütüklerin açtığı oyuklara yerleşmek yerine, sundurmaya çarpıp yere düştüler.

Ritmini bozmuş gibi görünüyordu.

Kulübenin içinde, saman ve otların üzerine kaba bir palet serilmiş, kenarlarına iki ağır kırkyama yorgan düzgünce katlanmıştı.

İçinde uyuduğu "yapı" bu muydu? Tanrım, kendini çok kötü hissediyordu.

"Güzel günlerden bahsetmişken," dedi ve devam etti. "Sana hatırlatabilirim Temmuz ayındayız ve bizi Noel'e kadar burada tutacak kadar odun ayırmışsın. Sizi bilmem ama ben o kadar uzun kalmayı planlamıyorum."

Bu alaycı gözlemi belki de adamın aralarına ördüğü buzdan duvarda bir çatlak yaratmak için yapmıştı ama adam gömleğini kulübenin askısında asılı olduğu yerden kapıp yumruklarını kollarına geçirirken kaşları daha da çatıldı.

"Kodeks üzerinde herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?" diye sordu törensiz bir şekilde. Cecelia'nın gülümsemesi duraksadı.

"Öyle değil," diye dürüstçe cevap verdi, düğmeleri iliklerken göğsünün kaybolan görüntüsünün yasını tutuyordu.

Ona doğru zar zor bir bakış fırlattı. En azından kuaförüne zaman ayırdığını ve en çok kırışan yüzünü açtığını fark edecek kadar uzun bir süre değil.

Gözlerindeki maviyi ve bakır rengi saçlarındaki kızılın koyu tonlarını ortaya çıkaran güzel bir yazlık elbise.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordu kelepçelerini düzeltirken.

Omuzları çöktü, iyimserlik numarası bile onu terk etti. "Dün geceyi konuşmamız gerektiğini hissediyorum."

Adam başını sallayarak onu şaşırttı. "Buna gerek yok."

Eve doğru yürürken yeleğini tutup geniş omuzlarına geçiren adamın geniş sırtına gözlerini kırıştırdı.

Ayaklarının hareket etmesini isteyerek onun peşinden koştu. "İhtiyacım var. Açıklamak istiyorum-"

"Bana hiçbir açıklama borçlu değilsin," diye yanıtladı kısaca.

İşte şimdi sizin için güzel bir olay oldu. Cecelia biraz soluklandı, dikenli patikada onun arkasında tırıs gitmek zorunda kalmıştı. Bunca zamandır bitmek bilmeyen açıklamalardan başka bir şey talep etmemişti ve şimdi bir açıklama yapmak için can atarken, hiçbirini kabul etmiyordu.

Her ikisi de içeri girerken Phoebe'ye el salladı ve sevimli küçük kız için her şey yolundaymış gibi davrandı.

Cecelia'nın gülümsemesi eşiği geçtiği anda kayboldu. "Ama aramızdaki şeyler değişti, değil mi?"

"Evet." Küçük odada bir şeyler ararken ter ve kirden kum rengine dönmüş saçlarında parmaklarını gezdirdi ve hâlâ ona bakmayı reddediyordu. "Geri dönülmez bir şekilde değiştiler."

"Bunu araştırmamız gerekmez mi? Belki bir tür rahat anlayışa varırız?" *Lütfen*, diye yalvarmak istedi. *Sessizliğe dayanamıyorum*.

"Yapacağız." Sonunda ona baktı, daha doğrusu onun içinden baktı. "Sadece şimdi değil."

"Neden?" diye sordu, adam dönüp mutfak zemininde ilerlerken hâlâ onu takip ediyordu.

"Zaman yok."

"Neden olmasın?"

Şöminenin önünde durup yayını, sadağını ve bir gece önce yaptığı oklardan birkaçını aldı. "Avlanmak zorundayım."

"Avlanmak için mi?" Hem kurutulmuş hem de taze yiyecek ve erzak yığınının bakarak yineledi. Bu onları uzun bir süre idare ederdi. "Neyi avlamak için?"

"Geyik," diye huysuzca cevap verdi. Kapıya doğru geri döndü.

"Geyik mi?" Kendi kendine bile can sıkıcı, tek heceli bir papağan gibi konuşmaya başlamıştı. Ama adam garip davranıyordu ve sinirleri o kadar gergindi ki

Adamın sert davranışlarını özümsemek ve analiz etmek bir yana, düşüncelerini bile zorlukla bir araya getirebiliyordu. "Nereye... geyik avlamak için nereye gideceksiniz?"

Kapı aralığında arkasını döndü ve elini ormana doğru uzattı. "Geyiklerin olduğu yöne doğru." Verdiği muğlak cevap, sabırsız tonlamasıyla birleşince kadının korkusunu hayal kırıklığıyla bastırdı.

"Neden kızgınsın?" diye sordu, sesini makul tutmak için elinden geleni yapıyordu. "Ben ne yaptım ki?"

"Kızgın değilim, Bayan Teague." Sesindeki sert tını bu iddiayı yalanlıyordu, ama yüz hatları barbarlıktan sade bir ifadeye dönüşmüştü. "En azından size değil."

Bayan Teague? Neden saygılı lakabı kulağa bir ceza gibi geliyordu? Cecelia bir adım öne çıkarak ona doğru uzandı. "O zaman konuş benimle."

Kadının dokunuşundan ürkererek uzaklaştı ve onu durdurmak için elini uzattı. "Bugün kendimde değilim," diye açıklama yaptı. "Tartışmalarda ya da kararlarda bana güvenilemez. Şimdi olmaz." Başını kaldırıp ona baktı, gözleri hem yalvaran hem de kasvetliydi. "Sadece... kodeksi çözmek için elinden geleni yap ki hayatlarımıza geri dönebilelim, tamam mı?"

Cecelia dudaklarını birbirine bastırarak yanağını kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırdı.

Kadın başını ve adam arkasını dönüp ağaçlara doğru yürüdü.

Hayatlarına geri dönsünler. Ayrı hayatlarına. Onlardan kurtulmak için bu kadar acelesi var mıydı? Elbette acelesi vardı. Bu yerden nefret ediyordu, en az ona eşlik etmekten nefret ettiği kadar. Onu arzuluyor olabilirdi ama onu istemiyordu. Arada bir fark vardı. Bu konuda hiç tereddüt etmemişti.

Onun hayatına uymuyordu. Ne İskoçya'da, ne de Londra'da.

Ancak, her türlü ahlaki çöküntüye şiddetle karşı çıkan bir adam olarak panikliyor olmalı. Çünkü kızdan kaçmış, onunla cinsel ilişkiye girmiş ve eğer biri bunu öğrenirse, toplum derhal evlenmelerini emredecektir.

İkisi de bir eş istemiyordu.

Kendini onurlu bir adam olarak ilan ettiği için şimdi evlenme teklif etmek zorunda olduğu için mi bu kadar üzgündü?

Onu geri çevirirdi, tabii ki çevirirdi. O kimsenin yükümlülüğü değildi. Dahası, ailesinin Lord Şansölye'nin ofisinin yakınında bile yeri yoktu. Onun mahvına neden olacaktı; bunu ikisi de biliyordu.

Cecelia, bir önceki gece şaraplarını paylaştıkları masaya çökmeden önce adamın geniş sırtının ormanın içinde kaybolduğundan emin oldu.

Yüzünü kollarına gömerek sonunda gözyaşlarına yenik düştü.

BÖLÜM ON DÖRT

Eğer boş eller şeytanın atölyesiye, o zaman bu tehlikeli durum Ramsay'i şeytan yapıyordu.

Çünkü düşünceleri, dürtüleri ve arzuları sonsuz derecede kötüydü ve Cecelia Teague'in endişelenmesi gereken tek şey elleri değildi.

Hayır, dışarıda kalması ve diğer erkeksi dürtülerine teslim olması daha iyiydi. Bir şeylere vurmak gibi. Ve bir şeyleri öldürmek.

Ramsay, tek görevi içeridekileri korumak olduğu için kulübeden fazla uzaklaşmadı. Bunun yerine, yıllar önce geyiklerin nehir kenarında otlamak ve su içmek için dolaştığı patikanın hemen üzerindeki uzun bir meşeye tünemişti. Bu noktadan kilometrelerce uzağı görebiliyordu. Kulübeyi, yolu, nehri ve gelip geçen herkesi.

Tek avı geyik değildi.

Görünüşe göre dünyanın üzerinde tünemeye olan ilgisini genç yaşta tam da bu noktada öğrenmişti.

Neyin yaşayıp neyin öleceğine karar vermek.

Eğer akranları onu şimdi görebilseydi. Makamının beyaz peruğunu ve koyu renk cübbesini, ıslak bir gömlek ve bir avcının kıyafetleriyle takas ediyordu.

Haklı olduklarını kanıtlayacaktı. Açgözlü, sinsî bir mirasa sahip vahşî bir İskoç'un talip olduğu makamı hak etmediğini fısıldayan herkes.

Karanlık saatlerine musallat olan, uzun zamandır her kararını yönlendiren sesler onlarınkiydi. Onlara rağmen değil, onlara inat başardı. Daha çok çalıştı, daha uzun süre çalıştı ve hepsinden daha iyisini yaptı, öyle ki bir odaya girdiğinde muhalifler ona doğru nefes almaya cesaret edemiyordu. Hatta hepsi eğilmek ve ona *lordum* diye hitap etmek zorunda kaldı.

Ve unvanın ağızlarında kül gibi bir tat bıraktığını biliyordu.

Eskiden bunun için yaşardı. Yemek yerdi. Güç, prestij ve zorla girdiği çevrelerdekilere verilen öngörü. Çünkü hangi unvanla doğdukları ya da hangi ayrıcalığa sahip oldukları önemli değildi; yine de onu çizmelerinin altında tutamazlardı.

Bir daha kimse yapamayacaktı. Çünkü artık *onun* sözü kanundu. Ve hükmü kesindi.

Ancak gecenin içinde yeni bir ses yükseldi. Duman ve seks kokan yumuşak, boğuk bir alto sesi.

Cecelia Teague.

Bu iki kelimeyi saygılı bir tonda rüzgâra fısıldadı. Sanki onun adı her zaman böyle söylenmeliymiş gibi hissediyordu.

İsimlerinin söylenmesine asla izin verilmeyen, tasvir edilmeleri yasak olan tanrılar vardı.

Ramsay böyle bir tapınmayı hiç anlamamıştı.

Şimdiye kadar.

Bir parçası, dudakları onunkilere değdiği anda evrenin değiştiğini anlamıştı.

Hayır, ondan önce.

Belki de Redmayne Place'in bahçesinde, bir birlikteliğin her ikisi için de felaket olacağına dair sayısız sebepten bahsetmişlerdi. Ya da neredeyse bir yıl önce Redmayne'in düğününde, onu balo salonunda tavus kuşu maskesi takmış bir halde içecek masasında oyalanırken gördüğünde.

O zaman bile onun büyüüne kapılmıştı, öyle ki onunla tanıştırmamak için *elinden* geleni yapmıştı, çünkü onlarca yıl önce gömdüğünü sandığı şiddetli ve vahşi bir şey onu görünce harekete geçmişti.

Henrietta'nın suçlarından masum olduğunu öğrendiği anda Tanrı'ya şükretmişti.

Ve onun kelimenin tam anlamıyla masum olduğunu keşfettiği anda aynı kutsallığa lanet etti.

O masumiyeti ondan alarak.

Uzakta bir dal kırıldı ve Ramsay yaklaşan ayak sesleri karşısında donakaldı.

Nefesini tuttu ve yayını kavradı. Yanında bir de tüfeği vardı ama mümkün olduğunca kullanmaktan kaçınırdı. Silah sesleri kişinin konumunu belli etme eğilimindeydi.

Çalılarının arasından bir dişi geyik çıktı, uzun tüylü kulakları bir o yana bir bu yana seğiriyor, burun delikleri rüzgârı test ediyordu.

Ramsay bir ok taktı, durup arkasına bakarken oku gerdi.

Bir tazıdan daha büyük olmayan küçük bir geyik yavrusu, çalılığın güvenliğinden dışarı fırladı. Küçük benekli bedenini annesinin kalçalarına yapıştırmış, onun nehre doğru dikkatli adımlarına ayak uydurmak için koşuşturuyordu.

Onu üstlerinde görmemişlerdi ama tehlikenin yakınlarda olduğunu sezmişlerdi.

Ramsay kolunu indirerek oku yanına koydu.

Hayatı boyunca ne kadar aç olursa olsun, hiç anne öldürmemişti. Tavşan yuvalarına tuzak bile kurmamıştı. Bir keresinde bir tilki dumanı tüten bir balık çalmıştı ve ona taş fırlatmış, ancak *onun* yavrularını emzirdiğini fark edince durmuştu.

Anneler yavrularını korumak için yaşamalıdır.

Cecelia'yı düşündü. Her zaman Cecelia'yı düşünürdü. Bilincinin her akışı ona geri dönüyor gibiydi. Bu anıda, küçük gözdesini kurtarmak için umutsuzca mücadele ediyordu. Ara sokakta vurulmuş, tehdit edilmiş ve kan dökülmesine tanık olmuştu ama yine de ilk düşüncesi Phoebe olmuştu.

Kızı zarar görmemiş halde bulduğunda duyduğu rahatlama ve şefkatli sevinç onu alçaltmıştı.

Cecelia. Kız o gece ona Cecelia demişti. Anne ya da Mama değil. Genelde ayrıntılara çok dikkat ederdi. O zaman kesinlikle şüphelenmeliydi. Ama o sırada içinden cinayet akıyordu. Öfke ve hiddetini karanlığa gömmüştü. Bayanlar evi.

Kadının olağanüstü olmasının bir başka nedeni daha vardı. Kendi çocuğu bile olmayan bir çocuğa annelik yapmıştı. Ona göre, Henrietta Thistledown'un ölümünden önce süssüzmüş. Kızıl saçlı üç hayduttan biri olarak seyahat etmiş, gezip tozmuş, eğitim almış ve küçük ama rahat bir servete sahip olmuştu. Ancak kucağına bir sürü öğrenci, bakmakla yükümlü olduğu kişiler ve annesiz bir çocuk düştüğünde, hiç düşünmeden onların istihdamı ve refahının sorumluluğunu omuzlarına aldı. Onun gibilere karşı onların şampiyonu oldu.

Ve daha kötüsü.

Ramsay gözlerini kapadı ve kalbinin etrafında kıvrılan sıkı yumruğu düşünürken geyiklerin altından geçişini dinledi.

Cecelia Teague ona her şeyi sorgulattı.

Her şeyi.

Kadınlar, aile, ahlak, dürüstlük, geçmiş... Gelecek hakkındaki duruşu. *Onların* geleceği mi?

Uzun zamandır aile gibi bir şey istemiyordu. O sadece sıradan insanların her geçen gün eski monarşi ve hiyerarşik yapılardan ele geçirdiği gücün zirvesine ulaşmak için çabalamıştı. Elbette, aristokrasi yerini onun gibi adamlara bırakıyordu: endüstri, zekâ, eğitim, ekonomi adamları,

ve yükselen demokratik hükümet yapılarının gücüyle bir imparatorluğu şekillendirme araçları.

Ve şimdi parmaklarını Excalibur'un etrafına dolamış, kılıcı taştan çekip çıkarmaya ve hakkı olanı almaya hazırlanıyordu.

Ama ne ? Ruhuna mı?

Kalbi mi?

Mutlu musun? Basit sorusu şakaklarının arasında sekiyor, tepeden aşağı atılmış ve sonsuza dek yuvarlanacak bir top gibi onunla alay ediyordu.

Mutluluk onun için hiçbir zaman bir beklenti olmamıştı. Çocukluğu, sarhoşken yediği dayaklar, ebeveynleri arasındaki bağırış çağırışlar ve boş bir karınla geçen bir kâbustan ibaretti. Annesi terk ettiğinde ve babası öldüğünde, hayatta kalmak tek amacı olmuştu. Isınmak, temiz su ve yemek için gece gündüz çalışıyordu. Açlık, sessizlik ve izolasyon belasıyla savaşmak zorunda kaldığınızda mutluluğu düşünmeye kimin vakti vardı? Temas ettiğiniz her yetişkin ya avantaj sağlamaya ya da hakkınız olanı almaya çalıştığında?

Birkaç gündür buraya tünemiş, yaklaşmaya cüret eden herkese ateş ediyordu. Yağmacı mı yoksa komşu mu olduklarını bilmeden.

Arada bir ikisi de olurdu.

Önce nasıl düzgün davranacağını ya da yemek yiyeceğini unuttu. Sonra nasıl konuşacağını. Bu kulübede tek başına yaşadığı yıllar boyunca göğsünde boş bir delik açılmıştı. Bu soğuk, sessiz boşlukta bir aile olmalıydı. Merhametin yaşayabileceği yer.

Mutluluk ve aşk gibi değişkenlerin beslenebileceği bir yer.

Sessizliğe ya da boşluğa asla yenik düşmemişti ama Redmayne Keep'e götürüldükten sonra bile bunu hep yanında taşımıştı.

Buna inanamıyordu. Vahşi ve pis bir halde buradan sürüklenmesinin üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçmişti. İçgüdülerinden başka bir şeyle hareket etmeyen hayvani, insanlık dışı bir yaratık.

Onu medenileştirme süreci hem acı verici hem de aşağılayıcı olmuştu. Bir daha asla o yaratığa dönüşmeyeceğine yemin etmişti.

Cecelia Teague'i onun için bu kadar tehlikeli yapan da buydu.

Çünkü bir zamanlar onu bir hayvandan biraz iyi yapan her şeyle konuşuyordu. Doğuştan gelen kibarlığına, zekâsına ve kusursuz tavırlarına rağmen, kontrol etmek bir yana, görmezden gelmeyi bile imkânsız bulduğu bir cinsel içgüdü uyandırıyor.

Önceki gecenin de kanıtladığı gibi.

Ramsay'nin vücudu bu anı hatırlayınca gerilerek karşılık verdi. İhtiyaçla sertleşti.

Onunla Kızıl Leydi olarak ilk karşılaştığında çok kızmış, kendini beğenmişti. Kısmen, o cömert ağzın sikişinin etrafını sarmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istediği için.

Bunun tekil bir deneyim olacağını tahmin edebilirdi.

Ama kendini benzersiz bir mutluluğun içinde kaybedeceğini hiç ummamıştı. Onun daha önceki tüm karşılaşmalarını aşacağını, en müstehcen fantezilerini aşacağını asla düşünemezdi. Onun vücudunun, çoğu erkeğin ulaşamayacağı kadar şanslı olduğu bir coşkunun aracı olacağını.

Bütün gece onun ağzını kaplayan tadıyla uyanık kalmış, içinde yarattığı zevk hâlâ vücudunun her zerresinde ve telinde titreşiyordu. Akşamın serinliği için çok minnettardı ama yine de onun sıcaklığını özlemişti. Sıcaklık soğuduktan sonra bile, başka bir şey ısrarcı olmaya başlamıştı. Cinsel organından başka bir organ.

Sadece onu becermek değil, ona sarılmak istiyordu. Onu rahatlatmak için.

Onu

onunla teselli *bulmak*.

Onu güldürme düşüncesi, şövalyelik unvanı almaktan daha cazip geliyordu. Bir öğleden sonrasını kraliyet mensupları ve kıta bağlantılarıyla yemek yemek yerine onun çikolata iştahını şımartarak geçirmeyi tercih ederdi.

Bu sabah dişlerini temizledikten ve ondan kalan tüm izleri sildikten sonra bile, özü artık onun bir parçasıymış gibi ona yapıştı.

Sorunun özü de burada yatıyor.

Yaptığı her şeyi yıkmakla tehdit ediyordu. Hırsını ondan söküp almak ve yerine kanaatkârlık, hatta kayıtsızlık getirmekle.

Buna tahammül edemezdi.

Onun rahatlığı içinde öylece eriyemezdi. Onun yumuşaklığının, keskin kenarlarını yumuşatmasına ve onu sert, öfkeli ve pişmanlık duymayacak kadar acımasız yapan şeyi yumuşatmasına izin veremezdi. Alçakça sonuçlarla karşılaşmadan kendini şımartamazdı.

Ama hâlâ dikkate alınması gereken bir onur vardı. Onun. Onunki. Ve inkar edilemez karşılıklı bir arzu.

Bu konuda yapılacak tek bir şey

var. Onu her şekilde sahiplenmek.

Evlen onunla.

O artık Cecelia Teague ve Kızıl Leydi'ydi. Ama... ya başka birine dönüştüyse?

Cecelia Ramsay.

Hatırı sayılır yetenekleri, yumuşak kalbi ve eşsiz zekâsıyla onun dünyasında büyük bir güç olabilirdi. İkisi de lekeli miraslarla lanetlenmiş olsa da, birlikte gelecek nesillerin gurur duyacağı bir hanedanlık kurma şansı vardı.

Onu koruyabilir, memnun edebilir, ona ve Phoebe'ye başka türlü asla sahip olamayacakları fırsatlar verebilirdi. Hem özgürlük hem de saygınlık.

Ve belki de ona mutluluk hakkında bir şeyler öğretebilirdi. Ve garip bir hoşgörü.

Ona her gülümsediğinde, her öpüşüklerinde ya da yakınlaştıklarında, içindeki o karanlık boşlukta küçük bir ışık tutuşuyordu. Kendini daha az boş hissediyordu.

Bir ömür boyu gülümsemesi ne işe yarar ki?

Ramsay başını salladı, özlemini bastırıp yerine kararlılık koydu.

Bunun için zamanı olacaktı. Ama bugün kalmalıydı. Tehlikeli. Özellikle de şu anki Lord Şansölye'nin etrafına inşa edilen kaleyi ele geçirmek ve onun şüpheli tahtını çalmak üzereyse. Tüm bunlar olurken Cecelia'yı güvende tutmalıydı. Ve bunu yapmak için dikkatinin dağılmasına izin vermemeliydi.

Başka bir şey, çalılıklar arasında kendinden emin bir şekilde ilerleyerek av izi boyunca yürüyordu.

Ramsay derin bir nefes aldı, bir boncuk çekti ve okunu serbest bıraktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Öğleden sonra güneşi alışılmadık derecede acımasızdı. Ramsay alnını sıvazladı ve gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Gölgele uzamadan önce göle dalmak için zamanı vardı ve daha iyi bir şey düşünemiyordu.

Bir geyiğin içini boşaltmak, derisini yüzmek ve eti düzgün bir şekilde işlemek için ipe dizmek kanlı ve iğrenç bir iş olsa da, Ramsay buna aldırımıyordu; bu onu meşgul ediyor ve günaha girmekten uzak tutuyordu.

Ellerini silerek, fark edilmeden sıvışmayı umarak temiz bir kıyafet almak için gizlice eve girdi.

Öyle bir şansımız yok.

Phoebe masada oturmuş, Jean-Yves ona whistte hile yapma izni verirken ayaklarını yerden kesiyordu.

Ramsay etrafına Cecelia'yı aradı ve onu bulamayınca rahatladı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradı karar veremedi. Masada o lanet kodeks üzerinde çalışıyor olmalıydı.

Phoebe ona gülümsedi, çenesindeki çukur derinleşti. "İşte . Neden lekelisin?"

Cecelia'nın uşağı ona kuşkuyla baktı ama saygılı bir tavırla başını salladı. En azından bir Fransız için saygılıydı.

"Az önce bir geyiğin derisini yüzdüm, genç kız," diye açıkladı sandığından yeni bir gömlek ve pantolon çıkarırken.

Jean-Yves, yaralanmamış koluyla tuttuğu iskambil destesinin arkasından, "Burada sadece birkaç gün kalacaksak bir geyik vurmak yazık olur," diye homurdandı.

Ramsay kaşlarını çattı, ama duruma müdahale etmedi.

"Buralarda kullandığımız etten memnun olacak birkaç büyük aile var." Kendini açıklamak gibi bir alışkanlığı yoktu, özellikle de kendi evinde. Ama Fransız'ın Cecelia'nın bir çalışanı olmaktan çok bir baba figürü olduğunu uzun zamandan beri anlamıştı ve bu da Cecelia'nın üzerinde emelleri olan bir adamdan hoşlanmamasına ve ona güvenmemesine neden oluyordu.

O kadar inkar edilemez tasarımlar ki, herhangi bir aptal niyetini çözebilirdi. Arzusunu. Jean-Yves aptal değildi.

Ramsay yaşı adamın korumacı yapısına aldırıldığını söyleyemezdi. Bir baba olsaydı, kızının içinde bulunduğu durumu onaylamayacağı kesindi.

Phoebe sandalyesinden kalktı ve her gün dışarıda koşturmak için giymeye alıştığı yıpranmış botlarının üzerine indi. " tadına baktığımı sanmıyorum," dedi ve merakla onu izlemek için yaklaştı. "Lezzetli mi?"

"Olabilir." Kadının etrafından dolandı, onun küçük sesinin ve mükemmel aksanının büyüüne kapılmayı reddetti. Kurulamak için bir havlu ve bir kalıp sabun getirdi ve kapıyı açtı. "Akşam yemeğini hazırlamak için döneceğim."

Kapıyı kapattı ama uzun süre kapalı kalmadı.

"Nereye gidiyorsun?" Phoebe cıvıldayarak onu patikada kovaladı. "Göl kıyısına, küçüğüm. Çok uzakta olmayacağım."

Onun yolunu kesmek için etrafından dolandı. "Ben de seninle geleyim, böylece yalnız kalmazsın."

Cecelia'nın küçük bir kopyası, tatlı huylu ve her zaman yalnızları savunan biri. Ama ona hiç benzemiyordu. Yaşına göre küçüktü ve gözleri bulanık bir deniz rengindeydi. Saçlarının ıslak kum renginde açık kahverengi olduğunu düşünmüştü ama asi buklelerin arasından küçük altın teller parlıyordu. Yüz hatları bir genç kıza göre güçlü ve köşeliydi ama çarpıcıydı. Büyüdüğünde yakışıklı olabilirdi, olmasa bile en azından heybetli olurdu.

"Benimle gelemezsin," diye cevap verdi. "Yıkanmam gerek."

Küçük burnu, annesinin eskiden taktığına benzer kadınsı bir hoşnutsuzluk jestiyle kırıştı. "Banyo kilidin arkasında mı?"

Durakladı. "Ne?"

"Kilitler yıkanmak için değil, kilitlemek içindir."

Neşeli bir kahkaha attı ve neredeyse onun küçük, güzel saçlarını okşama isteğine boyun eğecekti. "Bir kilit değil, Phoebe, bir loch."

Gözlerini kaydırdı ve şaşkınlık içinde hızla kırıştırdı.

"Siz İngilizlerin göl dediğine biz İskoçlar loch deriz," diye açıkladı. Kızın gözleri büyüdü. "Neden?"

"Çünkü bu bizim dilimiz."

Şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. "Kendi diliniz mi var?" "Evet."

"Bana öğretecek misin?" "Hayır."

"Neden?" Suratını astı.

"Çünkü kan sakatatla lekелendim ve gidip yıkanmam gerekiyor."

"değil, yol boyunca bana öğretebilirsin ve sen derinlerde yıkanırken ben de kayaların yanındaki sığ havuzda oynarım."

Başını sallamaya başladı. "Sanmıyorum-"

"Bu taşa ne diyorsunuz?" Bir zamanlar basamak taşı olan yeri işaret etti.

"*Clach*," diye cevap verdi dalgınca. "Ama burada kalmalısın-"

"Peki ya bu?" Harap çiti çekerek açtı ve geçmesi için elini büyük bir cesaretle uzattı.

"*Tha thu nad pian ann an asail*," diye mırıldandı.

Kadının alnı kırıştı. "Bütün bunlar bir kapı için mi?"

"Hayır, bunun anlamı..." *Başımın belasısın*, demedi. "Yani... git Jean-Yves'e söyle, gölün oraya gidiyorsun."

Ramsay'nin, hayat dolu bir adam olarak bile sahip olduğunu hatırlayamadığı bir coşkuyla içeri koştu.

Kalça yüksekliğindeki kapının dışında beklerken kıkırdadı.

Ramsay genellikle çocuklara karşı sabrını çabuk yitirirdi, ama garip bir şekilde Phoebe'nin erken gelişmiş merakına katlanmayı daha kolay buluyordu. Onun bir şeyleri anlamak için duyduğu amansız ihtiyaçla özdeşleşebiliyordu. Dünyayı kendi iradesine göre şekillendirmek için. Ve onun sürekli iyi niyetli doğası sonsuz derecede sevimliydi.

Sadece üç nefes sonra ortaya çıktığında, önlüğünü çoktan çıkarmış ve kendi havlusunu kapmıştı.

"Bana da yüzmeyi öğretebileceğine karar verdim," diye nefes nefese adamın elini tuttu ve onu ormana doğru çekti. "Acele edelim. İskoçça'da ağaç nasıl söylenir? İskoçça mı?"

"Galce," diye düzeltti, onun ardından yürürken. "Ve bu *craobh*. Ayrıca İngiliz kızları İskoç göllerinde yüzemez, donarsınız."

Tüm gücüyle adamın koluna yüklendi ve onu acele etmeye çağırdı. Eğer gitmesine izin verirse, küçük burnunun üzerine düşecekti. "Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim," diye ilan etti.

"Şimdi öyle mi oldu?"

"Soğuktan korkmuyorum." Çekiştirmeyi bırakıp taktik değiştirdi ve yüzünü ona döndü. "Lütfen, Lord Ramsay. *Lütfen mi?*" Gözleri yüzünün yarısını kaplamış olmalıydı ki, parmaklarını birbirine geçirdi ve sanki kilisede rahatlamak için dua ediyormuş gibi yalvardı. "Bir daha ne zaman İskoçya'nın vahşi doğasında yüzmeme izin verilecek?"

"Cecelia'nın vasin olmasıyla, her türlü şeyi yapma şansın olacağını düşünüyorum," dedi, ne kadar şanslı olduğunun farkında olup olmadığını merak ederek.

Tüylerinin arasından küçük bir endişe belirdi. "Bu iş bittiğinde Londra'ya dönmek zorunda kalacağım. Cecelia da eğitim almam gerektiğini, bana özel ders vereceğini ya da istersem okula göndereceğini söyledi."

Çayırda çok daha dolambaçlı bir hızla tekrar ilerlerken başıyla onayladı. Botlarının altında toprak çıtırdıyor, bir yaz esintisi saçlarını çiçeklerin ve balçıklı toprağın tatlı kokusuyla karıştırıyordu. O an nazik, sade bir andı ve Ramsay kendini minik gevezenin arkadaşlığından keyif alırken buldu. "Okula gitmelisin," diye ısrar etti. "Bir hanımefendi olmayı öğrenmelisin, sanırım."

Yüzünü buruşturdu, yine tekinsiz bir şekilde tanıdık bir ifade. "Sanırım bir hanımefendi olmaktansa doktor olmayı tercih ederim."

"Doktor mu dedin? Alexandra'yla mı konuşuyordun?" Yengesi önce bir arkeolog, sonra da bir düşesti, en azından kendi gözünde.

"Bir kadın doktor," diye açıkladı. "Bebek sahibi olan kadınlarla ilgilenen biri."

"Ebe mi demek istiyorsun?"

"Hayır," diye sertçe belirtti. "Annem beni doğururken ölmüş. Bir ebe ne yapacağını bilemedi ama bir doktor bilebilirdi."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, erkek olarak doğduğu için bilmem kaçınıcı kez hesaplanamayacak kadar mutluydu.

Phoebe yürürken durmadan gevezelik ediyor, Ramsay de onu izlemek için elinden geleni yapıyordu. Frances Bacon ve Fanny de Beaufort'tan söz ediyordu. Görünüşe göre ıslanmak istemedikleri için gezintilerinde onlara eşlik etmemişlerdi.

Dere, geçmiş yüzyıllarda köprü olabilecek bir kaya duvarının baraj yaptığı bir mağaradan biraz daha fazlasıydı; yağmacı ordular, klan çatışmaları ya da zamanın yemlerinden daha şiddetli bir şey tarafından yıkılmıştı.

Ramsay, Phoebe'yi duvarın öbür ucuna, nehrin barajdaki bir yarığın izin verdiği bir damlaya yavaşladığı yere yerleştirdi. Kendisi yıkanırken duvarın üstünden bakarsa onu bağlamakla ve gözlerini bağlamakla tehdit etti, sadece yarı şaka yapıyordu.

Rekor bir sürede yıkandı ve kızın çalarken şaşırtıcı bir tonlama eksikliğiyle şarkı söylemesini dinlerken sessizce kıkırdadı. Pantolonunu giyerek

kayalara tırmandı ve onu bir buket kır çiçeğinin etrafına kurdele sararken buldu.

"Bunlar Bayan Teague için mi?" diye sordu, barajın üzerinde sallanarak kayalardan aşağıya, ona doğru ilerlerken.

"Evet." Kadın buketi gururla adama sundu. "Bence bunları ona vermelisin."

Ona kaşlarını çatı. " mi, şimdi?"

Hararetle başını salladı. "Gösterişli erkeklerin kadınlara çiçek vermesi gerekmez mi?"

Çenesini ovuşturarak bukete şaşkınlıkla baktı. "Evet, ama ben şık değilim."

Çiçekleri tekrar göğsüne götürdü ve onu dikkatle inceleyerek ne kadar atılgan olduğunu ölçtü. "Şey... Bayan Henrietta ve Genny'yi ziyaret eden bazı erkekler kadar gösterişli değil," diye itiraf etti içtenlikle. "Ama sanırım Bayan Cecelia buna rağmen senden hoşlanıyor. Ayrıca iri ve cesursun ve saçların senin yaşındaki çoğu erkekten daha güzel."

"Gerçekten de seçkin bir övgü," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Ve sen de onu tıpkı d'Artagnan gibi kurtardın," dedi hülyalı bir şekilde. "Eğer bir genç kızs, bundan sonra seni sevmesi gerekirdi, yani..." Çiçek demetini ona tekrar uzattı.

Ramsay onları almakta tereddüt etti, çünkü Cecelia Teague uygun bir genç kız değildi.

Phoebe parmak uçlarında durarak onları yukarı doğru bastırdı. "Cecelia'nın en sevdiği renk olduğu için mor bir kurdele getirdim."

"Sık sık menekşe rengi giydiğini fark etmişim." Büyük, hantal ellerinde parçalanmamalarını umarak çiçekleri nazikçe aldı.

"Sence de menekşe rengi içinde oldukça çekici değil mi?" Kızın yüzü utangaç bir parladı. "Aslında çoğu renkte. Bazı kadınların gözlükle sade görüldüğünü biliyorum ama Cecelia öyle değil. O her zaman çok güzel."

"O her zaman çok güzel," diye onayladıktan sonra sert bir bakış attı. "Çöpçatanlık yapıyorsun, değil mi?"

Phoebe omuz silkti ve barajın kıyısına tırmanmaya başladı. "Onunla evlenmeyi düşünüyor musun?" diye sordu, feci bir şekilde umursamazlık göstererek.

"Sakıncası var mı?" diye sordu.

Gölün siyah çakıllı kumunu çevreleyen çimlerin üzerine çöktü ve botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. "Üniversiteye gitmeme izin verecek misin?"

eğer seninle evlenirse?"

Ramsay gülümsemesini tutamadı. "Eğer doktor olmak istiyorsan, seni durdurmayacağım."

Bir an durakladı, rahatsız edici bir düşünceyi çiğniyordu. "... onu öpecek misin?"

"Zaten bir kez yaptım," diye itiraf etti kaşlarını sallayarak.

Kadın kıkırdadı ve küçük ayağını ikinci botundan kurtardı.

"Ama..." Ayağa kalkıp eteklerindeki kumları fırçalarken yüzü ciddiydi. "Bebek yapmayacaksın, değil mi?"

Ramsay'nin kalbi durdu ve yerinden kıpırdamak istedi. "Bebek yapımı hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. Ne de olsa kız bir kumar cehenneminde büyümüştü ve Ramsay yedi yaşında bir kızla böylesine yetişkin bir konuya girmeyi aklından bile geçirmezdi.

Kadın kızardı ve adam öğürmek istedi. "Bir erkek ve bir kadının uyurken bebek yaptıklarını biliyorum."

"Uyuyor musun?" diye hayıflandı, keşke onu evde bıraksaydım diye düşündü.

Bilgece başını salladı. "Henrietta da öyle demişti. Bir erkek ve kadın bebek yapmak için birlikte uyumalıdır."

"Uyuyor," diye dikkatle yineledi. "Henrietta sana sadece bunu mu söyledi? Başka bir şey yok mu?" Rahatlamaktan korkuyordu.

Bir elini küçük karnına bastırdı. "Bir bebekle uyanmak istemem," diye karar verdi ve sonra gözlerindeki korkuyla onun kalbini deldi. "Dahası, anneme yaptığım gibi Cecelia'yı da kimsenin almasını istemem. Belki de ben doktor olana kadar onunla yatmamalısın."

Küçük kızın sıkıntısı karşısında Ramsay'nin kaburgalarının arasında şefkatli bir duygu kıpırdandı.

Ona ne yalan söyleyebilir ne de gerçeği anlatabilirdi.

Cecelia'yla ne yapacağının uyumakla pek ilgisi yoktu.

Onun yerine elini uzattı. "Bakalım önce benimle evlenmesini sağlayabilecek miyim, sonra bebekler hakkında daha fazla sohbet ederiz, olur mu?"

Minik parmaklar avucunun etrafını sardı ve aynı anda kalbini de kavradıklarını hissetti. "Pekâlâ." Suyun kenarına kadar yürüdüler ve bir süre öğleden sonra güneşinde parıldamasını izlediler. Çekingen bir tavırla ayak parmağını suya dokundurdu ve sonra sanki bir engerek yılanı ısırılmış gibi ayağını geri çekti. "Olamaz!" diye ciyaklayarak ayaktan ayağa dans etti. "Çok soğuk, yapabileceğimi sanmıyorum."

Ramsay göğsüne kadar inen bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ayak parmağını öylece daldıramazsın, her şeyinle dalmalısın."

Başını kaldırıp ona baktı, kendini bu işe hazırlarken gözleri güvenle parlıyordu.

Cecelia şifreyi çözüp ona kanıt sağladıktan sonra ne yapacağına karar vermek zorunda kalacaktı.

İkisini de özgür bırakmak için.

Ya da sahip olduğu her şeyle atlamak için.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir atılım Cecelia'yı büyüünden kurtardı ve Cecelia muzaffer bir sevinç sesiyle masa sandalyesinden sıçradı.

Pencerenin dışında, orman gölgeleri akşamı tehdit edencesine eve doğru süzülüyordu ve boş boş, her zamanki gibi masanın üzerinde neden sihirli bir şekilde mum belirmediğini merak etti.

Gürültü kapıdan süzüldü, aslında çok fazla gürültü. Erkek sesleri, zengin ve hareketli. Phoebe'nin kontralto sesi, gök gürültüsü bulutlarının arasından süzülen güneş ışığı gibi gürültüyü yarıyordu.

Neşeli gürültünün cazibesine kapılan Cecelia, keşfini paylaşmak için sabırsızlanarak yatak odasından fırladı.

"Harika bir haber!" diye tüm odaya duyurdu.

"Bilmece kitabını çözdün mü?" Phoebe'nin başı, kükreyen ateşin yanında durduğu yerden baykuş gibi omzunun üzerinden döndü ve sıcaklığını yakalamak için büyük bir havluyu bir eşkıya pelerini gibi açtı. Saçları başına yapıştı ve sırtından aşağı ıslak topuzlar halinde sarkıyordu.

Cecelia'nın ağzı alaycı bir şekilde çarpıldı. ", henüz çözemedim, hayır-"

"En azından kodu tespit edebildin mi?" Ramsay masada kambur durduğu yerden, başka bir havluyla gür ve parlak saçlarını ovuşturarak sordu.

"Tam olarak değil," diye duraksadı Cecelia, gözlerini yakışıklı İskoç'tan koğuşuna doğru kırpıştırarak. Neden sıırıslıklam olmuşlardı? Bugün yağmur yağmış mıydı? Elbette fark ederdi.

Gözleri Ramsay'in üzerinde olması gerekenden çok daha uzun süre kaldı. Krem rengi gömleğinin sadece yarısı kurumuştu, göğsünün ve omuzlarının cömert kabarıklıklarına yapışmış, meme uçları nemli giysinin soğuşuna karşı boncuk boncuk olmuştu. Teni güneşten pembeleşmiş, gözleri daha önce hiç görmediği bir şekilde parıldayan adam uyanık ama rahat görünüyordu. Güneşin ısıttığı kayalar ve kır çiçekleri gibi hoş, balçıklı bir koku odaya yayılmıştı ve Cecelia masada uyuyakalıp bir rüyaya mı daldığını merak ederek birkaç kez gözlerini kırpmak zorunda kaldı.

Ramsay'le en son karşılaştığında ona bakmayı reddetmiş ve tek heceli homurtularla konuşmuştu. Sanki onun varlığından yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi gitmişti.

Ve Őimdi, bir ocuk varken hiç de uygun olmadıėını dűŐűndűėű bir Őekilde onu tepeden tırnaėa dikkatle tararken bakıŐları onu bűtűnűyle . Gűzleriyle onun kıvrımlarını okŐadı, sanki karŐısında zengin bir yazlık elbiseyle deėil de çıplak duruyormuŐ gibi.

Beyni, kulaėından dıŐarıya doėru eriyerek bir kadın saçmalıėı birikintisine dűnűŐme tehlikesiyle karŐı karŐıyaydı.

Sorusu neydi?

ŐaŐkına dűnen Cecelia yardım için Jean-Yves'e baktı ve o da bıçağı tezgahın űzerine bırakarak sandviçleri bir tabağa yerleŐtirdi. YaŐlı adam ona acıdı ama yine de hayal kırıklığı dolu bakıŐlarını ondan esirgemedi. "Kodeksi deŐifre edemediysen ya da kodu tanımlayamadıysan, hangi haber műkemmelenabilir ki, *mon bijou*?"

Önceden huysuz olan Lowlander'ın dikkatini dağıtmasına izin vermemeye kararlı bir Şekilde, kitabı Őabat'taki Amerikalı bir vaiz gibi salladı.

"Bűtűn bunlara yanlıŐ bakıyormuŐum." Masaya doėru aceleyle yűrűdű ve kitabı çevirerek bir sűrű rakamın garip gűrűnűmlű bir liste oluŐturduėu yere getirdi. "Henrietta'nın genellikle nokta ve çizgilerden oluŐan bir Pollux kodu kullandıėını dűŐűnműŐtűm ama bunları rakamlarla deėiŐtirmiŐ olabileceėini dűŐűndűm. Bu tekrarların tek açıklaması buydu." Bahsettiėi sayıları iŐaret etti. "Ama ne denersem deneyeyim, kod űzűlemediyordu. Sonra bunu Sezaryen koduna indirdim, bu hiç yardımcı olmadı ama bir Őekilde mantıklı da geldi. Bunun tek bir anlamı olabilir..."

Beklentiyle baŐını kaldırdı ve birbirinin aynı ű boŐ bakıŐla karŐılaŐtı.

Jean-Yves Őimdi onun baŐında durmuŐ, elindeki tepsiyi bir Őef garson taklidi yaparcasına kollarını vűcuduna dolamıŐ, sabırsızlıkla kızın sűzűnű bitirmesini bekliyordu.

"Gűrműyor musun?" diye heyecanla sordu. "Bu pastırma."

"Pastırma mı?" Ramsay ona aklını kaçırmış olmasından korkuyormuŐ gibi baktı.

"Frances Bacon gibi!" Phoebe bebeėini muzaffer bir edayla havaya kaldırdı, bir tűr baėlantı kurmak için elinden geleni yapıyordu.

Cecelia kıza sevgiyle gűlűmsedi. "Aynen űyle," diye űvűdű. "Baconian Őifreleri sıkıcı ama zekicedir, űnkű anlam sayıların ya da harflerin kendisinde deėil, nasıl bir araya getirildiklerindedir, çoėunlukla bir harfi temsil eden beŐli kűmeler halinde."

Jean-Yves ona kitabı almasını iŐaret etti, o da aldı ve kitabı sandviç tabağıyla birlikte masanın űzerine koydu. "Aniden piŐman oldum

Bunların üzerine domuz pastırması koyuyorum," diye mırıldandı.

"Ben de," dedi Phoebe ısrarla. "Pastırma çok lezzetli."

"Yani-" Ramsay kitaba uzandı ve Cecelia onu tabağın üzerine koydu. Kitabı açtı, sanki şimdi anlayabilecekmiş gibi formülleri tararken kaşları birbirine çarptı. "Bu Bacon şifresini kullanırsan mesajı çözebilir misin?"

"Ben çoktan yaptım." Gülümsedi.

"Öyle mi?" Ramsay doğruldu ve sonra sanki şifreyi daha net görebilecekmiş gibi başını yana çevirdi. "Ama bilmeceyi çözemediğini söylemiştin," diye yavaşça hatırlattı ona.

"Benim sorunum Henrietta'nın sadece bir kod kullandığını varsaymamdı. Ancak, Baconian şifresini kullandıktan sonra ikinci bir kodlanmış bilgi kümesini ortaya çıkardım, ancak bu çok daha kısa. Yani tek yapmam gereken bu şifreyi çözmek." Parmağını çenesine vurdu. "Tabii üçüncü bir katman yoksa, ama bu pek olası değil."

"İyi haber kısmına gelmediniz mi daha?" Jean-Yves sabırsızlıkla onun yanındaki koltuğa oturarak sordu. "Akşam yemeğimi yemek istiyorum."

"Çok daha yakınlım, muhtemelen yarısındayım. Yarın sayıları harflere dönüştürmek için çalışacağım!" Yumruklarını zafer kutlaması yaparcasına önünde salladı, salonun geneli bir süre daha ona göz kırptı ve sonra toplu olarak söndü.

"Yarı yolda mı?" Ramsay bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi tekrarlardı ve kaşlarını çatarak hoşnutsuzluğunu belli etti. "Bitirmek için ne yapman gerekiyor?"

Jean-Yves dayanma elini kaldırdı. "Bu soruyu sorduğunuza pişman olacaksınız lordum. Bir başka uzun kriptografi dersi bizi erkenden uykuya yatırmadan önce yemek yememizi öneririm." Sahte bir gülümseme takınan Cecelia'ya göz kırptı.

Alay edilmeyi umursamıyordu, gerçekten umursamıyordu. Ancak, aniden odaya geri dönmek ve hepsinden saklanmak istedi. *Ondan.*

Ramsay'nin ondan kurtulma arzusu, onun varlığında üç gün daha geçirme düşüncesinin onda böylesine bariz bir üzüntü yaratmasına neden olacak kadar tüketici miydi?

Bir sandviçe uzanarak Jean-Yves'in tabağına bir tane koydu ve sessizce yemeğini hazırlarken Phoebe'yi yanına çağırdı.

Bir odayı matematik konusunda heyecanlandırmak sonsuza dek imkânsız olacaktı. Onun hayatı böyleydi. Odada başka bir matematikçiyle birlikte olsaydı, en zeki şifre kırıcıların birkaç gününü alabilecek bir işi onun sadece üç günde sonuçlandırırdığını fark ederdi.

Zihinsel olarak kendini tebrik etti ve nefis bir jambonlu ve zeytinli sandviç ısırdı. "Eğer bu akşam yemeğiye, ateşin üzerindeki kazanda ne var?" diye sordu.

"Banyo için su."

Ramsay'in sesindeki ipeksi ton Cecelia'nın erken yutkunmasına neden oldu ve sandviğin bir parçası göğsüne doğru yavaş ve acı verici bir iniş yaptı.

Fransız'ın itirazlarına aldırmadan, Jean-Yves'in birasından bir yudum içmek için uzandı.

Tekrar Ramsay'e baktığında, Ramsay'in gözlerindeki bir parıltı, onun kendisini söz konusu banyoyu yaparken hayal ettiğinden emin olmasını sağladı. Nereden bildiğini söyleyemiyordu ama hınzır parıltı hâlâ oradaydı ve kalabalık bir odada düşünmek istemeyeceği yerlerini okşuyordu.

Kafası karışmış ve giderek daha da perişan bir halde, cevaplar için onun yüz hatlarını araştırdı. Günaha girdiği için mi ondan kurtulmak istiyordu, yoksa günaha rağmen mi? Neden bir an ondan hoşnut olmadığını ima ediyor, sonra da bakışlarıyla giysilerini bedeninden ayırıyordu?

Phoebe arkasına bir şey saklayarak masaya yaklaştı.

"Gördüğüm kadarıyla Lord Ramsay'le banyolarınızı yapmışsınız," dedi Cecelia, sevgili kıza gülümseyerek.

Phoebe, "Lord Ramsay geyiğinin kanını gölde yıkamak zorunda kaldı," diye açıkladı, onun yanında yerini alırken başını kaldırıp coşkulu bir ifadeyle baktı. "Sonra bana nasıl yüzüleceğini öğretti."

"Gerçekten de öyle mi?" Cecelia da bakışlarını söz konusu İskoç'a doğru çevirdi. "Sanırım dudakların bu yüzden mavi."

"Neredeyse ısındım." Phoebe ona iltifat ederek herhangi bir itirazı kesmek için acele etti. "Ve bence pastırma şifresini bulmuş olman harika. Çok zekisin Cecelia."

"Teşekkür ederim, sevgilim." Birinin böyle düşünmesinden memnundu. "Yüzdükten sonra acıkmadın mı?"

"Sizce de zeki değil mi, Lord Ramsay?" Phoebe ona anlamlı bir bakış atarak dirseğiyle dürtükledi.

Ramsay sandviçini yarısına kadar ağzına götürmüşken durakladı ve kızın karşısına değil, aşağıya baktı. "Evet, hem zeki hem de akıllı bir kız ufaklık. Şimdi yemeğini ye."

"Ve güzel," diye ekledi Phoebe. "Güzelliği unutamazsın, çünkü onun nehir kenarında ne kadar güzel olduğunu söylemiştin."

Jean-Yves'in boğuk kıkırdaması Cecelia'nın sert nefes alışını bastırdı.

Phoebe, ağzının yanında iki arsız gamze belirirken, arkasından küçük dallarla süslenmiş bir funda demetini kaydırdı.

"Bunlar benim için mi?" Cecelia annelik zevkiyle kızarak sordu.

Phoebe cevap vermedi. Bunun yerine İskoçyalı'nın pazularını dürterek, kaslarından önce parmağını gösterdi. "İşte. Lord Ramsay, buraya."

"Neler oluyor?" Jean-Yves sordu. "Lord Ramsay için çiçek mi topladın, *ufaklık*?"

Phoebe ağzının kenarından Jean-Yves'e doğru, "Hayır," dedi. "Bunu *ona* vermesi gerekiyordu." Buketi Ramsay'in burnunun dibine iterek onu sandviçini bırakmaya zorladı. "Devam et," diye ısrar etti. "Utanma."

Ramsay her parmağını, sanki küçük kızın boynu olabilirmiş gibi buketin dibinde yavaşça kıvırdı. "Kusursuz zamanlama, genç kız," diye mırıldandı.

Phoebe, Ramsay'in yorumundan sızan iğnelemeden habersiz -ya da belki de başışıklığı vardı- gülümsedi. Ramsay çiçekleri masanın üzerinden ona doğru itti ve Cecelia çiçeklere uzanmadan önce parmaklarını ketene silmek zorunda kaldı.

"Hayır," diye bağırdı Phoebe. "Bu şekilde olmaz. Ayağa kalkmalı ve bunu ona düzgün bir şekilde sunmalısınız."

Jean-Yves, "Cesaretle," diye karşılık verince Cecelia'dan yumuşak bir dirsek darbesi yedi.

Phoebe oturup sandviçini iki elinin arasına alırken, "Kesinlikle cesurca," diye başını sallayarak onayladı. "Böyle bir an centilmenlik gerektirir. Bir kahraman leydisine öylece bir çiçek veremez."

"Ben kahraman değilim," dedi Ramsay, aynı anda Cecelia, "Ben onun hanımı değilim," diye belirtmenin akıllıca olacağını düşündü.

Phoebe tüm bunları görmezden geldi. "Bir tür jest olmalı, sence de öyle değil mi?"

Jean-Yves, "Büyük bir jest," diyerek aynı fikirdeydi.

Cecelia'nın uşağına yapacağı birkaç jest vardı ama bunları bir çocuğun önünde yapmaya cesaret edemiyordu.

Ramsay'in çenesini düzelterip ayağa kalkmasını yarı umutla, yarı acıyla izledi.

Onu takip ederek yüzünü ona döndü, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Sallanan sandalyenin olduğu yöne bakmaktan özenle kaçınarak gözlerini çiçeklere odakladı.

Ramsay uzanıp buketten en büyük, en canlı çiçeği kopardı ve ona doğru uzattı. Çiçeği saçlarının arasına sokmak için bir adım daha yaklaştı.

Kaba derili parmaklar kulağının kabuğunu sıyrarak tüm vücudunu zevkten titretti.

Birkaç gizli yerde ihtiyaç nabızlarıyla birlikte.

Bunalan Cecelia gözlerini kapadı ve onu içine çekti. Adamın kokusu, mis kokulu çiçeklerin, sabunun, toprağın, suyun ve gökyüzünün altında yatan erkeksi bir akıntıydı. Onun için kitaplarla ve deri mobilyalarla dolu bir oda kadar lezzetli bir kokuydu. Ya da en görkemli yer mantarları.

"İskoç funda," diye mırıldandı. "Bir İngiliz gülü için."

Sesi, artık tanıdık gelen bir hisle kadının içinde titreşti. Vücudundaki ince tüyleri kaldırdı ve hem heyecan verici hem de endişe verici bulduğu bir farkındalığı öne çıkardı.

Kadın gözlerini açtığı anda, adam buketi ona doğru uzatmış, örtülü bir beklentiyle onu izliyordu.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı.

Başını salladı, sonra masadan uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" Phoebe sordu.

"Banyoyu hazırlamak için," dedi Ramsay. "Jean-Yves ve ben sandalyeleri verandaya çıkaracağız ve siz hanımlar yıkanırken bir limanı paylaşacağız."

Cecelia yemek masasındaki yerine otururken, "Lütfen bana da biraz şarap bırakın," diye seslendi.

"Yemek yemeyecek misin?" Phoebe, dişlerinin mükemmel bir hilal girintisiyle bölünen kendi sandviçini kaldırarak Ramsay'e bastırdı.

Ramsay tereddüt etmiş olabilirdi ama sonra kaynar su dolu kazanı almak için ateşe doğru ilerledi. "Ben dışarıda yiyeceğim."

Cecelia, Ramsay hiçbir ölümlü insanın tek seferde taşıyamayacağı kadar çok su taşıyıp ısıtırken ve banyosunu hazırlarken bakmamak için elinden geleni yaptı.

Jean-Yves onun dikkatinin dağıldığını hemen fark etti ve eğildi. "On dakikadır aynı lokmayı çiğniyorsun," diye fısıldadı.

Cecelia yutkundu, yaşlı adamın bilgili bakışlarıyla karşılaştığında inkarlarının hepsi dudaklarında canlandı ve onun büyük ölçüde eğlendiğini söyleyen gülümsemeyle kızardı.

Sonunda Ramsay'in misket gibi saçtığı düşüncelerini toparlayarak, "Böyle bir şey yapsa, ben de herkese aynı gözle bakardım," dedi.

imkansız bir başarı."

Jean-Yves homurdandı ama Fransızca, tiksinti ve eğlence arasında bir yerde duran bir sesle. "Hayatında hiç kimseye ona baktığın gibi bakmadın."

Cevap vermek zorunda kalmamak için sandviçini biraz fazla iştahla ısırды ve Jean-Yves, Ramsay'le birlikte onu banyosuyla baş başa bırakıp gidene kadar onunla daha fazla konuşmaktan kaçındı.

Ona asla yalan söyleyememişti. Ve kendine yalan söylemeyi giderek daha az .

Ramsay'e sadece bakmadı, onu *gördü*. Onu tüm varlığıyla fark etti. Duyuları onun varlığına öylesine uyum sağlamıştı ki, diğer yaratıklarda olmayan garip bir elektrik akımına sahip olup olmadığını merak etti. Bir tür manyetizma sadece ona yükleniyor, ona doğru bastırmaya karşı koyamayana kadar onu ileri doğru çekiyordu.

Cecelia banyoda uzun süre kalmadı, çünkü Jean-Yves'in dışarıda rahatsız olması fikrine dayanamıyordu. Bugün oldukça hareketliydi ama kırık kaburgalar insanı yıpratmaya meyilliydi. Ramsay banyo suyunu çekerken o da geceliği ve şalvarıyla titreyerek Phoebe'yle saç tarama ve örme işlerini değiş tokuş etti.

Onu izlerken ikinci kez yakalanmak istemediği için kararlılıkla ateşe baktı.

Jean-Yves, Phoebe'nin saçlarını örerken onun yanındaki kanepeye yerleşti, o da Frances Bacon ve Fanny de Beaufort'un saçlarını ördü.

"Şimdi de benim saçımı mı düzenleyeceksin, *bonbon*?" Jean-Yves, genellikle şapkasının altında tuttuğu ince gri tüylerini ovuşturarak Phoebe'ye takıldı.

Phoebe kıkırdadı. "Bu gece beni yatıracak mısın, Jean-Yves?"

Adam sevgiyle kızın düğmeli burnunun ucuna dokundu. "Eğer o merdivenden çatı katına çıkacağımı sanıyorsan, fena halde hayal kırıklığına uğramak üzeresin, *mon petite coeur*."

"Bana burada kitap okuyabilirsin," diye teklif etti. "Bize katılır mısınız Lord Ramsay?"

İskoçyalı banyoyu çekip çıkarmayı bitirmiş ve mutfağı düzene sokmakla meşguldü. Kadının sorusu üzerine duraksadı, bakışları Cecelia'nınkilerle çakişti.

Her biri farklı beklentiler içinde olan üç çift göz ona dikilmişken hiçbir şey söylemedi.

Cecelia onun sert, ham kemikli yüz hatlarının bu kadar temkinli görünmesine neden olacak ne düşündüğünü merak etti. Kararsız, hatta. Şunlara göz kırptı

Birinin yanlış parçayı tuttuğunda bitmemiş bir yapbozu görebileceği gibi yedek mobilyalarının üzerine çökmüştü. Daha az boş ve kasvetli olsaydı, adamın gözlerindeki bakışı özlem olarak tanımlayabilirdi. Ya da belki de ifadesini tamamen yanlış okumuştı. Belki de adamın çekingenliğinin özlemle değil, nefretle ilgisi vardı.

Bunu söylemek imkansızdı.

"Cecelia'nın yanına oturabilirsin," diye cömertçe teklif etti Phoebe. "Ve hepimiz Jean-Yves'in en komik surat ifadelerini takınmasını izleriz."

Onun adının anılmasıyla Ramsay'in yüzündeki bütün ifade dikkatle dağıldı. "Dışarıda halletmem gereken işler var," dedi ve bir fener alarak odadan dışarı çıktı.

Cecelia, Phoebe Jean-Yves'in maskaralıklarına gülüyormuş gibi yaptı ve ne okuduklarını hiç hatırlayamadı. Kızın alnından öptü ve Jean-Yves'in yanına gitmeden önce onu yatağına yatırdı.

"Beni zorunda değilsin," diye homurdandı. "Ben çocuk değilim." "Benim için fark etmez."

Jean-Yves ciddiyetle, "Ona git Cecelia," dedi. "Ne?" diye soluk soluğa kaldı.

"Senin hakkında iki fikirde ve bu onu parçalıyor." Yaşlı Fransız onun elini tuttu ve nazik bir çekişle onu durdurdu. "Onu yakala ya da vur, *mon bijou*, ama her iki durumda da zavallı adamın acısına son ver, tamam mı?"

"Onun sefaleti mi?" Cecelia, Jean-Yves'in Ramsay ile aralarında geçenlerin ne kadarını tahmin ettiğini merak ederek ofladı. "Onunla konuşmaya çalıştım. Hiçbirini kabul etmedi. O kadar çileden çıkarıcı derecede kafa karıştırıcı ki, saçlarımı yolmak istiyorum ya da onunkini."

"Sanırım bu seni hayatımızda gördüğüm en öfkeli halin." Jean-Yves'in tırtıl kaşları alnına doğru tırmanırken, yamalı yorganlarının içine daha da gömüldü.

Cecelia adamın yastığını kabarttı ve askısını kontrol etti. "Kim olduğum ve ne istediğim konusunda beni şüpheye düşürüyor," diye itiraf etti. "Sanırım olduğumdan başka biri olsaydım beni severdi."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Ben, hem teyzemin hem de büyükannemin bir zamanlar fahişelik yaptığı kötü şöhretli bir oyun cehennemini miras almış, tombul, gözlüklü, evde kalmış bir kız kurusuyum. Benimle bağlantı kurmak Ramsay gibi bir adamı utandırır," diye yakındı.

"Ve karısını bir düke kaptıran ve kendi hastalığında boğularak ölen bir İskoç ayyaşının istenmeyen büyük oğlu." Jean-Yves omuz silkti ve sonra omzu itiraz edince acıdan nefesi kesildi. "Ayrıca," diye devam etti biraz daha zorlanarak, "annesinin pahalı bir fahişeden başka bir şey olmadığı yaygın olarak kabul ediliyor."

"Jean-Yves!" Cecelia gerçek bir öfke duymadan sitem etti.

Jean-Yves bilgece başını sallayarak, "Sadece şunu söylüyorum, *mon bijou*, bu adam, Ramsay, seni buraya sadece korumak için değil, kendi utancını da göstermek için getirdi," dedi. "Bunu yaptığının farkında bile olmayabilir."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Cecelia bunun ne anlama geldiğini düşündü.

"Bu dünyada bizi götürebileceği pek çok güvenli yer var." Pozisyonunu yeniden ayarlarken yüzünü buruşturdu ve "Ve çok daha rahat." diye mırıldandı.

"Söz veriyorum yakında eve gidebiliriz," dedi Cecelia. "Birkaç gün içinde bitireceğime inanıyorum."

"Kodeksi deşifre etmeden önce Lord Başyargıç'la olan işini bitir," diye öğütledi yaşlı adam. "Çünkü düşmanların olduğunu biliyorsun ama buradan ayrılmadan önce bu adamın hayatında nereye oturduğunu bilmen gerekecek."

Cecelia yanağının içini çiğneyerek tavsiyeyi takdir etti. "Onu sevseydim üzülür müydün? Hayatını bizimle paylaşırsa?"

Jean-Yves'in ifadesi yumuşadı, yüz hatlarının etrafındaki oluklar derinleşti ve onu keskin bir şekilde yaşlandırdı. "Hayatımı seninle paylaşıyorum Cecelia, geriye ne kaldıysa. Bu da hayatımı senin seçtiğin adamla paylaştığım anlamına geliyor."

"Ama Ramsay hakkında ne düşünüyorsun? Ya ben senin kızın olsaydım? Ona ne yapmasını söyledin?"

Sağlam eliyle uzanıp kızın yüzüne dokunurken gözlerinde belli belirsiz bir duygu parıltısı belirdi. "Kızımı küçükken gribin aldığını biliyorsun. Seninle geçirdiğim yıllar onunla geçirdiğim yıllardan daha uzun. Seni kızım kadar işverenim ve arkadaşım olarak görüyorum. Bunu bilmen gerek."

"Beni ağlatma," diye yalvardı. "Günlerdir şelaleden başka bir şey değilim."

"Bu Ramsay. Varlıklı ve mevki sahibi bir adam ve bu arzu edilir bir şey. Bunun da ötesinde, seni hayatıyla koruyacak bir adam ve her baba senin için bunu ister." Tereddüt etti. "Sadece... seçme

Kendinizi olduğunuz hazineden başka bir şey olarak görmenize neden olan herkes."

Şefkatle dolup taşan Cecelia, adamın alnını bir çocuk gibi yumuşattı. "Seni seviyorum. Keşke sana baba diyebilseydim."

Zeytin rengi teninin altında parlak bir pembe renge bürünen elini kızıdan uzaklaştırdı. "*Je t'aime*," diye mırıldandı. "Şimdi bırak da yaşlı bir adam uyusun."

Cecelia sürünerek kapıdan çıktı. Sessiz ve terli ayaklarıyla küçük kulübeyi geçti ve masanın üstündeki mumu kaptı. Buket gözüne çarptı adamın kulağının arkasına sıkıştırdığı çiçeği alıp saçlarına geri koydu. Funda çiçeğini sevdiğine karar verdi; İskoçya kokuyordu.

Bir testiği kır çiçekleri için bir vazoya dönüştürdü ve huysuz bir İskoç'u aramak üzere kapıdan dışarı çıktı.

Cecelia onu kulübede değil, kulübenin yanında, tamamen giyinik ve yıldızların altında battaniyelerinin üzerine uzanmış halde buldu. Ellerini başının arkasında kenetlemiş, kendisine haksızlık etmiş gibi gökyüzüne bakıyordu.

Belki de hangi yıldızın altında doğduysa onu lanetledi. Hayatının kaderini kararsız bir akıntıya karşı savaşmak, sonsuza dek akıntıya karşı yüzmek olarak belirleyen yıldızı.

Ay ışığında sert yüz hatları yumuşamış ve vahşi ama altın sarısı bir güzelliğe bürünmüştü. Huzur içindeki vahşiydi. Uzak. Uzak.

Dinlenen bir aslan.

Onun varlığından haberdar olan tek şey, yaklaştığını fark eden sert çenesinin .

Hiçbir şey söylemedi, bakışları gökyüzüne sabitlenmişti.

Yine de onun bedeninde bir gerilim oluştuğunu fark etti. Ondandır her şekilde uzaklaşmış olmasına rağmen, onun da kendisiyle aynı çekimi hissettiğinden hiç şüphesi yoktu. Aynı manyetik farkındalık. İkisinin de Strand'deki sokak lambaları gibi parlamasına neden olacak kadar güçlü olabileceğinden emin olana kadar aralarındaki geceyi elektriklendirdi.

Keşke nereye giderse gitsin onu bulabilseydi. Gerçekten de, eğer gözler ruha açılan bir pencereyse, onunkiler buzdan duvarlardı, opak ve ulaşılmaz.

Mumunu üfleyen Cecelia, adamın uzun, yatık bedeninin yanına otururken yalnızca ağaran ay ışığına güveniyordu, sargısı etrafında kıpkırmızı bir ipek gölü oluştuyordu.

Aralarındaki sessizlik bir keman teli gibi gerildikçe gerginlik kendi kemiklerine kadar işlemeye başladı.

Ona merhamet edemez miydi? Onu kabul edemez ya da azarlayamaz mıydı? Aralarındaki her şeyi kolaylaştıramaz ?

Hayır, elbette yapamazdı. Ona merhametsiz bir adam olduğunu söylemişti ve o da onu dinlemeliydi.

Bir nefes verdi ve aynı takımyıldızlarını bulup bulmadıklarını merak ederek gökyüzüne baktı. Karanlığı benzer bir şekilde algılayıp algılamadıklarını.

Gökkubbe simsiyah değildi, yaz gündönümünden bu kadar kısa bir süre sonra ve böylesine parlak bir ay varken olmazdı. Gece mavisi ince bir sis ormana peri gibi bir parıltı yayıyordu ve Cecelia daha hayalperest bir kadın olsaydı, zaman ve mekânın dışında bir Fae adasına taşındığına gerçekten inanabilirdi. Çevresinin güzelliğiyle büyülenmiş ve büyülenmiş ama yine de küçümseyici bir sessizlikle eziyet çekiyordu.

"Bak!" diye soluk soluğa bağırdı, İkizler ve Orion'un hemen ötesini göstererek. "Kayan bir yıldız.

Bunun iyi şans getirmesi gerekiyor."

Adam seğirdi ama ona doğru ya da ondan uzaklaşacak bir hareket yapmadı. "Yıldızlar erkekler için düşmez," diye mırıldandı.

Cecelia yanağının içini çığnıyor, sonra ne söyleyeceğini düşünüyordu. Belki de buraya gelmemeliydi... Belki de Jean-Yves Ramsay hakkında sandığı kadar çok şey biliyordu.

Kendini çekingen -hayır, *gergin*- hissetti ve konuşmak için mücadele ederken kuru bir dille yutkunmak zorunda kaldı. "Bugün ormanda şeyi bulabildin mi?"

"Evet," diye cevap verdi.

Açıklamasını bekledi.

Açıklamadı.

"Benden nefret etmeyeceğine söz vermiştin," diye fısıldadı dizlerini yaklaştırarak.

Bunun üzerine nihayet doğrulabildi. "Ne?"

"Ben- biz-" Paylaştıkları zevkin anısı onu acı verici bir kızarıklığa boğduğu için bunu söylemeye cesaret edemedi. "Sonrasında benden nefret edip etmeyeceğini sormuştum, sen de söz vermiştin. Ama yine de... işte buradayız."

Yüzü yumuşadı. "Cecelia-"

"Bunu ben istemedim, biliyorsun," diye patladı ve yüzünü ona dönmek için kalçasının üzerinde döndü. İçinde yabancı bir öfke birikti, hayal kırıklığının ve kızgınlığın ötesine geçerek anlamadığı yeni bir öfke biçimine dönüştü. Bir kızardı bir , kolları bacakları titredi ve sanki bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi hissetti.

gecenin içine salmak. Bir şeyi fırlatmak veya vurmak gibi alışılmadık derecede barbarca bir şey yapmak.

"Ayak uydurmak için çok çabalıyorum," diye yakındı saçlarını çaresizce çekiştirerek. "Herkesi mutlu etmek için. Ve canlı tutmak için. Kucağıma bırakılan bu yeni dünyayı anlamak ve asla yapmadığım ve hak etmek için hiçbir şey yapmadığım düşmanları anlamlandırmak için. Mesela senin gibi!"

Deli bir kadını yatıştırmaya çalışan biri gibi dikkatle ona uzandı.

Onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Daha fazla yerinde duramayarak ayağa kalktı ve onu da aynısını yapmaya zorladı. "Bir yanım o lanet kodeksi deşifre etmek bile istemiyor, neden biliyor musun?"

Şaşkın görünüyordu. Kayıp. "Yapamam-"

"Çünkü Henrietta'nın nasıl bir kadın olabileceğini öğrenmekten korkuyorum. Bu dünyada hayatta kalmak için nasıl bir kadın olmam gerektiğini öğrenmekten korkuyorum." Daha fazla dayanamadı. Buraya gelmekle hata yapmıştı. Adam onun dikkatini dağıttı. Onu döndürdü. Belki de onu güvende tutması için Redmayne'e, kalbinin bir parçasını büyük, acımasız ellerinde tutmayan birine gitmeliydi.

"Her zaman korktuğumu biliyor muydun?" diye sordu. "Sadece kendim için değil, Phoebe için de. Değer verdiğim herkes için. *Senin* için." Artık neredeyse nefes nefese kalmıştı, adamın önünde bir ölüm perisi gibi volta atıyor, kırmızı treni yumuşak İskoç çimlerinin üzerinde iz bırakıyordu.

"Artık sır saklamak istemiyorum. Kimsenin günahları hakkında başka bir şey bilmek istemiyorum. Ve tüm bunlarla ilgili en gülünç şey ne biliyor musunuz, yüce ve kudretli Başyargıç? O kodekste saygı duyduğunuz kişileri mahkum edecek bir şey bulduğumda benden şimdi ettiğinizden daha fazla nefret edeceğinizden korkuyorum. Hayatıma mal olabilecek bilgidan korktuğumdan daha çok korkuyorum. Çünkü senden *hoşlanıyorum* Cassius Gerard Ramsay, nedenini Tanrı bile bilmiyor. Eleştirel, huysuz, ürkütücü ve benim için her türlü yanlıştın, ama bu dünyada yürüyen en güzel insan olduğunu düşünmezsem kahrolurum-"

Ramsay ileri atıldı ve ellerini kızın kollarına doladı. Kalın ve yumuşak olan kolları biraz bile narin değildi. Yine de onların çevresine yayılabilecek yaşayan tek erkek o olabilirdi.

Bunu da sevmediyse ne olayım.

"Benim için önemli olan tek şeyin sen olduğunu bilmiyor musun?" diye hırladı, gözleri öyle bir öfkeyle parlıyordu ki dizlerinin üzerine çökse kaçacaktı.

Cecelia gözlerini kırıştıtararak ona baktı ve çenesi çözüldü.

Bunu bilmiyordu. Bunu hiç bilmiyordu. Ona en ufak bir fikir bile vermemişti.

"Senden asla nefret edemem Cecelia, ama şimdiye kadar tüm gerçekleri değiştiriyorsun. Hayatımda ilk kez bir kadına gerçekten güvenip güvenemeyeceğimi merak etmeme neden oluyorsun." Onu tuttu, parmakları kollarında sıkılışıp gevşedi, sanki onu kendine mi çekeceğine yoksa kendisinden uzaklaştıracağına mı karar veremiyordu. "Seninle Redmayne'in salonunda tanışmadan önce ne bir eşe ne de bir çocuğa yerim vardı, ama lanet olsun ki şimdi istediğim şey bu değil."

Cecelia'nın kalbi durdu. Karım mı demişti?

"Benim sert olduğum yerde sen yumuşaksın," diye devam etti Ramsay, kendi kanında kaynayan aynı öfkeye ait bir şiddetle. "Ben zalimken sen nazıksın. Bana adaletin yanı sıra merhametin de olduğunu, dünyanın sadece siyah ve beyazdan değil, grinin tonlarından oluştuğunu hatırlatıyorsun.

"Elphinstone Croft yıllardır benim kişisel cehennemim oldu. Ama *sen*." Onu biraz sarstı, sonra yüzünü kendisinden çevirip ay ışığında bembeyaz parlayan harap kulübeye baktı. "Burada seninle, Phoebe'yle, benden hoşlanmayan o lanet Fransız'la kalabilirim ve memnun olurum. Burası. Sonsuza dek nefret edeceğimi sandığım tek yer. Tüm umutsuz hayatımda ilk kez... Huzur içindeyim, Cecelia. Memnunum. Londra'da bizi bekleyen hiçbir şey umurumda değil. Ve hata sende."

Hiç de huzurlu bir adam gibi görünmüyordu. Arkasında kas ve öfkeden oluşan bir duvar . Vücudu sert, boyun eğmez ve sonsuz derecede sıcaktı. "Ama

-" dedi şaşkınlıkla. "Ama sen çok... . Çok duygusuz. Nasıl inanabilirim-?"

"Benim de aynı korkudan muzdarip olduğumu düşünmüyor musun?" diye gürledi. "Dışarıda birileri *bunu* benden almak istiyor. Seni benden almak istiyor. Günaha girerek dikkatimi dağıtmamam her zamankinden daha önemli, musun? Kendime bir an bile huzur veremem, çünkü henüz kimse bilmiyor olsa da, birileri . Ve bizim için gelme ihtimalleri var. Tetikte olmak zorundayım. *Seni* hayatta tutmak zorundayım."

Yüzünü ona dönmesi için onu geri çevirdi ve kısıtlamanın gücünü bastırdığını hissedebiliyordu. Kaslarını kırılma noktasına kadar geri yordu.

Bu gerçek, içinde cevap niteliğinde bir sıcaklık uyandırdı.

Evet, duymayı arzuladığı, bilmek istediği şey buydu. Zalimliği için bir sebep.

Kibarlık.

En azından korkusu.

Ramsay bakışlarıyla onu yuttu, ama sonunda gücünü toplayarak onu sertçe uzaklaştırdı. "Bana yardım et kadın, o lanet kitapta ne olduğu benim için önemli değil. Artık değil. Söz konusu sen olduğunda değil. Tek istediğim seni omzuma atmak, köye götürmek ve karım yapmak. Her bir güzelliğine tapınana kadar bir hafta boyunca yatak odamdan çıkmama izin vermeyeceğim." Bu sözler ayrılmayı reddeden dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. "Ama nerede ve kiminle olduğumuzdan dolayı sana bir daha dokunmamaya yemin ettim ve yemin ederim ki bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Biraz mesafeli davrandıysam kusura bakma ama o lanet sandalyede başladığımız işi bitirmemek için sahip olduğum tüm iradeyi kullandım. Ve bir kez başladığımda, işim bitmeden dünya yanıp kül olabilir ve ben bunun farkına bile varmayabilirim."

Ellerini havaya kaldırdı ve dönerek paletine doğru yürüdü, belli ki aralarına mesafe koymaya niyetliydi.

"Eğer kendini içeri atar ve bana eziyet etmeyi kesersen, bunu bir iyilik olarak kabul ederim."

Cecelia birdenbire gülümsemeden duramadı. Aslında, gülümseme tüm vücuduna yayıldı ve onu mutluluktan ayak parmaklarına kadar heyecanlandırdı.

Onu istiyordu. Onu başından beri istiyordu. Onun güzel ve zeki olduğunu düşünüyordu. O, tombul, gözlüklü Cecelia Teague, Ahlaksızlar Papazı'nı demir iradesinin eşiğine getirmişti.

Baş döndürücü bir bilgi bu.

İçeri girmek yerine ona doğru gitti. Elini adamın sırtına bastırarak, omurgasını çevreleyen kas sütununun gömleğinin ince kumaşı altında gerildiğini ve seğirdiğini hissetti.

Uyarılmış, cesaretlenmiş ve yoğun bir merakla iki elini de adamın önüne doğru kaydırarak gövdesini çevreledi. Bir elinin parmakları karın kaslarının oluklu tümseklerinde, diğeri ise kalbinin kaburgalarına doğru fırladığı yerde gezindi.

"Cecelia." Adı yarı inilti yarı yalvarış gibiydi. "Lütfen. Dayanamıyorum-"

"Beni burada koruyabilirsin, bilirsin, bahçede," diye ürkek bir sesle davet etti.

Ellerini onunkilerin üzerine koydu, yüzüne dönmeden önce onu uzaklaştırırken kaba parmakları titriyordu. Ağzı onu uyaracakmış gibi açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Gözleri artık buz parçaları değildi. Tamamen başka bir şeye dönüşmüşlerdi. Giysilerini yakacak ve altındaki eti kavuracak kadar sıcak bir alev.

Cecelia şalının omzundan kaymasına izin verdi ve ay ışığına açılan her deri parçasıyla birlikte adamın kontrolünün kayboluşunu izledi. "Yıldızların altında her santimetrekaremi *titizlikle* koruyabilirsin."

"Beni öldürüyorsun kadın," dedi giderek sertleşen nefesler arasında.

Kadın daha da yaklaştı, yüzü gökyüzüne dönüktü. "Seni öpmeyi tercih ederdim."

Kıpırdamadan durdu. Burnu alevlendi, bütün kasları görünmez prangalarla boğuşuyormuş gibi kilitlendi. "Kaçmalısın Cecelia." Sesi inanılmaz derecede alçaldı. İnlemeden çok hırıltıydı.

İnsandan çok hayvan.

Bu sesle beli kabardı, tahrikine lezzetli bir heyecan karıştı. "Senden korkmuyorum."

"Sana ne yapmak istediğimi anlasaydın olurdun."

Tıpkı yenmek olan bir av gibi tuhaf bir içgüdü onu ele geçirdi. Kendini hem güçlü hem de pasif hissediyordu. Eşine teslim olan bir dişi aslan gibi. İçindeki hırıltılı canavarı serbest bırakmasını ve onu yutmasını istiyordu. Onun ödülü, baştan çıkarıcısı olmayı arzuluyordu.

Onun hoşgörüsü.

Ona uzanmak yerine, elini şalının yakasına götürüp hem cesur hem de utangaç bir hareketle kıvrımları ayırmak için parmak uçlarını aşağı çekerken yarı kapalı göz kapaklarının ardından onu izledi. Giysiyi çözerken adamın bağlarını da çözdü ve ipek ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüştüğünde, adamın kontrolünün son parçalarının da ona katıldığını anladı.

Kız nefes alamadan, adamın kolları çelik gibi kızın etrafına kenetlendi, elleri geceliğinin ince dantelinde düğümlendi. Kalçaları ve ağzı tam olarak aynı anda ateşli, neredeyse şiddetli bir iddiayla ona çarptı.

Ağızlarını ve vücutlarını birleştirirken dili erotik bir müdahaleyle dudaklarının arasından geçti. Adamın cinsel organının çıkıntısı kadının karnına değiyordu. Sıcaklığı, çevresi ve tadı, kendini yeniden tanımak için can attığı kavurucu bir anıydı.

Adamın huzursuz elleri kadının sırtında geziniyor, ateşli öpücüğe nazik bir kontrpuan oluşturarak omurgasından aşağı kayıyor, belinin dramatik kıvrımına dalıyor ve kalçasının üzerinde şekilleniyordu. Orada durdu, sanki bir şey arıyormuş gibi kıvrımla oynadı.

"Çekmecelerin," diye fısıldadı ağzının içine.

"Onları yataarken giymiyorum," diye utangaçça itiraf etti.

Daha önce hiç karşılaşmadığı bir dilde birkaç şey söyledi ve kızın vardiyasını avucunun içine aldı. "Beni böyle şaşırtmaya devam edersen bu gece uzun sürmeyecek kadın."

"Özür dilerim," dedi Cecelia pişmanlıkla, adamın kendisine kadın demesinden hoşlandığına karar vererek.

Kadını.

"Özür dilemeye cüret edemezsin," diye emretti bir kez daha dudaklarına yapışmadan önce. Giysisinin ince kollarını omuzlarında tutan kurdeleye saldırırken onu uyuşturucu öpücüklerle oyaladı. Kurdeleyi çözdüğünde, pamuk ve dantel kıvrımlarından kayarak bornozuyla birleşti.

Gece havasının serinliği her yerini okşadı ve birden utanıp endişelenerek adama doğru sokuldu. Bu adam onun en mahrem yerlerini şimdiden bir ziyafete çevirmiş olsa da Cecelia onun önünde çıplak olmanın nasıl bir his olacağını hafife almıştı.

Alexandra'nının iki katı büyüklüğünde, sarkık bir yük olan göğüslerini düşündü. Yuvarlak, yumuşak ve iri olan ama şimdi bir korse tarafından şekillendirilmemiş olan her yerini düşündü.

Ya Ramsay onun gerçek şeklini görüp iğrendiyse?

Geri çekilip ona bakmak istedi, ama Cecelia ona bir çapak gibi yapıştı, ağızlarını öyle sıkıca birbirine bastırdı ki dişleri birbirine değdi.

Parmakları gözlerinin giremediği yerlere giriyor, omuzlarından aşağı kayıyor ve avuçlarını göğüslerinin ağırlığına uyduracak kadar uzaklaşana kadar göğsünü okşuyordu.

Öpüşmeyi kesen bir nefesi paylaştılar ve Cecelia, sonunda rahatlamış bir adamın minnettar sesiyle göğüslerini avuçlarken gözlerini kırpmadan huşu içinde baktı. Başparmakları göğüs uçlarının sert ve hassas noktalarını okşamak için hareket ederken, "Geceleri bunları hayal ettim," diye itiraf etti.

"Yaptın mı?" diye ciyakladı. "Yaptın mı?" Bir zevk başlangıcı göğüslerinden karnına doğru inerek seksine ulaştı.

"Och, evet," diye inledi. "Efsanevi göğüsler bunlar."

Ona öyle ateşli, öyle erotik vaatlerle dolu bir bakış attı ki, Cecelia bacakları titreyip erirken ona tutunarak sallandı.

Sonra Ramsay daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şey yaptı.

Ellerini dizlerinin altından geçirmek için eğildi, sonra onu kollarının arasına aldı.

Cecelia'ya uyarı ya da itiraz edecek zaman verilmemişti, bu yüzden ellerini adamın boynunda kilitli tuttu ve yüzünü omzuna gömdü.

Onu kollarının arasına alıp diz çöktü, öpücüğe sadece onu battaniyelerden oluşan derme çatma paletin üzerine yerleştirmek için ara verdi.

Özbilinçli bir dalga şevkini söndürmekle tehdit etti ve içgüdüsel olarak vücudunu örtmek için kollarını kaldırdı, kendi üzerine kıvrıldı. Karnının yuvarlaklığı, kalçalarının uzunluğu ve çevresi ve dizlerindeki çirkin gamzeler için özür dileyen garip açıklamalar dilini bombardımana tuttu. Boğulmakla tehdit ettikleri için hiçbirine ses veremiyor gibiydi.

Daha da kötüsü, Ramsay battaniyelerin üzerinde ona katılmadı. Onun yerine kalçalarının üzerine oturdu ve taştan oyulmuş yüz hatlarıyla ona baktı.

Birdenbire muhtaç ve huzursuz hissederek ona uzandı. "Bakmana gerek yok," dedi. "Sadece buraya gel."

"Nasıl bakmayabilirim?" sordu ona sanki delirmiş gibi. Hırıltısı, dua eden bir Gregoryen rahibininkine benzer, imkânsız derecede derinleşmişti. "Böyle bir mükemmelliğin var olduğunu bilmiyordum."

O anda Cecelia, sonradan her şeyin aptallık olduğunun kanıtlanıp kanıtlanmadığını umursamadı, sadece bir heyelanın tüm incelikli zarafetiyle bu güçlü dev kaba aşık olduğunu fark etti. Her ne kadar mantıklı düşüncesi ona bunu yapmaması gerektiğini söylese de ona kurnazca aşık olmuştu.

Mantık bu gizemli İskoç ormanına ait değildi. Sadece bu. Sadece onlar.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Sen bir tanrıçasın Cecelia. Sana yaldızlı bir yatakta kur yapılmalı, bu battaniye yığınının üzerinde değil."

Ayağa kalktı ve kollarını adamın boynunun arkasına dolayarak çaresiz bir öpücükle ağzını durdurdu. Dudaklarını açtı, bu kez boyun eğmek ya da davet etmek için değil, kendi keşfi için.

Yerdeki battaniyeleri ve kürkleri fazlasıyla rahattı ama artık sargısı olmadığı için akşamın yaz havası onu iliklerine kadar üşütüyordu.

Titredi ve onu daha yakına çekti.

Ve sonra onun üzerindeydi, şehvetli bir ihtiyaç battaniyesi gibi bedeniyle onu örtüyordu. Onu toprağa bastırdı, ateşli bir ivedilikle öptü. Huzursuz elleri onun üzerindeydi. Her yerine dokunuyordu. Onu kaba ve erkeksi bir zevkle keşfediyordu.

Cecelia'nın bacakları adamın cüssesine yer açmak için kendiliğinden ayrıldı. Adamın beli, sadece pantolonuyla ayrılmış olan seksine doğru bastırdı. Bu samimi baskı Cecelia'nın her tarafını ateşlendirdi ve adam kalçalarını hınzırca yuvarlayarak Cecelia'ya doğru ilerlerken bir yandan da birbirlerinin ağızlarına derin kadife yalamalar kondurdu.

Elleri gömleğinin düğmelerini buldu ve teker teker çözdü.

Ramsay ağzını ayırdı ve daha önce hiç görmediği kadar karanlık ona baktı. Gece yarısı, büyü ve denizin derinlikleri kadar karanlık.

"Tanrım," dedi kesik kesik nefes alarak, kendi bedeninin ağırlığı çok fazla gelebilirmiş gibi titreyerek. "Eğer bu bir rüyaysa... İsa'ya yemin ederim ki..."

"Bu bir rüya değil," diye söz verdi, tereddütlü elleriyle omuzlarındaki tümsekleri okşamak için gömleğinin içine uzandı. "Yine de sabah olacağı için heyecanlı değilim." Parmakları daha aşağılara kayd, ince altın sarısı saçlarının arasından geçerek göğsünün sert disklerini buldu. Tanrım ama adam sağlandı. Ağırdı ve çoğu erkekten farklı bir çamurdan yontulmuştu.

Bir sonraki yemeğine atlamaya niyetli dev bir kedi gibi onun üzerine çömeldi.

Ama çoktan yakalanmıştı. Çoktan onun altında hapsedilmişti ve yutulmaya hazırды.

Bir parmak ucu pantolonunun belinde gezindi ve ellerini kendi ellerinin arasına alarak geri çekildi. "Önce seni tatmama izin ver," diye mırıldandı. "Beni serbest bıraktığında kendimi durduramayacağım."

"Sen mi?" diye alay etti, gözlerine ışıltı katarak. "İrade gücünün timsali mi?"

"Artık değil," diye kederlendi. "Konu siz olduğunuzda değil."

Dolu ağzı vücudunda çıldırtıcı derecede yavaş bir yolculuğa başladı, sıcak öpücükler fırçalamak ve meraklı diliyle tenini tatmak için en garip yerlerde durdu. Çenesiyle kulağı arasındaki çukura sokuldu. Köprücük kemiklerini ısırdı. Göğüslerinin arasındaki tüylü iz üzerinde oyalandı.

Orada durup göz kürelerini bir kez daha avuçladı, dudaklarını açmadan önce dilini beyaz ten üzerinde gezdirerek bir areolanın pembe çıkıntısını daire içine aldı.

meme ucunun tepe noktası. Cecelia aç bir iniltiyle sırtını yerden kaldırıana kadar sıcak bir sarmal içinde okşadı ve yaladı.

Kalçaları kendi isteğiyle kalkmış, onun ilgisi için yalvarıyordu.

Karşı göğsüne de aynı nezaketi göstermek için bir an ayırarak sabırsız elleriyle kıvrımlarını inceledi.

Adam okşadıkça karnı titredi ve gözlerini sıkıca kapadı. Bu kadar soğukluk atfettiği bir adam, usta parmaklarıyla teninde ateşten izler uyandırabiliyordu.

Yakacak kadar soğuk maddelerden söz edildiğini duymuştu. Ramsay'in tutkusunun da böyle olup olmadığını merak etti. Çok kasvetli ve yalnız bir yerden gelen bu tutku onun sıcaklığını arıyordu ama sonunda onu sadece yanmış ve yaralanmış olarak bırakacaktı.

Parmakları kadının kalçalarının tepesindeki yumuşak tüylerin arasında gezindiğinde, tüm endişeler buhar olup uçmuş, yerini cinsel içgüdü ve tarifsiz bir ihtiyaç almıştı.

Cecelia, kaba erkek teni kaygan mahrem etiyle buluştuğunda inledi. Rahatsız olduğu için değil; tam tersi. Parmağının ucu Cecelia'nın cinsel organının yapraklarını yararak orada bulduğu bol nemin içinden süzüldü.

Dilinin çakıllı meme ucundaki hareketlerini ve parmağının esnek et kıvrımlarıyla korunan daha küçük çakıl taşındaki hareketlerini senkronize ederken ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. Şişmiş yerlerin etrafında ıslak daireler çiziyor, uzaklaşmadan önce küçük nazik dokunuşlarla alay ediyordu. Sonra tembel vuruşlarla oyalanıyor, kaygan ıslaklıktan izler bırakıyordu.

Sıvı bir ateş seli belini ıslatırken kalçaları yerden kalktı. Karnında bir basınç oluştu ve kendi şehvetinin gelgitine yenik düşerek göğsüne doğru inledi.

Ağzını meme ucundan çekti ve kendini onun vücudundan daha da aşağı indirdi.

Cecelia anında onun sıcaklığını özledi. Onu geri çekmek için omzuna uzandı ama parmakları oradaki kaslarda hiçbir çentik açmadı. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Evet," dedi, iri ellerini kalçalarının üzerinde gezdirerek, tamamen ortaya çıkarmak için onları açıp aşağı bastırdı. "Ben yaparım."

Şehvetli bir sıcaklık kanını erimiş bala çevirirken, üzerinde boncuk boncuk ter oluşmadan önce titredi.

Bir an durup ona baktı, sert yüz hatları kadının her yerde tanıyabileceği bir bakışla gerildi.

Açlık.

Başını omuzlarının altına indirdi ve uzun, şehvetli bir yalamayla kadının tam ortasına daldı. İçine çektiği nefes derin ve yavaştı, sanki kaliteli bir şarabın tadını çıkarır gibiydi.

Adam parmağının ucuyla açıklığındaki küçük et halkasıyla alay ederek onu daha da utandırmasaydı Cecelia utanabilirdi. Oradaki kaslar hemen kasıldı, zonkladı ve boşluğun etrafında kenetlendi.

Parmakları da aynı şekilde adamın omuzlarını, boynunu sıktı ve sonra ritmik, çaresiz küçük pençelerle saçlarına dolandı, adam onun zevkinin küçük yumruğunu bir o yana bir bu yana kovalamadan önce onun cinsel organını öptü. Adamın onu yakalayıp yakalayamadığına bağlı olarak zevk ya da hayal kırıklığı içinde soluk soluğa kalıyordu.

Nemli kıvrımlarına değen sıcak nefesi, dilinin bir sonraki hareketinin ötesini düşünmek, konuşmak, muhakeme etmek için onu tüm yeteneklerinin ötesinde harap etti.

Ve sonra parmağını onun içine soktu.

Cecelia kendinden ayrılmıştı. Belki de sisin içinde bedenlerinin üzerinde süzülerek bu inanılmaz eylemi gerçekleştiren başka birini izliyordu.

Mutluluk onu yenmekle tehdit ederken bir an için başını arkaya attı, ama ona teslim olmadı. Henüz değil.

Yasakçı, kış gözlü İskoç'un ne kadar süre boyunca onun tam kalbinde yemek yiyeceğini kim bilebilirdi? Kendisi onun merhametine olduğu kadar, o da onun merhametine kalmıştı.

Vücudunun aşağısına bakarak, o kopuk tarafıyla onu izledi. Kalçaları zevkten titriyor ve seğiriyordu. Belleri ısı ve taleple dolup taşıyordu. Adam ona zar zor birkaç yalamada bulunurken dallar onunla alay etti.

Ramsay'nin gözleri kapalıydı. Göz kapakları eşsiz bir zevkle çırpınıyordu. Dili bir yer mantarı gibi kızın etrafında yuvarlandı, daldı, kaydı ve kaydı.

Yüce Tanrım, diye fark etti, daha fazla tutamadığı için nihai bir hazzın bıçak gibi saplandığını. Kendini sonsuza dek inkâr edebilecek bir adam olabilirdi. Ama şu anda kadın onun çikolatası ve şampanyasıydı.

Kız onun hoşgörüsüydü ve onun bir arzu geliştirebileceğini çok umuyordu.

"Ona teslim ol, Cecelia benim." Sözcükler Cecelia'nın kalbine sıcak bir şekilde indi. "Buna karşı koyma, daha fazlası var. Durmam için yalvarana kadar sana zevk vereceğim."

"Durma." Yalvarış, hoşuna gittiğinden daha ağlamaklı çıkmıştı. "Asla durma."

O yapmadı.

O kıvrandıkça adam ziyafet çekti. Kız iç çektiğinde inledi, kızın cinsiyetine karşı oluşan titreşim gök kubbedeki tüm yıldızları daha da yakınlaştırdı.

Dili küçük incinin hemen altına odaklandığında ve Cecelia patladığında bir parmağın yerini içinde iki parmak aldı.

Kıvılcımlar, parçalar ve sessiz çığlıklar içinde parçalandı. Vücudunu akkor ışık ve kozmosun ısıısıyla değiştiren coşkulu zevk spazmlarına parçalandı.

Cecelia, benim.

Kalbi sözcüklerle çarpıyordu. Sözcükler içinden geçiyor, umudun artırdığı zevk dalgalarına biniyor, onu kaldırıyor, kaldırıyor, *kaldırıyordu*; ta ki iri ve oldukça ağır bir İskoç acımasızca kalçalarını yere yapıştırmıyorsa, küçük koruluklarının ötesine uçabilirdi.

Sarsıntı geçtiğinde, omuzlarının battaniyeden ayrıldığının farkında olmadan tekrar battaniyenin üzerine yığıldı. Nefesini yeniden kazanmak için mücadele etti, kendinden geçmenin etkisiyle titriyor ve ürperiyordu.

Ramsay'in vücuduna tırmanıp zevk almasını bekledi, ama karnından daha yukarı çıkmadı.

Ağzını silerek başını kadının kaburgalarının hemen altına yasladı, yanağının sürtünmesi oradaki hassas deriyi aşındırıyordu. Kolları kadının altına daldı ve adam ağırlığını bırakmak için mükemmel bir yer buldu ve her ikisinin de duyularını yeniden kazanmak için savaştıklarından şüphelenirken kadının üzerine uzandı.

Cecelia ay ışığının yaldızladığı saçlarını rahatlatıcı parmaklarıyla okşadı, henüz kelimeler üretemiyordu.

Gerçekten de söyleyecek bir şey yoktu.

Kirpikleri durgun göz kırpmalarıyla kızın teninde gezinirken, kalbi kızın alt bölgelerine yakın bir yerde çarpıyordu.

Onun soğuk olduğunu nasıl düşünebilirdi? Ya da boş? Aralarındaki sessizlik bu kadar doluyken?

İnsan duygularının karmaşıklığını aklıyla kavrayamayan ama bedeni ilgiyle kavrayan bir adamdı. Bunu daha önce nasıl görmemişti? O içgüdüleriyle hareket eden bir yaratıktı. Bu vahşi topraklara ait olan ilkel, ilkel kandan. Ve bu parçasını o kadar uzun süre kilit altında tutmuştu ki, artık bilinçli zihninde onunla nasıl bağlantı kuracağını bilmiyordu.

Çünkü onu kontrol edebiliyordu.

Zavallı Ramsay. Cecelia kızarmış ve hoşnut bir iç çekişle Ramsay'in omzunu sıvazladıktan sonra kulağının kabuğunu sevgiyle okşadı. Bağlantı ve iletişim hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı ama bu başlamak için mükemmel bir yer değil miydi?

"Yumuşak yerlerini asla kaybetme, kadın," diye sertçe emretti.

"Yapmayacağım," diye söz verdi esneyerek, bunun şimdiye kadar ettiği en kolay yemin olacağını düşünüyordu. "Ramsay?"

"Evet?"

"İstemiyor musun..." Yutkundu, aniden utandı. "Yani, muhtemelen..." Bunu söyleyemeden kalçalarını kaldırdı.

Dirseğine kadar yükseldi, gözleri ciğerlerini nefessiz bırakan iki masmavi ateş huzmesiydi. Yine de başını salladığında o anı kirletti. "Bu gece yapamam," diye ısırdı. "Seni mahvedeceğim, Cecelia. Kontrolümü elimden aldın ve beni azgın bir canavara dönüştürdün ve en iyisi sana yaklaşmamam-"

"Hoppa teyzem aşkına!" diye güldü. "Bana, ilginin altında ezilecek bakire bir genç kızmışım gibi davranmayı kes!"

Daha da geriye çekildi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama... sen bir bakireydin. Bunu senden aldım."

"Hayatta kaldım," diye omuz silkti, göğüslerinin hareketi her ikisinin de dikkatini çekti.

Onun çünkü... şey, göğüsler.

Kendisi de bir erkeği tamamen çıplakken ve gövdesinin altına yayılmışken giydirdiğini fark etti.

"*Canını* yaktım," diye homurdandı, ama bakışlarında bir yara vardı. "Çıkardığın sesi duymalıydın."

Cecelia yine omuz silkti, bu sefer bilerek dikkatini dağıtıyordu. "Saçmalama, sabah giyinirken daha sıkıntılı sesler çıkarmıştım."

Kafası karıştığında yapmaya alışık olduğu şekilde başını yana eğdi.

Cecelia ona acıdı. "Korse canımı acıtıyor, botlarım canımı acıtıyor. Yan eyere binmek canımı acıtıyor. Ne zaman biri bana daha makul bir porsiyon yemek sunsa canım yanıyor. Ben bir kadını Ramsay, acıya alışkınım. Birinin bekaretini kaybetmesi sadece bir kez olur ve bedelini ödemeye değdiğinden eminim. Buna herkesten daha iyi katlanacağımdan daha da eminim. Şimdi." Onun altında kıpırdandı. "Lütfen."

Altın rengi alnı, çocuksu bir muziplikle savaşıp şaşkınlık başta olmak üzere sayısız şeyle parlayan gözlerinin üzerinde yükseldi. "Lütfen... ne?"

"Bana bunu söyletmeyin," diye yalvardı.

Koca bedenini kadının saçlarına sokulmak için alçaltırken karanlık bir kıkırdama onu ele geçirdi. "Beni şaşırtıyorsun kadın," diye mırıldandı kulağına. "Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

"Seni istiyorum." Cecelia başını çevirdi, parmaklarını Ramsay'in saçlarında gezdirirken nefesini Ramsay'in kulağına verdi. "Ve sen de bana sahip olabilirsin, Ramsay," diye nazikçe teklif etti, vücutlarının arasına uzanıp pantolonunun üzerinden sert uzunluğunu okşadı. "Beni ne şekilde istersen. Bunu kabul edebilirim. Seni alabilirim. Hepinizi."

Sözleri bir büyü gibiydi, dünyadan saklandığı derin yerde zincirli tuttuğu karanlık ve şeytani bir şeyi ortaya çıkardı. Parmaklarının altında inanılmaz bir şekilde büyüdü, korkutucu bir boyuta ulaştı.

Göğsünün altından bir ses yankılandı ve tüm kontrol duygusu neredeyse elle tutulur bir hızla yok oldu.

Pantolonunun düğmeleriyle uğraşırken dudaklarını şiddetli bir öpücükle yakaladı.

Cecelia'nın elleri adamın iri çenesinin her iki yanına indi ama artık bunun için gerçekten çok geçti. Hak ettiğini bulacaktı ve içinden bir ses bunun şimdiye kadarki en lezzetli deneyim olacağını söylüyordu.

Aralarındaki son engel de ortadan kalktığına, bir çılgınlık ve şehvet yarattığı olarak onu altından çekip aldı, kalçalarını aralarına doğru itti ve kalçalarına açtı.

Bir anlık bir korku vardı. Bu gece onu sahiplendikten sonra ikisinin de bir daha eskisi gibi olamayacağını tek ve soluksuz bilgisi. Adamın ağırlığı hem bir rahatlık hem de bir yükü ve kadın aniden bastıran endişeyi dindirmek için aklına gelen tek şeyi yaptı.

Boynuyla omzu arasındaki kası ısırdı. Hırladı ve içeri doğru bastırarak ilerledi.

Kadın haykırdı ve iddiasına aldırmadan vücudu adamın saldırısına karşı koymaya çalıştı ama nafile. Adam kadının sıkı sıcağının derinliklerine gömüldü ve neredeyse onu ikiye bölecekti.

Gözlerindeki yaşların sızısı çekirdekindeki acıdan daha yaygındı.

Durdu. Dondtu. Hem insanlık dışı hem de endişeli gözlerle ona baktı.

"Tanrım," diye tısladı tamamen kilitlenmiş çenesinin arasından. "Tanrım. Sikeyim. Tanrım." Titriyordu. Terliyordu. Ve gözleri onunkileri yakmakla tehdit ediyordu.

Ama hareket etmedi.

Cecelia gözlerini kapadı ve onu kendine doğru çekti, derin nefes aldı, onun gücünün kendisiyle aynı hızda olmasına ihtiyaç duydu.

Onu vücuduna yaklaştırdı, sıcaklığı ve gücüyle sarmaladı. Sert, gırtlaktan gelen iniltilerle lirik bir dil mırıldanıyordu.

Parmaklarını adamın omurgasının köşelerinde gezdirdi ve sonunda kendi kasları da adamın girişine uyum sağlarken esneyen kasların izini sürdü.

Vücudu onu tamamen kabul ettiği anda kalçaları hareket etti. Her şey hızlanmadan önce birkaç hassas an boyunca yavaşça sallandılar. Nefesi, kalbi, aletinin kadının içindeki ıslak s z l ş .

Tanrım, çok güzeldi. İçini acıtan bir tür zevk kapladı. Onun dilinin altında yaşadıklarından daha hafif ve daha az yoğundu. Bu eylemde benzersiz bir şey vardı. Ritmi. Vahşi sabırsızlık. Adam onu tekrar tekrar içine alırken ve her seferinde daha da derine iterken bakışlarındaki şiddetli sahiplenme parıltısı.

O     lm ş .     lm ş . Tamamen açılmış ve dünyaya çıplak bırakılmıştı.

Bunca zaman boyunca onun bir kilit, adamın da onun anahtarı olduğundan kim ş phelenebilirdi ki?

Sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi ona şekil veriyordu. Sadece seks sekse değil, vücutları da. Kadının kıvrımları ve kabarıklıkları, tek bir hareketle birbirlerine kaynaşırken adamın kordonlarına ve düzlemlerine yol verdi.

Cecelia onun esneyen sırtını yoğurdu, gücü ve , bu adamın ihtiyaıyla  v nd .

"Tanrım," diye küfretti yoğunlaşan itişleriyle aynı anda. "Güzel. Tatlı. Çok tatlı."

Aralarına uzanıp küçük boncuğuna bir kez vurmadan önce başparmağını diline s rtt . İki kere.

   nc  seferde Cecelia kendini geceye kaptırdı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Cecelia'nın zevk miyavlamaları onu parçaladı.

Ramsay her zaman dine saygı göstermişti, çünkü olması gerekiyordu ama cennetin var olduğuna hiçbir zaman gerçekten inanmamıştı. Ta ki onu bulana kadar.

Cecelia Teague'in kalçalarının arasında.

Orada ruhunu, kalbini, hayır, kendisinin her parçasını kaybetti. Hayatının özünü uzun, felç edici darbeler halinde ona akıttı. Başını arkaya atarak, eğer tanrılar varsa, onların sadece kan ve seksle yatıştırılabilecek pagan, bakaracı türden olduklarını fark etti.

İçten içe, her ikisine de saygı göstermeyi arzuluyordu.

Hayal bile edemeyeceği kadar yoğun bir mutluluğun içinde kilitli kalan Ramsay, bu mutluluk daha solmaya başlamadan kaybetmekten korkmaya başlamıştı.

Ve böylece bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordu.

Yedi. Lanet olası. Yıl. Bunun için yedi yıl daha bekleyebilirdi.

Onun için. Bir ömür boyu bekleyebilirdi.

Kemiklerinin kilidi açılıp uzuvları yeniden çalışmaya başladığında, Ramsay de onu bırakmaya kıyamadı. Onunla ilgilendi, atılmış gömleğiyle ikisini de temizledikten sonra onu kendine yaklaştırdı ve sırtına doğru yuvarlandı.

Adam onu üzerine aldı, kalçaları ayrıldı ve kadının nefis ağırlığı göğsüne ve kalçalarına yerleşti. İlk başta endişeli görünüyordu ama bacakları uzun süre itiraz edemeyecek kadar titriyordu ve böylece saçları omzuna dökülürken tembel bir tatlı kadın yığını halinde yayıldı.

Bakır ipeği okşadı, saçlarını parmaklarıyla hafifçe fırçaladı, her biri diğerinin nefes alışını dinlerken kafa derisindeki ve boynundaki küçük gerilim noktalarına boş yere masaj yaptı.

Kadının nefesi göğsündeki kılların bir kısmını rahatsız ederek hoş bir şekilde gıdıkladı ve adam kılları kaşıdı.

Cecelia bu fırsatı değerlendirerek onun parmaklarını kavradı ve her birine bir öpücük kondurdu.

Bu küçük jest onu neredeyse eritip bir şefkat birikintisine dönüştürüyordu.

"Buraya sürgün edildiğin için kendimi suçlu hissediyordum," dedi eklemlerine yaptığı müdahaleler arasında. "Ama şimdi uyumanın faydalarını görüyorum."

İskoç yıldızlarının altında."

Durgun bir esneme onu ele geçirdi ve kremaya doymuş bir kedi gibi onun üzerine uzandı.

"Eğer bu şekilde hareket etmekte ısrar , kadın, ben tekrar içine girmeden önce kendine gelmen için zamanın olmayacak."

Başını kaldırıp merakla ona bakmadan önce bitkin bir kahkaha attı. "Eğer seks böyleyse insanların neden bu kadar yüksek fiyatlar ödediğini şimdi anlıyorum."

Ramsay onun buğulu güzelliğinden öylesine etkilenmişti ki, yarım dakika boyunca sözlerini algılamakta güçlük çekti. Keyifli bir iç çekişle, "Nadiren böyle olur," dedi.

Parmak ucuyla adamın omzunda görünmez bir desen çizerken kirpikleri yanaklarına doğru süzüldü. "Yani... beni tatmin edici bir sevgili olarak mı görüyorsun?"

"Tatmin edici mi?" Homurdandı ve başını bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Biraz daha iyi olsaydın beni öldürürdün."

"Beni ," diye suçladı.

"Bana ne yaptığını görmüyor musun, kadın?" Adam kadının arka tarafına vurdu, bu hareket ellemeye dönüştü. "Sözümü nasıl sorgulayabilirsin?"

"Çünkü orada uzanıp senin becerinin tadını çıkarmaktan daha iyi bir şey . " "Yetenekli miyim?" Ona erkeksi bir kibirle dolu bir sırıtış fırlattı.

Düşündüğünün tam tersi bir etki yarattı. Yüz hatları dondu, sonra da şaşkın bir sessizlik içinde ona bakarken düştü.

"Canını sıkın bir şey mi oldu?" diye sordu endişeyle.

"Sanırım ilk kez yüzünüzde bir gülümsemeye şahit oluyorum," dedi kısık bir ses tonuyla. "Bu oldukça... harika." Parmakları uzandı ve yumuşak dudaklarını onunkilere değdirmeden önce ağzının üzerinde gezindi.

Bunun üzerine Ramsay daha çok gülümseyeceğine dair sessiz bir yemin etti.

"Kurnazlık bana hiçbir zaman kolay gelmedi," dedi ve ağırbaşlı ifadesini alaycı bir tür yarım gülümsemeyle hafifletmeye çalıştı. "Bence çoğu insan bunu hissetmediğinde gülümser. Pek çok beceri ve görgü kuralında ustalaştım ama bu onlardan biri değil."

"Bu seviyorum," dedi parlak bir sesle. "O zaman gülümsemeleriniz gerçek. Nadir. Değer verilmesi gereken bir şey. Elmaslar gibi."

" şeyler," diye mırıldandı, tenine yayılan kızarıklığın ay ışığında görünüp görünmediğini merak ediyordu.

Ona sokuldu ve bu şefkatli jest onu derinden etkiledi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kıkırdadı. "Şu anda benden ok ve yayımla ayı şişlememi isteyebilirsin ve ben de elimden gelenin en iyisini yaparım."

Gözleri ona zevkle kırıştı. "Cassius tam olarak bir İskoç ismi değil mi? Ailenin sana neden bu ismi vermiş olabileceğini merak ettiğim kadar eşsiz bir isim."

Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş ölürken, sıcaklığın bir kısmı da ondan sızdı. Onda olduğunu bilemeyeceği bir yarayı deşmişti. Kelimelerini dikkatlice ölçtü, anlamsız önemsiz şeylerle sonrasının mükemmelliğini bozmak istemiyordu.

"Okulunuzda size Latince öğretip öğretmediklerini bilmiyorum."

"*Et non est, sed in ea didici mea,*" diye cevap verdi. Yapmadılar ama ben kendi kendime öğrendim.

Tabii ki etkiledi. Tanrım, onu etkilemekten asla vazgeçmeyecekti. "O zaman" -duraksadı- "bu kelimenin tarihini biliyor musun?"

Bir anısını hatırlamak istercesine başını kaldırdı. "Şey, Sezar'ı öldüren adamın adıydı. En azından onlardan birinin."

"İsim değil, genç kız. Kelime."

Bir şeyler düşünürken alnı her zamanki gibi kırıştı. "Cassius, *cassus* kelimesinin bir türevi olabilir ama... bu doğru olamaz."

Gözleri önce şaşkınlık, sonra da endişeyle doldu.

Ramsay, ardından gelecek acıma duygusunu görmek istemeyerek başını başka yöne çevirdi.

"Eminim annen sana isim vermemiştir..." Durakladı, şüphesiz eşanlamlı bir kelime arıyordu.

"Boş. Ya da *hiçbir şey*. Hangisini tercih ederseniz." Onun cümleyi o tamamladı. "Annem de zeki bir kadındı ve tıpkı bunun gibi nefret dolu olma yolları vardı. Neredeyse inkâr edilebilir, ama kesinlikle kasıtlı."

Cecelia, ruhundaki acıya rağmen karşılık veren bedeninde yukarı doğru kaydı. Yanağını onunkine yasladı ve ona sarıldı. "Bir annenin bir bebeğe bunu yapmasını hayal bile edemiyorum. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Ramsay uzun bir iç geçirdi, bu konuda kendisinin de birkaç kez kafa yormuş olduğunu biliyordu. "Sanırım bu yerde hissettiği şey boşluktu. Evliliği de buradaki hayatı gibi boştu. Kalbi, kesinlikle. Ben bir

Tüm bu boşluğun ürünü. Buraya gelmeden önce bile benden nefret ettiğinden şüpheleniyorum."

"Sence bu yüzden mi seni bu kadar uzun süre burada bıraktı?" Tekrar yüzünü ona dönmek için çekildi ve yanağına ve çenesine hafif kelebek öpücükleri kondurmaktan kendini alamadı.

Başını salladı ve onun öpücüklerinin çocukken hiç sahip olmadığı bir merhem gibi olduğunu düşündü. Ya da hiçbir zaman, gerçekten. "Ölseydim onun için daha kolay olurdu. Evleneceği dükü ve varisi Piers'ın yanı sıra bir sürü aşığı ve sırrı vardı. Bana ne ihtiyacı vardı ki? Ona sıradan biri olduğunu hatırlattım. Onların dünyasında bir sahtekâr olduğunu."

"Senin hakkında yanılmış." Cecelia'nın sert sözleri, onun hayal edebileceğinden daha sert bir sesle söylenmişti ve Cecelia devam ederken yüz hatlarını dikkatle inceledi. "Sadece onun için , tüm imparatorluk için bir itibar oldun. Onun kötü niyetli ismine ve sonrasında gelen her şeye rağmen. Senin yükselişini izleyecek kadar uzun yaşadığı için mutluyum. Onun yanıldığını kanıtlamak için. Bununla gurur duymalısın."

Parmaklarını kızın yüzünde gezdirerek, onunki kadar güzel yüz hatlarına yakışmayan öfkesini silmeyi umdu. Onun adına böyle bir duygu hissetmesi hem harika hem de alçakgönüllüydü. "Tanıştığımızda gurur duyuyordum ama şimdi gurur duymam gerektiğinden emin değilim."

"Peki neden?" diye sordu endişeyle. "Benim yüzümden mi? Az önce yaptıklarımız yüzünden mi?"

"Hayır," diye yatıştırdı. "Lord Şansölye yüzünden."

"Ama senin onun işlediği suçlarla hiçbir ilgin yok," dedi ve onu savunması adamın kalbindeki parçanın iki kat büyümesine neden oldu.

"Dürüst olmak gerekirse sarsıldım. Bulduğum yere yükseldim çünkü insanların doğası hakkında keskin bir içgüdüye sahiptim. Bana yalan söylüyorlar mı, söylemiyorlar mı? Ki çoğu zaman yalan söylerler," diye alaycı bir ifadeyle ekledi. "Benden ne istediklerini anlayabilirdim. Eylemlerini neyin tetiklediğini ve istediklerini elde etmek için ne kadar ileri gitmeye istekli olduklarını."

Uzun bir süre onu inceledi ve bunu neden açıklamak üzere olduğunu merak etti. "Bu içgüdüyü gerçekten karıştıran tanıdığım ilk insanlardan biri olduğunu düşünmüştüm. Beni kandıracak kadar uzun süre dikkatimi dağıtabilen."

"Seni kandırmak için yola ," dedi. "Umarım buna inanıyorsundur."

Elini kızın çenesine götürdü. "Anlıyorum, genç kız, anlıyorum. Ama uzun zamandır en kötü türden bir suçlu için çalışıyor olabileceğimden şüphelenmek. Bu kadar uzun zamandır

onun gibi olmayı arzuluyordum. Onun önyargılarımı etkilemesine izin vermek... Hangi tarafın iyi, hangisinin kötü olduğuna dair inandığım her şeyi sorgulamama neden oluyor."

"Kalbin her zaman iyi oldu, önemli olan da bu." Ona doğru bir gülümseme attı, bu hüznün ve yumuşaklıkla doluydu ama gerçek bir acıma duygusu yoktu. "Yaşadıkların için üzgünüm," dedi. Ve onun bunu kastettiğini biliyordu. "Ama benimle ilgili içgüdülerini sorguladığın için de mutluyum."

" tek sen değilsin," diye mırıldandı.

"Nasıl yani?"

"Kont Armediano. Onunla ilk karşılaştığımda güvenilir biri olduğunu düşünmüştüm. Aramızda bir akrabalık olduğunu hissettim."

Kaşlarını çattı. "Ama sonra onun patlamadan hemen önce Bayan Henrietta'nın evinde olduğunu öğrendiniz."

"Ondan önce de nefret ediyordum, sevgilim." Avuçlarını onun kalçalarıyla doldurdu, bol etin esnek kıvrımlarının tadını çıkardı. "Sana dokunduğu anda ondan nefret ettim."

Utangaç ama memnun gülümsemesini görmemesi için başını çevirdi ama ondan saklanacak bir şey yoktu. "Artık düşmanım olmadığına sevindim. Başından beri benden hoşlanmanı çok istemiştım."

"Senden hoşlanıyorum." Burnunu onunkine dokundurdu, sevginin dilini öğreniyordu. "Sevmemek mümkün değil. Herkesin kalbini fetheden bir tarzın var."

"Herkes değil," diye kederlenerek yüzünü onun boynuna gömdü.

Ramsay ellerini kızın sırtının inanılmaz pürüzsüzlükteki teninde gezdirdi ve kollarını kızı doladı.

"Biliyor musun," diye iç geçirdi, "küçükken... bunu hayal ederdim."

"Ne hakkında?" diye mırıldandı, bir tanrıça tarafından uyutulabileceğini düşünüyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, Haydutlar hayatıma girmeden önce yalnız ve küçük bir kızdım. Ve bazen birinin bana böyle sarılmasının ne kadar güzel olacağını düşünürdüm. Beni barındırmasının. Beni kabul etmesinin ve benimle ilgilenmesinin. Beni önemsemesi."

Ramsay o yalnız küçük kız için acı çekiyordu. Keşke birbirlerinin yalnızlığını her zaman uzak tutabilselerdi. "Söylediğimde ciddiydim. Hayatımızın geri kalanında seninle ." Kız sustuğunda nefesini tuttu ve şöyle düşündü

Tekrar ona bakmak için ellerinin üzerinde debelenirken kalkmasına izin vermedi.

"Evlenme teklif etmiyor musunuz, Lord Başyargıç?" Sahte bir sıkıntıyla ona bakarken gözleri parlıyordu. "Buna karşı söylediğimiz onca şeyden sonra mı?"

Adam soğukkanlılığını , dünyanın bütün ciddiyetiyle ona bakıyordu. "Evet, seni karım yapardım Cecelia. Yoksa seni yatağa atmazdım."

"Senin hakkında bunu biliyorum," dedi hayıflanarak. "Onurlu değilsen hiçbir şeysin. Yine de..." Etraflarına bakarak büyük bir gösteri yaptı. "Beni tam olarak yatağa götürdüğünü söyleyemem. Daha çok ... yuvaya." Küçük bir kahkaha attı, göğüslerini kaldıracak şekilde gerindi ve kavis çizdi.

Bir şey canını fena halde sıkmasaydı Ramsay yüzünü onların arasına gömecekti. "Cevap vermedin," diye dürtükledi. "Karım olmayı düşünür müsün?"

O da ayıldı. Arkasına yaslanarak, ona hayatının en erotik manzarasını sunacak şekilde attan indi. Onun yanına oturarak, daha dikkat çekici yerlerini örtmek için bir battaniye sürükledi.

"Ben geleceğimiz için endişeleniyorum, sen endişelenmiyor musun?" Bir muamma üzerinde kafa yorarken yaptığı gibi yanağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Tanrım, onun nasıl yanağı kaldığını merak ediyordu.

"Endişelenmene gerek yok," diye onu rahatlattı. "Çekilmez biri olduğumu biliyorum ama düşmandan daha iyi müttefik olduğumuzu kanıtladık. Birbirimize güvenebileceğimizi. Artık her şey farklı."

"Öyle mi?" diye endişelendi. "Kızıl Leydi'yi eşin olarak kabul etmeni nasıl açıklayacaksın? Bu senin için işleri tarif edilemeyecek kadar zorlaştırmayacak mı? Düzenli hayatını benim kaotik hayatıma bağlamak için elde ettiğin her şeyden vazgeçmeye razı mısın?"

Onun endişesinden etkilenen adam uzandı ve parmağının kıvrımıyla çenesini kaldırmadan önce ipek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Endişelenmene gerek yok," diye yatıştırdı. "Senin Kızıl Leydi olduğun pek bilinmiyor. Başına gelenlerden sorumlu suçluları yakaladığımızda evleneceğiz ve Phoebe'yi hemen evlat edineceğim. Bayan Henrietta'nın evini yıkacağız ve mülkü sahip olduğum herhangi bir ticari işletmenin altında satacağız. Kimsenin size kadar izini sürmesine gerek kalmaz-"

Yüzü inkâr maskesine bürünmüş bir halde, adamın erişim alanından çekildi. "Bayan Henrietta'yı satmak istemiyorum."

"Neden yapmayasın ki?" Adam ona başını salladı.

"Çünkü bu gerekli. Pek çok kadın buna muhtaç," diye nazikçe ısrar etti. "Alexandra ve onun gibilerin yardımı ve himayesiyle Bayan Henrietta'yı mümkün olan en kısa sürede yeniden inşa etmek niyetindeyim. Genny ve hala orada çalışan kızların kalmasını istiyorum ve okulu genişletmek niyetindeyim."

Ayağa kalktı, kalbi küt küt atıyordu. "Ciddi olamazsın."

"Ben son derece ciddiyim," dedi ciddiyetle. "Uzun zamandır kendi yolumu arıyordum Ramsay ve sanırım buldum. Bu kadınlar gelirleri için bana güveniyorlar. Alexander, Frank ve ben dünyanın her yerinde bulunduk ve fark ettiğim bir şey var ki, kadınlar eğitilmiş ve çalışabilir olduklarında sadece kendi hayatları değil, çocuklarının ve toplumlarının hayatları da daha iyi oluyor. Kendi ülkemde bunun bir parçası olmak istiyorum. Bu konuda kendimi çok tutkulu hissediyorum."

"Bu övgüye değer bir şey," dedi Ramsay dikkatle, her şeyiyle bunu kastederek. "Ama bunu kumar cehenneminden başka bir yolla da yapabilirsin."

"Belki, ama sayılarla aram çok iyidir. Bu işi başarabilirim." Çenesini inatçı bir tavırla öne doğru itti. "Henrietta's saldırıya uğradığından beri, herkesin iyiliği için küllerinden doğduğunu görmeye her zamankinden daha kararlı hale geldim."

"O zaman bu bizi nereye götürüyor?" diye sordu. "Çünkü endişelenmekte haklıydın, hem Lord Başyargıç olarak kalıp hem de kötü şöhretli bir oyun kurucuyla evlenemem. Müessesenizde insanların neler yaptığına dair bir fikriniz var mı? Daha açılışını bile yapmadın." Korkusuyla birlikte kanı da yükselmeye başladı. Birbirine örülmeye fırsat bulamadan dağılıyor muydu?

"Bir fikrim var, aptal değilim. Ve senden benimle evlenmeni istemiyorum," diye yanıtladı kararlı bir sabırla. "Belki daha az... geleneksel bir anlaşma yapabiliriz?"

Kaşları çatıldı. "Seni fahişem yapmayacağım."

"Hanımefendi o zaman," diye kaşlarını alaycı bir şekilde sallayarak teklif etti. "Anlambilim," diye homurdandı.

"Anlambilim değil. Belli ki bana ödeme yapmayacaksın. İkimizin de kendi serveti var. Sadece... birlikte olabiliriz."

"Hayır," dedi. "Bu imkansız." Ona sahip olmak zorundaydı. Ona sahip olmak ve onu korumak. Bunu nasıl anlayamazdı?

Kaşlarını çatarak alnını kırıştırdı. "Ama daha birkaç dakika önce, senden istersem ayı vuracağını söylemiştin. Sonsuza kadar burada benimle kalabileceğini söyledin."

"Evet, o zaman burada kalalım." Umutsuzca anlamasını isteyerek kadının omuzlarını tuttu. "Gerekirse toprağı işleyelim. Ya da hiçbir şey yapmayalım. Emekli olacak kadar zenginim. Londra sosyetesinin gözünde lağım farelerinden daha aşağı görülmeyeceğimiz herhangi bir şey yapalım."

Cecelia ellerini onunkilerin üzerine koydu ve birini dudaklarına götürdü. "Burayı seviyorum. Ama burada kalamam. Kararlıyım. Eğer seçtiğim geleceği benimle paylaşacak kadar cesur olursan, hayatımı seninle paylaşırım." Aralarındaki havayı işaret etti. Her geçen saniye bir uçuruma dönüşüyor gibi görünen boşluğu.

"Ne istediğinizi anlamalısınız," dedi Ramsay. "Benden sadece zor kazanılmış konumumdan değil, itibarımdan da vazgeçmemi bekliyorsunuz. *Varoluş* nedenimden."

"Hayır," diye atıldı. "Hayır, hayatından vazgeçmeni istemiyorum. Ama benden beklentin kesinlikle bu gibi görünüyor. Birlikte olabilmemiz için sahip olduklarımdan, istediklerimden vazgeçmem. Dünyaya sağlayabilmem için bir kadının nasıl olması gerektiğine dair toplumsal beklentilere uymamı mı bekliyorsun?"

"Şey..." Gözlerini hızla kırıştırdı ve sorusunun neden birdenbire hiç de mantıklı değilmiş gibi geldiğini merak etti. "Evet."

Sanki biri ciğerlerini bıçakla delmiş gibi nefes aldı ve sonra titrek bir iç çekti. "Benimle geçireceğin bir ömürde öğreneceğin bir şey varsa, o da hiçbir yere düzgünce sığmadığımdır." Kadın ona sonsuz bir hüznle baktı ama adam onu hiç şaşırtmadığını söyleyebilirdi.

Ramsay onun gözlerinde okuduğu geri çekilme karşısında çaresizlikle savaştı ve hemen ardından bir öfke kabardı.

"Burada mantıksız davranan ben değilim!" Hayal kırıklığı içinde yere vurdu. "Ben sadece bir metres ya da sürgün istemiyorum. Bu hayatın ne kadar tehlikeli olduğunu gördün."

"Beni bir eş olarak istiyorsan, sahip olduğum her şeye sahip olacaksın." Ayağa kalktı, battaniyeyi bıraktı ve paketini kaptı. "Eğer evlenecek olsaydık, seni gururuna ve mükemmeliyetçiliğine rağmen alırdım, bu yüzden değil." Zarif bir hareketle cübbeyi giydi ve kemerini sıkıca bağladı.

Ramsay, onun kendileri için yeşerttiği umutları ateşe verip küle çevirmeye devam ederken, teninin kaybının yasını tutmaya bile fırsat bulamadı. "Ben mükemmel değilim, Ramsay. Hayatın sunduğu zevklere düşkünüm ve bundan vazgeçmeye niyetim yok. Hayat *yaşamak* içindir. Keyif almak için. Beni sadece beklentilerle boğacaksan kaderimi seninkine bağlamayacağım. Buna izin vermeyeceğim."

Ramsay ayağa kalktı ve öne doğru yürüdü. Kadının dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı ve onu vahşi, umutsuz bir şekilde öptü. Tüm ihtiyacını, iradesini, arzusunu ve duygularını onun ağzına boşalttı. Kalbine ulaşmasını umuyordu. Onun yumuşamasını diliyordu.

Öpüşmeyi kesip arkasını döndüğünde ikisi de derin derin nefes alıyordu. Kadının dudakları morarmış, erkeğin dudakları ise şişmişti ve anatomisinin başka bir kısmı tekrar kadının içinde olabilmek için ona teslim olması için yalvarıyordu.

"Pes etmeyecek misin Cecelia?" diye fısıldadı ısrarla. "Bu şans için bile mi?"

Dönüp arkasına baktı, tüm kibarlık ve nezaket görüntüsü adamın daha önce hiç görmediği kadar güçlü bir duyguyla silinip gitmişti. Acı, aynadan ona bakarken gördüğü aynı acı.

Sonunda öfkeye dönüşen türden bir acı.

"Neden *senin* hırslarına boyun eğmek zorunda olan *benim*?" diye sordu elini havada gezdirerek. "Kadın olduğum için mi? Cinsiyetim yüzünden kaç erkeğin benden boyun eğmemi istediğinin farkında mısın? Beni yetiştiren papaz. Başkalarının patavatsızlıklarının suçlusu olduğuma inandığı için beni hapseden papaz." Kadın yine volta atıyor, büyük, tutkulu hareketler yapıyor, reddinin her kelimesi adamın kalbine saplanmış bir cam parçası gibi duruyordu.

"Sahip olduğum her profesör benden koltuğumu, notlarımı, seçtiğim tutkumu bir erkeğe vermemi istedi. Yanımda oturmaya zorlanan ya da aklım onunkinden üstün olduğu için özel olarak benden yardım istemek için kendini alçaltan her erkek öğrenci, şişman, uzun boylu, gözlüklü ya da daha kötüsü evlenmemiş - hayır, *evlenemez* - olduğum için beni herkesin önünde azarladı." Bu kelimeyi tabutlarına çivi çakan bir tiksintiyle söyledi.

"Elbise giydiğim için, bir entelektüel olarak varlığım herkes için bir hakaret oldu. Hepsi benden olduğumdan başka biri olmamı istedi. Erkekler bana trende yerlerini vermek zorunda oldukları için benim de onlara kimliğimi teslim etmem gerektiğini düşünüyorlar. Ya da seçimlerimi. Bedenimi ya da bu durumda *tüm hayatımı*." Savaşçı kraliçe Boudicca gibi, gururlu, öfkeli ve kararlı bir şekilde ona doğru yürüdü. "Vermedim, vermeyeceğim ve bu yanlış.

"Kesin bir kararlılıkla," dedi. "Teslim olmasam beni sevemez misin?"

Ramsay sertleştğini hissetti. Soğuk. Kadının sözlerine karşı duvarlar örüyordu, böylece onları duymak, mantıklı olup olmadıklarını merak etmek zorunda kalmayacaktı.

"Henüz aşktan bahsetmedik," dedi burnu neredeyse onun kine değmese duyulmayacak bir sesle.

Kalbini tutarak geriye doğru tökezledi. Bıçağı evine saplamıştı.

"Anlıyorum." Eğildi, geceliğini topladı ve eve giden yolu takip etmek için döndü.

"Cecelia." Ramsay bir kadının peşinden koşan bir adam değildi ama bunu onun için yapıyordu. Açıklamak için elinden geleni yaptı. En iyisini bildiğini. Ondan hiçbir şeye geri dönmelerini isteyemezdi. "Ben de en az senin kadar olduğum kişiyim. Yüksek Mahkeme'nin Lord Başyargıcı değilsem kimim ben? Hangi başarıyla gurur duyabilirsin? Konumum değilse size ne sunabilirim? İtibarımı? İlkelerim ve gururum?"

Adımları durakladı ve çenesi omzuna dokundu. "Bunlar harika sorular," dedi sertçe. "Bunu tekrar tartışmadan önce cevapları kendin bulmalısın."

Kadın sırtı dik bir şekilde uzaklaşırken Ramsay cevapları zaten biliyordu.

Hiçbir şey. Ona verecek hiçbir şeyi yoktu çünkü hiçbir şey olarak doğmuştu. İçi boş.

Boş.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Benimle *oynamayacak* mısın, Cecelia?"

Phoebe'nin sesi genellikle sevimli ve tatlıydı, ama ertesi öğleden sonra Cecelia'nın ağlamaklı baş ağrısına nüfuz eden ve görünüşe göre sınırlı olan sabır rezervlerini sınavan bir oktava ulaştı.

"Üzgünüm sevgilim, ama bunu bitirmem şart." Hıçkırığa hıçkırığa ağlamak yerine uyusaydı belki daha farklı hissedebilirdi, ama ne yazık ki, bu durumu daha da aceleyle çözmeye çalıştı, böylece kaçabilirdi - hayır, kaçamazdı, *geri dönebilirdi*. Londra'ya.

Onun hayatına.

Burada Ramsay'le kalamazdı. Dün geceden sonra olmazdı. Her şeyi, ideallerini, ihtiyaçlarını, sorumluluklarını ve gururunu bırakıp onun kollarına geri dönmeyi kaç kez düşündükten sonra olmazdı.

"Ama o kitabı *dün* bitirmiştin," dedi Phoebe ağlamaklı bir sesle. "Neden yeniden başladın?"

Çünkü bir şeyleri kaçırmış olmalıydı. Kodlama metni dizinine baktı, ilk sayfayı tarayarak nereden başlayacağını gösterebilecek bir ipucu aradı, böylece tüm lanet şeyi tekrar okumak zorunda kalmayacaktı.

"Dinlenemez misin? Sadece birazcık?" Phoebe bebeğini açık sayfanın üzerine koyarak bastırdı. "Frances Bacon'dan daha güzel olsa da Fanny de Beaufort olmana izin vereceğim."

Cecelia'nın düşüncelerinin tüm çarkları ve dişlileri, kızın şefkatli teklifi beyninden bir şeyler kopardığında durdu. A'dan D'ye kadar olan dizini gözden geçirdi.

B. Bacon. Baconian şifresi.

Ve çok uzakta değil... Beaufort!

Cecelia ilgili bölümü çevirdi. Beaufort şifresi, dilin şifresini çözmek için anahtar kelimeye sahip olunması gereken polifabetik bir tabloydu.

Yüce Tanrım. İpucu başından beri *bebeklerin* isimleriydi.

Cecelia sandalyesinden kaydı ve Phoebe'nin önünde diz çökerek bebeği okşadı. "Hayatım, Henrietta sana neden Frances ve Fanny isimlerini verdiğini hiç söyledi mi?"

sordu. "Hiç bir bahsetti mi?" Phoebe başını salladı.

Hayır, yapmazdı, değil mi? Henrietta bu kadar önemli bir şeyi bir çocuğun hafızasına bırakmayacak kadar kurnaz ve dikkatliydi.

"Lütfen bana biraz daha zaman verin," diye yalvardı Phoebe'ye. "Sonra işim bitecek ve oynayabileceğiz."

"Pekâlâ," dedi kız memnuniyetle. "Sessiz olursam burada, yatakta kalabilir miyim?"

"Tabii ki."

Kız hiç de sessiz değildi ama Cecelia elinden geldiğince odaklandı, kalemını dudağına vurarak bir kelime bulmaya çalıştı. Henrietta'nın anahtar olarak kullanmış olabileceği *herhangi bir* kelimeyi.

Anahtar, ikimizin de değer verdiği renkte.

Mektubu hatırlayarak doğruldu. Tabii ya! Henrietta Kızıl Leydi, Cecelia da Kızıl Serseri'ydi. Hortense, Henrietta ve Cecelia doğal kızılılardı. Francesca ve daha az ölçüde Alexandra'dan bahsetmiyorum bile. Bu olmalı!

Önce *kırmızı* harfleri kullanmayı denedi ama çok kısaydı. Ve *kırmızı yakut, vermilyon* ya da *bordo* da işe yaramadı.

Ancak, *kızıl* kelimesini Beaufort ızgarasına yerleştirir yerleştirmez ve tam sayılara karşı kullanır kullanmaz, tüm kelimeler oluşmaya başladı.

Cecelia sevinçle arkasına yaslandı ve tamamlanan ilk cümleye baktı.

Kızıl Konsey.

Kalın harflerin altında, dikkatle ortaya çıkardığı bir isim listesi vardı ve birkaçı o kadar tanıdıktı ki, kayıp bir zaman dilimi boyunca ağzı açık kaldı.

Sir Hubert, Lord Chancellor, tabii ki.

Redmayne Dükü mü? Gerçi adının üzerine bir çizgi çekilmişti ve Cecelia bunun bir önceki Redmayne kendini astıktan sonra yapıldığını tahmin ediyordu. Bunu tahmin ediyordu çünkü üzeri çizilmiş olan diğer birkaç önemli ismin de ölmüş olduğunu fark etmişti.

Ve sonra, Luther Kenway, Devlin Kontu.

Kenway'in bahçesi, genç kız Katerina Miloviç'in bulunduğu bahçe değil miydi?

"Ah canım," diye nefes aldı, bilmek istemediği bazı gerçeklerin uçurumunda olduğunu fark etti.

"Sorun nedir?" Phoebe sordu.

"Bir sorun yok," dedi. "Ama benim için gidip Lord Ramsay ve Jean-Yves'i getirir misin? Bilmek isteyecekleri bir şey öğrendim." "Bulmacayı çözdün mü?" Bir aşağı bir yukarı zıpladı ve coşku Cecelia'nın ona karşı olan tüm iyi niyetini geri getirdi. "Sanırım buldum."

"Harika, herkese söyleyeceğim!" Ramsay ve Jean-Yves dışarıda oldukları için boş olan ana eve koşarak girdi.

Cecelia sayfaları birbiri ardına çevirirken Henrietta'nın tüm bölümleri belli bir kişiye ayırdığını fark etti. Zaman geçirmek için sayfanın üstündeki her bir ismi hızla çözdü ve içindekiler karşısında nefesi kesildi. Herkes buradaydı.

Herkes. Kraliyet ailesi. Aristokrasinin üst tabakası. Endüstri ve politika devleri.

Ramsay odaya daldığında Cecelia hâlâ bir şeyler yazıyordu. Kalpleri bir çıkmaza girmiş olsa da vücudu bunu anlamıyor gibiydi.

Gözleri buluştuğunda ve birbirlerini tuttuğunda, küçük elektrikli hisler etinin üzerinde dans etti ve karnında titredi. Kalbi hızla çarparken bile cinsel organı çiçek açmış ve yumuşak bir hazır olma telaşı yaymıştı.

Gözleri buz gibi donukluğunu geri kazanmıştı. Artık onların derinliklerini çözemiyordu.

Onu etkili bir şekilde dışarıda bıraktı.

"Ne buldun?" diye sorarak onun arkasındaki kuleye doğru ve kodeksteki mesajları karalamak için kullandığı not kâğıdına baktı.

"Kızıl Konsey." dedi. "Henrietta'nın onlar hakkında bildiklerini buldum."

Redmayne'in adını görünce kaşlarını çatarak kâğıda baktı. "Fısıltı halinde konuşulduğunu duydum ama herkes bunun saçmalık olduğunu düşünüyor. Deliler ve ayak takımı tarafından uydurulmuş bir komplo. Dedikodulara hiç itibar etmedim."

"Ne söylentisi?" Jean-Yves onun arkasına geçti ve Ramsay'in dirseğine yapışarak notlarına baktı.

"Kendilerini Britanya'ya monarşisinin, parlamentosunun ve siyasetinin ötesinde sadık gören bir topluluğun, imparatorluğun yükselişini kukla gibi yönetmek için gizlice komplo kurduğu söylenir." Ramsay kollarını kavuşturdu. "Bir hafta önce, bunun saçmalık olduğunu söyledim. Şimdi..." Kodekse baktı. "Bu kitabın şifresini ne kadar hızlı çözebilirsin?"

"Sana nasıl yapılacağını öğretebilirim," dedi Cecelia. "İkiniz yardım ederseniz, bir günden fazla sürmez."

"Pekâlâ, o zaman bunu mutfağa taşıyalım."

Cecelia, Ramsay ve Jean-Yves yorulmak bilmeden kağıtlar üzerinde çalıştılar. Asla bilmek istemedikleri şeyleri yazdılar. Sadece skandal niteliğindeki sırlar ve ağır borçlar değil, hırsızlıktan cinayete ve birkaç vakada vatana ihanete kadar her türlü suçun keşfi.

Henrietta'nın bulgularına göre Kızıl Konsey, birkaç yüzyıl önce Güller Savaşı'nın sonucunu manipüle etmek için kurulmuştu. O zamandan beri pek çok kişiyi bünyesine katmış, ancak modern standartlara göre siyasette daha az aktif ve daha çok para, prestij ve güce adanmış bir kardeşlik düzeni gibi görünüyordu. Üyeler aşağılık şeyler yapmıştı... hasta ve zengin erkeklerin zevki için yabancı genç kızları kiralamak da buna dahildi.

Henrietta kodeksinde bir şantaj çetelesi tutuyordu ama Kızıl Konsey üyelerinden sık sık kaçtığı anlaşılıyordu. Genç kızların satın alınmasının bir parçası olduğundan hiç bahsetmemişti ama görünüşe göre bu suçlar için kendisine komplo kurulduğuna inanıyordu.

Ama kim tarafından? Cecelia, Ramsay'nin kokusuyla dikkatinin dağılmaması için elinden geleni yaparak merak etti. Onun yakınlığı ve uzaklığıyla.

Bu kodeksteki herhangi biri teyzesini öldürmüş ve ölümünü doğal nedenler gibi göstermiş olabilir.

Cecelia sayfayı çevirdi ve yeni bir sayfa üzerinde çalışmaya başladı... Hecelediği her harfle birlikte midesine bir korku daha çöküyordu, ta ki hasta olacakmış gibi hissedene kadar.

CASSIUS GERARD RAMSAY?

Henrietta'nın kafasını kurcalamak için bir nedeni varmış gibi, soru işaretinin izi birçok kez sürülmüştü.

Jean-Yves masanın karşısından, "görünüyorsun, *mon bijou*," dedi. "Yemek için duralım mı?"

Ramsay onun yanına doğru eğildi, kolundaki kıllar neredeyse ona değecekti.

Cecelia adama baktı, nefesinin , yakın ama dokunmayan bedeninin sıcaklığına uyum sağladı. Herhangi bir şeyi deşifre etmek istemiyordu.

Daha fazla. Onun sırlarını açığa çıkarmak istemedi.

Ondan nefret etmek istemedi.

"Ne ?" Sesi alçaktı. Kısık ve sertti.

"Burada pek bir şey yok," dedi, toplam üç satırlık yazıyı işaret ederek.

"Belki de hiç sırrınız olmadığını söylerken doğruyu söylüyordunuz."

"Benim hakkımda ne yazmış Cecelia?"

Cecelia yutkundu, başını kaldıramadı. Kalemmini parmaklarını beyazlatacak kadar sıkıca kavrayarak anahtarı kullanma işlemine başladı. Ortaya çıkardığı her kelimeyi sözlü olarak okudu.

OFİSE VEYA BELGELERE GİRİŞ YOK.
LC VEYA DİĞER CC ÜYELERİYLE GİZLİ TOPLANTILAR
YAPILDIĞINA DAİR BİR KANIT YOK.

"LC'nin Lord Chancellor, CC'nin de Crimson Council olduğunu varsayabiliriz, değil mi?" Cecelia geveledi.

"Evet, başka?" diye sordu sabırsızlıkla. Cecelia şifreye geri döndü.

ARTIK MATILDA'YA GÜVENMİYOR.

"Matilda mı?" Cecelia yankıladı. "Henrietta'nın gönderdiği kadın bu-"

"Annemin adı Matilda'ydı," dedi Phoebe, Frances ve Fanny'yle fısıldaştığı şöminenin yanından konuşmaya katıldı.

Hepsi şaşkınlık içinde donmuş heykellerden oluşan bir tablo olabilirdi. Toz zerrecikleri bile havada kıpırdamadan duruyor, hareket etmekten korkuyor gibiydi.

Gerçekleştirmek için.

Ramsay bir kadınla birlikte olmayalı neredeyse sekiz yıl olduğunu söylemişti. Henrietta'nın onu gözetlemesi için gönderdiği kadın.

Matilda. Phoebe'nin doğum sırasında ölen annesi.

Phoebe yedi yaşına yeni girmişti.

Cecelia bunun doğru olmasını istedi ama sonra olmadı. Küçük kızı yeni gözlerle izledi. Phoebe, yanındaki altın deve ait olmak için doğru renkte değildi. Saçları bal rengiydi, keten altın değil. Gözleri mavi değil elaydı. Yaşına göre çok küçüktü.

Ve yine de. Çenesinde Ramsay'inkiyle boy ölçüşebilecek bir gamzesi vardı. Ve güçlü, geniş, yakışıklı yüz hatları.

"*Mon Dieu*," diye fısıldadı Jean

Yves.

Cecelia henüz hareket etmemiş olan Ramsay'e baktı.

Konuşmaya. Nefes bile almamıştı.

Ayağa kalkmış ve pembe önlüğündeki küçük bir lekeyi ovuşturan kıza baktı.

Phoebe kızardı, oldukça kasıtlı tahminlere konu olduğunun bilincindeydi.

Yüz hatlarında en ufak bir seğirme olmasa da, gözleri sayısız şeyle parıldıyordu.

"Ramsay mi?" Cecelia cesaret etti.

Onu susturmak için elini kaldırdı. "Doğum günün ne zaman, genç kız?" Soruyu Phoebe'nin kulağına fısıldadı ama ses evin içinde bir top patlaması gibi yankılandı.

"Haziran'ın on dördü," diye cevap verdi neşeyle. "Gelecek yıl Cecelia'dan bir güneş şemsiyesi isteyeceğim, tabii Noel'de bir tane alamazsam."

Ramsaynin göğsü sanki oldukça güçlü bir hayalet tarafından kaburgalarına tekme yemiş gibi sertçe inmişti.

Cecelia kodekse baktı ve kodlanmış son cümleyi bulanıklaştıran gözyaşlarını kırıştırtarak uzaklaştırdı. Onunla uğraşmasına gerek yoktu. Onun sırrını çözmek için bir dahi ya da matematikçi olmaya gerek yoktu.

Ramsay bir piç doğurmuştu.

İskoç hiçbir şey söylemedi. O kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi devrildi, kapıya doğru yürüdü ve arkasından kapıyı çarparak kapattı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ramsay'nin kesecek bir şeyi olması kutsanmış, çok *kutsanmış* bir şeydi.

Giydirip hazırladığı geyiği her parçaladığında, kimin kemiklerini kırmayı tercih edeceğini düşünmek zorunda kalıyordu. Öfkesinin doruk noktasını en çok kim hak ediyordu? Lord Şansölye mi? Matilda mı? Henrietta mı?

Kendisi mi?

Et hazırlandıktan sonra Ramsay, kimsenin onu aramaya gelmeyeceğini bildiği için tek başına yıkandı ve yüzdü.

Bir baba.

Öfkesinin ineceği bir yer yoktu. Tüm işkencecileri hayalet değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

Ramsay, evdeki ofisinin kilidini açtıktan sonra Matilda'nın esmer başını masasının üzerine eğilmiş bulduğu günü hatırladı. Gazabın ve doğruluğun habercisi gibi güzelliğe öfkelenmişti. Onu her türlü şey için kınamıştı.

Onu Henrietta'nın gönderdiğini itiraf ettikten sonra bile. Ondan merhamet ve af dilemişti. Ama adam onun ihanetinden duyduğu acının öfkeye dönüşmesine izin vermişti. Sevgilisine, düşündüğü kadına bakmış ve onu çöplüğe atmıştı. Ona oraya ait olduğunu söylemişti. Onu bir daha gördüğünde prangalı olacağına yemin etmişti. Onun hain bir fahişe olarak bir hapisanede çürümesini görmekten daha çok seveceği bir şey yoktu.

Ve sonunda, en büyük intikamı almıştı. Kızını doğurmuş ve düşmanının onu büyütmesine izin vermişti.

Bu onun kabusuydu.

Henrietta'nın müessesesinin kapısını her tekmeleyişinde küçük Phoebe'yi riske atıyordu. Kendini beğenmişliği, kadınlara olan güvensizliği ve hırslı idealleriyle mazur gördüğü kan davası gözünü kör etmiş, eylemlerinin savaş yolundakileri nasıl etkileyebileceğini pek umursamamıştı.

Henrietta'yı daha önce alaşağı etseydi, kendi kızını yoksullaştırmış olacaktı. Ve Cecelia.

Kumar cehenneminin çalışanlarından ve altındaki öğrencilerden bahsetmiyorum bile.

Peki yaşlı cadı neden ona söylemedi? Neden bu sırta ona gelmedi ve her zamanki gibi ona şantaj yaparak büyük servetini elinden almak için elinden geleni yapmadı?

Onun yerine kızını yetiştirdi.

Ramsay gölün içinde durdu ve hiç alışık olmadığı bir öfkeyle kollarıyla büyük su kütleleri savurdu. Gökyüzüne doğru kükredi ve öfkesinden dalgalar yarattı.

Phoebe'ye kim olduğunu söylemek zorunda kalacaktı.

Son güneş de ağaçların altında batarken bir endişe onu felç etti. Sessizlikte, Cecelia ve Phoebe'nin ince ormandan süzülen seslerini duyabiliyordu, çünkü onlar büyümüş ormandan çilek toplamak için yaklaşmışlardı. Bu mesafeden bile Cecelia'nın etkileşimindeki sahte parlaklık onu rahatsız ediyordu.

Kızı Cecelia'ya zaten hayrandı çünkü Cecelia kızı yanına almış ve ona her annesiz çocuğun özlemini duyacağı sevgiyi göstermişti. Phoebe'nin doktor olma hayalinin gerçekleşmesini sağlayacaktı.

Cecelia. Ona cennetin kapılarını göstermiş, sonra da birkaç kelimeyle onu kendi ıssız cehenneminin soğuk derinliklerine geri göndermişti.

Ramsay yıkandıktan sonra av tüneğine tırmandı. Yaşlı meşe ağacının tepesinden Cecelia'nın Phoebe'yi içeri almasını izledi. Yıldızlar ortaya çıkarken pencerelerden mum ışığını takip etti, artık rutinlerini biliyordu. Topladıkları meyveleri tatlı olarak kaymakla yediler, sonra yıkandılar, dişlerini temizlediler, saçlarını ördüler, hikâyeler anlattılar.

Ve her zaman yaptığı gibi dışarıda oturdu.

Ayrı. Tek başına.

Bu kez kendi seçimiyle, çünkü hayat ona fethetmek ve hayatta kalmak hakkında pek çok şey öğretmişti ama bağ kurmak hakkında çok az şey öğretmişti.

Özlem, göğsünün etrafını sararken nefesini çaldı. İçinden yükselen başka bir duyguyla savaştı. Bunun ne olduğunu anlayacak zekâyâ sahip olmamayı diledi.

Korku.

En çok korktuğu şeyi söyleyemiyordu. Aşktan mı? Kayıp mı? Aşağılanma ve terk edilme mi?

Duyguların onu nasıl zayıflatabileceğini. Onu savunmasız bırakabilir.

Sonunda gece onu gözetleme kulesinden uzaklaştırdı ve o da odunluğa doğru yürüdü. Artık Phoebe'ye bir şey açıklamak için çok geçti ve mümkün olan her şekilde çok yorgundu.

Daha önce onunla konuştuğunda onu bir baba figürü olarak kabul etmeye yeterince hazır görünüyordu ama sadece Cecelia'yı mutlu edeceği ölçüde.

Ve şimdi yapamayacağına göre, ona baba demesi onu hayal kırıklığına uğratabilecekti mi?

Evin önünden geçerken Ramsay, Jean-Yves'in verandada içmekten hoşlandığı tatlı pipo tütününün kokusunu aldı. Yaşlı adamın huzur içinde geçmesine izin vereceğini umarak adımlarını hızlandırdı.

Öyle bir şansımız yok.

"Bir sigara ister misiniz lordum?" Jean-Yves selamlamak ve ikram etmek için uzun bir pipo kaldırdı.

"Ben sigara içmem," diye kısaca cevap verdi ve yaşlı adama saygıyla başını salladı.

Fransız omuz silkerek, "Biri soracak olursa, ben de bilmiyorum," dedi. "Cecelia bundan hoşlanmıyor. Ciğerlerim için endişeleniyor. Ama genç Phoebe'yi yatırıyor ve onun bilmediği bir şey için endişelenemez." Piposundaki kömürü yakarken kibritin parlayan ışığında gür kaşları sallandı.

Ramsay tek yapmak istediği geri çekilmekken neden harap verandaya sürüklendiğini söyleyemiyordu.

"İşte." Jean-Yves ona bir şişe karamel sıvısı uzattı. "Viski bok gibi ama iş görür."

Ramsay bardağı alırken, "Bu viskinin eğlence için değil, ilaç olarak kullanılması gerekiyordu," diye mırıldandı. "Onu etiketi için almadım."

Jean-Yves, "Eğer tıbbi bir kullanımı olsaydı, bu olurdu," diye keyiflendi. "Baba olacağımı öğrendiğimde bir saat içinde bir şişe şarabın tamamını içmiştim. Ama o zamanlar karaciğerim daha gençti."

Ramsay bu fikrin ona cazip gelmediğini söyleyemezdi ama koruması gereken iki değerli kadın varken duyularını köreltmek istemiyordu. Saygılı olmak için şişeyi dudaklarına götürdü ve makul bir yudum aldı, sıvı boğazının arkasına ateş ve asit gibi çarptığında irkildi.

Fransız haklıydı. Bok gibiydi. Yine de ikinci bir içki aldı.

O ve Jean-Yves, yaşlı adam yumuşak bir tonda konuşmadan önce uzun, sessiz bir an boyunca neredeyse dolunayın gece gökyüzünde gezinmesini izlediler. "I

Kızımın senin Phoebe'nin yaşında olduğu zamanları hatırlıyorum. Soruların, sabrın ve birçok farklı renkte kurdelenin olduğu bir dönem."

"Benim Phoebe'm," diye mırıldandı Ramsay, kalbi fazladan çarparak. Onu şimdiden sevmiştir. Onun parlak çarpık gülümsemesine ve gamzeli çekiciliğine daha aralarındaki ilişkiyi bilmeden önce aşık olmuştu. Ona yüzmekten daha fazlasını öğretmek istiyordu; nasıl dövüşüleceğini, nasıl öğrenileceğini, nasıl İskoç olunacağını öğretmek istiyordu.

Onu koruyacaktı. Onu büyütecekti. Onu şımartacak ve azarlayacaktı. Onu bir çocuğun hiç sevilmediği kadar çok sevecekti. *Bir yere ait* olacak ve her gün istendiğini bilerek yaşayacaktı. Sadece bir doktor değil, *en iyi* doktor olacaktı. Onu kabul etmeyen her okulla savaşıacaktı. Anneleri hayatta tutma hayallerini gerçekleştirmesine izin vermeyen her sisteme karşı çıkacaktı. Kurumların, işletmelerin ve kadınların etrafına erkekler tarafından örülen duvarları yıkmasına yardım edecekti.

Onun asla boyun eğmek zorunda kalmamasını sağlayacaktı.

Tanrım, tam bir pislikti. İnanılmaz derecede kör.

Tanıştıklarından beri Cecelia'nın başına yığıldığı onca kederden sonra, gizli bir skandalı olan oydu.

Öfke ve kendi esnek olmayan önyargıları gözlerini öylesine kör etmişti ki, gerçekten istediği tek kadını sonsuza dek kaybetmiş . Çünkü cesareti yoktu.

Düşünceleri ve utancıyla boğuşurken Jean-Yves devam etti: "Sevgili kızımı Phoebe'den sadece birkaç yaş büyükken gripten kaybettim. Karım ilk başta hastalıkla savaşıyor gibi görünüyordu, ama keder onu da çaldı ve ben çok genç yaşta yalnız kaldım. Senden daha genç."

"Özür dilerim." Söylenebilecek tek şey buydu ama yine de yetersiz geliyordu. Ramsay'nin göğsü bu düşünceyle çukurlaştı ve soyunu sadece birkaç saattir tanıyordu. Bebeklikten itibaren çok sevdiği bir kızı büyüttükten sonra yaşayacağı kaybı hayal bile edemiyordu.

Jean-Yves öne doğru eğildi ve dikkatle ona baktı. "Onu bizden almayı planlayıp planlamadığınızı sormam gerekiyor."

"Ne?" Ramsay gözlerini yaşlı adamın sert yüz ifadesine dikti. Cecelia ile Fransız arasındaki ilişkinin tam olarak ne olduğunu ilk kez merak etmiyordu. Böylesine güçlü bir bağı oluşturan şey neydi?

Jean-Yves geceye baktı, omuz askısını düzelitti ve Ramsay'in hiç sormadığı soruyu yanıtlarken birden çok ama çok yorgun göründü.

"Küçük Phoebe nasıl artık senin sorumluluğundaysa, Cecelia da benim sorumluluğumda. Cenevre Gölü'nde küçük bir kızken bana küçük kırık kalbini armağan etti ve ben de yıllarca babasının yapması gerektiği gibi onu korumak için elimden geleni yaptım." Gözlerini kırıştıtarak Ramsay'e döndü, gözleri sert ve ciddi. "Onu incittin ama o senin kaybını telafi edecektir," dedi adam açıkça. "Ama o çocuğu onun kollarından koparmayı planlıyorsan, kendimi onun kederine hazırlamalıyım."

"Ben bir canavar değilim, elbette onların birbirlerine olan bağlılıklarını inkâr edemem." Ramsay bir yudum aldı ve şişenin arkasındaki adamdan uzaklaşarak, "Bu durumun gülünç ironisi şu ki, Cecelia karım olmayı kabul etseydi, kodeks ne gösterirse gösterecekti, Phoebe'yi yetiştirecektim. Kendi kızımı." Korkunç viskisine baktı ve sadece kasvetli bir karanlık gördü. "Her şeyi berbat ettim."

"Evet, Cecelia bana seni reddettiğini söyledi." Jean-Yves oldukça iğneleyici bir homurtu çıkardı ve piposundan uzun bir nefes çekti. "Güzel omzumu gözyaşlarıyla ıslattı."

Onun için ağlamış mıydı? Ramsay onun ağlamasına neden olduğu için nefret ediyordu. "Onun için iyi bir babasınız, Mösyö Renault."

Adamın çenesi gerilirken dişleri piposuna takıldı. "Birinin olması gerekiyordu."

Ramsay dikkatle, "Evet," dedi. "Papaz Teague'in uzlaşmaz bir adam olduğunu duymuştum."

"Yarısını bile bilmiyorsun."

Ramsay adamın açıklama yapmasını bekledi ama yapmadı. Burnunu sokmak istemeyerek, elini göğsüne götürdü ve onun kaybını düşününce oraya yerleşen ağrıyı ovuşturdu.

Ait olduğu yer orasıydı. Kalbinde... Ona acı veren şeylerin bataklığı arasında oraya yerleşmişti.

Ve neşe.

"Reddetmesini onayladığına şüphe yok." Biraz daha viski almak için eğildi.

"*Tam tersine,*" dedi Jean-Yves şiddetle. "Onu biraz evcilleştireceğini umuyordum. Ya da en azından onu koruma sorumluluğunu benden devralmanı. Ben onun için endişeleniyorum. Alexandra'nın dükü, Francesca'nın da intikamı var. Cecelia her zaman biraz kayıptı sanırım. Biraz yalnız ve amaçsız. Şimdi bu girişimi var ve beraberinde tehlikeyi de getiriyor. Acaba

cevap sen olabilirsin..." İcini çekti ve cümlesini yarım bıraktı. "Her neyse, artık bu Kızıl Haydutlara ayak uyduramayacak kadar yaşılanıyorum. Onlar da yavaşlamayı reddediyor." Ellerini ağrıyan sırtına götürdü, ancak şikâyeti aşk denebilecek kadar şefkatli bir sevgiyle yumuşatılmıştı.

"Denedim," diye mırıldandı Ramsay. "O evcilleştirilemeyecek."

"Başarısız oldun." Jean-Yves'in anlamlı bir baş sallaması, ona doğru bir duman püskürmesine neden oldu. "Başarısız oldun çünkü kadınları sevmiyorsun."

Ramsay konuşacakken Jean-Yves elini kaldırdı ve Frankvari bir tiksinti ve küçümseme sesi çıkardı. "Eminim birçok iyi nedeniniz olduğunu düşünüyorsunuz, ama bunların hiçbirisi Cecelia için geçerli değil. O herhangi bir askerden daha onurludur. Herhangi bir azizden daha fazla merhameti var. Ve o yumuşaklık ve gücün mükemmel bir dengesi. Ona layık değilsiniz ve bunu küçümsemek için söylemiyorum çünkü hiçbirimiz değiliz. Kusursuz olmadığını biliyorum ama ona kendini değersiz hissettirdin ve işte bu yüzden desteğimi kaybettin, *dostum*."

Biri Ramsay'i böyle azarlamaya cesaret edeli yıllar, belki de on yıllar olmuştu. İçinde savunmaya yönelik bir öfke hissetti ama onu ısıtmadı.

Çünkü yaşlı adam kesinlikle haklıydı. Cecelia'nın sonsuz sevgi kuyusuna layık olmayan kendisiydi. Kabul etmek gerekir ki, bunu hak edecek başka bir erkek düşünemiyordu.

"Kadınlardan gayet hoşlanıyorum. Sadece... onlara güvenmiyorum," diye itiraf etti Ramsay. "Ben kimseye güvenmem."

Jean-Yves, "İyi bir nedeni vardır " diye yumuşadı.

"Cecelia'ya güvenmek istedim. Onun her şeyini seviyor ve saygı duyuyorum. İstemediğim zamanlarda bile hep saygı duydum."

"O zaman neden içeri girip bunu ona söylemiyorsun?" Jean-Yves kapıya doğru geniş bir hareket yaparak bastırdı. "Ona planlarının umurunda olmadığını söyle, ama istediğini yapabilmesi için dünyanın yükünü onun yerine sen çekeceksin. Tanrı biliyor ya, omuzların onun bazı yüklerini taşıyacak kadar geniş, değil mi?"

"Evet, ama *ben* yeterince güçlü *değilim*," dedi Ramsay, neredeyse rüzgârın taşıyacağı kadar alçak bir sesle.

"Onun kendisi olmasına izin vermek mi? Yüce önyargılarınızı bir kenara bırakıp-"

"Dünyanın onu hor görmesini izleyecek kadar güçlü değilim." İçindeki tutkulu gerçek yırtılıp atılırken yaşlı adamın sözünü kesti.

"Birinin onun hayatına kastetmiş olması içimi parçalıyor. Kimse onlara zarar veremesin diye onu ve Phoebe'yi bir kuleye kilitlememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bir oyun yapımcısının kocası olmak istemiyorum, hayır, ama bundan da öte, o ahlaksızlık yuvasında geçirdiği her gün kendini riske attığı korkusuyla yaşamak istemiyorum!"

Bu açıklamanın kendisini zayıf ve savunmasız hissettirmesini bekliyordu ama yaşlı adamın ifadesinde okuduğu onay karşısında içinde bir şeyler ısındı.

Jean-Yves kadehini Ramsay'e doğru kaldırdı. "O kürsünüzde kendinizi riske musunuz, Lord Başyargıç?"

"Bu farklı," diye . "Erkek olduğun için mi?"

"Evet, lanet olsun. Çünkü ben bir erkeğim." Adımlarını hızlandırdı, her şeyin adaletsizliğine karşı çıktı. "Çünkü ülkem ve hayatım için savaştım, çünkü onun hayatta kalamadığını ben hayatta kalabilirim - bu dünyada onun hayal bile edemeyeceği cehennemleri fethettim. Ve sevdiklerimi korumak benim görevim, hatta *ayrıcalığım* olduğu için."

Jean-Yves arkasına yaslandı ve kısıp gözlerle ona baktı. "Evet, Lord Ramsay, çok erkekçe şeyler yaptığınıza inanıyorum. Buradan çok uzun bir yol kat ettiniz." Elphinstone Croft'u ve çevresindeki koruluğu işaret etti. "Yaşadığınız bazı sıkıntıları duydum ve başarılarınız için sizi takdir ediyorum. Ama şimdi beni dinlemelisin." Huysuz bir homurtuyla ayağa kalkmaya çalıştı ve viskiye uzanmadan önce Ramsay'nin uzattığı yardım elini elinin tersiyle itti.

Jean-Yves, "Cecelia'ya anlattıklarına rağmen onun hakkında çok az şey biliyorsun," dedi. "Onu bir kuleye kilitlemek onun kişisel cehennemi olur, çünkü gençliğinin büyük bir kısmını bir papazın mahzeninde kilitli olarak geçirdi."

Ramsay'nin karnındaki bir sızı onun için bir acıya dönüştü, ardından da etini kırbaç gibi yakan bir öfke sızladı. "Ne?"

"Baba dediği adam dünyayı cezalandırmak istediğinde, ki bu sık sık olurdu, bunun yerine onu cezalandırırdı. Onu günlerce mahzene kilitlerdi. Onu aç bırakırdı. Onu döverdi. Onu küçük düşürürdü. Kendini hem küçük hem de şişman hissetmesini sağlardı. Acımasız, iktidarsız bir adamın aşağılamasını ve öfkesini genç omuzlarına yığacaktı. Havva'dan başlayıp kendisiyle sona eren her kadının ve her günahın utancını taşırdı.

"Belki burada terk edildiniz ama en azından içecek suyunuz ve gökyüzünüz vardı. Şehre kaçabilirdin ama bunu yapmamayı seçtin.

Çünkü hayatta kalma isteğın ve bunu yapabilecek imkanların vardı. Onda ise ölü bir hıyary olan dindar bir adamın karanlığı ve nefretinden başka bir şey yoktu."

Bir duygu duvarı Ramsay'yi verandanın direğine doğru itti ve direk onun ağırlığı altında tehlikeli bir şekilde gıcırdadı. "Hayır," diye fısıldadı.

Yalnızlık hakkında bir şeyler bildiğinden bahsetmişti. İstenmemekten.

Onun bu kadar derin ve yıkıcı bir anlayışa sahip olduğunu bilmiyordu. Parmakları kıvrıldı; güçlerinin altında Papaz Teague'nin boğazının düğümlendiğini şimdiden hissedebiliyordu. "Ama kurtarıldı... ve Cenevre Gölü'ne gönderildi... sana."

"Evet. Görünüşe göre Henrietta tarafından kurtarılmış ve de Chardonne'daki okula gönderilmiş. Ama sorunlarının orada sona erdiğini mi sanıyorsunuz?" Jean-Yves alay etti. "Onunla tanıştığımda, baktığım bahçede tek başına tombul ve arkadaşsız küçük bir kızdı. Kimse onunla yemek yemezdi, çünkü onlar için hiç kimseydi. Zeki olduğu için ona gülüyorlardı. Güldüler çünkü o yuvarlak, sessiz ve utangaçtı. Zorbalığa uğrayan pek çok çocuğun doğasında zalim olmak varken, o nezaket ve empati geliştirdi."

Adamın gözleri hürmetle parladı. "Bir köylüden başka bir şey değildim ama o benim hayatıma ve bahçeye olan tutkuma aktif bir ilgi gösterdi. Benimle arkadaş oldu, sadece paylaştığımız yiyeceğe değil, her türlü güzel söze açtı. Herhangi bir yoldaş, hatta huysuz, yalnız, yaşlı bir dul bile olsa. Güzel elbiselerine aldırmadan yanımda toprağı kazdı. Bahçelerimin şemalarını çıkardı ve en sevdiğim çiçeklerin isimlerini ezberledi."

Kalbi onun için kırılrsa da, Ramsay'nin ağzına şefkatli bir gülümseme değdi. Cecelia küçük bir kızken onun diğer çocuklardan gördüğüne çok benzer bir zulümle karşılaşmıştı. Unvanı, adı olmayan bir çocuk, ama kendilerinin daha iyi olduğunu düşünen insanlarla dolu bir kurumda yaşaması gereken sonsuz beklentileri vardı. Onu belki de herkesten daha iyi anlıyordu.

O da bu iyiliğe karşılık vermeye çalışmadı.

Jean-Yves haklıydı. Onun sevgisini hak etmiyordu. Yaşayan hiçbir erkek hak etmiyordu. Ama yine de verecekti. Sonsuza kadar. Çünkü o böyle biriydi.

"Kardeşinizin düşesinin tecavüzcüsünü öldürdüğünü biliyor muydunuz?"

Ramsay şaşkınlıkla, kaybolan saçlarını düzeltmek için elini kaldıran Fransız'a baktı.

O ve Redmayne yakınlaşmışlardı. Piers neden bunu ona söylememişti?

Muhtemelen bir yargıç olarak statüsünden dolayı.

Muhtemelen... çünkü ailesi, kendilerini ilkelerinin üstünde tutacağına güvenmiyordu.

Yeni bir utanç dalgası onu soğuğun içine çekmekle tehdit ediyordu.

"Cecelia'mız hiç tereddüt etmeden cesedi taşımama yardım etti," diye devam etti Jean-Yves. "Düşesin canavarını toprağa koydu ve onu gömmek için elindeki kürekle yanımda çalıştı."

Yaşlı adamın gözleri ay ışığının gümüşü huzmelerinde biraz parladı, köşelerinde şüpheli bir nem toplandı. "Ve sonra Cecelia o travma geçiren kızın sorumluluğunu üstlendi. Onu yıkadı, ona baktı, yanında uyudu, dehşetin ardından onu sevdi.

"Beni işe aldığını ve zar zor çalışmama izin verdiğini biliyor muydunuz? Onun sayesinde trajik hayatım macera ve memnuniyet dolu bir hale geldi. Her şeyini, sahip olduğu her şeyi feda ediyor ve karşılığında çok az şey istiyor. Çok az kişi ona vermeye istekli olduğu şeyin bir kısmını göstermiş olsa da, o nezaketin kişileşmiş halidir. Ve *sen*..."

Adam öne doğru eğildi ve suçlayıcı parmağını Ramsay'e doğru uzattı. "Ondan yeni keşfettiği mirasından vazgeçmesini mi isteyeceksin? Hayata olan tutkusuyla sevdiği adama olan tutkusu arasında bir seçim yapmasını mı? Bu dünya kadınlara karşı çok acımasız, *dostum* ve farklı davranma cesaretine sahip biri varsa da sensin diye düşündüm."

"O adam..." *Aşk mı?* Kelimeyi söyleyemeyen Ramsay ellerine bakarak birkaç nefes içinde öğrendiği her şeyi anlamaya çalıştı. Onun olağanüstü biri olduğunu biliyordu ama... "Bilmiyordum," diye nefes aldı. "Onun hakkında bunların hiçbirini bilmiyordum. Güneşli mizacının ve iyimser idealizminin çoğunlukla ayrıcalıklı ve mutlu bir hayattan kaynaklandığını sanıyordum."

"Onun parlaklığı her zaman içinden gelir. Karanlığa bakar ve gülümser," dedi Jean-Yves şiirsel bir şekilde, yüz hatları bir hayranlık ifadesine bürünmüştü. "O, sonsuza dek yağmura hasret kalmış bir çiçek gibiydi. Ona bir damla nezaket, sevgi gösterirseniz, sizin için çiçek açacaktır. Ama yapamayacağınız şey, Lord Ramsay, egzotik bir orkideden İngiliz gülü olmasını istemektir. Çünkü oradaki kadın sizi sevecektir. Sizi kabul eder. Çocuğunuzu yanınızda büyütür ve ikiniz için hayatını ortaya koyar. Ama yapmayacağı şey, sırf siz rahat edesiniz diye onu olmadığı bir şeye dönüştürmenize izin vermektir. Eğer aradığınız kadın buysa, o zaman onu bırakmalı ve aradığınız kadını başka bir yerde bulmalısınız."

Bu gerçek, bir buhar makinesinin tüm ağırlığıyla Ramsay'e çarptı.

Tabii ki. Kadını büyüleyici kılan şeyi değiştirmek için ona nasıl sahip çıkabilirdi? Onun kibirli taleplerine boyun eğerse dönüşeceği kendi paradisini sever miydi?

Durdu. Bu, *aşk* kelimesinin düşüncelerine ikinci kez sızıışıydı.

Cecelia'yı seviyor muydu?

Onun sadece bir trüf mantarı yiyememesini ya da sadece bir kadeh şampanya içememesini seviyordu. Sesini, kahkahasını, hınzır zekâsını seviyordu. Dolgun ve mükemmel vücudunun her kıvrımına ve avuçlarına bayılıyordu ve hatta ona meydan okumasına bile değer veriyordu. Nazikçe, mizahla. Pırıl pırıl bir gözle ve cömert sabır ve bağışlama kuyularıyla.

O kuyuların dibine mi ulaşmıştı? Çok mu çekilmez olmuştu? Çok mu tahammülsüzdü? Yalnızlığını öfkenin, korkaklığını ikiyüzlülüğün ardına saklamıştı.

Çok daha iyisini yapmak zorundaydı. Daha iyi olmak için.

Kendine ait prensipleri vardı. Sırf onunkilerle uyuşmuyorlar diye, bu yanlış oldukları anlamına mı geliyordu?

Ya ona nasıl kendisi gibi olunacağını öğretebilseydi? Nasıl rahatlayacağını ve anların tadını çıkaracağını. Yeryüzünde şeytanın umurundaymış gibi nasıl yürüyeceğini ve başkalarına olan saygısını nasıl geri kazanacağını. Sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü bir saygıyı.

Asıl soru onu sevip sevmediği değil, onda sevmediği bir şey olup olmadığı olabilir.

Ve cevabım hayır oldu.

Kumar cehennemini sürdürme nedenleri bile asıldı.

Aslında, onun hakkında kızdığı tek şey onsuz yaşayabilmesiydi. Çünkü o bunun bir parçası olsa da olmasa da mutlu bir hayat kuracaktı.

Ve o... şey, içinde onun olmadığı bir dünyaya geri dönmeyi doğru bulmuyordu.

Meslek olarak seçtiği şeyi sevmeyebilirdi ama bununla yaşayabilirdi.

Çünkü onunla yaşamak zorundaydı. Onun çocuğunun annesi olmasını istiyordu. Çocuklarının. Onlara kendisi gibi nazik, cömert ve ahlaklı olmayı öğretmesini istiyordu. Bağımsız ve maceracı.

Onlara nasıl sevileceğini öğretmesini istiyordu. Ve belki de onlarla birlikte öğrenebilirdi.

"Haklısın," diye fısıldadı. "Haklısın, her konuda. Onu kaybettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence gitmelisin ve-"

Bir gölge gözüne ilişince Ramsay sessizlik için yumruğunu kaldırdı. Kapının ötesindeki korulukta bir şey -birisi- gizleniyordu.

Gözlerini kısarak geceye bakarken, dikenlerle dolu, büyümüş dut çalılarının sıralandığı çitin arkasına eğilmiş bir adamın başının ve gövdesinin ana hatlarını yakaladığını düşündü.

Askeri eğitimi kaslarının liflerine işleyip onları şiddete hazırlarken geçmişe dair tüm düşünceler dağıldı.

Ay ışığının aydınlattığı geceyi tarayarak başkalarını aradı. Açıkta başka kimse yoktu ama ağaçların arasında birileri bekliyor olabilirdi.

"İçeri gir, tüfeği al ve Cecelia'ya tabancayı ver," diye emretti taşınamayacak kadar alçak bir sesle. "Dışarıda biri var, bu yüzden yatak odasına saklanıp pencereyi ve kapıyı kapatmanı istiyorum. Benden olmayan herkesi vurun. Şimdi gece için emekli gibi davran."

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Fransız hiç vakit kaybetmeden. Sesi ikna edici olacak kadar açık sözlüydü. "Sizi düşüncelerinizle baş başa bırakayım." Sotto voce, "Sizin için bir silaha ne dersiniz lordum?" diye sordu.

"Yayımı ve oklarımı bana at."

Jean-Yves kapıyı açtı ve kamaraya girdi. Kapıdan içeri girer girmez yere bir şey düştü.

"Ne kadar sakarım." Jean-Yves eğildi ve kapının yanında duran yay ile okları Ramsay'e doğru fırlattı.

Kurnaz ihtiyar Ramsay, İskoç ve Fransızların yüzyıllar boyunca neden bu kadar mükemmel müttefikler olduklarını anlayarak onayladı.

Yine de yay yerine ateşli bir silahı tercih ederdi ama bunu yapmak için içeri girerse avını kaybedecekti. Bir insan, bir savaşçı bunu yapar.

Ramsay bir an hareketsiz kaldı ve hareket seslerini dinledi. Geceyi doğaüstü bir sessizlik kaplamıştı, yalnız olmadığının kesin bir kanıtıydı bu.

Gölge, çit ile ağaç çizgisi arasında kaybolmuştu.

Eğildi, yayını ve okunu kaptı ve böğürtlen çalılarının arkasına çömelip kapıya ulaşana kadar kenar boyunca süründü. Kapıyı açmaya kalkarsa eski menteşelerin gıcırdayacağını biliyordu, bu yüzden tek seçeneği üzerinden atlamaktı.

Bu da onu silahı olan herkese karşı savunmasız bırakır.

Cesur bir nefes alarak ayağa fırladı ve kalça yüksekliğindeki kapının üzerinden atladi, diğer tarafa yuvarlanmak için eğildi ve gölgelere geri döndü.

Başka bir gecede başka bir ay olsaydı, Ramsay gölgenin ormana doğru ilerlediğini göremezdi. Okunu yerleştirip uçmasına izin veremezdi.

Ok bacağına saplanınca gölge tökezledi ama topallayarak ilerledi ve ağaçların arasına daldı.

Ramsay tereddüt etti; eğer bu evden uzaklaştırmak için bir oyunsa, kabul etmemeliydi. Ne var ki, karanlıkta bu ormanda yönünü bulabildiği için, davetsiz misafir karşısında üstünlüğü vardı. Her ağacı ezbere biliyordu. Şimdi kaçarsa adamın önünü nehirde kesebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Geceyi tarayarak daha fazla gölge aradı. Gece durgundu, çok durgundu ama ay ışığında hareket eden hiçbir şey göremiyordu.

Ramsay yayını ormana doğru fırlattı, ağaç sınırına varana kadar alçakta kaldı. Sonra batıya, köprüye doğru yöneldi; bölgeye aşina olmayan biri için bu şekilde taktiksel bir geri çekilme yapmanın en akıllıca yol olacağını biliyordu.

Hızla nehre yaklaştı ve eski bir dişbudak ağacına yaslanıp dinlemek için durdu.

Birkaç hızlı kalp atışından sonra uzaktan bir dalın kırıldığını duydu. Sonra yumuşak, boğuk bir küfür.

Bekledi, tüm kasları gergindi. Her nefesi eşitti.

Diğer adamın yaklaşımı etkileyici bir şekilde sessizdi ama Ramsay bu ormana uyum sağlamıştı. İzlenecek en kolay yolu biliyordu, doğru tahminde bulunmuş ve doğru ağacın arkasına saklanmıştı, bu da ona ileri atılma ve yayıyla adamın bacaklarını kesme şansı

Rakibi sertçe yere düştü. daha sert düşmüştü, çünkü adam yaklaşırken çıkardığı seslere bakılırsa tahmin ettiğinden biraz daha iriydi.

Ramsay onun üzerine düştü, yumruğu eski bir tanrının çekici gibi havada uçuşuyordu.

Diğer adam yumruktan kaçmak için hızla yana yuvarlanıp Ramsay'in kaburgalarına cezalandırıcı bir dirsek atınca yumruğu toprağa indi.

Ramsay darbeyi keskin bir küfürle karşıladı. Bu kez yumruğu adamın ağzına tatmin edici bir çıtırtıyla saplandı.

Ancak memnuniyeti kısa sürdü, çünkü gözlerine tükürülen kan onu bir anlığına kör etti.

Lanet olası çekilmez hareket.

Ramsay'nin bir sonraki yumruğu daha çok zalimi oyalamak içindi, bu sırada diğer kolunu gözlerine sıyırdı ve tam zamanında bir bıçağın parıltısını gördü.

Ramsay saldırgandan tam zamanında bir bıçak darbesinden kurtuldu.

Birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Karanlıkta iki gölge, dolunay yaprakların arasından garip ve ürkütücü gümüş şaftlar halinde süzülüyordu.

Bıçak şimşek hızında bir kesik attı ve Ramsay uzaklaşmak yerine adım atarak saldırganın bileğini hapsetti. Adamı geriye doğru itti; adamın onu tutmaktan vazgeçmek için yaptığı birkaç girişim, Ramsay'nin üstün gücü karşısında boşa çıktı.

Sonra, imkânsız bir akrobasi , rakibi yakaladığı elindeki bıçağı havaya fırlattı. Ramsay dirseğini boğazına saplayarak onu bir ağacın gövdesine yaslamadan önce, serbest eliyle yakalamak için vücudunu döndürdü.

"Bir hamle daha yaparsan atardamarını keserim ve cesedinle ormanı gübrelemene izin veririm," diye tehdit etti bir ses, şu anda uyluğunun üst kısmına saplanmış olan bıçak kadar yumuşak.

"Boynunu kırmadan olmaz," diye yemin etti Ramsay, dirseğini içeri doğru eğerek diğer adamın omurgasına karşı sahip olduğu kaldırıcı gösterdi.

Görünüşe göre bir çıkmaz.

"Lordum Ramsay?" diye sordu adam şaşkınlıkla.

Adam donakaldı.

Koyu renk gözler, fazlasıyla tanıdık ve fazlasıyla yakışıklı bir yüzden ona doğru parlıyordu. "Kont Armediando?" Ramsay, kusursuz aksanıyla çekilmez

İtalyan'ı, *şimdi* güneyde bir yerlerden gelen sesle bağdaştırmaya çalıştı ve İskoç Sınır, ama kuzey . Hadrian'ın Duvar. Newcastle

veya

Northumberland, belki.

Nihayet düşmanlarının bir yüzü vardı. Yerli İngiliz.

"Bizi nasıl buldun?" Ramsay üstün ağırlığını adama yasladı.

"Geçmişti takip ettim," diye gizemli bir şekilde cevap verdi.

Ramsay, "Sen bir İtalyan kontuysan ben de bir İngiliz sosyete kızıyım," diye homurdandı. "Peki sen kimsin?"

"Eğer bir İngiliz sosyete kızı olsaydın, kalçalarının arasına başka bir şey sokuyor olurum." Küstah aptal kalçalarıyla müstehcen bir hareket yaptı.

"Şimdi gevezelik etmenin zamanı değil" diye uyardı.

"Pekala, pekala, benim adım Chandler, ve ben... şey, diyelim ki İçişleri Bakanlığı tarafından istihdam ediliyorum."

"Bana casus olduğunu mu söylüyorsun?" Ramsay dirseğini adamın boynuna daha da gömdü. "Saçmalık."

"Kardeşin bana kefil olacak," diye soludu adam, bıçağı Ramsay'in kalçasında daha da yükseliyordu.

"Bu bir tavsiye sayılmaz," diye karşılık verdi Ramsay, ama Chandler'ın konuşabilmesi için baskıyı biraz hafifletti.

Ajan sanki bir bahçe partisindeymişler gibi güldü, dişleri esmer yüzünde bembeyaz parlıyordu. "İtalyan olabilirim," diye iddia etti umursamazca. "Ailem henüz belli değil."

"Nereli olduğun umurunda değil, tek bilmek istediğim benim topraklarımda ne yaptığın ve kardeşimin bu işe nasıl bulaştığı."

"Söyleyebileceğim kadarıyla değil," diye yanıtladı Chandler. "Ancak, Redmayne'in akşam yemeğine davet edilmeyi talep ettim çünkü açık soruşturmalarımdan ikisi kesişti ve Dük de bunu memnuniyetle kabul etti."

"Hangi soruşturmalar?" Ramsay sordu. "Ve Cecelia Teague'i nasıl ilgilendiriyorlar? Bu yüzden mi onu yalnız yakalamak istedin? Onu sorgulamak için mi? Onu töhmet altında bırakmak için mi? Kızıl Konsey için mi çalışıyorsun?"

Rakibi durgunlaştı, kıvrak kasları hâlâ saldıracak kadar gergindi. "Kızıl Konsey hakkında ne biliyorsun?"

"Önce sen."

Ramsay sırtını ağaca yaslayınca adam yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ! Mont Claire Kontesi Leydi Francesca Cavendish'in geçmişini araştırıyordum, bildiğiniz gibi sevgili Bayan Teague ve Leydi Redmayne'in okul arkadaşıydı. Bana Kızıl Haydutlar dedikleri bir topluluğun parçası oldukları söylendi ve Kızıl Haydutlar'ın Kızıl Konsey ile bir ilgisi olup olmadığını merak ettim, çünkü tüm kadınlar gizemle örtülü ve çok garip ve büyüleyici bir şekilde tekil hayatlar sürmüşler."

"En hafif deyişle," diye mırıldandı Ramsay.

"Dahası, Majesteleri bu Kızıl Konsey'le ilgili giderek artan endişe verici haberler duydu ve benden şahsen konuyu araştırmamı istedi. Bulgularım beni Lord Şansölye'den başkasına götürmedi, bu yüzden siz ve ben Redmayne'in suaresinde birbirimizle tanışma talihsizliğine uğradık." Sanki kendini kaderin cilvelerine gibi omuz silkti.

"Hangi hesaplar?" Ramsay sordu.

Chandler'ın gözleri daha da karardı. "İçişleri Bakanlığı olarak birilerinin genç göçmen kızları çalıp spor için kullandığını düşünüyoruz. Henrietta Thistledown'ın onların tedarikçisi olduğuna dair istihbarat aldım, ancak daha fazla araştırma yaptıktan sonra doğrulayamadım."

Ramsay şaşırmış bir halde bocaladı. Aynı istihbaratı o da almıştı.

"Bu bilgiyi sana kim verdi?" diye sordu, cevabı zaten bildiğinden korkarak.

"Bayan Thistledown tarafından istihdam edilen isimsiz bir kaynak.

Bana bir mektup gönderildi."

Ramsay tam da böyle bir mektup almıştı. Adamları notlarını karşılaştırmak istiyordu ama zaman çok önemliydi, özellikle de bu gece.

Cecelia'ya dönmesi gerekiyordu.

"Peki ya Henrietta'nın?" Ramsay onu bir kez, dişlerini takkadar sert salladı. "Patlayıcının patladığı gün oradaydın."

"Tamamen tesadüf, sizi temin ederim," dedi Chandler hızlı ve silahsız bir gülümsemeyle. "Kraliyet ailesinin belli bir üyesini takip etmekle görevlendirilmiştim ve güzel bir çift..." Göğsünün önünde büyük bir hareket yaparak durakladı. "... gözler." Kesin ölümden saniyeler olmasına rağmen göz kırptı ve kibirli bir sırtışıyla parladı.

Ramsay yüzünü buruşturdu ama adamı serbest bıraktı, bir yandan da gardını almaya devam etti.

Kimsenin sözüne güvenilmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Şimdi." Chandler bir elini abanoz saçlarında gezdirdi ve hançerini çizmesinin içinde kınına soktu. "Size söyleyebileceğimi söyledim. Kızıl Konsey hakkında bildiklerini paylaşmak ister misin?"

"Bu konuda hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum," dedi Ramsay, bu tamamen yalan değildi.

Chandler ona doğru sinsi bir bakış atarak, "Cecelia Teague'in bunu yapabileceğini duydum ama o da seninle aynı zamanda ortadan kayboldu," dedi. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Ramsay cevap vermedi. "Eğer Cecelia'nın elinde Kızıl Konsey'le ilgili herhangi bir bilgi varsa, bu onu sen ve Kraliyet için önemli yapar. Korunmayı gerektirecek kadar önemli."

"Kesinlikle," diye kabul etti Chandler. "Bizden yana bir tehlikesi yok, ama Henrietta'nın Bayan Teague'in anne tarafından teyzesi olduğunu iyi biliyorum.

Onunla birlikte ölmemiş olabilecek bir dizi sırda sahipti... bunlardan bazıları İçişleri Bakanlığı ve hatta Buckingham Sarayı için tehlikeli olabilirdi. Böyle şeylerden hiç bahsetti mi?"

"Söylersen sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" Ramsay meydan okudu.

"Evet." Chandler dik durdu ve onun bakışlarını samimi bir değerlendirmeye karşıladı. "Çünkü sizin iyi ve dürüst bir adam olduğunuzu biliyorum, Sayın Başyargıç."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Elçi sinsi bir bakış takındı. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Ramsay, "Senin ne tür bir adam olduğuna bilmiyorum," diye meydan okudu.

Chandler onu şaşırtarak güldü. "Haklısın. Haklısın." Başını kaşdı ve pantolonundaki toprak ve yaprakları tokatladı. "Yine de şehvetli Bayan Teague'e karşı koruyucu içgüdülerinizi fark etmek için casus olmaya gerek yoktu."

Ramsay, "Daha saygılı tanımlamalar kullan, yoksa o bıçağı elinden alır ve taşaklarını keserim," diye uyardı.

"Benim örneğim." Chandler yine sırtıttı, akşamdan kalma koyu renkli kirli sakalını ovuşturdu ve dudağındaki yarıktan akan kanı sildi. "İkinizi de Blighty'nin kıyısına kadar getiren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Cecelia'nın hayatına yönelik iki girişimde bulunuldu," diye itiraf etmeye karar verdi adama.

Chandler'ın yüz ifadesi ilgiyle karıştı. "Patlama ve..."

"Ve Chelsea'deki evinin yakınında ona saldıran Lord Şansölye'nin özel personelinin bir grup."

Chandler'ın kara kanatlı kaşları kalktı. "Sokakta ölü bulunanları mı kastediyorsunuz? Bununla bir ilginiz var mı, Baş Yargıç?"

"Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim..." Ramsay yıkık yayını aldı ve ayağa kalkarak adama şüpheyle baktı. "Madem Kızıl Konsey'in peşindesin, neden buraya kadar geldin?"

"Lord Chancellor'ın adamlarından birini takip ettim."

Ramsay bir telaş sarsıntısıyla sarsıldı. "Şimdi neredeler?"

"Onları birkaç mil geride kaybettim," dedi Chandler utanarak. "Lanet olası bataklık neredeyse atımı alıyordu."

"Geri dönüp Cecelia'yı uyarmalıyım." Ramsay yayını aldı. "Bacağınla bile Elphinstone Croft'a geri dönebilir misin?"

Chandler savunmaya geçerek, "Beni o kadar da kırmadın," dedi. "Beni daha çok şaşırttın, hepsi bu. Aferin, bu arada, pek sık yere serilmiyorum."

"Seni vadide okumla vurduğum zamanı kastetmiştim."

"Hangi glen?" Chandler'ın alnı çatıldı. "Hayatımda hiç okla vurulmadım."

Telaş bıçağı Ramsay'nin bağırsaklarını deşen bir dehşet bıçağına dönüştü. Onu terk etmekle aptallık etmişti. Bütün ruhunu bağladığı umut, henüz bir silah sesi duymamış olmasıydı.

"Kaçın," dedi eve doğru koşarken, çaresizlik ayaklarını İkarus'un ajanlarına dönüştürdü. "Bizi çoktan buldular."

YIRMINCI BÖLÜM

Cecelia çorba gibi bir sisin içinde, ağırlıksız ve kemiksiz bir şekilde yüzüyordu. Söyleyebildiği kadarıyla bir jöle parçası da olabilirdi. Uyanık mıydı? Bir rüyada kilitli miydi?

Ya da bir kabus.

Arada sırada, karanlığın miasma'sından bir görüntü çağrılıyor ve göğsünün ait olduğu yere kilitlenmiş ilkel çığlığa ekleniyordu.

Bu görüntüler anılar mıydı? Ya da bu garip şeylerden herhangi biri şu anda gerçekleşiyor muydu?

Buzul gözler bir şehvet gölünde eridi. Yıldızların altında sevişirlerken acımasız eller onu nazikçe okşadı.

Henüz aşktan söz etmedik.

Kalbinin olması gereken yerde acı vardı. Gözlerinin olması gereken yerden yaşlar süzülüyordu. Görüşü netleşmeyi reddetti.

Birisi dikiş atarken bir adamın bacağından da kan sızıyordu. Sesler sertti. Erkek sesi. Heyecanlı.

Ateş. Ateşi hatırlıyordu. Söz konusu ateşe sayfalar atmıştı ve hepsi yanmıştı. Kendi el yazısının olduğu sayfalar. Ama kitap? Kodeksi yakmış mıydı? Elbette yakmamıştı.

Phoebe çatı katında saklandı ve ona gibi kapağı kilitledi. Onu buldular mı? Eve girmesine izin verdiği düşmanları?

Neden böyle aptalca bir şey yapmıştı? Eve *kimin* girmesine izin vermişti? Neden hatırlayamadı?

Jean-Yves, Elphinstone Croft'ta yerde yatıyordu. Hala. Çok hareketsiz. Bu sefer onu öldürmüşler miydi? Aman Tanrım!

Cecelia'nın göğsündeki acı işkence eden bir aleve dönüştü. Onu utançla yaktı. Yüzü de acıyordu, bu yara keskin ve zonkluyordu.

Vurulmuştu. Tekrar.

Ramsay neredeydi?

Birini mi vurmuştu?

Bacağından kan akan o mu?

Farkındalık yavaş yavaş bedenine geri döndü ve damarlarındaki kanın, arkasında sıkıca bağlı olan kollarına ulaşmadığını fark etti. Aşağıdaki zemin usulca sallanıyordu, kulaklarında tak-tak-tak sesleri yankılanıyordu.

Bir tren. Trene nasıl binmişti?

Ramsay neredeydi?

"Uyanık olduğuna inanıyorum."

Cecelia bu sesi tanıyordu. Bir zamanlar bir arkadaşına ait olduğunu düşünmüştü. Ama kime? *Kime mi?* Onun nesi vardı?

"Ona bir doz daha vereyim mi?"

Winston! Henrietta'nın uşağı... Bunca zamandır düşman mıydı? "Olmasa iyi olur. Lord Şansölye ona canlı ihtiyacımız olduğunu söyledi," diye cevap verdi.

Tanıdık olmayan bir adam.

"Yine de uyanıp çılglık atmasına izin veremeyiz," dedi Winston umursamaz bir tavırla.

"Kanlı bacağım iltihaplanırsa çılgılık atma ihtimalim artar," diye sızlandı yabancı yaban arısı gibi bir sesle. "Ağzını tıkayabiliriz sanırım."

Winston kalpsiz bir ses çıkardı. "Sadece küçük bir doz. Çok fazla olursa ve bir daha uyanmazsa, bunun kimse için o kadar da büyük bir trajedi olacağını sanmıyorum."

Cecelia şimdiden çılgılık atmaya başlamıştı ama boğazını bir türlü çalıştıramıyordu. Umutsuzca mücadele etmek istiyordu ama gücü yoktu. İğne koluna battı ve sıvı unutkanlığın geçtiğini hissedebiliyordu. Akıntıya kapılmış bir yüzücü gibi çırpındı. Hızla karanlığa gömülürken, son düşüncesi Ramsay oldu. Onun yasını tutacak olanlar arasında o da sayılabilir miydi?

Yoksa kızın gidiş şekli kalbini gerçekten taş a mı çevirmişti?

Cecelia uyandığında, bir anlamda nerede olduğunu tam olarak biliyordu.

Koku barizdi. Tınlı ve küflü, ama... bu kez keskin bir kömürle karışık.

Yeraltındaydı.

Asit gibi bir panik dalgası, binlerce küçük böcek gibi ısırarak etini sardı.

Korku onu o ana sabitledi, kalbinin kanında yüzen zehrin kalıntılarını temizlemek için yeterince sert atmasını sağladı.

Dehşete teslim olmaz ve onu sürükleyip götürmesine izin vermezse, korkuyu kullanabilirdi. Kaçmasına yardım etmesi için onu bileyebilirdi.

Uzuvlarını test ettiğinde ayaklarının serbest olduğunu gördü ama elleri serbest değildi. Bir panik dalgasını daha yuttu, bu seferki onu boğmakla tehdit ediyordu.

İhtiyacı şey bilgiydi. Bilgi korkuyla savaşmaya yardımcı oluyordu.

Hemen ne öğrenebilirdi?

Loş bir odada yerde yan yatıyordu. Tek ışık arkasındaki bir yerden süzülüyordu. Yanağına değen zemin kir ya da kumla kaplıydı ama altı pürüzsüz ve sertti. Elleri arkadan bağlıydı.

Ne hatırlıyordu?

Elphinstone Croft'ta ateşin başında kitap okuyordu.

Jean-Yves aceleyle içeri girmiş, kapıya bir tekme atmış ve kapıyı çarparak kapatmıştı.

"Dışarıda biri var." Tabancayı Phoebe'nin eline tutuşturmuş, sonra da tüfeğin bulunduğu yatak odasına gitmişti. Phoebe'yi çatı katına göndermişler, çatı katının merdiveninden kurtulmuşlar ve sonra silahlarıyla yatak odasına çömelmişlerdi.

"Dışarıda kim var?" Cecelia boğazındaki dehşeti bastırmak için fısıldadı.

"Bilmiyorum. Lord Ramsay onların peşine düştü."

O zaman kendini daha güvende hissetmişti. Şüphesiz Ramsay dünyaya kafa tutabilirdi. Yorulmak bilmeyen bir metanet rezervi olan dağ gibi bir adamdı. O bir asker, bir İskoç ve bir savaş kahramanıydı.

Güvende olduklarından o kadar emindi ki.

Peki nasıl yakalanmıştı? Toprağın altına nasıl düştü?

Zemini savunulamaz bulan Cecelia, dizlerinin üzerine yuvarlanana kadar kıvrandı ve manevra yaptı. Oradan ayağa kalktı.

Aman Tanrım. Böyle bir şey olamaz. Yeraltındaydı. Toprağın altında. Kapana kısılmıştı. Kilitlenmişti.

Tekrar.

Nefes kesen bir panik patlamasıyla savaştı ve kendisine yardımcı olabilecek herhangi bir ipucu bulmak için etrafına bakındı. Bir ışık kaynağı buldu, hapisanesinin kapısında küçük bir pencere. Küçücük, sevimli bir pencere.

Kazınmış camı hemen tanıdı. Sadece toprağın altında değildi; *kendi toprağının* da altındaydı. Henrietta'nın Kültürlü Genç Bayanlar Okulu.

Camda uğursuz bir yüz belirdi ve kadın şok çılgılığı atarak sıçradı.

Winston kapının diğer tarafından, "Uyandı," diye seslendi.

"Teşekkür ederim, Winston."

Cecelia'nın hafızası soğuk bir buz kütlesiyle geri dönmüş, yüreğini parçalayan bir ihanetle kızarmıştı.

Elphinstone Croft'ta silahını indirmişti. Düşmanın kapıdan girmesine izin vermişti. Kendi ölümünün mimarı olmuştu.

Çünkü Genevieve Leveaux'ya güvenmişti.

"Genny?" diye fısıldadı, kendi anılarına inanamıyordu, anılar kemik kırıcı bir güçle ona geri çarparken bile.

Kadın kapıyı yumruklamış, içeri alınmak için yalvarmıştı. Cecelia'yı uyarmak için İskoçya'ya geldiğini haykırmıştı. Lilly ve kızların tehlikede olduğunu.

Sesi o kadar korkmuş, o kadar inandırıcı geliyordu ki Cecelia onu hemen kabul etmişti.

O ve Jean-Yves pusuya düşürülmüştü.

"Genny." Cecelia kapıya doğru koştu. "Genny beni dışarı çıkar."

"Merhaba tatlım." Genny'nin kara yumuşak pişmanlık Cecelia'nın içinde küçük bir umut ateşi yaktı. Belki de Genny tüm bu olanlarda bir şekilde çaresiz kalmış, Lord Şansölye tarafından ona ihanet etmeye zorlanmıştı. Bunun için kimse onu suçlayamazdı.

"Genny? *Lütfen*. Beni yeraltında tutma." Cecelia kendisini ele geçirmekle tehdit eden histeri hıçkırıklarına karşı koydu. "Bana herkesin iyi olduğunu, hayatta olduklarını söyle."

Ramsay onun kaçırılmasına izin vermezdi. Üstesinden gelmiş miydi? Öldürüldü mü? Phoebe neredeydi? Jean-Yves?

Onların olmadığı bir dünya hayal edemiyordu.

Genny başını yana eğdi, lüle lüle saçları çıplak omzuna dökülüyordu. "Tatlım, şu anda sayılamayacak kadar çok ceset var, hepsi bunun yüzünden." Elindeki kodeksi havaya kaldırdı. "Kimin kurtulup kimin kurtulamadığını sana söyleyemem."

Cecelia öne doğru eğildi, alnını cama dayadı ve karanlık bir ıstırapla savaştı. "Biliyorum," diye hıçkırdı. "Yak onu. Acıdan başka bir şey getirmedi."

Bu acı onun içinde kabardı. Derin ve kalıcı. Sonu böyle mi olmuştu? Değer verdiği herkes incinmiş miydi yoksa... daha mı kötüydü? Sırada Frank ve Alexander'ın peşinde miydiler? Tekrar sormak, ısrar etmek istedi ama cevaptan korkuyordu. Eğer bilmiyorsa, hâlâ umut vardı.

Ve sonunda elinde kalan tek şey umut olabilirdi.

"Geri çekil, bebek." Genny hapishanesinin kilidini açarken kapının diğer tarafında anahtarlar şingırdadı. "Ben de seninle geliyorum."

Umut ışığı parlak bir parıltıyla alevlendi ve Cecelia koşarak yoldan çekildi.

Kapı açıldı. Winston ve diğer iki adam Genny'den önce odaya girdiler. İkisi kristal yağ fenerleri taşıyordu ve bunları, patlama ve ardından gelen kaos Cecelia'nın şimdi bir sınıf olduğunu görebildiği şeyi yok etmeden önce öğrenci sıraları olarak kullanılan şeylerin üzerine koydular.

Arkalarındaki odaya başka bir şey süzüldü. Şaşırtıcı bir çabuklukla tüm umutları söndüren bir şey.

Çocukların çığlıkları.

Uzun koridorda yankılanan seslerin her biri kalbini parçalıyordu. Kendisi gibi toprağın altına hapsedilmiş tutsak genç kızların çağrıları ve yakarıları. Merhamet için yalvarıyorlardı. Serbest bırakılmak için. Beslenmek için.

Cecelia bunun kendi hatası olduğunu fark etti. İskoçya'ya gittiğinde, Henrietta'nın evi Ramsay'in başlangıçta şüphelendiği cehennem gibi bir hapishaneye dönüşmüştü. Mülkün velayetini aldığı anda kızlar burada değildi ama o kaçtığı anda buraya taşınmışlardı.

Gürültünün dehşetini anlatacak kelime yoktu. Cecelia'da uyandırdıkları anılar için. Tüm kanı uzuvlarından çekildi ve midesi boş olmasaydı, içindekileri ayaklarının dibindeki küllerin üzerine fırlatabilirdi.

"Ne yaptın sen?" Talep, dehşetin boğuk bir fısıltısı olarak kaçtı. "Burası nasıl bir kâbusa dönüştü böyle? Henrietta'nın bundan haberi var mıydı?"

Genny'nin yüz hatları kendini beğenmiş, iğrenç bir tiksinti maskesine dönüştü.

Cecelia geri adım attı ve kadının ilk kez çarpıcı bir güzelliğe sahip olmadığını görünce şok oldu.

"Henrietta Thistledown burayı istediği kadar dantel ve ipekle süsleyebilirdi, ama günün sonunda kumarhanede çalışan kızların hepsi hala bir dizi güzel amcıkta başka bir şey değildi. Ve o hepimizin kraliçesiydi."

Cecelia irkildi. "Sana karşı acımasız davrandıysa özür dilerim, Genny. Ama ben asla öyle davranmazdım. Burayı bir sığınak haline getirirdim, bana inanmalısın."

"Tatlım, sana inanıyorum. Şahsen sana karşı hiçbir şeyim yok," diyerek Genny onu ikna etmeye çalıştı. "Sen tam bir seftalisin, bunu beyan ederim. Keşke gerçekten arkadaş olabilseydik. Hatta iş ortağı."

Cecelia şaşkın şaşkın Genny'nin sağında sıralanmış olan adamlara baktı.

Gürcü kıyafeti olmadan neredeyse tanınmaz halde olan Winston, Cecelia'nın tahmin ettiğinden daha gençti.

Yanında iri yarı, kel, boynu olmayan ve kaslarının etrafında fazladan bir şişkinlik tabakası olan bir adam duruyordu. Sağında, uzun, gür sakallı, güzel tenli bir Kızılderili adam ellerini önünde kavuşturmuştu.

"Genny." Cecelia onların gözlerinde bir tür uğursuz beklenti okuduğunda farklı türden bir parlama hissetti. "Genny bunların burada ne işi var? Neler oluyor?"

"De Chardonne'daki görevinden sonra evlenmeliydin Cecelia." Genny sanki hiç soru sormamış gibi davrandı. "Şişman bebekler emzirip yuva kurmalıydın, o zaman Henrietta seninle bu kadar gurur duymazdı."

Cecelia anlamış olmayı dileyerek başını salladı. "Benim evlenmemin bununla ne ilgisi var?"

Genny'nin ifadesi kaba olmaktan çıkıp şeytani bir hal aldı. "O kadın için neredeyse yirmi yıl çalıştığının farkında mısın?" diye tısladı. "Bizden üstün olduğunu sanıyordu. Bu Allah'ın belası imparatorlukta herkesi alt edebileceğini düşünüyordu ve neredeyse bunu yapmadıysa lanetleneneceğim." Genny kodeksi sallayarak yaklaştı. "O kadının çizmelerini yirmi yıl boyunca yaladım. Lanet olası. *Yıllarca*. Onun hizmetkârı, işleyicisi, sırdaşı ve sevgilisiydim. Ve pislik emici kaltak bana ne bıraktı biliyor musun?"

Cecelia kadının ilerleyişine karşı bir adım geri çekildi. Kendine engel olamıyordu; hayatında hiç bu kadar nefretle karşılanmamıştı. Papaz Teague'den değil. Üniversitedeki erkek öğrenci arkadaşlarından da.

Akla gelebilecek en kötü suçlardan onun sorumlu olduğunu düşünürken Ramsay'den bile.

"*Hiçbir şey*." Genny kodeksi Cecelia'nın ayaklarının dibine fırlattı ve zararsız bir gümbürtüyle yere düştü. "O kadın bana bir aşk notundan başka bir şey bırakmadı, ve o küçük veledede göz kulak olmam için talimatlar ve bana göz kulak olacağına dair söz verdi." Cümlelerin son kısmını sıkılmış dişlerinin arasından zorla söyledi.

"Phoebe?" Cecelia öne atıldı. "Bana ona zarar vermediğini söyle."

"O kendini beğenmiş, hak etmeyen ineğe çok benziyorsun!" Genny'nin dudakları erkeksi bir hırıltıyla kıvrıldı. "Hayır, hayır sen daha kötüsün. Bir kez olsun doyurmak için kızışan bir yaban domuzunun altına yatmak zorunda kalmadın. Hiçbir zaman

Sarhoş adamlarla savaşın ve sırf sırtınızı çalıştırmamak için bitmek bilmeyen geceler boyunca ayakta çalışın."

Nefretini gösterirken parmakları pençelere dönüştü. "*Sen* eğitildin, şımartıldın, üzerine titrenildi. Sen onlarla tatile giderken ben tonun yarısını becerdim. Ve Henrietta beni bulduğunda, kart masalarında para kazanmana yardım ettim. Sana gönderdiği parayı. Bu imparatorluğu onunla birlikte kurdum ve o *sana* mı bırakıyor?" İnanamayarak başını salladı. "Bunu hak ettiğini sana düşündüren ne?"

"İstemiyorum!" Cecelia ısrar etti. "Asla istemedim-"

"Ne istediğin zerre kadar umurumda değil," dedi Genny. "Şu anda sadece benim için ne yapabileceğin umurumda."

"Ne? Ne yapmamı istiyorsun?"

Genny ayaklarının dibindeki kitabı işaret etti. Lanet kodeks. Cecelia'nın varlığının baş belası. "Şifresini çözdüğünü biliyorum. Onları çıkarmadan önce sayfaların şöminede yandığını gördüm. İçinde bir servet değerinde bilgi var ve her kelimesine ihtiyacım var, anlıyor musun?"

"Önce bana bir şey söyle." Cecelia zaman kazanmak için oyalanıyor, bir şekilde bir mesaj iletip iletemeyeceğini merak ediyor, beyni bu çaresiz ve umutsuz yerden kaçmasına yardımcı olabilecek herhangi bir şeye tutunmak için çalkalanıyordu. "Lord Ramsay hayatta mı? Jean-Yves? Peki ya Phoebe? O da zarar gördü mü? Lütfen bana onlara ne olduğunu söyleyin!"

"Senden istediğimi aldığımda bilgi alacaksın," diye alay etti Genny.

"Hayır." Cecelia kendini toparlayarak başını salladı. "Bu işler böyle yürümüyor. Sevdiklerimin güvende olduğuna dair bana güvence verdiğinde sana kodekste ne olduğunu söyleyeceğim."

"Aşk mı?" Genny yaklaştı, kahkahası uzun, alçak ve rahatsız ediciydi. "Lord Ramsay'le yatmak bir kadının beynini dağıtan şey değil de nedir? Sen ve Matilda ikiniz de. Onunla birkaç gece geçiriyorsun ve birdenbire o hantal pençelerini kalbinin etrafına doluyor ve içindeki tüm duyguyu sıkıştırıyor."

Cecelia birden zavallı Matilda için üzüldü. İki sadakat arasında kalmıştı. Önce işverenine, sonra da kendine. Ramsay onu evinden ve hayatından attığı zaman ne kadar yıkılmış olmalıydı.

Amerikalı, neredeyse beyaz olan elbisesinin dantel kollarını çekiştirerek, "Sakın bana o at kafalı İskoç'u sevdiğini söyleme," diye tükürdü.

Çok sevdim. Geçmiş zaman. Bu Ramsay'in artık olmadığı anlamına mı geliyor?

Cecelia bir umutsuzluk yumağını yuttu. Ya onun hakkında ne hissettiğini bilmeden ölmüş olsaydı? Ya onun fikrini değiştirme şansına hiç sahip olamadıysa? Huysuzluğu geçtikten sonra bunu yapmaya tamamen niyetliydi. Gururunu ve prensiplerini onun devasa ayaklarının altına sermemek ve tekrar bir genç kız gibi taşınmayı istememek için her şeyi göze almıştı.

Ya hayatı boyunca onun gülümsemelerinden sadece *birini* hediye olarak alsaydı?

Eğer gerçekten gitmiş olsaydı... kaşlarını çatmasını bile özlerdi. Onun varlığında huysuz kalabilmek için verdiği mücadeleyi. Şefkat ve şehvetin onun kış gözlerini daha koyu, daha sıcak bir maviye dönüştürmesini.

Onu kaybetmek hayatındaki en büyük trajedi olurdu. Ve kızının onu sadık bir baba olarak kaybetmesi, düşünebileceği en büyük kalp kırıklığıydı.

Ramsay. Onu seviyordu. bir katı, kolalı, inatçı santimini.

Boğazından yırtık bir hıçkırık çıktı ve hemen ardından bir başkası geldi. "Oradaki kızlara zarar vermene yardım etmeden önce ölürüm," dedi sert bir kararlılıkla.

Genny'nin gözleri kısıldı, Winston'a bakarken derinliklerinde korkutucu bir parıltı sertleşti. "Sana ve Phoebe'ye her şey verildi, çünkü Henrietta ikinizi de masum tutmak istiyordu. Şımartılmamış. Çok değerli olmak için biraz yaşlısınız, ama boyun eğmezseniz, Winston ve çocukların sizinle eğlenmelerine izin vereceğim. Onları sadık tutar."

"Umurumda değil," dedi Cecelia, bu tehdit onu iliklerine kadar dehşete düşürmüş olsa da. "Burada yaptığınız kötülüğe ortak olmayacağım."

"Dışarıdaki kızlar için yapılacak bir şey yok, kaderleri belli.... Peki ya Phoebe..." Genny spekülâtif bir bakış takındı. "Bir erkeğin onun yaşındaki bir kız için ne kadar ödeyeceğini biliyorum. Bir süredir iğrenç adamlara bakireler satıyorum."

"Hayır." Bu gerçek Cecelia'nın ciğerlerindeki nefesi kesti ve kemiklerindeki nişastayı aldı. Yere yığıldı, dizlerinin üzerine sertçe çöktü ve Genny'nin önünde asırlık bir yalvarma duruşuyla eğildi. "Lütfen. Bana ne istiyorsan yap. Her şeyi al. Evi, işi, serveti. Sadece Phoebe'ye zarar verme. Dışarıdaki kızların gitmesine izin ver."

Genny hiç de hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde çömeldi ve kodeksi yere doğru itti. "Sana daha önce de söyledim, o kızlar satın alındı ve paraları ödendi, sadece sahiplerinin gelip bekliyorum," dedi. "Lord

Chancellor, kızları kır evine götürmeden önce bunun şifresini çözersem bana Midas'tan daha fazla para ödeyecek, o yüzden yazmaya başlasan iyi olur, yoksa diğer ikisi denemeden önce Winston'ın seni masanın üzerine yatırmasını sağlarım."

Cecelia bu tehdit karşısında cesaretini kontrol etmek zorunda kaldı ve bildiği her sırrı dökmeden önce ne kadarını kaldırabileceğini merak etti. Phoebe için mi? Her şeyi yapardı. Her şeye katlanırdı.

"Kızıl Konsey'in bir parçası mısın?" diye fısıldadı. "Bunu sana onlar mı yaptırdı?"

"Tatlım, kimse beni bu işe bulaştıramaz." Genny ayağa kalkmış, Babil'in fahişesi gibi onun üzerinde yükseliyordu. "Bu dünyada ya yiyeceksin ya da yeneceksin ve ben Kızıl Konsey'in masasında yemeyi bu dünyadaki herhangi bir yerde yemeye tercih ederim. Henrietta onlara istediklerini vermeyi reddetti ama benim böyle bir vicdanım yok. Parçaları birleştirmeye başladığında da onu öldürdüm."

"Bomba mı? O sen miydin?" O kadar kör ve güvenen bir aptaldı ki. Kapıdaki kurt için o kadar endişelenmişti ki kulağına doğru tıslayan yılanı fark etmemişti.

Kadın sanki bu anıyla hafifçe eğlenmiş gibi hafifçe gülümsedi. "Patlamanın daha küçük olacağını düşünmüştüm ve Phoebe'nin icabına bakacağından emindim. O yanan kütüğü de sana doğru ittim ama Ramsay'in bir firavun faresi refleksine sahip olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Sen şeytansın," diye suçladı Cecelia. "Kızları böyle şeylere maruz bırakmak. Kadınlara karşı bu şiddeti uygulamak mı? Savunmasız kadınlara?"

"İlk erkeğime bir kadın tarafından satılmadığımı mı sanıyorsun? Henrietta'nın, ben onu cehenneme göndermek için yüksükotu kullanmadan önce şeytana birkaç iyilik yapmadığını mı sanıyorsun?" Genny kapıya döndü ve elini mandalın üzerine koydu. "Ben kötü değilim bebeğim, sadece kızgınım. Benim durumumda olan her erkek gibi öfkeli ve acımasızım. Anlarsın ya."

"Hayır, istemiyorum," dedi Cecelia, şimdi öfkeyle. Genny ondan her şeyini almıştı. Tanıyabileceği ve sevebileceği teyzesi de dahil. Gerçekten sahip olduğu tek aile. "Hiçbir şey beni böylesine acınası eylemlerde bulunmaya itemez!"

"Çünkü sen zayıfsın. İyiliğinin seni kurtaracağını sanıyorsun ama bu senin en büyük aptallığın ve işte bu yüzden bir daha bu odadan dışarı adımını atamayacaksın." Genny, Winston'a başıyla işaret etti. "Kâğıtları ona ver ve eğer kitabın tamamını bitirmeden yazmayı bırakırsa, o zaman onu içeriden parçala."

"Memnuniyetle." Adam dikkatle onu izliyordu, sarkık, köpeksi gözleri beklentiyle parlıyordu.

Cecelia, kulaklarına inanamayarak Winston'a baktı. Patlamadan kurtulmasına yardım etmişti. Yaralarının sarıldığından emin olmuş ve ev şu anda iş yapmıyor olsa da ona bir maaş teklif etmişti.

Onun iyiliğinin karşılığını en büyük zalimlik tehdidiyle nasıl ödeyebilirdi?

Cecelia kitaba uzandı, yanlış şifre çözmenin

Phoebe bir süre sonra odanın dışındaki havayı erkeksi bir çığlık deldi. O kadar saf bir acıyla doluydu ki, Cecelia'nın omurgasında aşağı yukarı yankılanan ürpertiler yarattı.

Kapı patlayarak açıldı ve Genny yere yığıldı.

Ramsay kendine özgü soğuk, doğal olmayan sakinliğiyle içeri girdi. Uğursuz bir ifade yüz hatlarını ciddilikten sürüngenliğe çevirmişti. Bir yırtıcı hayvan gibi hareket ediyordu. Endişesiz. Pişmanlık duymuyordu.

Tamamen ölümcül.

Bakışlarıyla ona dokunmadı, sadece odanın diğer sakinlerini buz parçalarıyla şişlemek için üzerinden atladı.

Londra'daki Lord Ramsay'e dönmemişti. Saçları hâlâ İskoçya'da olduğu gibi dağınıktı. Pantolonu ve ceketini yeni değildi, sanki içinde uyumuş gibiydi ve yabani, dağınık kıyafeti heybetine heybet katıyordu.

Bu adam katı bir adam değildi. Yasanın bağlarıyla da zincirlenmemişti.

Bu Ramsay her şeyi yapabilirdi.

Cecelia'yı öylesine şiddetli bir rahatlama seli kapladı ki, ayağa fırladı ve sevinç çığlıkları atabilirdi. O yaşıyordu! Ramsay yaşıyordu ve Phoebe'yi zamanında kurtaracaktı!

"Ona dokunursanız kafataslarınızın hassas kısımlarını çıplak ellerimle paramparça ederim," dedi o yumuşak, korkutucu sesiyle. "İçini oyarken farkında olman için seni yeterince uzun süre hayatta bırakacağım, anlıyor musun? Hayal bile edemeyeceğin bir acı hissedeceksin ve sonunda idamın merhameti için yalvaracaksın."

Cecelia saçma bir şekilde, daha sonra ona, iddia ettiğinin aksine, mükemmel bir söz ustası olduğunu söylemesini hatırlattı.

Şaşırtıcı bir şekilde, adamların şaşkınlıklarını üzerlerinden atmalarına ve çeşitli silahlar üreterek dövüş pozisyonlarına geçmelerine izin verdi.

Winston ve talihsiz boyunsuz arkadaşı ani bir tedirginlikle seğirerek daha geniş bir yay çizdiler. İri yarı adamın elinde satır tarzı bir bıçak, Winston'ın elinde ise bir hançer vardı. Kızılderili ceketinin arkasından bir tabanca çıkardı.

"Vurun onu!" Genny çığlık attı.

"Ne yaptığını bir düşün," diye uyardı Ramsay. "Beni tanımıyor olabilirsin ama ben acımasız, sabırlı ve kandan hiç rahatsız olmayan biriyim. Seni veba gibi yavaş yavaş öldüreceğim ve intikamını almak isteyen herkese bir mesaj olarak kalıntılarını kapının önüne atacağım. Anlıyor musun? Üzerine salacağım cehenneme hazır mısınız?"

"Bu doğru." Kont Armediano'dan başkası, önünde Kızılderili'nin gözlerinin tam ortasına doğrultulmuş bir tabancayla içeri girdi. "Ramsay ile yakın zamanda bir münakaşa yaşadım ve ben bir cerrahsam, o da bir kasap ve hangisinin daha tehlikeli olduğunu kesin olarak söyleyemem."

Cecelia'nın elleri bağlı olmasaydı, olanları doğru gördüğünden emin olmak için ellerini kaldırıp gözlerini ovuşturacaktı.

Kont Armediano mu? Simsiyah saçları başına dökülmüştü ama gri takım elbisesi Ramsay'inki kadar kırıktı. Üzerinde ceket yoktu ve gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Tabancasının tetiğiyle oynarken ön kollarının gergin kasları dalgalanıyordu.

"Bu piçleri öldürün dedim." Genny kendini yerden kaldırmak için çabaladı, gözleri vahşi ve ifadesi isyankârdı. "Yapmazsanız Kızıl Konsey kellelerinizi alır, yani her iki durumda da tehlikedesiniz."

Ramsay Genny'ye döndü. "Bu saçmalıkla işim bittiğinde, görünmez olmayı dileyeceksiniz, madam," dedi zorlukla dizginlenen bir kontrolle.

Genny gülerek, "Bana hiçbir şey yapamazsın," dedi, histerik bir ses tonuyla. "Lord Şansölye-"

"Biz konuşurken Scotland Yard'ın en iyileri tarafından tutuklanıyor," dedi Ramsay bariz bir zevkle. "Ama dikkat et, bir daha yersiz konuşursan dilini koparırım."

Bir silah sesi Cecelia'nın göğsünden bir çığlık yükselmesine neden oldu. Başını eğdi ve kulağındaki çınlama azaldığında yerini daha da korkunç bir sese bıraktı.

Ne olup bittiğinden habersiz, kendi hücrelerine kapatılmış korkmuş genç kızların dehşet dolu çığlıkları.

Kızılderili bir yığın halinde yere yığıldı ve Kont Armediano silahına davrandı, bir yandan da Winston'a nişan almaya devam ediyordu.

Ramsay artık çift tabanca kullanan adama, "Chandler," diye çıkıştı. "Bu kadar yakın mesafeden ateş etmek zorunda mısın?"

Chandler mı? Cecelia ağzı açık kaldı.

Sözde kontun kıtasal bir aksanının olmaması Cecelia'yı etkilemiş olacak ki, iri yapılı omuzlarını silkerek, "Seğirdiğini gördüm lordum," diye cevap verdi.

"Ne... *neler* oluyor?" Cecelia şaşkın bir ifadeyle Kızılderili'nin keten takım elbisesinin arkasındaki kan lekesine bakarak sordu.

Ramsay kısaca, "Kont Armediando da Hortense Thistledown gibi bir takma ad," diye ekledi. "Gerçek adı Chandler."

Chandler. Bu isim neden tanıdık geldi?

"Burası hakkındaki fikrimi değiştirdim." Genny, üzerinde hokka ve kodeksin yanında ince kristal fenerlerin durduğu masaya doğru eğildi. "Yanıp kül olabilir." Lambaları yakaladı ve fırlattı.

Cecelia atladı ama alevlerin etki alanından zamanında çıkamayacağını biliyordu. Böylesine güçlü bir hızlandırıcı varken olmazdı. Acı içinde omzunun üzerine düştü ve lamba ona doğru yükselirken yoldan yuvarlandı.

Ona zamanında ulaşamayan Ramsay, Winston'ı fenerin yoluna itti. Fener Winston'a çarparak paramparça oldu ve onu önlenemez alevlerin içine çekti. Winston akıl almaz bir acı içinde dans ederken, alevler sınıfın çatlak duvarlarına muhteşem bir ışık saçıyordu.

Genny diğerini Chandler'a fırlattı, ancak o yoldan çekilmek ya da Winston'ın kaderine katlanmak zorunda kalmadan önce bir atış yapabildi.

Fener kapıya çarparak kırıldı ve tek kaçış yollarına ateş saçtı.

Ramsay, Cecelia'ya doğru sıçrayıp onu Winston'ın alev alev yanan ateşinden kurtardığında, Genny eteklerini kaldırıp eşikten atladı, ama kumaşı yakalamadan önce değil.

Çılgılık attı ve arkasında alevler bırakarak gözden kayboldu.

Chandler onun peşinden atladı, görüş alanından çıkarken kendi pantolonu ateşten zar zor kaçtı.

Ramsay gömleğini kollarından aşağı yırttı ve kapı aralığındaki alevlere vurmaya başladı ama pek etkili olmadı.

"Arkanda!" Boynuzsuz adam bıçağıyla ilerlerken Cecelia yolundan çekildi.

Ramsay şimdi alev alev yanan gömleğini savurdu ve adamı bileğinden yakaladı. Daha yakına sıçradı, adamı etkisiz hale getirdi ve

Satır ve kolunu güçlü bir şekilde savurarak bıçağı adamın boynuna arkadan sapladı.

Cecelia bir daha asla bıçağa neden satır dendiğini merak etmek zorunda kalmayacaktı. O civarda olsaydı, kan onu sıırılsıklam ederdi.

Winston'ın alevler içinde kaldığında bıçağını bıraktığı yerin yanına diz çöktü.

Söz konusu adam hayaletten vazgeçmiş bir halde uzaktaki duvara yığıldı.

Kendini yere bıraktı ve kansız parmaklarıyla bıçağı yerden almak için elinden geleni yaptı.

Tam o sırada Cecelia arkadan yakalandı, elleri serbest bırakıldı ve vücudu onu acımasızca ileri süren tanıdık bir kas duvarına tutundu.

Artık neredeyse başsız olan adam kapı aralığındaki alevlerin üzerine atılarak geçici bir köprü oluşturmuştu.

"Atla!" Ramsay onun arkasından gürledi.

Zıpladı ve cesedin ve ateşin üzerinden süpürölüp tozlu koridora atılmasına izin verdi.

Ramsay diğer tarafa geçer geçmez onun bacaklarının üzerine düştü ve eteklerinde tutuşmuş olan birkaç parçayı da boğdu. Bunu yaptıktan sonra, yüz hatları artık hem öfke hem de özlem maskesine dönüşmüş olan Ramsay onun bedenine doğru hamle yaptı ve kısa, hayatını değıştirecek bir öpücük için ağzını onunkine yapıştırdı.

Kendini uzaklaştıarak emretti, "Kaç, lanet olsun. Kızları serbest bırakacağım."

Kızın üzerinden atladı ve sınıfın kapısını çarparak kapattı. Yardım etmek için artık çok geçti; alevler koridora kadar ilerlemişti.

"Ramsay, buraya!" Cecelia döndüğünde Chandler'ın Genny'yi yere yatırdığını gördü. Kadının kemerinden söktüğü anahtar halkasını Cecelia'nın başının üzerine fırlattı.

Ramsay onları yakaladı ve en uzak kapıya doğru koştu.

Cecelia ayağa kalkmaya çalışarak onun peşinden koştu. Tam kilidi açmak üzereyken onunla karşılaştı.

Adamın ona bakışı öfke doluydu. "Sana kaçmanı söyledim," diye hırladı. "Defol git buradan."

"Bunu yapman için seni yalnız bırakmayacağım!"

"Seni seviyorum, seni aptal kadın ve eğer tehlikedeysen bunu yapamam!"

"Eğer beni seviyorsan, bu çocukları burada bırakmayacağımı biliyorsun, o yüzden et, seni inatçı İskoç. Benim burada olduğumu anlaman için zamanımız yok."

Doğru."

Bakışlarının tüm buz gibi öfkesiyle alevleri söndürmesi gerekirdi ama kapıyı sürükleyerek açtı, arkasından çocuğu yakaladı ve yoluna devam etmeden önce onu Cecelia'ya doğru itti.

Cecelia'nın kolları tutuşan eller, örülmüş saçlar ve ağlamaklı hıçkırıklarla doluydu. Yüreği parçalanarak merdivenleri işaret ve kıza havada toplanan duman dalgalarının altında alçakta durmasını söyledi.

Toplamda yedi kızı serbest bıraktılar, son iki oda boş çıktı.

Cecelia her dolabı açıp bütün köşe bucağı ararken, birinin adını haykırdığını belli belirsiz fark etti. Bir un çuvalı gibi kaldırılıp merdivenlere doğru çekilene kadar aldırmadı. "Gitmeliyiz," diye öksürdü Ramsay. "Yangın bir sonraki kata ulaşıyor."

Cecelia'nın boğazı ve gözleri yandı, ciğerleri sıkışmak üzereydi ama gidemiyordu. "Phoebe!" diye hıçkırarak bacaklarını tekmeledi. "Phoebe'yi bulamadık!"

Ramsay güçlü tutuşuyla onu bastırdı ve kulağına konuştu. "Phoebe'yi İskoçya'daki çatı katından aldım. Jean Yves'le birlikte kardeşimin evinde güvende."

Cecelia rahatlayarak yere yığılabilirdi. Genny ona yalan söylemişti. Tanrı'ya şükür. Ramsay'in kendisini merdivenlerden yukarı çekmesine ve birkaç hafta içinde ikinci kez dumanla tıkanmış fuayeden geçirmesine izin verdi.

Ancak bu kez Cecelia saray gibi malikânenin yanıp kül olmasını pek umursamıyordu.

Çünkü herkes hayattaydı.
Güvendeydi. Ve Ramsay onu
sevdiğini söylemişti.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Ramsay, Henrietta'nın malikânesinin geniş çimenlik alanında durmuş, yangının yarattığı kaosu izliyordu.

Cecelia'yı sadece kendine doğru çekmekle kalmadı, onu kucakladı, omuzlarını ona doğru kıvırdı ve yanağını onun değerli başının tepesine bastırdı. Malikâneyi saran alevler Cecelia'nın vahşi saçlarına inanılmaz renkler katıyordu ve kendini toparlamak için elinden geleni yaparken canlı tonların onu büyülemesine izin verdi.

Bu gece ona neler olabileceğini düşününce duyduğu öfke kontrolünü tamamen yerle bir etmişti. Herhangi bir erkeğin Genny'nin emrine uyararak ona ulaşmış olması ruhunu ateşe vermişti.

O ateşi onun için öldürmek için kullanmıştı.

Buna nasıl izin verebilmişti? Bu kadar kısa bir sürede ona nasıl bu kadar bağlanabilirdi ki onun varlığı nefes alması için gerekliydi? Onun gülüşleri beslendiği et, sesi ise ruhunun gıdasıydı.

Onu kendine doğru çekti, vücudunun her santimini hissediyordu. Başı göğsünün tümsekleri arasına sıkışmıştı. Karnı kalçasına doğru yuvarlak ve yumuşaktı. Kalçaları onunkilere bastırıyordu.

Şimdi ve her zaman onun kollarına aitti.

Tek yapması gereken onu kalmaya ikna etmekti.

Kaotik kalp atışları senkronize olmuştu ve şimdi nihayet yavaşlamaya başlamıştı. İtfaiyenin yangını kontrol altına almasına yardım etmişlerdi ama sonuçta malikânenin enkaz haline gelene kadar yanmasına izin vermekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Serbest bıraktıkları tutsak kızlar hastaneye götürülmüştü, aileleriyle temasa geçilecekti ve Ramsay, Cecelia'yla birlikte onlara sadece tazminat ödemekle kalmayıp ömür boyu rahat etmelerini sağlayacaklarını biliyordu.

Chandler küstah bir selamla boynu bükük Genny'yi sürükleyerek götürmüştü ve Ramsay bu esmer, sinsî piçi son kez görmediğinden emindi.

Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Kollarında kalbini çalmış olan bu kadın vardı ve onun anlamasını sağlamak zorundaydı

bir şekilde tutmaya değer bir kalp olduğunu.

Sadece ona verirse, onunkine dikkat edeceğini söyledi.

Kadının dinlenmesini, yemek yemesini ve mal kaybını sindirecek zamanı bulmasını beklemeli miydi?

Bir şey ona bunun doğru şey olduğunu söylüyordu.

Ama niyetini anladığından emin olmadan gitmesine izin vermek de savunulamaz görünüyordu.

Tanrım, bu işte gerçekten berbattı.

"Ne düşünüyorsun?" Cecelia geri çekilip sonsuzluk kadar derin gözlerle ona bakarak sordu. "Çok ciddisin." Durakladı, cüretkâr ve zarif parmaklarını adamın çıplak sırtındaki kaslarda gezdirdi. "Her zamankinden daha fazla yani."

Ramsay bir nefes için gözlerini kapadı ve onun dokunuşunun tadını çıkardı. "Malikânene karşı bir yakınlık hissediyorum," dedi dürüstçe.

Burnu sevimli bir şekilde kııştı. "Alev mi?"

"Yok edildi." Yanağındaki lekeyi ovalamak için elini kaldırdı ama bu lekeyi daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı.

Geri çekilmek yerine yanağını avucunun içine çevirdi, kirpikleri parmaklarına doğru küçük kavisler çizene kadar. "Seni ne mahvetti?" diye sordu.

"Yaptın," diye mırıldandı. "Beni mahvettin, Cecelia. Olduğumu sandığım, olmak istediğim her şeyi parçalara ayırdın. İçimdeki çürümüş ve iltihaplanmış parçaları söküp attın ve şimdi ne olduğumu bilmiyorum. Kim olduğumu."

"Özür dilerim," diye fısıldadı, kirpiklerinde küçük gözyaşı rezervleri birikmişti.

"Hayır, umurumda değil. Artık umurumda değil. Sadece... beni tekrar bir araya getirmek için yardımına ihtiyacım var."

Göğsü sert bir nefesle çökerken gözleri duygu dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. Ama hiçbir şey söylemedi ve sessizlik onun dudaklarından eşi benzeri görülmemiş bir gerçeğin dökülmesine neden oldu.

"Bu dünyamız benim için her zaman içi boş gri bir yer oldu. Adım gibi boş ve anlamsız. Ama sonra seninle tanıştım ve sen canlı bir renkten başka bir şey değildin. Sahip olduğum her duyguyu bastırdın." Diğer elini kızın yanağına koyarak yüzünü çerçeveledi ve onu değerli, kırılgan bir şey gibi tuttu. "Beni uçurumun kenarına kadar dolduruyorsun, Cecelia. Birlikte olduğumuzda

yalnızlığın ne olduğunu hatırlıyorum. Ve sensiz hiçbir şeyin anlamını bilmiyorum."

Dudaklarını onun alnına bastırdı. Göz kapaklarına. Burnuna. Yanağının belirgin kemiklerine ve ağzının köşelerine... Bir yandan da kalbini onun küçük tatları arasına döküyordu. "Başta karşı koydum, senin bir zayıflık olduğunu düşündüm. Bir kırılmalık. Ama hayır. Sen beni güçlü kılıyorsun Cecelia. Bana hayat veriyorsun. Bana kendi hırslarımdan daha büyük bir amaç sağlıyorsun. Bana *aile* kelimesinin ne anlama gelebileceğini öğrettin. O aileye seninle sahip olmak isterdim."

Gözünden süzülen bir damla yaşı yakaladı ve yanağından uzaklaştırdı. Kız narin bir şekilde burnunu çekti, yüz ifadesi adamın kalbini midesine indiren bir endişeyle sıkışmıştı.

"Bunu istiyorum," dedi ciddi, acı dolu bir fısıltıyla. "Bunu her şeyden çok istiyorum. Ama Ramsay, hiçbir şey değişmedi."

endişeyle çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bayan Henrietta'nın şu anda yerle bir olduğunu biliyorum, ancak yeniden inşa etmeye tamamen niyetliyim."

"Umurumda değil," dedi. "Taşları döşemeye yardım edeceğim." Geri çekildi, gözleri irileşti "Ama dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum. Ve sana yanıldığımı söylüyorum. Yanlış idealleri onurlandırmak için çok uzun yıllar harcadım. Yanlış adamlara saygı duyarak. Bunların hiçbir anlamı yok Cecelia. Artık değil."

"Ama senin pozisyonun," diye itiraz etti.

"Sensiz yaşamadan önce isimsiz bir fakir olacağım. Elphinstone Croft'ta söylediklerimde ciddiydim. Bildiğim en yalnız, en sefil yerle çevriliydim ve orada hiç olmadığım kadar mutluydum. Ve fark ettim ki, bunun sebebi senin yanımda olmandı. Cecelia, *sen* benim mutluluğumsun. Sen ve Phoebe yanımdaysanız, başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. Eğer hakkımda iyi düşünüyorsan, o zaman uzun zamandır uğraştığım mükemmelliğe ulaşmışım demektir."

Cecelia'nın gülümsemesi alevlerden daha parlaktı. Yaz gündönümündeki güneşten bile. Parmaklarını kollarından omuzlarına doğru çekerken yanaklarını ellerine bastırdı. "Görünüşe göre, Sayın Başyargıç, aşk hakkındaki fikrinizi değiştirmişsiniz. Yoksa sizi yanlış mı duydum?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, doğru duydunuz. söylerken ciddiydim. Seni seviyorum Cecelia Teague. Seni seviyorum ve özür dilerim. Sana söylediğim kırıcı şeyler için üzölmeyi asla bırakmayacağım. Bir daha asla zalimce bir şey duymayacaksın.

dudaklarımdan tek kelime çıkmayacak. Ve seni aşağılamaya cüret edenin dilini koparırım."

Cecelia ayak parmaklarının ucuna kalktı ve dudaklarını onunkilere bastırarak çalkantılı, kendinden geçmiş bir öpücük kondurdu. Dağınık ve ıslaktı; tuz, kül ve umutsuz mutluluk tadındaydı.

Vücudu hemen tepki verdi ve Londra itfaiyesinin ve Scotland Yard'ın yarısının önünde onu ayartmamak için omuzlarını kendisinden uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"Ben de kardeşinin vahşi olduğunu sanıyordum," diye soludu ve ona muzip bir sırıtiş fırlattı.

"Öyle," diye ısrar etti Ramsay, ona sıkıca tutunarak. Kız tekrar elinden kayıp gitmesin diye onu elinden bırakamıyordu. "Ben... genelde böyle değilimdir. Ben hiç..." Parmaklarını ondan ayırmak için zorladı, sadece saçlarının arasından geçirdi. "Hiç bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim Cecelia. Eve döndüğümde senin kaçırıldığını gördüğümde hissettiğim korku ve öfkeyi hiç hissetmemiştim. Chandler haklıydı, dün gece bir kasap oldum ve bunu sen ve Phoebe için yine yaparım. İsteseydin tüm şehri yakıp kül ederdim."

Cecelia ona doğru uzandı ve bir elini göğsünün üzerinde yumuşattı. "Bu bana pek de Ahlsız Papaz gibi gelmedi," diye nazıkçe takıldı.

Başını iki yana salladı, burun delikleri açıldı, yumruklarını sıktı. "Ben o değilim," diye ısrar etti. "Ciddiyim, artık kim olduğumu bile bilmiyorum ama..." Kadının ellerini kendi ellerinin içine aldı ve kalbinin üzerine hapsetti. Sadece onun için atan kalbine. "Bana cevap vermeyecek misin, genç kız?"

Ona bir kaşını kaldırarak baktı. "Sana cevap mı vereyim? Bir soru duymadım."

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Bu işi yine eline yüzüne bulaştırıyordu. "Sadece benim olur musun Cecelia? Uygun gördüğün herhangi bir sıfatla hayatını benimle paylaşacak mısın? Beni sevecek misin? Tüm bu olanlardan sonra beni *sevebilir* misin?"

"Tabii ki yapabilirim, seni aptal İskoç." Bir adım daha yaklaşarak ona sokuldu. "Zaten yapıyorum. Sanırım bir süredir yapıyorum."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü ben mükemmel olmaktan çok uzağım," diye mırıldandı. "Prensiplerine rağmen beni kabul etmeni istediğim için benden nefret etmeni hiç istemedim."

"Hayır," dedi. "Seni her zaman kabul etmeliydim."

Onu bir kez daha kendine çekti, kollarını omuzlarında birleştirdi ve yüzünü saçlarına gömdü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kalbine doğru.

Mührü taşıyan bir araba durdu ve adam kapıyı açmak için aşağı atladı. "Sayın Başyargıç," dedi şoför çekingen bir sesle. Ramsay, "Eve gidelim," diye önerdi. "Orası neresi?" Kendi burnuyla kızın burnunu dürttü. "Her neredeyse."

Anlaşıldığı kadarıyla ev, Rutherford Point adında geniş bir West End malikanesiydi. Cecelia arabanın penceresinden evin tamamını göremiyordu ama kırmızı taş duvarlar ve tavandan tabana uzanan büyüleyici pencereler onu hiç heyecanlandırmıyordu.

Bitti.

Ramsay ona Phoebe ve Jean-Yves'in içeride onu beklediklerini söylemişti, o da kirlenmiş eteklerini kaldırdı ve olabildiğince hızlı bir şekilde ön merdivenlerden yukarı fırladı.

Kapı çarparak açıldı ve kıza seslendi.

Phoebe oldukça görkemli beyaz mermer korkuluklara tutunarak büyük merdivenin tepesinde belirdi.

"Cecelia!" diye seslendi, coşkusundan neredeyse basamaklardan aşağı düşüyordu. Son basamağın üçüncüsünden doğruca onun kollarına uçu. "Senin için çok korktum. Çok korkmuştum ama gitmeyeceğini biliyordum. Geri döneceğini."

Duygu dalgaları boğazını tıkayınca Cecelia kıza sarılmakla yetindi, zıplayan buklelerini okşadı ve ağlamamak için elinden geleni yaptı.

"Neden bu kadar kirlisin?" diye sordu kız.

"Bir yangın çıktı," diye açıkladı Cecelia. "Bayan Henrietta'nın evi yanıp kül oldu."

Phoebe ayıldı. "Herkes iyi mi?"

"Evet, patlamadan sonra hepsi taşınmıştı, hatırladın mı?"

"Ah." Küçük alnı kırıştı. "Muhtemelen buraya taşınabilirler, değil mi? Bir sürü boş oda var."

Cecelia çıplak göğsünün üzerine bir palto geçirmiş olan Ramsay'e baktı. Bir elini kirlenmiş yüzünde gezdirdi ve Gal dilinde yoruma gerek bırakmayan birkaç kelime söyledi.

Cecelia, "Bir buluruz," diyerek kızı yatıştırdı.

Bir süre sonra Phoebe aşağı inmek için kıvrandı ve Cecelia kızın özgürlüğüne izin vermek zorunda kaldı. "Cecelia, Lord Ramsay trende bana onun benim babam olduğunu söyledi! Başından beri anlamaya çalıştığın şey bu muydu? Henrietta'nın kitabındaki bilmece mi?"

"Evet," dedi Cecelia. "Evet, sevgilim, öyleydi. Fantastik bir bilmece değil miydi? Harika bir keşif?"

"Hep bir babam olsun istemiştım," diye fısıldadı Phoebe. "Ama bu kadar büyük, yakışıklı ve *zengin* olacağını hiç düşünmemiştim." Ellerini büyük salonu kapsayacak şekilde uzattı. Henrietta'ninkinden çok daha büyüktü. Hatta dükün malikânesi Redmayne Şatosu'ndan bile daha büyüktü.

"Bir peri masalı gibi, değil mi?" Phoebe sordu. Cecelia kabul etmek zorundaydı, gerçekten de öyleydi.

Ramsay banyo yaptırdı ve Phoebe'nin Cecelia'ya gayri resmi bir tur attırmasına izin verdi. Bazıları Fransız kâğıtlarıyla, bazıları da pahalı boyalarla yaldızlanmış odalardan geçtiler.

Neredeyse hepsi boş.

Kütüphaneyi rahat bir çalışma odasına dönüştürdüğünü ve birkaç yatak odasının iyi döşenmiş olduğunu fark etti, ancak bunun ötesinde alan tamamen boş harcanmıştı.

"Bu bir ev," dedi Ramsay biraz utanarak. "Bir statü sembolü aslında, ama onu bir ev haline getirmeye hiç ihtiyacım olmadı."

"Artık biliyorsun," dedi Phoebe, elini tutup onu mutfığa doğru çekerek.

"Artık biliyorum." Ramsay tekrar Cecelia'ya baktı ve onu yanına çekmek için elini uzattı. Gözleri güçlü bir duyguyla parlıyordu ama bunun ötesinde Cecelia daha önce karşılaştığı kutup soğukluğundan hiçbir iz göremiyordu. Tek görebildiği yaz göğü kadar derin ve berrak bir maviydi.

Yemeklerini yiyip Phoebe'yi yerleştirdikten sonra Ramsay, Cecelia'yı yatak odasına çekti ve kapıyı kilitledi. Basit bir oda olduğunu fark etti, erkeksi ve sade. Tıpkı adam gibi.

Başka birine dönüşen adam. Gülümseyen biri. Ona doğru sinsice yaklaşan ve onun şahsında hem ahlaksızlık hem de kötülük yapma niyetinde olan biri.

Cecelia yakalanmasına izin verdi. Onu köşedeki küvete taşımamı umuyordu.

"Kadınlara olan güvensizliğinin üstesinden gelmene sevindim," diye alay etti. "Artık sayıca onlardan üstün olduğunu görüyorum."

"Sadece bir kişiyle," diye not etti boynunun çukuruna kök salmak için eğilmeden önce. "Belki içine bir oğul yerleştirmeme izin vermen için seni ikna edebilirim."

Rahmi çok aceleci bir tepkiyle titredi.

"Ya başka bir kızın daha olursa?" diye sordu. "Gerçekten seçemem, değil mi?"

"Benim adıma onlara annelik yapmayı kabul edersen, seve seve bir sürü kız çocuğu yetiştiririm." Dudakları kızın kulak memesini yakaladı ve hafifçe ısırdı.

Vücudu çiçek açmış, ona karşı dalgalanıyordu.

"Redmayne'in ve Jean-Yves'in olasılıkları dengelemeye yardımcı olacağını düşünüyorum," dedi biraz nefes nefese. "Ama sonra Alexander ve Frank olacak."

Yumuşak bir ses çıkardı ve dolgun dudaklarıyla onun çene çizgisini keşfetti. Burnunun ucunu şefkatle öpmeden önce, "Artık bir eş ve çocuk sahibi olduğuma göre bir personel tutmam ," diye teklif etti. "Bayan Cassius Gerard Ramsay olduğunda bunu sana bırakabilirim."

"Cassius," Adını test etti, ne anlama geldiğini hatırlıyordu. Geri çekilerek onun sevgili, yakışıklı yüz hatlarına baktı. "Hâlâ boş olduğunu hissediyor musun?"

Birden kolları kadının beline dolandı ve onu yatağın üzerine çekerek üzerine oturana kadar yuvarladı. Kollarını onun ağırlığıyla doldurdu.

"Artık değil," dedi ciddi bir şekilde ve yanağını okşarken güçlü ellerinde bir titreme hissetti. "Bir daha asla."

Kadın mutlu bir şekilde içini çekti ve adam onu aşağı çekerek ikisini de nefessiz bırakan ve kıvranmalarına neden olan bir öpücükle ağzına sahip oldu.

Aceleyle kadının giysilerini çıkardı ve kendi giysilerini çıkarmak için ayağa kalktı.

Kadını üzerine çıkardığında, avuçlarını kadının kalçalarıyla doldurdu ve onu shaftına doğru indirdi, ilgi için yalvaran bir kedi yavrusu gibi etkileyici sekse sürtünmesine ve kıvranmasına izin verdi.

Adamın parmakları onunla oynayıp alay ederken kadın kırık bir iç çekti. Ellerini adamın boyun eğmeyen göğsünün yay gibi kıllarına sabitleyerek onun üzerinde dans etti.

O altın bir tanrıydı. Bu dünyaya ait olmayan bir örnek. Ama ona aitti.

Avuçlarını adamın karnındaki kas çizgilerinde gezdirdi, onları saydı, ta ki kendisini zonklayan sertliği örten kadife ipeksi deriye götüren küçük izi bulana kadar.

Gırtlaktan bir inilti çıkardı. "Seni seviyorum."

O anın büyüüne kendini kaptırmış, hisler ve ihtiyaçlar konuşmasını engellediği için cevap vermeyi neredeyse unutmuştu.

Ama vücudunu kaldırıp ipek ve ateşten bir kayma içinde yavaşça aşağı inerken, hayatlarının geri kalanı boyunca her gece söyleyecekleri sözleri fısıldadı. "Seni seviyorum."

Bu kez tutkuları bir fırtına değildi. Ne gök gürültüsü ne de aciliyet içeriyordu. Bu bir fısıltıydı, gecenin duymak için durduğu bir fısıltı. Sıcaktan ziyade ılık, çılgınlıktan ziyade telaşsızdı.

Bu, aralarında bir keşif anıydı. Niyet, güven ve mutlak tatmin. Ramsay'nin dokunuşunda huşu vardı ve bakışları vaatlerle doluydu.

Bu kez, görkemli bir mutluluk spazmı içinde birlikte yükseldiklerinde, Cecelia onun ilk sevgilisi olmasa da, Cassius Gerard Ramsay'in ilk kez seviştiğini biliyordu.

TEŞEKKÜR

Her zaman olduğu gibi bir kamyon dolusu yardım olmadan bu kitapları üretemezdim.

Martin's Press'teki ekibe özellikle müteşekkirim. Monique, Marissa, Mara ve bu kitabı başlangıçtan dağıtıma kadar yönlendiren diğerlerine.

Ben olmasam bile her zaman benim çıkarlarımı gözeten Christine Witthohn'a sonsuza dek minnettarım.

Cynthia St. Aubin, Staci Hart, Tanya Crosby ve Kim Loraine'e teşekkür etmeliyim, hepsi bu kitaba benzersiz bir şekilde dokundu ve dostluklarıyla böylesine sert kadın karakterlere ilham vermeye yardımcı oldular.

Tanıdığınız Şeytan serisinin bir sonraki heyecan verici romanına göz atmak
için okumaya devam edin
tarafından **Kerrigan Byrne**

Yatağındaki Şeytan

2021'de geliyor
St. Martin's Paperbacks

Francesca avına yaklaşmadan, tanıdık bir his vücudundaki ince tüyleri kaldırdı. Tuhaf bir sıcaklık ve soğukluk ikilemi. Bir tanrının bakışı ya da bir hayaletin varlığı gibi bir şey. Dürüst olmak gerekirse, bu onda bir huşu ve biraz da korku yarattı.

Dönerek, şampanya kadehinden bir yudum aldı ve bu bahaneyle iç içe geçmiş, ısıltılı, dönen eğlence kitlesini taradı.

Orada. Balo salonunun karşısında. Bir adam hareketsiz durarak dikkat çekiyordu. Derin gözlerinin gölgesinden ona bakıyordu.

Ve böylece, insanlarla dolu aşırı sıcak bir odada tamamen yalnız kaldılar. O ve hayalet.

Francesca onun gerçekten de hayal gücünün bir ürünü ya da ölülerin hayaleti olmadığından emin olmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Hayır, hâlâ oradaydı. Bakıyordu.

Garip bir şekilde rahatsız olan Francesca, umursamaz bir tavır takındı. Başkaları geri çekilecekken o kadehini hafifçe kaldırarak kadeh kaldırdı.

Seni görüyorum. İzlediğini görüyorum.

Bir sonraki düşüncesi, onu daha önce nasıl kaçırdığını merak etmek oldu.

Tertemiz, zarif kıyafetleri ve hakim kaşlarıyla tezat oluşturan sert hatlara sahipti. Burnu geniş olmaktan ziyade kalındı ve ağzı tanımlamaya meydan okuyordu. Bu onu baştan çıkarmamalıydı. Bu kadar sert olmamalıydı. Bakışları gibi sertti.

Görünüşe göre her tarafı sert bir adamdı ve olağanüstü formdaydı. Ramsay kadar iri yarı ya da Redmayne kadar uzun boylu ve tıknaz değildi ama orta boylu, kalabalığın içinde durmak için yetiştirilmiş bir adamdı.

Teninin solgunluğu, kaygan kumral saçlarının mükemmelliği ve duruşunun şıklığı, bir şekilde onun geri kalanıyla uyumsuz görünüyordu. Sanki bir zamanlar vahşi bir şeymiş ve ancak yakın zamanda, kusursuz bir şekilde evcilleştirilmiş gibiydi. Belki de bir sporcuydu?

Adam tek kelimeyle çarpıcıydı.

Onun bu hareketine karşılık olarak dudağı büküldü ve köşeli çenesi başını sallayarak eğildi. Öylesine dengeli bir şekilde ilerledi, öylesine aşırı bir otorite ve öylesine kasıtsız bir tehdit yaydı ki, insanlar ondan önce kenara çekildi

bir adım attı. Hem itilmiş hem de büyülenmiş olan kalabalık, onun dinamik varlığının gücünden uzaklaştı ve sonra kendilerini içgüdüsel olarak bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu görmek için baktılar.

Bazıları onu tanıyor gibiydi ve yanlarından geçerken birkaçına mırıldanarak selam verdi.

Ama Francesca'ya ulaşana kadar durmadı.

Hayır, Ramsay gibi yüksek değildi ama buna ihtiyacı da yoktu. Onunla ilgili her şey hükmetmeyi çağırıyordu. Güç. Kesin güç.

Francesca'nın içinde, çok derinlerde bir şey titredi. Aslında korkuyla değil. Bundan daha kadınsı bir şeydi. Birdenbire, *gülünç* bir şekilde, ona mırıldanmak istedi. Bir erkeği cezbetmek için daha önce yaptığı her şeyi yapmak.

Onunki kadar güçlü bir büyü yapıp yapamayacağını görmek için.

Francesca şampanya kadehini bıraktı, böylece titrediğini görmeyecekti.

Burada onun zayıflığının kokusunu alabilecek bir adam vardı ve şu anda bu zayıflık dizlerinden başlayıp her türlü endişe verici yere doğru ilerliyordu.

"Dans et benimle."

Francesca komutlara nadiren yanıt verirdi ve bu da farklı değildi. Ancak emri verenin, Francesca'nın cevap vermemesinin adamın şaşırtıcı derecede baştan çıkarıcı İskoç aksanından kaynaklanan istemsiz bir mutizm olduğunu bilmesine gerek yoktu. Sesi pürüzsüz, tehlikeli ve güzeldi; erimiş cevherin sertleşerek ölümcül çeliğe dönüşmesi gibiydi.

"Dans et benimle," dedi kendini tekrarlamaya alışık olmayan birinin havasıyla.

Francesca onun üzerindeki etkisini örtmek için ilgisiz bir tavır takındı. "Kartımda adınız yok efendim." Murphy'ye doğru döndü, ama hayalet sanki onun hareketini önceden tahmin etmiş gibi yanında kaldı.

"Kartındaki adamlardan herhangi biri umurunda mı?" Uzandı ve başparmağını, filigranlı kartın sarktığı eldivenin bileğine bağlı kurdelenin üzerinde gezdirdi.

"Pek sayılmaz." Tanrım, sesi daha önce hiç bu kadar nefesli çıkmış mıydı?

"O zaman onları unut ve benimle dans et."

Çok yakın duruyordu, çok yakın. Yakınlığının farkındalığı onu bunaltmakla tehdit ediyordu. İçgüdüünün ona söylediği gibi geri yerine, içeri girdi.

"Peki sen kimsin de bu kadar küstahlaşıyorsun?" diye sordu. "Resmi olarak tanıştırılmadığım bir adamla dans etmenin protokole aykırı olduğunun farkındasınızdır. İkimize de saygısızlık ediyorsun."

Adamın gözlerindeki karanlık ve hınzır gölgeler Leydi Francesca'nın sinirlerini zıplatıyordu ama muzip bir çekicilik bu gölgelerin aslında var olmadığına onu ikna edecek kadar gizliyordu. "Ne zamandan beri protokolü önemsiyorsunuz Leydi Francesca?"

Onu orada tutuyordu. Hiçbir zaman, o zamandan beri. İstedğini istediği zaman yapıyordu ve sonuçları şeytanın bile umurundaydı.

Burada dezavantajlı durumdaydı. O daha adını bile bilmezken, adam onun hakkında böyle şeyler biliyordu. Aslında onu en çok neyin rahatsız ettiğine karar veremiyordu; özel görevinden alıkonulmuş olması. Adamın onu bu kadar kaba bir şekilde dansa davet etmesi...

Ya da evet demeye meyilli olduğunu.

Yıllardır yapmak istediği neredeyse her şeyden daha fazla.

Ona baktı, çok uzağa değil ama yeterince uzağa ve henüz zevk almadığı bir macera buldu. Kendisine asla izin vermediği bir flört. İnsan tek bir hedefin peşine düştüğünde, diğer tüm boş uğraşlar bir anda ortadan kayboluyordu. Alexander ve Cecil dışında her etkileşimi hesaplanmıştı. Her arzusu kendi içinde, tozlanıp unutulacak kadar derinlerde bir rafta saklıydı.

"Leydim?" Adam elini uzattı ve Francesca birden herkesin kendisine baktığını fark etti.

Lanet olsun. Şu İskoçlar. Kesinlikle özel bir tür erkek yetiştirmişler. Şehvetli ve kibirli. Cesur. Ve bu adam en korunaklı kalpleri bile etkisiz hale getirecek bir gülümsemeye sahipti.

Kendi muhafızlarını iki katına çıkarmış, birkaç sur sivri uç eklemişti... belki de iyi bir önlem için bir hendek.

Şampanyasının son damlasını da fırlatarak adamın elinden tuttu ve onu dans pistine götürdü.

Ayrıca
Kerrigan Byrne
tarafından

Avcı
İskoçyalı Dük
İskoçyalı Karısını Yatırıyor
Ejderha Dövmeli Dük On Günde Bir
Dük Nasıl Sevilir

Tanıdığın Şeytan serisinin ilk romanı için övgüler

On Günde Bir Dük Nasıl Sevilir

"Okurları, çiftin alaycı tavırları ve giderek artan tutkularıyla kışkırtıyor."

-Publishers Weekly

"Duygusalılığı, hassasiyeti... ve unutulmaz karakterleri bir araya getiren, etkisinden kurtulamayacağınız bir hikâye."

-Kirkus Reviews

"Byrne, büyüleyici yeni serisinin zekice tasarlanmış bu başlangıcında, bir kez daha okurlarının beklediği incelikli karakterleri ve baştan çıkarıcı hikâye anlatımını sunarken, aynı zamanda Victoria Holt'un klasik gotik romanlarının ruhunu ustalıkla canlandırıyor."

-Booklist

"İki kırık insanın birbirlerini iyileştirmenin yolunu nasıl bulduklarına dair inanılmaz bir hikâye... Elinizden bırakmanızın imkânsız olduğu, güzel yazılmış tarihi bir aşk romanı."

-Affaire de Coeur

... ve Kerrigan Byrne'ün diğer büyüleyici romanları

"Byrne'ün yazıları sayfada canlı bir şekilde hayat buluyor."

-Entertainment Weekly Ejderha Dövmeli Dük hakkında

"Mükemmel bir serinin bir diğer kazananı."

-Library Journal (starred review) Ejderha Dövmeli Dük hakkında

"Viktorya döneminin karanlık, şiddet dolu yüzü... bu olağanüstü ve ilgi çekici intikam odaklı romantik macerada hayat buluyor."

-Library Journal (starred review)

The Highwayman'de

"Romantizm çiğ, keskin ve patlayıcı... Zorlukların içinden geçerek aldıkları yol, aşkın zaferini derinden tatmin edici kılıyor."

The Highwayman hakkında -Publishers
Weekly

"Yasaları çiğneyen tehlikeli kahramanları ve onları seven kadınları öne çıkaran,
gerçekten büyüleyici bir seri."

-Library Journal (starred review) *Avcı* hakkında

"Dramatik, romantik ve son derece hoş."

-BookPage

"Byrne bu türde bir güç."

-RT Book Reviews (Top Pick!)

The Highwayman'de

"Romantik, gösterişli ve gerilim
dolu."

-Suzanne Enoch,

New York Times çok satan yazarı

"Nefesinizi kesen, tutkulu ve lirik bir romantizm."

-Elizabeth Boyle,

New York Times çok satan yazarı

"Güzel yazılmış, son derece gerilimli ve lezzetli bir şekilde şehvetli."

-Amelia Grey,

New York Times çok satan yazarı

YAZAR HAKKINDA

Credit: Tiffnie Helmer

Kerrigan Byrne, kocasıyla birlikte Washington Eyaleti'nin Olympic Yarımadası kıyısında, Viktorya döneminden kalma, neredeyse zamanda donmuş bir kasabada yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda onu köpekleriyle sahilde, yerel bir üzüm bağında veya bira fabrikasında uzanırken ya da antikacılardan ihtiyacı olmayan şeyleri satın alırken bulabilirsiniz. Okurlarından haber almayı çok seviyor, onunla www.kerriganbyrne.com adresinden iletişime geçebilir veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin -

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir baskısı olan St. Martin's Paperbacks tarafından yayımlanmıştır.

HER ŞEY BERBAT VE SIKINTILI

Telif Hakkı© 2020 Kerrigan Byrne tarafından.

The Devil in Her Bed'den alıntıdır telif hakkı © 2021 Kerrigan Byrne'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271. www.stmartins.com

eISBN: 9781250318879

Kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

St. Martin's Paperbacks baskısı 2020

İÇİNDEKİLER

1.	<u>Başlık Sayfası</u>
2.	<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>
3.	<u>Adanmışlık</u>
4.	<u>Önsöz</u>
5.	<u>Birinci Bölüm</u>
6.	<u>İkinci Bölüm</u>
7.	<u>Üçüncü Bölüm</u>
8.	<u>Dördüncü Bölüm</u>
9.	<u>Beşinci Bölüm</u>
10.	<u>Altıncı Bölüm</u>
11.	<u>Yedinci Bölüm</u>
12.	<u>Sekizinci Bölüm</u>
13.	<u>Dokuzuncu Bölüm</u>
14.	<u>Onuncu Bölüm</u>
15.	<u>On Birinci Bölüm</u>
16.	<u>On İkinci Bölüm</u>
17.	<u>On Üçüncü Bölüm</u>
18.	<u>Bölüm On Dört</u>
19.	<u>On Beşinci Bölüm</u>
20.	<u>On Altıncı Bölüm</u>
21.	<u>On Yedinci Bölüm</u>
22.	<u>On Sekizinci Bölüm</u>
23.	<u>On Dokuzuncu Bölüm</u>
24.	<u>Yirminci Bölüm</u>
25.	<u>Bölüm Yirmi Bir</u>
26.	<u>Teşekkür</u>

27. Alıntı: Yatağındaki Şeytan
28. Ayrıca Kerrigan Byrne tarafından
29. Tanıdığın Şeytan serisinin ilk romanı için övgüler
30. Yazar Hakkında
31. Telif Hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

